Kami Garcia · Margaret Stohl

Nesunku atleisti vaikui,
bijančiam tamsos;
tikroji gyvenimo tragedija tada,
kai šviesos baiminasi vyrai.

17 mėnulių

Alma littera

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Itanas Veitas manė, kad Gatlinas, mažas pietietiškas miestelis, kurį visuomet vadino namais, tai vieta, kurioje niekas niekada nesikeičia. Vėliau jis sutiko mįslingąją atvykėlę Liną Dukein, kuri atskleidė kupiną paslapčių pasaulį, visą laiką buvusį matomiausioje vietoje. Gatliną, po apsamanojusiais ąžuolais ir suaižėjusiais šaligatviais uždariusį senas paslaptis. Gatliną, kuriame prakeiksmas kartų kartoms paženklino Linos šeimą – galingas antgamtines būtybes. Gatliną, kuriame dedasi neįtikėtini, stebuklingi, gyvenimą keičiantys įvykiai. Kartais net atimantys gyvybę. Tai autorių Kami Garcia ir Margaret Stohl romano „16 mėnulių“ tęsinys.

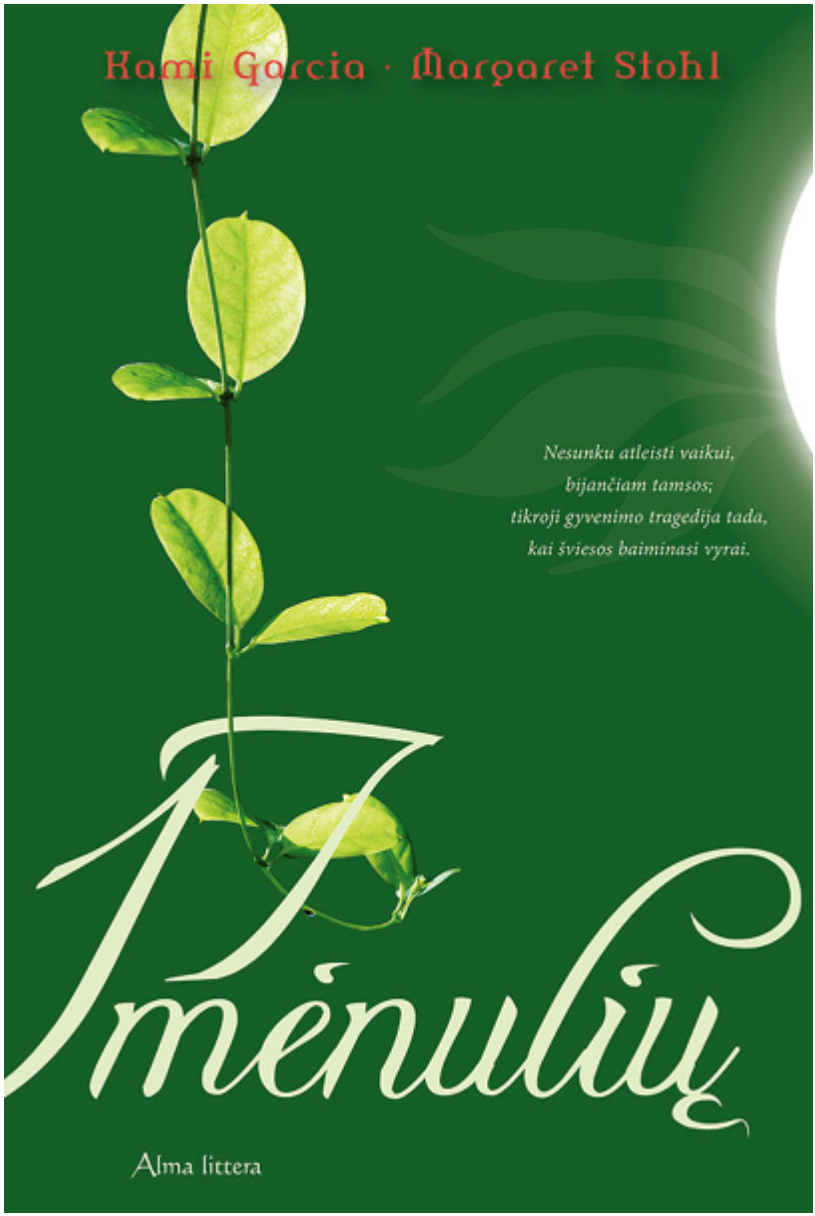

Kami Garcia • Margaret Stohl

17 mėnulių

Iš anglų kalbos vertė Vilija Vitkūnienė

Versta iš:
Kami Garcia & Margareth Stohl
Beautiful Darkness

Little, Brown and Company, New York, 2010
ISBN 978-609-01-0405-7
Copyright © 2010 by Kami Garcia, LLC, and Margaret Stohl, Inc.
All rights reserved. Except as permited under the U. S. Copyright
Act of 1976, no part of this publication may be reproduced, distributed,

or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or

retrieval system, without the prior written permission of the publisher.
Viršelio nuotrauka © senlektomyum / shutterstock.com
©Vertimas į lietuvių kalbą, Vilija Vitkūnienė, 2012
© Leidykla „Alma littera“, 2012
Redaktorė Ingrida Daračienė
Korektorė Marijona Treigienė
Viršelio dailininkė Rūta Bijūnė
Maketavo Jurga Morkūnienė

Skiriama
Sarah'ai Burnes, Julie'ai Scheinai, ir Jenniferei Bailey Hunt, dėl kažkokios kvailos priežasties nenorėjusioms, kad jų vardai atsidurtų ant viršelio.

Nesunku atleisti vaikui,
bijančiam tamsos;
tikroji gyvenimo tragedija tada,
kai šviesos baiminasi vyrai.
PLATONAS

• ANKSČIAU •
Mergina kerėtoja

Visada manydavau, kad Pietų Karolinos užkampyje palaidotas, dumbliname Santi upės slėnyje įstrigęs mūsų miestelis yra užmiršto krašto vidury. Tokioje vietoje, kur nieko niekada nevyksta ir niekas niekuomet nepasikeis. Saulė nė nemirktelėjusi patekės taip pat kaip vakar ir pakibs virš Gatlino, nesuteikdama šanso nė menkiausiam vėjeliui. Rytoj priebučiuose vėl sūpuosis kaimynai, jų saldžioje arbatoje it ledo kubeliai tirps karštis, paskalos ir familiarumas; taip būdavo jau daugiau nei šimtą metų. Šių vietų tradicijos tokios tradiciškos, kad net sunku į jas pirštu parodyti. Jos persipynusios su viskuo, ką darome, arba – dar dažniau – su tuo, ko nedarome. Gimei, tuokeisi ar buvai laidojamas – metodistai giedodavo vis tą patį.

Sekmadieniai būdavo skirti bažnyčiai, pirmadieniai – apsipirkti parduotuvėje „Stok ir vok“, vienintelėje bakalėjos krautuvėje mieste. Likusiomis savaitės dienomis mušdavai bimbalą užsikąsdamas pyragu, jei teko laimė gyventi šeimoje, turinčioje tokią šeimininkę kaip mūsų Ama, kasmet apygardos mugėje laiminčią pyragų kepimo konkursą. Senoji panelė Monro, teturinti keturis pirštus, tebemokė kotiljono, tuščias jos baltų pirštinaičių pirštelis plevėsuodavo ore jai grakščiai plaukiant parketu kartu su debiutantėmis. Meibelina Sater salone „Kirpk ir suk“ tebekirpo plaukus, nors būdama jau septyniasdešimties beveik nieko nematė: dabar ji dažnai ant plaukų kirpimo mašinėlės pamiršdavo uždėti apsaugines šukutes ir pakaušyje išrėždavo skunko dryžį. Ar lydavo lietus, ar šviesdavo saulė, Karltonui Itonui niekas nesutrukdydavo atplėšti jūsų laiško prieš jį įteikiant. Jei žinia būdavo bloga, jis ją pranešdavo pats. Verčiau jau išgirsti iš savų.

Mes priklausėme šiam miesteliui – tai buvo jo privalumas ir trūkumas. Jis mus pažinojo kaip nuluptus: kiekvieną colį, kiekvieną ydą, kiekvieną paslaptį, kiekvieną šašelį. Štai kodėl dauguma žmonių niekuomet nesistengė niekur išvažiuoti, o tie, kurie išvažiuodavo, niekuomet nebegrįždavo. Prieš sutikdamas Liną taip ketinau padaryti ir aš – sprukti nepraėjus nė penkioms minutėms po Džeksono vidurinės baigimo. Dingti.

Paskui pamilau merginą kerėtoją.

Ji man parodė, kad po mūsų išsiklaipiusiais šaligatviais verda kitas gyvenimas. Gyvenimas, visą laiką čia viręs matomiausioje vietoje. Linos Gatlinas – tai vieta, kur ne tik šis bei tas vyksta, o dedasi neįtikėtini, antgamtiniai, gyvenimą keičiantys dalykai.

Kartais net atimantys gyvybę.

Kol paprasti žmoneliai įnikę karpė rožių krūmus arba šalikelės daržovių kioske rausėsi po prikirmijusius persikus, nepaprastomis ir stipriomis galiomis apdovanoti šviesieji ir tamsieji kerėtojai grūmėsi amžinoje kovoje – pilietiniame antgamtinių būtybių kare, be jokios vilties, kad bus iškelta balta vėliava. Linos Gatlinas buvo demonų namai, kuriuose daugiau kaip prieš šimtmetį pavojus ir prakeiksmas paženklino jos šeimą. Ir kuo labiau artėjau prie Linos, tuo labiau jos Gatlinas artėjo prie manojo.

Prieš keletą mėnesių tikėjau, kad šiame miestelyje niekas niekuomet nepasikeis. Dabar žinojau geriau ir tetroškau, kad tai būtų tiesa.

Nes tą akimirką, kai pamilau merginą kerėtoją, iškilo pavojus visiems mano mylimiems žmonėms. Lina manė, kad prakeikta tik ji viena, bet ji klydo.

Dabar tai buvo mudviejų prakeiksmas.

Amžinasis atilsis

Lietus, varvantis nuo išeiginės juodos Amos skrybėlaitės krašto. Nuogi Linos keliai, grimztantys į klampų purvą prie kapo. Šiurpuliukai ant sprando, atsidūrus taip arti tokios gausios Meikono padermės. Nelabieji – demonai, mintantys miegančių mirtingųjų, kaip aš, prisiminimais ir sapnais. Į nieką visatoje nepanašus garsas, kurį jie sukėlė visai prieš pat aušrą praplėšdami paskutinį juodo dangaus kraštelį ir dingdami. Lyg būtų pulkas juodų varnų, tobulai sinchroniškai pakilusių nuo elektros laidų.

Buvo Meikono laidotuvės.

Prisimenu smulkmenas, lyg vakar matytas, nors kai kuriais vykusiais dalykais apskritai sunku patikėti. Tuo laidotuvės ir sudėtingos. Tikriausiai ir gyvenimas. Svarbias dalis visiškai užblokuoji, bet atsitiktinės, subjektyvios akimirkos persekioja tave, nuolat besisukdamos galvoje.

Įstengiau prisiminti štai ką: Ama žadina mane tamsoje, kad prieš aušrą patektume į „Jo amžinojo atilsio sodą“. Lina, sušalusi ir sukrėsta, trokštanti viską aplink save sušaldyti ir sukrėsti. Tamsa, gaubianti dangų ir pusę aplink kapą stovinčių žmonių, tuos, kurie visai net ne žmonės.

Bet, be viso to, tūnojo dar kažkas, ko neįstengiau prisiminti. Tas kažkas nesitraukė, kirbėjo galvos užkaboriuose. Nuo Linos gimtadienio, jos šešioliktojo mėnulio, nakties, kai mirė Meikonas, stengiausi apie tai negalvoti.

Tik žinojau, kad tą kažką turiu prisiminti.

◈ ◈ ◈

Laidotuvių rytą lauke buvo tamsu nors į akį durk, tik pro debesis į atvirą mano langą retkarčiais blykstelėdavo mėnesiena. Kambaryje buvo labai šalta, bet man tai nerūpėjo. Po Meikono mirties pastarąsias dvi naktis langą palikdavau atvirą, lyg jis turėtų nelauktai pasirodyti mano kambaryje, įsitaisyti sukamojoje kėdėje ir kurį laiką pabūti.

Prisiminiau tą naktį, kai pamačiau jį stovintį prie lango tamsoje. Tuomet ir sužinojau, kas jis toks. Ne vampyras ar, kaip įtarinėjau, kokia kita mitinė būtybė iš knygos, bet tikras demonas. Tas, kuris galėjo misti krauju, bet pasirinko mano sapnus.

Meikonas Melchizedekas Reivenvudas. Čionykščiams jis buvo Senis Reivenvudas, miestelio atsiskyrėlis. O jis buvo Linos dėdė, vienintelis jai atstojęs tėvą.

Rengiausi tamsoje, kai pajutau šiltą timptelėjimą iš vidaus – vadinasi, Lina čia.

Lina?

Lina prakalbo iš mano proto gelmių, iš taip arti, kaip tik įmanoma, ir beveik taip pat toli. Keltingas, mūsų bendravimas mintimis. Slapta kalba, kuria kerėtojai, kaip ji, kalbėdavosi

tarpusavyje dar gerokai seniau, nei mano miegamasis atsidūrė į pietus nuo Meisono–Diksono linijos1. Slapta kalba, dėl artumo ir būtinybės atsiradusi dar tais laikais, kai dėl to, kad esi kitoks, galėjai būti sudegintas ant laužo. Kalba, kuria mudu neturėjome kalbėtis, nes aš – mirtingasis. Bet dėl kažkokios nepaaiškinamos priežasties vis dėlto kalbėjomės, ir šia kalba išsakydavome tai, kas neišreiškiama ir neapsakoma žodžiais.

Negaliu. Neisiu.

Pasidaviau ir lioviausi rišęs kaklaraištį. Atsisėdau ant lovos, po manimi suaimanavo senos čiužinio spyruoklės.

Turi eiti. Niekuomet sau neatleisi, jei nenueisi.

Sekundėlę ji tylėjo.

Nežinai, koks tai jausmas.

Žinau.

Prisiminiau, kai pats sėdėjau ant lovos bijodamas atsistoti, bijodamas apsivilkti kostiumą, jungtis prie pulkelio giedotojų, traukiančių „Lik su manimi“, ir su liūdna švytinčių žibintų procesija važiuoti per miestą į kapines laidoti mamos. Bijojau, kad tuomet tai taps tikra. Apie tai galvoti buvo nepakeliama, bet atvėriau savo protą Linai ir parodžiau...

Negali eiti, bet neturi kitos išeities, nes Ama deda delną tau ant rankos ir veda į automobilį, į klauptą, į užuojautų demonstraciją. Nors kiekvienas judesys kelia skausmą, lyg maustų visą kūną nuo kažin kokios karštligės. Tavo žvilgsnis stabteli ties kažką murmančiais veidais, bet iš tiesų nieko negirdi, ką jie sako. Negirdi net klyksmo savo galvoje. Tad leidiesi suimamas už rankų, lipi į automobilį ir tai įvyksta. Nes jei kas nors sako, kad tu gali, įstengi tai ištverti.

Susiimu galvą rankomis.

Itanai...

Lina, sakau, kad gali.

Susigrūdau kumščius į akis – jos drėgnos. Spragtelėjęs uždegiau šviesą ir įsispoksojau į nuogą lempelę stengdamasis nemirksėti, iki išdžius ašaros.

Itanai, aš bijau.

Aš čia. Aš niekur nedingsiu.

Daugiau nieko neišgirdau ir toliau vargau su kaklaraiščiu, bet jaučiau Liną, lyg ji sėdėtų mano kambario kampe. Išvežus tėvą, namas atrodė ištuštėjęs, bet koridoriuje išgirdau Amą. Po akimirkos ji tyliai stovėjo tarpduryje rankoje spausdama savo gerąją rankinę. Jos tamsios akys ieškojo mano akių, nedidukė figūrėlė atrodė aukšta, nors ji net nesiekė man peties. Ji buvo močiutė, kurios niekada neturėjau, ir vienintelė dabar man likusi mama.

Spoksojau į tuščią kėdę prie lango, kur kiek anksčiau nei prieš metus ji buvo padėjusi mano išeiginį kostiumą, paskui vėl į nuogą

lempelę šalia lovos.

Ama ištiesė ranką ir aš padaviau jai kaklaraištį. Kartais pajusdavau, kad ne tik Lina skaito mano mintis.

◈ ◈ ◈

Į „Jo amžinojo atilsio sodą“ kopiant purvinu šlaitu pasiūliau Amai ranką atsiremti. Dangus atrodė tamsus, mums dar nespėjus užkopti prapliupo lyti. Ama vilkėjo geriausius savo drabužius, plačiakraštė skrybėlaitė dengė nuo lietaus didumą veido; iš po skrybėlės krašto kyšojo tik siauras baltos nėriniuotos apykaklės ruoželis. Apykaklė buvo susegta brangiausia Amos kamėja – pagarbos ženklas. Visa tai jau mačiau praeitą balandį, ant savo rankos jaučiau tas pačias išeigines pirštinaites, tik anuomet prilaikiusias mane. Dabar negalėjau pasakyti, kuris iš mudviejų kurį prilaikė.

Žinojau, ką Meikonui jautė miestelio gyventojai, todėl vis dar nebuvau tikras, kodėl jis norėjo būti palaidotas Gatlino kapinėse. Bet, anot Linos senelės, Meikonas paliko tikslius nurodymus su aiškiu pageidavimu būti palaidotas čia. Sklypelį nusipirkęs pats prieš daugybę metų. Linos giminaičiai neatrodė patenkinti, bet senelė treptelėjo koja. Jie gerbsią jo norus kaip ir kiekviena pietiečių šeima.

Lina? Aš čia.

Žinau.

Jutau, kad mano balsas ją ramina, lyg laikyčiau apglėbęs ją rankomis. Pažvelgiau į kalvą, kur stovėjo stoginė laidojimo apeigoms. Viskas atrodys taip pat, kaip per visas kitas Gatline vykusias laidotuves, – ironiška, turint omenyje, kad laidojamas Meikonas.

Dar nešvito, ir tolumoje vargiai teįžiūrėjau keletą siluetų. Visi jie buvo sulinkę, visi skirtingi. Senos nelygios eilės nedidelių vaikiškų kapelių akmeninių paminklų, apžėlusios šeimų kriptos, aptrupėję balti obeliskai kritusių konfederatų karių garbei, paženklinti mažais žalvario kryželiais. Čia palaidotas net generolas Džubalas A. Erlis, kurio skulptūra saugo generolo pievelę miestelio centre. Apėjome mažiau žinomų Moultrių šeimos kapą – jis buvo toks senas, kad glotnus magnolijos kamienas sklypo pakraštyje buvo įaugęs į viršutinį akmeninės paminklinės plokštės kraštą ir su ja susiliejęs.

Šveñta. Viskas čia buvo šventa; vadinasi, priėjome seniausią kapinių dalį. Iš mamos pasakojimų žinojau, kad senajame Gatlino kapų akmenyje pirmasis iškaltas žodis buvo „Šventas“. Einant arčiau ir akims apsiprantant su tamsa, supratau, kur veda purvinas žvyro takas. Prisiminiau, kur link jis suka pro akmeninį suolą, stovintį prie žole apaugusio šlaito su jame išsibarsčiusiomis magnolijomis. Prisiminiau tėvą, sėdintį ant to suolo ir neįstengiantį nei kalbėti, nei pajudėti.

Mano kojos atsisakė žengti toliau, akimirksniu viską supratau. Meikono amžinojo atilsio sodą nuo mamos teskyrė vos viena magnolija.

Tarp mūsų driekiasi vingiuojantys keliai.

Sentimentali dar sentimentalesnio eilėraščio eilutė, kurią užrašiau Linai Valentino dienos proga. Bet čia, kapinėse, ji tiko. Kas galėjo pagalvoti, kad mūsų tėvai, arba artimiausias Linai tėvus atstojęs žmogus, bus palaidoti kaimynystėje?

Ama paėmė mano ranką ir nusivedė prie erdvios Meikono kapavietės.

– Dabar laikykis.

Žengėme į kapavietę, aptvertą juosmenį siekiančia juoda tvorele; Gatline taip būdavo aptveriamos tik geriausios kapavietės, it kokia baltų statinių tvora mirusiesiems. Kartais kapai iš tiesų būdavo aptveriami balta statinių tvora. Ši tvorelė buvo kaltinė, pakrypę varteliai vėrėsi į peraugusia žole apžėlusį plotą. Atrodė, kad Meikono kapavietė, kaip ir pats Meikonas, skleidžia savitą atmosferą.

Kitapus tvorelės, po juoda stogine, vienoje raižyto juodo karsto pusėje stovėjo Linos giminaičiai: senelė, teta Delė, dėdė Barklis, Risė, Rajana ir Meikono motina Arilija. Kitoje pusėje, atokiau nuo karsto ir stoginės, petis prie peties lietuje rymojo pulkelis vyrų ir moteris ilgu juodu apsiaustu. Jie buvo sausut sausutėliai. Atrodė lyg bažnyčioje per jungtuves skirtingas tako puses užėmę dviejų kariaujančių klanų jaunosios ir jaunojo giminės. Vienoje karsto pusėje šalia Linos stovėjo senyvas vyriškis. Mudu su Ama atsistojome kitoje, jau po stogine.

Ama tvirčiau suspaudė mano ranką, išsitraukė auksinį amuletą, kurį visuomet nešiojo po palaidine, ir patrynė jį pirštais. Ama buvo daugiau nei prietaringa. Ji buvo aiškiaregė, jos giminės moterys iš kartos į kartą būrė taro kortomis ir bendravo su dvasiomis, tad Ama kiekvienam atvejui turėdavo amuletą arba lėlytę. Šis amuletas buvo skirtas apsaugoti. Spoksojau į prieš mus stovinčius nelabuosius, lietaus čiurkšles, srūvančias jų pečiais ir nepaliekančias jokio pėdsako. Vyliausi, kad jie iš tų, kurie minta tik sapnais.

Mėginau žvelgti pro šalį, bet buvo nelengva. Nelabieji turėjo kažką tokio, kas traukė lyg voro tinklas, viliojo it koks tobulas grobuonis. Tamsoje neįžiūrėjau jų juodų akių, ir jie atrodė beveik kaip normalūs žmonės. Keli vilkėjo taip pat, kaip visuomet vilkėdavo Meikonas – tamsiais kostiumais ir prabangiais apsiaustais. Vienas ar du atrodė panašesni į statybininkus, po darbo traukiančius išgerti alaus: su džinsais ir darbiniais batais, rankas susikišę į švarkų kišenes. Moteris tikriausiai buvo sukubė. Skaičiau apie jas, daugiausia komiksuose, ir maniau, kad tai tik bobučių pasakos, kaip ir vilkolakiai. Dabar žinau, kad klydau, ji stovėjo lietuje sausa kaip ir visi likusieji.

Nelabieji buvo visiška Linos giminaičių priešingybė; apsigaubę mirguliuojančio juodo audeklo drabužiais, gaudančiais ir atspindinčiais net menkiausią švieselę, regis, patys švytėjo. Niekada anksčiau tokių nebuvau matęs. Tai buvo keistas vaizdas, ypač turint

galvoje, kokios griežtos Pietų valstijose moterų laidotuvių aprangos tradicijos.

Visa ko centre buvo Lina. Ji atrodė visiškai nestebuklingai. Stovėjo prieš karstą ramiai padėjusi ant jo pirštus, tarytum Meikonas kažin kaip būtų laikęs jos ranką. Vilkėjo tokios pat mirguliuojančios medžiagos drabužį, bet jis kabėjo ant jos lyg šešėlis. Juodi plaukai buvo susukti į standų kuodą, garbanėlių nė ženklo. Atrodė palūžusi ir ne savo vietoje, lyg stovėtų ne toje tako pusėje.

Lyg priklausytų kitai Meikono giminaičių daliai, tai – lietuje.

Lina?

Ji pakėlė galvą, ir mūsų akys susitiko. Nuo jos gimtadienio, kai viena akis įgavo auksinį atspalvį, o kita liko sodriai žalia, šių spalvų derinys buvo nepanašus į nieką anksčiau regėtą. Kartais akys būdavo beveik šviesiai rudos, o kartais nenatūraliai auksinės. Dabar atrodė labiau šviesiai rudos, apniukusios ir skausmingos. Negalėjau to tverti. Norėjau griebti ją ir nusinešti.

Galiu paimti volvą, nuvažiuotume pakrante iki pat Savanos. Pasislėptume pas tetą Karoliną.

Žengiau žingsnį dar arčiau. Aplink karstą būriavosi jos šeima, ir negalėjau prasibrauti iki Linos nepraėjęs pro nelabųjų gretą, bet man tai buvo nesvarbu.

Itanai, stok! Tai nesaugu…

Aukštas nelabasis su randu per visą veidą, lyg paliktu įniršusio puolančio žvėries, atsisuko. Regis, tarp mudviejų suribuliavo oras, lyg sviedus akmenį į ežerą. Jis bloškėsi į mane, ir plaučiuose pritrūko oro, lyg būčiau gavęs smūgį į paširdžius, bet apsiginti negalėjau, nes pasijutau paralyžiuotas – rankos ir kojos nutirpusios ir niekam tikusios.

Itanai!

Ama prisimerkė, bet jai nespėjus žengti žingsnio sukubė uždėjo ranką ant randuotojo peties ir beveik nepastebimai spustelėjo. Aš kaipmat buvau paleistas iš gniaužtų ir mano galūnėmis vėl plūstelėjo kraujas. Ama dėkingai linktelėjo, bet moteris ilgais plaukais ir dar ilgesniu apsiaustu jos nepaisė; ji dingo gretoje tarp kitų.

Nelabasis su šlykščiu randu pasisuko į mane ir mirktelėjo. Ir be žodžių supratau. *Susitiksime tavo sapnuose*.

Tebebuvau sulaikęs kvapą, kai prie karsto žengė baltaplaukis džentelmenas senamadišku kostiumu, po kaklu pasirišęs siaurutę juostelę. Tamsios jo akys buvo visiška baltų plaukų priešingybė, ir atrodė jis lyg baugus personažas iš seno nespalvoto filmo.

– Kapų kerėtojas, – sukuždėjo Ama. Man jis labiau panėšėjo į duobkasį.

Jis palietė glotnų juodą karsto dangtį ir išraižytas ornamentas suspindo auksine šviesa. Jis atrodė kaip koks senas herbas – tokį

pamatytum muziejuje ar pilyje. Išvydau medį, plačiai išskleidusį galingas šakas, ir paukštį. Po juo buvo išraižyti saulė ir pusmėnulis.

– Meikonas Reivenvudas iš Reivenvudo dvaro, iš varno ir ąžuolo, oro ir žemės. Tamsos ir šviesos. – Jis pakėlė ranką nuo karsto, kartu pakilo ir šviesa; karstas vėl aptemo.

– Ar tai Meikonas? – sušnibždėjau Amai.

– Šviesa tik simbolis. Toje dėžėje nieko nėra. Neliko nieko, ką būtų galima palaidoti. Taip jau būna su Meikono paderme: pelenai į pelenus, dulkės į dulkes, kaip ir mes. Tik daug greičiau.

Vėl pasigirdo kapų kerėtojo balsas:

– Kas pašventins šią sielą į anapusinį pasaulį?

Linos šeima žengė į priekį.

– Mes, – vienu balsu atsakė visi, išskyrus Liną. Ji tik stovėjo ir spoksojo į purvą.

– Ir mes. – Nelabieji pajudėjo artyn prie karsto.

– Tad tebūnie jis palydėtas į anapusinį pasaulį. *Redi in pace, ad Ignem Atrum ex quo venisti*. – Kapų kerėtojas laikė šviesą iškėlęs aukštai virš galvos, ir ji plykstelėjo stipriau. – Keliauk ramus, grįžk į tamsiąją ugnį, iš kurios atėjai. – Jis metė šviesą į orą, ir ant karsto pasipylė žiežirbos, joms nukritus ant medinio dangčio liko išdegintos žymės. Lyg davus ženklą Linos šeima ir nelabieji iškėlė rankas į dangų ir paleido mažyčius sidabrinius daiktelius, ne didesnius už 25 centų monetas, kurie pažiro ant Meikono karsto tarp auksinių liepsnų. Dangaus spalva ėmė keistis, juoda naktis palengva virto priešaušrio mėliu. Įtempiau akis stengdamasis įžiūrėti, kokie ten daikčiukai, bet buvo per tamsu.

– *His dictis, solutus est*. Šiais žodžiais jis išlaisvinamas.

Iš karsto sklido akinamai balta šviesa. Vos galėjau įžiūrėti kapų kerėtoją, stovintį per pėdą priešais mane, tarytum jo balsas mus neštų, ir mes jau stovėtume nebe Gatline prie kapo.

Dėde Meikonai! Ne!

Šviesa blykstelėjo it žaibo kirtis ir išblėso. Vėl stovėjome ratu, žvelgėme į purvo kauburėlį ir gėles. Laidotuvės baigėsi. Karsto nebebuvo. Teta Delė globėjiškai apkabino Risę ir Rajaną.

Meikono nebėra.

Lina krito ant kelių į purviną žolę.

Jai už nugaros užsitrenkė Meikono kapavietės varteliai, nors niekas prie jų nė pirštu neprisilietė. Jai laidotuvės dar nesibaigė. Niekas nesiskirstė.

Lina?

Staiga ėmė stiprėti lietus, gamta pakluso jos – talento – galioms, gaivališkiausioms kerėtojų pasaulio galioms. Ji pakilo nuo žemės.

Lina! Tai nieko nepakeis!

Nuo visų per pastarąjį mėnesį aplankytų kapų į orą pakilo šimtai

pigių baltų gvazdikų, plastikinių gėlių, palmių lapų ir vėliavėlių, jie sklandė ore, vėjo vartomi ūžtelėjo šlaitu žemyn. Net po penkiasdešimties metų miestelio gyventojai kalbės apie dieną, kai vėjas vos nenunešė visų „Jo amžinojo atilsio sodo“ magnolijų. Audra užklupo taip staiga ir buvo tokia įnirtinga, taip stipriai ėmė talžyti veidus, o gūsis buvo toks galingas, kad vos pavyko išsilaikyti ant kojų. Tik Lina stovėjo tiesi ir aukšta, tvirtai įsitvėrusi akmeninės paminklinės lentos. Plaukai išsprūdo iš neįprastai susukto kuodo ir plaikstėsi vėjyje aplink veidą. Ji jau nebebuvo vien tamsa ir šešėlis. Ji buvo jų priešingybė – vienintelė šviesi dėmė audroje, tarytum dangų virš mūsų skeliantis gelsvai auksinis žaibas būtų trenkęs iš jos kūno. Baubas Redlis, Meikono šuo, suinkštė prie Linos kojų ir suglaudė ausis.

Lina, jis to nenorėtų.

Lina užsidengė delnais veidą, ir vėjo gūsis nuo sukaltų į šlapią žemę stulpų nuplėšė stoginę ir nunešė besiplaikstančią į pakalnę.

Senelė žengė priešais Liną, užsimerkė ir pirštu palietė vaikaitės skruostą. Tą akimirką viskas liovėsi, supratau, kad senelė pasinaudojo savaisiais empatės gebėjimais laikinai sugerti Linos galias. Vis dėlto Linos pykčio sugerti ji negalėjo. Nė vienas nebuvome toks stiprus, kad įstengtume tai padaryti.

Vėjas nutyko, lietus virto dulksna. Senelė atitraukė ranką nuo Linos ir atsimerkė.

Sukubė, kuri dabar atrodė neįprastai susitaršiusi, spoksojo į dangų.

– Tuoj tekės saulė.

Saulės liepsna palietė debesis virš horizonto, nelygias antkapių eiles nutvieskė pavieniai šviesos ir gyvybės spinduliai. Nieko nebereikėjo sakyti. Nelabieji ėmė dematerializuotis, ore pasklido tarsi siurbimas. Man pasirodė, kad garsas panašus į drykstelėjimą – lyg jie būtų praplėšę dangų ir dingę.

Žengiau prie Linos, bet Ama pastvėrė mano ranką.

– Kas? Jų nebėra.

– Ne visų. Žiūrėk...

Ji buvo teisi. Kapavietės pakrašty, atsišliejęs į vėjo nugairintą antkapinį paminklą – verkiantį angelą, stovėjo vienintelis likęs nelabasis. Jis atrodė vyresnis už mane, gal devyniolikos, trumpais juodais plaukais, tokios pat blyškios odos kaip ir kiti. Vis dėlto prieš aušrą jis neišnyko kaip kiti nelabieji. Nenuleidau nuo jo akių, jis išlindo iš ąžuolo šešėlio tiesiai į ryškią ryto šviesą, užsimerkė ir pakėlė veidą į saulę, lyg ji šviestų jam vienam.

Ama klydo. Jis negalėjo būti iš jų. Stovėjo mėgaudamasis saulės šviesa – nelabajam tai neįmanoma.

Kas jis? Ir ką jis čia veikia?

Jis žengė arčiau ir, lyg pajutęs, kad jį stebiu, sugavo mano

žvilgsnį. Tuomet pamačiau jo akis. Tai nebuvo juodos nelabojo akys.

Jos buvo žalios kaip kerėtojo.

Vaikinas sustojo priešais Liną: rankos sugrūstos į kišenes, galva kiek pakreipta. Ne nusilenkė, bet nerangiai pareiškė pagarbą, ir tai atrodė kažkaip nuoširdžiai. Jis peržengė nematomą ribą, ir šią tikrojo pietietiško aristokratiškumo akimirką galėjai palaikyti jį paties Meikono Reivenvudo sūnumi. Pajutau jam neapykantą.

– Užjaučiu dėl netekties.

Jis praskleidė jos delną ir įspraudė nedidelį sidabrinį daikčiuką, tokį, kokius visi metė ant Meikono karsto. Ji sugniaužė jį pirštais. Man nė nespėjus mirktelėti orą perskrodė su niekuo nesupainiojamas drykstelėjimas, ir jis dingo.

Itanai?

Mačiau, kad nuo ryto naštos jai linksta kojos: netektis, audra, plyštantis dangus. Kai prišokau iš šalies ir apglėbiau ranka, ji buvo apalpusi. Nunešiau ją kalvos šlaitu žemyn, tolyn nuo Meikono ir kapinių.

Visą dieną ir naktį ji miegojo susirangiusi mano lovoje, nubusdavo ir vėl užmigdavo. Jai į plaukus buvo įsivėlusios kelios atsitiktinės šakelės, veidas tebebuvo aptaškytas purvu, bet ji nenorėjo grįžti namo į Reivenvudą, ir niekas neprašė jos ten eiti. Daviau jai patį seniausią, patį minkščiausią savo nertinį ir įsupau į storiausią skiautinę mūsų antklodę, bet ji niekaip nesiliovė virpėjusi, net miegodama. Baubas gulėjo jai prie kojų, retkarčiais tarpduryje pasirodydavo Ama. Sėdėjau kėdėje prie lango, toje kėdėje, kurioje niekuomet nesėdėdavau, ir spoksojau į dangų. Negalėjau atverti lango, nes tebesiautė audra.

Linai miegant jos pirštai atsigniaužė. Delne gulėjo mažytis sidabrinis paukštelis, žvirblis. Nepažįstamojo dovana per Meikono laidotuves. Mėginau paimti jį, bet jos pirštai tučtuojau susigniaužė.

Po dviejų mėnesių vis dar neįstengiau žiūrėti į paukštį, ausyse negirdėdamas plyštančio dangaus.

1 Linija, simbolizuojanti kultūrinę ribą tarp JAV Šiaurrytinių ir Pietų valstijų (*vert. past.*).

• 4.17 •

Susvilę vafliai

Keturi kiaušiniai, keturi gabalėliai šoninės, pintinė bandelių – iškeptų pagal Amos standartus, vadinasi, šaukštas net neprisilietė prie tešlos, – trijų rūšių šaldyta uogienė ir gabalas sviesto, apšlakstyto medumi. Ir, sprendžiant iš sklindančio kvapo, senoje vaflinėje dailiai skrundanti keturkampiais padalyta su pasukomis užmaišyta tešla. Pastaruosius du mėnesius Ama dieną ir naktį virė. Visa spintelė buvo apkrauta ugniai atsparaus stiklo troškintuvais: kukurūzų kruopų ir

sūrio apkepas, ankštinių pupelių troškinys, kepta vištiena ir, žinoma, saldžiųjų vyšnių salotos – tikrai įmantrus pavadinimas drebučiams su vyšniomis, ananasais ir kokakola. Už jų įžiūrėjau kokosų pyragą, bandeles su apelsinų žievelėmis ir daiktą, panašų į duonos pudingą su burbono padažu, bet žinojau, kad valgių yra ir daugiau. Po Meikono mirties ir išvykus mano tėvui Ama virė, kepė ir krovė krūvas patiekalų, lyg juos gamindama galėtų nuvyti savo liūdesį. Tik abu žinojome, kad tai neįmanoma.

Taip apsiniaukusi Ama nebuvo nuo pat mano mamos mirties. Ji gerokai ilgiau pažinojo Meikoną Reivenvudą nei aš, net ilgiau nei Lina. Kad ir kokie neįtikėtini ir nenuspėjami buvo jų santykiai, abiem jie šį bei tą reiškė. Juodu buvo draugai, nors nesu tikras, ar kuris nors iš jų būtų tai pripažinęs. Vis dėlto aš žinojau tiesą. Apie tai bylote bylojo Amos veidas ir kalnai patiekalų mūsų virtuvėje.

– Skambino daktaras Samersas. – Tėčio psichiatras. Ama nepakėlė akių nuo vaflinės, o aš nepaaiškinau, kad kepant vaflius, tiesą sakant, nebūtina spoksoti į vaflinę.

– Ką jis sakė?

Iš savo vietos prie seno ąžuolinio stalo tyrinėjau jos nugarą, per vidurį sukryžiuotas prikyštės juosteles. Prisiminiau, kaip daugybę kartų mėginau prisėlinti prie jos ir tuos raištelius atrišti. Ama buvo tokia nedidukė, kad juostelės kabojo nutįsusios beveik iki pat prikyštės apačios, ir aš apie tai galvoti stengiausi kiek galima ilgiau. Galvoti apie bet ką, tik ne apie tėvą.

– Jis mano, kad tėčiui laikas grįžti namo.

Pakėliau tuščią stiklinę ir įsispoksojau pro ją: vaizdas buvo iškreiptas, kaip tik toks, koks iš tiesų ir yra. Mano tėtis jau du mėnesiai Kolumbijoje, „Melsvuosiuose toliuose“. Sužinojusi apie neegzistuojančią knygą, kurią jis visus metus dėjosi rašąs, ir „atsitikimą“, kaip dabar Ama vadindavo tą epizodą, kai tėtis vos nenušoko nuo balkono, ji paskambino tetai Karolinai. Tą pačią dieną teta nuvežė jį į „Melsvuosius tolius“ – ji tą vietą pavadino vandens gydyklomis. Tokiomis gydyklomis, į kurias siunčiami pamišę giminaičiai, jei jiems, anot Gatlino miestiečių, reikia „specialios priežiūros“. Arba psichoterapijos, kaip pasakytų visi kiti, gyvenantys už pietinių valstijų ribų.

– Puiku.

Puiku. Negalėjau įsivaizduoti tėčio grįžusio namo į Gatliną, vaikštinėjančio po miestelį su antimis išmarginta savo pižama. Mums su Ama jau ir taip netrūko beprotybės, tvyrančios tarp sielvartu pagardintų troškinių, kuriuos atėjus vakarienės metui gabensiu į Pirmųjų metodistų bažnyčią, kaip beveik kiekvieną vakarą. Apie jausmus ne kažin ką išmaniau, bet Ama visus juos įmaišydavo į pyragų tešlą ir neketino su niekuo dalytis. Jau verčiau ji išdalys pyragą.

Kartą, praėjus dienai po laidotuvių, mėginau su ja apie tai kalbėtis, bet ji nutraukė pokalbį dar jam neprasidėjus. „Kas padaryta, padaryta. Kas buvo, pražuvo. Ten, kur Meikonas Reivenvudas dabar, vargu ar mes jį vėl pamatysime, – nei šiame pasaulyje, nei aname.“ Atrodė, lyg būtų su tuo susitaikiusi, vis dėlto net ir po dviejų mėnesių aš tebevežioju pyragus ir troškinius. Tą pačią naktį ji neteko dviejų savo gyvenimo vyrų – mano tėvo ir Meikono. Tėtis nemirė, bet mūsų virtuvėje tokie skirtumai neatrodė reikšmingi. Kaip sakydavo Ama: jei nėra, tai nėra.

– Kepu vaflius. Tikiuosi, tu alkanas.

Tikriausiai šį rytą daugiau nieko ir neišgirsiu. Paėmiau šalia stiklinės stovintį pakelį šokoladinio pieno ir iš įpročio prisipyliau ją sklidiną. Anksčiau Ana niurzgėdavo, kai per pusryčius gerdavau šokoladinį pieną. Dabar ji, nė žodžio netarusi, būtų supjausčiusi man kad ir visą karamele aplietą keksą, bet aš dėl to jaučiausi tik blogiau. Negana to, sekmadienio „The New York Times“ numerio kryžiažodis nebuvo atverstas, juodi, itin smailūs antro numerio pieštukai gulėjo paslėpti stalčiuje. Ama spoksojo pro virtuvės langą į dangų dusinančius debesis.

T.R.U.M.P.A.I. Septynios raidės horizontaliai, vadinasi, Itanai Veitai, nereikia nieko sakyti. Taip bet kurią kitą dieną būtų pasakiusi Ama.

Maktelėjau šokoladinio pieno ir vos nepaspringau. Cukrus buvo per saldus, o Ama per tyli. Iš to supratau, kad viskas pasikeitė.

Iš to ir iš susvilusių vaflių, rūkstančių iš vaflinės.

◈ ◈ ◈

Turėjau būti pakeliui į mokyklą, bet pasukau į 9-ąjį kelią ir nuvažiavau į Reivenvudą. Nuo savo gimtadienio Lina nepasirodė mokykloje. Po Meikono mirties direktorius Harperis *kilniaširdiškai* leido jai mokytis namie su ateinančiu mokytoju, kol pasijus galinti grįžti į Džeksoną. Turint galvoje, kad po žiemos pokylio jis padėjo poniai Linkoln organizuoti Linos išgujimo kampaniją, esu tikras, direktorius vylėsi, kad ta diena niekuomet neišauš.

Prisipažinsiu, truputį pavydėjau. Linai nereikia klausytis pono Li zirzimo apie Šiaurės agresijos karą ir sunkią Konfederacijos padėtį arba per anglų kalbos pamoką sėdėti matančiosios akies pusėje. Dabar ten sėdėdavome tik mudu su Ebe Porter, tad per pamoką turėdavome atsakinėti į visus klausimus apie daktarą Džekilą ir misterį Haidą. Kas paskatino daktarą Džekilą virsti misteriu Haidu? Ar jie iš tiesų kuo nors skyrėsi? Apie tai niekas neturėjo nė menkiausio supratimo ir dėl tos priežasties visi, sėdintieji ponios Ingliš stiklinės akies pusėje, miegodavo.

O Džeksonas be Linos buvo nebe tas, bent man. Štai kodėl po dviejų mėnesių maldavau ją sugrįžti. Vakar, kai ji pažadėjo apie tai

pagalvoti, atkirtau, kad galėsianti galvoti pakeliui į mokyklą.

Vėl atsidūriau ties kelio išsišakojimu. Tai buvo senasis mudviejų kelias – mano ir Linos. Tas, kuris naktį, kai susitikome, nuo 9-ojo kelio nuvedė mane iki pat Reivenvudo. Kai pirmą kartą supratau, jog ji – ta pati mergina, kurią sapnuoti pradėjau gerokai anksčiau, nei ji atsikraustė į Gatliną.

Vos pamačiau tą kelią, išgirdau dainą. Ji taip paprastai pasklido po volvą, lyg būčiau įjungęs radiją. Ta pati daina. Tie patys žodžiai. Tie, kurie lydėjo mane pastaruosius du mėnesius, kai įsijungdavau „iPod“ grotuvą, spoksodavau į lubas ar vėl skaitydavau tą patį „Sidabrinio banglentininko“ puslapį jo net nematydamas.

Septyniolika mėnulių. Ji visada buvo čia. Mėginau sukioti radijo rankenėles, bet tai nepadėjo. Dabar daina skambėjo galvoje, ne iš garsiakalbių, lyg kas nors būtų ją siuntęs man keltingu.

Septyniolika mėnulių, septyniolika metų,
Akys, kur Tamsa ir Šviesa susipynusios,
Auksas už „taip“, o už „ne“ gavai žalumą,
Septyniolikai bus lemta sužinot paskutinei...

Daina nutilo. Puikiai supratau, kad negaliu jos nepaisyti, taip pat žinojau, kaip elgiasi Lina kas kartą, kai bandau apie tai kalbėti.

– Tai daina, – numodavo ji ranka. – Ji nieko nereiškia.

– Kaip nereiškė *Šešiolika mėnulių*? Juk ji apie mus.

Nesvarbu, ar ji tai žino, net nesvarbu, ar ji tam pritaria. Šiaip ar taip, tą akimirką Lina paprastai iš gynybos pereidavo į puolimą, ir pokalbis nukrypdavo į šalį.

– Nori pasakyti, ji apie mane. Tamsioji ar šviesioji? Pulsiu ar nepulsiu tave kaip Sarafina? Jei nusprendei, kad virsiu tamsiąja, kodėl neprisipažįsti?

Tada aš leptelėdavau ką nors kvaila ir pakeisdavau pokalbio temą. Kol išmokau apskritai nieko nesakyti. Tad mudu nesikalbėjome apie dainą, skambančią mano galvoje, taip pat ir josios.

Septyniolika mėnulių. Negalėjome to išvengti.

Daina turėjo būti apie Linos pašaukimą, akimirką, kai ji amžiams taps šviesiąja arba tamsiąja. O tai galėjo reikšti tik viena – ji nepašaukta. Dar ne. Auksas už „taip“, o už „ne“ žaluma? Žinojau, ką daina reiškia: auksinės tamsiosios kerėtojos arba žalios šviesiosios kerėtojos akys. Nuo Linos gimtadienio nakties, nuo šešioliktojo jos mėnulio, mėginau save įtikinti, kad viskas baigta, kad Lina neturi būti pašaukta, kad ji – išimtis. Kodėl gi jai negalėtų būti skirta kitokia lemtis, jei visa kita, kas su ja susiję, atrodo taip nepaprasta?

Tačiau lemtis buvo ta pati. To įrodymas – *Septyniolika mėnulių*. Ne vieną mėnesį prieš Linos gimtadienį girdėjau *Šešiolika mėnulių* – dainą, pranašaujančią ateitį. Dabar žodžiai pasikeitė, ir aš susidūriau su kita klaikia pranašyste. Reikia pasirinkti, ir Linai teks tą padaryti. Šitos

dainos nemelavo. Bent kol kas.

Nenorėjau apie tai galvoti. Važiuojant ilga įkalne, vedančia prie Reivenvudo dvaro vartų, regis, net žvyru čežančios padangos kartojo tą neišvengiamą tiesą. Jei yra septynioliktasis mėnulis, tuomet viskas veltui. Meikonas žuvo veltui.

Lina vis tiek turės pašaukti save ir amžiams nulemti savo likimą – būti šviesiąja arba tamsiąja. Kerėtojams nėra kelio atgal, ir jie negali pakeisti pasirinktos lemties. O kai ji pagaliau pasirinks, žus pusė jos artimųjų. Šviesieji arba tamsieji kerėtojai – prakeiksmo išlyga lemia, kad liks tik vieni. Ir kaip tokį sprendimą turėtų priimti Lina, jei jos šeimoje ištisos kerėtojų kartos neturėjo laisvos valios ir per šešioliktąjį gimtadienį tapdavo šviesiosios arba tamsiosios, pačios apie tai negalėdamos nė prasižioti?

Visą gyvenimą ji nieko daugiau ir netroško, tik pasirinkti savo lemtį. Dabar galėjo tą padaryti, ir tai atrodė kaip koks žiaurus kosminis pokštas.

Sustojau prie vartų, išjungiau variklį ir užsimerkiau prisimindamas kylančią paniką, vizijas, sapnus, dainą. Šįkart Meikono nebus ir jis nebegrobs nelaimingų sapno pabaigų. Nebebuvo nieko, kas galėtų padėti mums išsikapstyti iš bėdos, o ji sparčiai artėjo.

• 4.17 •

Citrinos ir pelenai

Kai sustojau priešais Reivenvudą, Lina sėdėjo ant aptrupėjusios verandos ir laukė. Ji vilkėjo senus užsagstomus marškinius, mūvėjo džinsus ir avėjo apnešiotus sportukus „Chuck Taylor's“. Vieną mirksnį atrodė, lyg būtume sugrįžę į laiką prieš tris mėnesius, ir ši diena tebuvo dar viena eilinė diena. Vis dėlto ji tebevilkėjo Meikono liemenę, vieną tų šviesiais ruoželiais, ir šis faktas viską vertė aukštyn kojomis. Dabar, kai Meikono nebebuvo, Reivenvude kažkas atrodė ne taip. Lyg nueitum į Gatlino apygardos biblioteką ir nerastum Marianos, vienintelės bibliotekininkės, arba į ARD, bet joje nebūtų svarbiausios Amerikos revoliucijos dukters – ponios Linkoln. Arba į mano tėvų kabinetą, kuriame nebėra mamos.

Kaskart man atvažiavus Reivenvudas atrodydavo vis prasčiau. Žvelgiant į arkinę liaunašakių gluosnių alėją, buvo sunku patikėti, kad sodas taip greitai sunyko. Išdžiūvusioje dirvoje dėl vietos po saule rungėsi kažkokios gėlės, kurias kadaise Ama labai atsidėjusi mokė mane rauti kaip piktžoles. Po magnolijomis hiacintų ploteliai pynėsi su kinrožėmis, o neužmirštuoles apniko heliotropai; regis, sodas taip pat gedėjo. Tai buvo visiškai įmanoma. Reivenvudo dvaras visuomet atrodė turįs savo dvasią. Kodėl sodas turėtų būti kitoks? Tikriausiai jį slėgė Linos sielvarto našta. Namas atspindėjo jos nuotaikas, kaip

anksčiau atspindėdavo Meikono ūpą.

Po mirties Reivenvudą jis paliko Linai, ir mane kartais kamuodavo abejonė, ar nebūtų buvę geriau, jei būtų nepalikęs. Kiekvieną dieną namas, užuot dailėjęs, darėsi vis niūresnis. Kas kartą užvažiavęs į kalvą sulaikydavau kvapą tikėdamasis bent menkiausio gyvybės požymio, ko nors naujo, ko nors žydinčio. Ir kiekvieną kartą kalvos viršuje išvysdavau tik nuogas šakas.

Lina į volvą įsėdo nepatenkinta.

– Nenoriu važiuoti.

– Niekas *nenori* į mokyklą.

– Žinai, ką turiu galvoje. Ta skylė baisi. Verčiau likčiau čia ir visą dieną mokyčiausi lotynų.

Regis, bus nelengva. Kaip įtikinti ją važiuoti ten, kur pats nenoriu? Vidurinė mokykla – bjaurus dalykas. Tai visuotinė tiesa, ir tas, kas pasakė, jog mokykloje prabėga gražiausi mūsų gyvenimo metai, buvo arba girtas, arba regėjo haliucinacijas.

– Vidurinė mokykla ir turėtų būti baisiausi tavo gyvenimo metai.

– Tikrai?

– Be jokios abejonės. Turi sugrįžti.

– O kaip konkrečiai dėl to pasijusiu geriau?

– Nežinau. Na, pavyzdžiui, joje taip blogai, kad, palyginti su tuo, visas likęs tavo gyvenimas atrodys puikus?

– Pagal tavo logiką, šią dieną turėčiau praleisti su direktoriumi Harperiu.

– Arba pamėginti įstoti į aistruolių šokėjų komandą.

Ji sukiojo ant piršto vėrinį – savo išskirtinę vienas į kitą barškančių amuletų kolekciją.

– Skamba viliojamai, – nusišypsojo ji, ir supratau, kad važiuos su manimi.

Visą kelią iki mokyklos Linos petys rėmėsi į manąjį. Bet kai įvažiavome į stovėjimo aikštelę, ji negalėjo prisiversti išlipti. Nedrįsau išjungti variklio.

Pro mus praėjo Savana Snou, Džeksono vidurinės karalienė, ir ant džinsų timptelėjo prigludusius marškinėlius. Emilė Ašer, antroji pagal rangą, sekė iš paskos ir slinkdama tarp automobilių telefonu maigė žinutes. Mus pamačiusi Emilė stvėrė Savanos ranką. Jiedvi sustojo, pasielgė, kaip turėtų elgtis visos gerai mamų išauklėtos Gatlino merginos, susidūrusios su neseniai artimo netekusiu žmogumi. Savana prispaudė prie krūtinės knygą ir žvelgdama į mus liūdnai papurtė galvą. Atrodė, lyg žiūrėtume seną nebylųjį kiną.

Lina, tavo dėdė dabar ten, kur jam geriau. Jis stovi prie perlais nusagstytų vartų, o angelų choras veda jį prie jį mylinčio Kūrėjo.

Išverčiau Linai, bet ji jau žinojo, ką jos galvoja.

Liaukis!

Savo aplamdytu spirale susegtu sąsiuviniu Lina užsidengė veidą bandydama pasislėpti. Emilė iškėlė ranką – nedrąsiai pamojavo. Nelindo mums į akis, leido suprasti, kad ji ne tik gerai išauklėta, bet ir *jautri*. Nereikėjo būti aiškiaregiu, kad žinotum, ką ji galvoja.

Nesiartinu, mieloji Lina Du-kein, leidžiu tau ramiai gedėti. Bet visuomet, tikrai visuomet atskubėsiu tau pagalbon, kaip mane mokė Biblija ir mano mama.

Emilė linktelėjo Savanai ir jiedvi lėtai ir liūdnai nužingsniavo šalin, lyg prieš kelis mėnesius nebūtų steigusios „Angelų sargų“ klubo – saugios kaimynystės Džeksono varianto, turėdamos vienintelį tikslą: išguiti Liną iš mokyklos. Galima sakyti, dabar buvo dar blogiau. Emoris norėjo jas prisivyti, bet pastebėjo mus ir sulėtino žingsnį, žengė liūdnai; praeidamas pro mano automobilį jis pirštais pabarbeno variklio dangtį. Daugybę mėnesių nepratarė man nė žodžio, o dabar demonstruoja palaikymą. Visi jie tikri šikniai.

– Nesakyk taip, – keleivio sėdynėje Lina susirietė į kamuoliuką.

– Negaliu patikėti, kad jis nenusikėlė kepurės. Kai grįš namo, mama gerai įkrės jam į kailį. – Išjungiau variklį. – Žaisk pagal taisykles ir gal net būsi priimta į aistruolių komandą, mieloji Lina Du-kein.

– Jie... jie tokie... – Kokią minutę ji taip pyko, kad gailėjausi prasižiojęs. Bet šitaip bus visą dieną, ir, prieš įžengiant į Džeksono koridorių, norėjau ją paruošti. Pernelyg ilgai pats buvau *vargšas Itanas Veitas, kurio mama tik pernai mirė*, tad puikiai tą išmaniau.

– Veidmainiai? – Per švelniai pasakyta.

– Avinai. – Ir tai per švelnu. – Nenoriu būti jų komandoje ir nenoriu vietos prie jų stalo. Noriu, kad jie į mane net nežiūrėtų. Žinau, kad jais manipuliavo Ridlė, pasitelkusi savo galias, bet jei per mano gimtadienį jie nebūtų iškėlę to pokylio... Jei būčiau likusi Reivenvudo viduje, kaip norėjo dėdė Meikonas... – Pabaigti jai nereikėjo. Jis tebebūtų gyvas.

– Lina, negali žinoti. Sarafina būtų radusi kitą būdą prie tavęs prieiti.

– Jie manęs nekenčia, ir taip turi būti. – Jos plaukai ėmė raitytis, ir akimirką pamaniau, kad pliūptelės liūtis. Ji susiėmė galvą rankomis ir nepaisė ašarų, srūvančių ir dingstančių susitaršiusiuose plaukuose. – Kas nors turi likti taip pat. Aš nė kiek nepanaši į juos.

– Man nemalonu tau pranešti, bet tu niekuomet nebuvai į juos panaši ir nebūsi.

– Žinau, bet kažkas pasikeitė. Viskas pasikeitė.

Pažvelgiau pro savo langą.

– Ne viskas.

Į mane žvelgė Baubas Redlis. Jis sėdėjo greta automobilio ant išblukusios baltos juostos, tarytum būtų laukęs šios akimirkos. Baubas,

kaip geras kerėtojų šuo, visur tebesekiojo Liną. Prisiminiau, kokią daugybę kartų svarsčiau, ar nepavėžėjus to šuns. Ar nesutaupius jam laiko. Atidariau dureles, bet Baubas nė nekrustelėjo.

– Puiku. Tebūnie. – Patraukiau dureles į save žinodamas, kad Baubas nelips vidun. Jas bedarant, šuo liuoktelėjo man ant kelių, peršoko pavarų perjungimo svirtį ir atsidūrė Linos rankose. Ji panardino veidą į jo kailį ir giliai atsikvėpė, lyg varganas šuo atsiduotų kuo nors kitu, nei lauke kvepėjo oras.

Juodu virto virpančiu juodų plaukų ir juodo kailio kamuoliu. Vieną minutę visa visata pasirodė tokia trapi, lyg subyrėtų, jei papūsčiau ne ta kryptimi ar patraukčiau ne už to siūlo.

Žinojau, ką turiu padaryti. Negalėjau paaiškinti to jausmo, bet jis mane užvaldė taip pat galingai, kaip užvaldydavo sapnai, kaip užplūdo pirmą kartą pamačius Liną. Sapnai, kuriuos sapnuodavome abu, tokie tikri, kad mano paklodėse likdavo purvo arba ant grindų varvėdavo vanduo. Šis jausmas buvo lygiai toks pat.

Turėjau sužinoti, kokį siūlą patraukti. Turėjau būti tas, kuris žino teisingą kryptį. Iš ten, kur dabar atsidūrė, ji neįstengia aiškiai įžiūrėti kelio, todėl tai padaryti privalau aš.

Pasiklydusi. Štai kokia ji, ir tai vienintelis dalykas, kurio negalėjau leisti.

Įjungiau automobilio variklį ir perjungiau atbulinį bėgį. Mudu įstengėme atvažiuoti tik iki automobilių aikštelės, ir man be žodžių buvo aišku, kad laikas vežti Liną namo. Baubas visą kelią važiavo užsimerkęs.

◈ ◈ ◈

Mudu nusinešėme į Grinbrajerį seną antklodę ir prie Ženevjevos kapo susirangėme ant nedidelio žolės lopinėlio šalia ugniavietės ir aptrupėjusios akmeninės sienos. Iš visų pusių mus supo pajuodę medžiai, pro sukietėjusį purvą nedrąsiai skverbėsi žali kuokšteliai. Net ir dabar tai buvo mudviejų vieta, vieta, kur pirmąkart kalbėjomės, kai Lina vien žvilgsniu – ir kerėtojos galiomis – per anglų kalbos pamoką sudaužė langą. Tetai Delei buvo nepakeliama matyti sudegusias kapines ir nuniokotą sodą, bet Lina neėmė į galvą. Šioje vietoje ji paskutinįkart matė Meikoną ir dėl to jautėsi saugi. Kažkodėl gaisravietės vaizdas atrodė pažįstamas, net raminantis. Ugnis atūžė, savo kelyje pasiglemžė viską, paskui dingo. Nereikėjo spėlioti, kas dar artėja nei kada tai užgrius.

Žolė buvo drėgna ir žalia, ir aš apgaubiau mudu antklode.

– Eikš arčiau, tau šalta.

Nežiūrėdama į mane ji nusišypsojo.

– Nuo kada reikia preteksto prisiartinti? – Ji atsirėmė man į petį ir sėdėjome tylėdami, kūnais šildydami vienas kitą, sunėrę pirštus. Jutau, kaip mano ranka srūva elektra. Visuomet taip būdavo mudviem

susilietus – švelnus elektros krestelėjimas, stiprėjantis nuo kiekvieno prisilietimo. Priminimas, kad kerėtojai ir mirtingieji negali būti kartu. Mirtingojo lauktų vienintelė baigtis – mirtis.

Pažvelgiau į išsiklaipiusias juodas šakas ir niūrų dangų. Galvojau apie pirmąją dieną, kai atsekiau Liną į šį sodą ir radau verkiančią aukštoje žolėje. Tada stebėjome pilkus debesis, tirpstančius šiaip jau giedrame danguje, debesis, kuriuos ji judino vien apie juos pagalvojusi. Žydras dangus – štai kas buvau jai. Ji buvo vėtra Lina, o aš – paprastas senasis Itanas Veitas. Negalėjau įsivaizduoti savo gyvenimo be jos.

– Žiūrėk. – Lina perlipo per mane ir ranka pasiekė trupančias juodas šakas. Tobula geltona citrina, vienintelė visame pelenais nuklotame sode. Lina paleido šaką ir juodos plėnys pakilo į orą. Jos rankoje sužvilgo geltona žievė, ir Lina vėl nukrito man į glėbį. – Tik pažiūrėk. Net neapdegusi.

– Lina, viskas atžels.

– Žinau, – ji neatrodė tvirtai tuo įsitikinusi. Rankose vartė citriną.

– Kitais metais tuo pačiu metu čia nieko nebus juodo. – Ji pažvelgė aukštyn į šakas ir į virš mūsų plytintį dangų, o aš pabučiavau jos kaktą, nosį, tobulą pusmėnulio formos apgamą ant skruosto, ir ji pasviro į mane. – Viskas bus žalia. Net ir šie medžiai atžels. – Pėdomis rėmėmės vienas į kitą, ir, kai nusispyrėme batus, pajutau pažįstamą elektros gnybtelėjimą, nutvilkantį kaskart mudviem susilietus. Mudu buvome taip arti, jos garbanos krito man ant veido. Papūčiau, ir jos išsisklaidė.

Mane pagavo jos tinklas, nukrėtė srovė, kuri mus ir jungė, ir laikė atskyrusi. Pasilenkiau pabučiuoti jos lūpų, o ji erzindama kyštelėjo man po nosimi citriną.

– Pauostyk.

– Kvepia kaip tu.

Ji pauostė citriną ir nusiviepė.

– Rūgšti kaip aš.

– Man tu neatrodai rūgšti. – Prisitraukiau ją arčiau ir į mūsų plaukus prisivėlė pelenų ir žolės, o rūgščioji citrina nuriedėjo kažkur po kojų, į antklodės galą. Mano oda įkaito, degė kaip ugnis. Nors pastaruoju metu kas kartą paėmęs jos ranką aš jausdavau tik geliantį šaltį, mudviem bučiuojantis – rimtai bučiuojantis – jutau vien tik karštį. Mylėjau ją, kiekvieną jos atomą, kiekvieną degančią ląstelę. Mudu bučiavomės, kol man ėmė stabčioti širdis, o pojūčiai – ką matau, jaučiu ir girdžiu – nykti tamsoje...

Mano paties labui Lina mane atstūmė, ir mudu tysojome žolėje. Aš mėginau atgauti kvapą.

Kaip jautiesi?

Aš... Gerai.

Nesijaučiau gerai, bet nieko nesakiau. Man pasirodė, kad kažkas dega – degė antklodė. Ji smilko iš apačios, ten, kur lietėsi su žeme.

Lina atsisėdo ir patraukė antklodę. Žolė po mumis buvo apsvilusi ir suminta.

– Itanai. Pažiūrėk į žolę.

– Kas jai?

Tebemėginau atgauti kvapą, bet stengiausi neparodyti. Nuo Linos gimtadienio reikalai tik prastėjo. Fizine prasme. Negalėjau liautis jos lietęs, nors kartais prisilietimo skausmas būdavo nepakeliamas.

– Dabar ir ji apdegusi.

– Keista.

Ji ramiai pažvelgė į mane, akys atrodė keistai patamsėjusios ir tuo pat metu giedros. Metė nuskintą žolės kuokštą.

– Tai dėl manęs.

– Tu gana karšta.

– Dabar ne laikas juokauti. Reikalai prastėja. – Mudu sėdėjome vienas šalia kito žvelgdami į tai, kas liko iš Grinbrajerio. Bet iš tiesų nežiūrėjome į Grinbrajerį. Žvelgėme į kitos ugnies galią. – Visai kaip mama, – balse suskambo kartėlis.

Ugnis – kataklisto ženklas, Linos gimtadienio naktį Sarafinos ugnis išdegino kiekvieną šių laukų colį. O dabar Lina netyčia ėmė kelti gaisrus. Man susitraukė skrandis.

– Ir žolė atžels.

– O jei aš nenoriu, kad ji atželtų? – tyliai, keistai tarė ji ir paleido iš rankų dar vieną apdegusios žolės saują.

– Ką?

– Kodėl turėčiau norėti?

– Nes gyvenimas tęsiasi, Lina. Paukščiukai daro, ką jiems reikia, ir bitutės neatsilieka. Išbarsto sėklas, ir viskas atauga.

– Paskui vėl viskas sudegs. Jei tau teks laimė atsidurti netoli manęs.

Kai Liną apimdavo tokia nuotaika, ginčytis nevertėdavo. Šio to išmokau visą gyvenimą pragyvenęs su Ama, kuri taip pat retkarčiais apsiniaukdavo.

– Kartais būna ir taip.

Ji prisitraukė kelius ir padėjo ant jų smakrą. Už jos tįso šešėlis, daug ilgesnis nei ji pati.

– Bet man vis tiek pasisekė. – Ištiesiau kojį, ir ilga linija mano šešėlis susijungė su jos.

Šitaip sėdėjome vienas šalia kito liesdamiesi tik šešėliais, kol leidžiantis saulei jie nusidriekė juodų medžių link ir išnyko sutemose. Klausėmės tyloje čirpiančių cikadų ir mėginome nieko negalvoti, o paskui vėl ėmė lyti.

• 5.1 •

Kritimas

Per kitas kelias savaites man pavyko įtikinti Liną išeiti iš namų iš viso tris kartus. Vieną kartą su Linku, geriausiu mano draugu nuo antros klasės, nuėjome į kiną, kur jos nepralinksmino net firminiai kukurūzų spragėsiai su šokoladinėmis karamelėmis. Kitą kartą atėjome pas mus į namus valgyti Amos sausainių su sirupu ir žiūrėti maratono apie zombius – tai buvo mano svajonių pasimatymo variantas. Nepavyko. Ir dar kartelį išėjome pasivaikščioti palei Santi upę, bet po dešimties minučių sugelti vabzdžių – per abu iš viso šešiasdešimt įkandimų – pasukome namo. Kad ir kur ji ėjo, viskas buvo nemiela.

Šiandien bus kitaip. Ji pagaliau susirado jaukų prieglobstį, nors ir ten, kur mažiausiai tikėjausi.

Įėjęs į jos kambarį radau ją gulinčią išsikėtojusią ant lubų: rankos išskėstos ant tinko, plaukai it ventiliatoriaus sparnai išsiskleidę aplink galvą.

– Nuo kada taip sugebi? – Jau buvau pripratęs prie Linos gebėjimų, bet po šešioliktojo gimtadienio, regis, jie stiprėjo ir darėsi vis labiau nežaboti, tarytum ji kažin kaip negrabiai būtų formavusi iš savęs kerėtoją. Kas dieną kerėtoja Lina darėsi vis mažiau nuspėjama, vis labiau skleidėsi jos galios, lyg ji norėtų jomis įsitikinti. Paaiškėjo, kad šiomis dienomis jai labiausiai pavyksta krėsti visokiausias šunybes.

Pavyzdžiui, tąkart, kai mudu su Linku važiavome Dranduletu į mokyklą ir per radiją pasigirdo viena jo dainų – neva ją transliuotų stotis. Linkas buvo taip priblokštas, kad geras dvi pėdas įsirėžė į ponios Ašer gyvatvorę priešais namą. „Netyčia, – teištarė Lina kreivai šypsodama. – Viena Linko daina buvo įstrigusi man į galvą.“ Dar niekam į galvą nebuvo įstrigusi nė viena Linko daina. Bet Linkas ja patikėjo ir ėmė dar nepakenčiamiau pūstis. „Na, ką galėčiau pasakyti? Taip jau yra: moterys negali man atsispirti. Tas mano balselis – minkštas kaip sviestas.“

Praėjus savaitei po šio nutikimo, mudviem su Linku traukiant koridoriumi priėjo Lina ir baisiausiai apsikabino, nors kaip tik suskambo skambutis. Sumečiau, kad ji pagaliau nusprendė grįžti į mokyklą. Bet iš tikrųjų jos ten visai nebuvo. Tai buvo kažin kokia projekcija ar dar kaip kitaip kerėtojų įvardijamas pasišaipymas iš savo vaikino – atrodžiau kaip paskutinis kvailys. Linkas pamanė, kad mėginu jį apkabinti, tad po to dar ilgai vadino mane „meilučiu“. „Aš tavęs pasiilgau. Nejau tai koks nusikaltimas?“ Linai atrodė juokinga, bet aš ėmiau trokšti, kad įsikištų senelė ir bent kiek suvaržytų jos laisvę ar padarytų dar ką nors, kas pridera, kai talentas prisigalvoja, ko nereikia.

Nebūk mažas. Juk atsiprašiau, tiesa?

Esi tokia pat baisi rakštis kaip Linkas penktoje klasėje, tais metais, kai pro šiaudelį išsiurbė visų mano mamos pomidorų sultis.

Daugiau to nebus. Prisiekiu.

Ir Linkas tuomet taip kalbėjo.

Bet jis liovėsi, ar ne?

Taip. Kai liovėmės auginę pomidorus.

– Nusileisk žemyn.

– Man čia labiau patinka.

Stvėriau jos ranką. Mano ranką nusmelkė srovė, bet aš nepaleidau, traukiau ją žemyn ant lovos šalia savęs.

– Oi, – nusijuokė ji. Mačiau trūkčiojančius pečius, nors man buvo atsukusi nugarą. O gal ji nesijuokė, gal verkė, nors šiomis dienomis tai retai pasitaikydavo. Ji beveik liovėsi verkusi ir ėmėsi kai ko blogiau. Nedarė nieko.

Nieko neveikimas buvo apgaulingas. Jį už viską sunkiau nusakyti, pataisyti ar sustabdyti.

Lina, ar norėtum apie tai pasikalbėti?

Apie ką?

Prisitraukiau ją arčiau, priglaudžiau galvą prie jos galvos. Virpėjimas palengva slopo, ir aš laikiau ją kiek įstengdamas tvirčiau. Lyg ji tebebūtų ant lubų, o kabėčiau aš.

Apie nieką.

◈ ◈ ◈

Nereikėjo man skųstis dėl tų lubų. Laiką leisti galima ir beprotiškesnėse vietose. Pavyzdžiui, kur dabar esame.

– Man čia nelabai patinka, – prakaitavau, bet negalėjau nusišluostyti veido. Rankos buvo reikalingos laikytis įsitvėrus.

– Keista, – nusišypsojo Lina. – Nes man čia labai patinka. – Jos plaukai plaikstėsi vėjyje, nors nebuvau įsitikinęs, ar jis tikras. – Be to, jau beveik užlipome.

– Juk suvoki, kad tai beprotystė? Jei pro šalį važiuos policininkas, būsime suimti arba išsiųsti į „Melsvuosius tolius“ aplankyti tėčio.

– Tai ne beprotystė. Tai romantika. Čia visąlaik ateina porelės.

– Kai žmonės kalba apie vandens bokštą, Lina, jie galvoje turi ne jo *viršų*. – Po minutės mudu ant jo atsidursime. Būsime tik mudu, klibančios geležinės kopėčios, iškilusios maždaug šimtą pėdų nuo žemės, ir skaistus žydras Karolinos dangus.

Stengiausi nežiūrėti žemyn.

Lina įkalbėjo mane kopti viršun. Jos balse išgirdau tam tikrą jaudulį, kuris privertė mane sutikti, tarytum tokia kvailystė galėtų padėti jai pasijusti kaip tada, kai lankėmės čia paskutinį kartą. Tuomet buvo besišypsanti, laiminga, su raudonu megztiniu. Prisimenu, nes ant jos amuletų vėrinio kabėjo galiukas raudono siūlo.

Ir ji tikriausiai nepamiršo. Tad atsidūrėme čia, įstrigome ant

kopėčių žvelgdami į viršų, kad nežiūrėtume žemyn.

Kai pasiekėme viršų ir aš apsidairiau, supratau. Lina buvo teisi. Čia geriau. Viskas taip nutolo, kad netgi tapo nebesvarbu.

Leidau kojoms tabaluoti per kraštą.

– Mano mama rinkdavo senų vandens bokštų paveikslėlius.

– Tikrai?

– Kaip sesutės renka šaukštelius. Tik mama rinkdavo vandens bokštus ir atvirukus iš pasaulinių mugių.

– Maniau, visi vandens bokštai atrodo kaip šitas. Kaip didelis baltas voras.

– Kažkur Ilinojuje yra vandens bokštas kečupo butelio formos.

Ji nusijuokė.

– Ir dar yra vienas, kuris atrodo kaip aukštai virš žemės iškilusi maža trobelė.

– Galėtume joje gyventi. Užlipčiau į ją ir niekuomet nenusileisčiau. – Ji išsitiesė ant šilto baltai nudažyto pagrindo. – Gatline bokštas tikriausiai turėtų būti persiko formos, didelio seno Gatlino persiko.

Išsitiesiau šalia.

– Toks jau yra, bet ne Gatline. Gafnyje. Ko gero, jiems pirmiems šovė į galvą.

– O pyrago formos? Šitą rezervuarą galėtume nudažyti taip, kad jis atrodytų kaip Amos pyragas. Jai patiktų.

– Tokių nemačiau. Bet mama turėjo paveiksliuką bokšto, atrodančio kaip kukurūzo burbuolė.

– Aš vis tiek rinkčiausi trobelę. – Lina spoksojo į dangų, kuriame nebuvo nė debesėlio.

– O aš rinkčiausi kukurūzo burbuolę arba kečupą, jei ten būtum tu.

Ji ištiesė man ranką ir mudu laikėmės susikibę gulėdami ant paprasčiausio balto Samervilio vandens bokšto krašto ir žiūrėdami į Gatlino apygardą, tarytum ji būtų buvusi mažytė žaislinė šalis, pilna mažyčių žaislinių žmogeliukų. Maža kaip mamos kartoninis miestelis, kurį ji išdėliodavo po mūsų Kalėdų eglute.

Kaip tokie maži žmogeliukai apskritai gali turėti rūpesčių?

– Ei, aš tau kai ką atnešiau. – Žiūrėjau, kaip ji atsisėda ir žvelgia į mane it mažas vaikas.

– Ką?

Žvilgtelėjau pro vandens bokšto kraštą.

– Gal palaukime, kai jau tikrai nebenukrisime ir neužsimušime.

– Neužsimušime. Nebūk toks bailiukas.

Įkišau ranką į užpakalinę kišenę. Tai nebuvo kas nors ypatinga, bet jau senokai tą daiktą nešiojausi ir vyliausi, kad jis padės jai surasti kelią į sielos ramybę.

Ištraukiau miniatiūrinį žymeklį „Sharpie“ su žiedu raktams.

– Matai? Jis tau tiktų, štai taip, – stengdamasis nenukristi ištiesiau ranką prie Linos vėrinio, kurio ji niekuomet nenusiimdavo. Amuletų raizgalynė, bet kiekvienas jai ką nors reiškė: suplotas centas iš automato prie „Cineplex'o“, kur įvyko pirmasis mūsų pasimatymas. Sidabrinis pusmėnulis, Meikono padovanotas žiemos pokylio vakarą. Saga iš liemenės, kurią vilkėjo tą naktį per liūtį. Tai buvo Linos atsiminimai, ir ji juos nešiojosi su savimi, lyg pametusi netektų tų kelių tobulos laimės akimirkų įrodymo.

Užkabinau žymeklį ant grandinėlės.

– Dabar bet kur galėsi rašyti.

– Net ant lubų? – Ji pažvelgė į mane ir nusišypsojo. Kreivokai ir liūdnokai.

– Net ant vandens bokštų.

– Man patinka, – ištarė tyliai ir numovė nuo žymeklio dangtelį.

Man nespėjus nė susivokti, ji jau piešė širdį. Juodu rašalu ant baltų dažų, širdį, paslėptą Samervilio vandens bokšto viršuje.

Akimirką jaučiausi laimingas. Paskui pasijutau krintąs nuo bokšto žemyn. Nes ji galvojo ne apie mudu. Ji galvojo apie kitą savo gimtadienį, septynioliktąjį mėnulį. Ji jau skaičiavo dienas.

Širdies viduryje ji neparašė mudviejų vardų.

Ji užrašė skaičių.

• 5.16 •

Skambutis

Neklausiau, ką ji užrašė ant vandens bokšto, bet ir nepamiršau. Kaip galėjau, jei per pastaruosius metus mudu tik ir teskaičiavome, kiek dar liko iki neišvengiamybės? Kai pagaliau paklausiau, kodėl ji užrašiusi skaičių ir ką skaičiuojanti, ji neatsakė. O aš jutau, kad ji nė pati gerai nežino.

Tai buvo net blogiau nei žinojimas.

Nuo tos dienos praėjo dvi savaitės, ir, mano žiniomis, Lina savo sąsiuvinyje dar nieko nebuvo parašiusi. Ant vėrinio nešiojo pasikabinusi mano dovanotą mažąjį žymeklį, bet jis atrodė toks pat naujas kaip tą dieną, kai nupirkau jį parduotuvėje „Stok ir vok“. Buvo keista, kad ji nerašo, nerašinėja sau ant rankų nei ant nudėvėtų sportukų, kuriuos šiomis dienomis nedažnai avėjo. Ėmė dažniau įsispirti į savo nudrengtus juodus aulinius. Ir plaukus dabar šukavosi kitaip. Beveik visuomet rišo užpakalyje, lyg taip būtų galėjusi paslėpti jų žavesį.

Mudu sėdėjome ant viršutinio mūsų priebučio laiptelio, ten pat, kur Lina pirmą kartą man papasakojo esanti kerėtoja, atskleidė paslaptį, kurios nebuvo atvėrusi dar nė vienam mirtingajam. Dėjausi skaitąs „Džekilą ir Haidą“. Lina įdėmiai žiūrėjo į tuščius spirale

susegto savo sąsiuvinio lapus, lyg plonos melsvos linijos žinotų atsakymus į visus jos klausimus.

Kai nestebėjau Linos, spoksojau į gatvę. Šiandien tėtis grįžta namo. Kai teta apgyvendino jį „Melsvuosiuose toliuose“, mudu su Ama kas savaitę jį lankydavome. Nors jis nebuvo toks kaip anksčiau, turėjau pripažinti, kad vėl elgėsi beveik kaip normalus žmogus. Bet vis tiek nervinausi.

– Jie atvažiavo.

Man už nugaros trinktelėjo tinklinės durys. Priebutyje stovėjo Ama, pasirišusi savo darbinę prikyštę – jas ji mėgo labiau nei paprastas, ypač tokią dieną kaip ši. Rankoje laikė ant kaklo kabantį auksinį amuletą ir trynė jį pirštais.

Pažvelgiau tolyn į gatvę, bet pamačiau tik Bilį Votsoną, važiuojantį dviračiu. Norėdama geriau įsižiūrėti Lina palinko į priekį.

Nematau jokio automobilio.

Nemačiau ir aš, bet žinojau, kad po kokių penkių sekundžių jis pasirodys. Ama didžiavosi savimi ir ypač savaisiais aiškiaregės gebėjimais. Nebūtų sakiusi, kad jie čia, jei nežinotų, kad atvažiuoja.

Atvažiuos.

Kaip ir buvo tikėtasi, iš už kampo į Medvilnės Vingį įsuko baltas tetos kadilakas. Teta Karolina važiavo nuleidusi lango stiklą – ji tai vadindavo 360° oro kondicionieriumi – ir aš jau už kvartalo pamačiau ją mojuojančią. Atsistojau, o Ama alkūnėmis prasibrovė pro mane.

– Dabar eime. Tavo tėtis nusipelnė deramo sutikimo.

Iššifravus tai reiškė: *Judinkis, Itanai Veitai, ir nešk savo užpakalį prie šaligatvio*.

Giliai atsikvėpiau.

Gerai jautiesi? Šviesiai rudose Linos akyse blykstelėjo saulė.

Taip. Melavau. Ji tikriausiai suprato, bet neištarė nė žodžio. Paėmiau jos ranką. Ji buvo šalta, dabar visuomet būdavo tokia, ir elektros srovė nudilgindavo kaip šaltis.

– Mičelai Veitai. Tik nesakyk, kad krimtai kieno nors kito pyragus, o ne mano. Atrodai, lyg būtum įkritęs į dėžę su sausainiais ir neįstengęs išsikapanoti. – Tėtis dėbtelėjo į ją supratingu žvilgsniu. Ama jį užaugino, ir jis nutuokė, kad jos priekabės prilygsta meiliam apkabinimui.

Aš stovėjau, o Ama šokinėjo apie jį, lyg jam būtų dešimt metų. Jiedvi su teta čiauškėjo taip, tarytum visi trys būtų ką tik parėję iš turgaus namo. Tėtis man blausiai nusišypsojo. Šypsena buvo ta pati; taip jis šypsodavosi, kai aplankydavome jį „Melsvuosiuose toliuose“. Ji bylojo: *Aš jau nesu beprotis, tik man gėda*. Jis vilkėjo senus Djuko universiteto marškinėlius ir mūvėjo džinsus, atrodė jaunesnis, nei jį prisiminiau. Išskyrus raukšles apie akis, kurios dar pagilėjo nerangiai prisitraukus mane į glėbį.

– Kaip gyveni?

Akimirką balsas užstrigo gerklėje ir aš nusikosėjau.

– Gerai.

Jis pažvelgė į Liną.

– Malonu vėl tave matyti, Lina. Apgailestauju dėl tavo dėdės – girdėjau, kas nutiko. – Jau tokios tos griežtos pietiečių elgesio taisyklės. Net tokią neparankią valandėlę jis privalėjo pareikšti užuojautą dėl Meikono mirties.

Lina bandė nusišypsoti, bet jai nepavyko; atrodė, kad varžosi kaip ir aš.

– Dėkui, pone.

– Itanai, eikš čia ir apkabink savo mylimą tetulę, – ištiesė rankas teta Karolina. Norėjau ją apglėbti, kad jos glėby sutirptų krūtinę gniaužiantis gumulas.

– Eime vidun, – pamojo Ama tėčiui nuo priebučio. – Iškepiau kokakolos pyragą ir vištą. Jei tučtuojau neatsidursime prie stalo, višta, ko gero, sumanys pasiieškoti kelio namo.

Teta Karolina paėmė tėtį už parankės ir nusivedė laipteliais į viršų. Ji turėjo tokius pat rudus kaip mamos plaukus ir buvo tokio pat smulkaus sudėjimo. Vieną akimirką pasijutau taip, lyg tėvai vėl būtų namie ir pro senas tinklines duris žengtų į Veitų žemę.

– Turiu važiuoti namo, – Lina lyg skydą prie krūtinės spaudė sąsiuvinį.

– Tau nereikia važiuoti. Eime.

Prašau.

Kviečiau ne iš mandagumo. Nenorėjau vienas eiti vidun. Prieš kelis mėnesius Lina būtų tą supratusi. Bet šiandien, ko gero, jos mintys buvo kažkur kitur, nes ji nesuprato.

– Turėtum pabūti su savo šeima, – ji pasistiebė ant pirštų galiukų ir pabučiavo mane, lūpomis vos paliesdama skruostą. Man išsižiojus prieštarauti ji jau buvo pusiaukelėje prie automobilio.

Stebėjau gatve nudumiantį Larkino fastbeką – jo stogas nuo vidurio į užpakalį tolygiai žemėjo. Lina jau nebevažinėdavo katafalku. Kiek žinau, po Meikono mirties ji į jį nė nežvilgtelėjo. Dėdė Barklis pastatė jį už senos daržinės ir uždengė brezentu. Dabar ji važinėdavo Larkino automobiliu, juodu ir chromuotu. Pirmą kartą jį pamačius Linkui nutįso seilė. „Ar žinai, kiek paukštyčių suviliočiau su tokiais ratais?“

Nesupratau, kodėl pusbroliui išdavus šeimą Lina panoro važinėti jo automobiliu. Kai jos paklausiau, ji gūžtelėjo pečiais ir atsakė: „Jam jos nebereikės.“ Gal vairuodama Larkino automobilį Lina manė jį baudžianti. Jis prikišo nagus prie Meikono mirties, ir ji to niekuomet neatleis. Stebėjau, kaip automobilis suka už kampo, ir troškau dingti kartu su juo.

Kai atėjau į virtuvę, ten jau virė cikorijų kava ir... brendo nemalonumai. Priešais plautuvę žingsniuodama pirmyn ir atgal Ama kalbėjo telefonu ir kas minutę ar dvi, pridengusi ranka ragelį, raportuodavo tetai Karolinai apie vykstantį pokalbį.

– Jos nematė nuo vakar. – Ama vėl priglaudė ragelį prie ausies. – Kol ją surasime, turėtumėte tetai Mersei paruošti punšo ir paguldyti ją į lovą.

– Ką surasime? – pažvelgiau į tėtį. Šis gūžtelėjo pečiais.

Teta Karolina nusitempė mane prie plautuvės ir sukuždėjo, kaip kužda išauklėtos pietietės, kai nutinka koks nors dalykas, kurį pasakyti garsiai būna per daug baisu.

– Lusilė Bol. Ji dingo.

Lusilė Bol buvo tetos Mersės Siamo katė, kuri daugiausia laiko praleisdavo bėginėdama po mano prosenelės seserų kiemą su pasaitėliu, užkabintu ant skalbinių virvės – šią veiklą sesutės vadindavo mankšta.

– Ką norite pasakyti?

Ama vėl ranka pridengė ragelį, prisimerkė ir sukando dantis. Dėbt.

– Regis, *kažin kas* įpiršo tavo tetai mintį, kad kačių nereikia rišti, nes jos visuomet sugrįžtančios namo. Tu tikriausiai nieko apie tai nežinai, tiesa? – Tai nebuvo klausimas. Abu žinojome, kad aš tai kartojau metų metus.

– Katėms neturėtų būti rišami pasaitėliai, – mėginau gintis, bet jau buvo vėlu.

Ama veriamai nužvelgė mane ir pasisuko į tetą Karoliną.

– Atrodo, kad teta Mersė sėdi priebutyje, žiūri į paliktą pasaitėlį, kabantį ant skalbinių virvės, ir laukia, – ji atitraukė ranką nuo ragelio. – Jums reikia parvesti ją į namus ir pakelti pėdas aukščiau. Jei imtų svaigti galva, užplikykite kiaulpienių.

Išsėlinau iš virtuvės nelaukdamas, kol dar labiau susiaurės Amos akys. Puiku. Dingo mano šimtametės tetulės katė, ir aš dėl to kaltas. Turiu paskambinti Linkui ir sužinoti, ar jis leisis su manimi po miestą ieškoti Lusilės. Gal demonstraciniai Linko įrašai išbaidytų ją iš slėptuvės.

– Itanai? – Koridoriuje, tuoj už virtuvės durų, stovėjo tėtis. – Ar galime pasikalbėti? – Šito ir bijojau, tos dalies, kai jis ims dėl visko atsiprašinėti ir bandys paaiškinti, kodėl beveik metus buvau jam tuščia vieta.

– Taip, žinoma, – bet nebuvau tikras, ar noriu girdėti. Tiesą sakant, jau nebepykau. Kai vos nepraradau Linos, iš dalies suvokiau, kodėl kvaištelėjo tėtis. Be Linos negalėjau įsivaizduoti gyvenimo, o tėtis mamą mylėjo ilgiau nei aštuoniolika metų.

Dabar jutau jam gailestį, bet vis tiek buvo skaudu.

Tėtis perbraukė ranka per plaukus ir pamažu prislinko arčiau.

– Norėjau pasakyti, kaip labai gailiuosi, – jis nutilo ir įsispoksojo į kojas. – Nežinau, kas atsitiko. Vieną dieną rašiau kaip niekur nieko, o kitą dieną teįstengiau galvoti tik apie tavo mamą: sėdėti jos kėdėje, uosti jos knygas, įsivaizduoti ją skaitančią man per petį. – Jis tyrinėjo savo rankas, tarytum kalbėtų joms, ne man. Gal tokių gudrybių buvo mokoma „Melsvuosiuose toliuose“. – Tai buvo vienintelė vieta, kur jaučiausi arti jos. Negalėjau jos paleisti.

Jis pakėlė žvilgsnį į senas tinkuotas lubas ir iš akies kampučio ištryško ašara; ji lėtai nuriedėjo veidu. Mano tėtis neteko savo gyvenimo meilės ir iširo kaip senas megztinis. O aš stebėjau ir nieko nedariau. Gal ne jis vienas kaltas. Žinojau, kad dabar turėčiau nusišypsoti, bet man nesinorėjo.

– Tėti, suprantu. Gaila, kad nieko nesakei. Ir aš jos ilgėjausi. Žinai?

Kai pagaliau jis prabilo, kalbėjo tyliai.

– Nežinau, ką pasakyti.

– Viskas gerai. – Nežinojau, ar tikrai taip galvoju, bet iš jo veido supratau, kad jam palengvėjo. Jis apkabino mane ir prisiglaudė, vieną akimirką kumščiais suspaudė man nugarą.

– Dabar aš čia. Ar nori apie tai pasikalbėti?

– Apie ką?

– Ką reikėtų žinoti, draugaujant su mergina.

Užvis mažiausiai norėjau apie tai kalbėtis.

– Tėti, mums nereikia...

– Žinai, aš turiu daug patirties. Per tuos metus tavo mama išmokė mane šio to apie moteris.

Ėmiau kurti pabėgimo planą.

– Jei kada norėtum pasikalbėti apie, na, žinai...

Būčiau galėjęs mestis pro kabineto langą ir prasisprausti tarp gyvatvorės ir namo.

– Jausmus.

Vos nenusijuokiau jam į veidą.

– Ką?

– Ama sako, kad Lina sunkiai pakelia dėdės netektį. Ji tarytum nesava.

Guli ant lubų. Atsisako lankyti mokyklą. Nesikalba atvirai su manimi. Kopia į vandens bokštus.

– Ne, ji laikosi neblogai.

– Na, moterys – kitokios būtybės.

Linktelėjau ir stengiausi nežiūrėti jam į akis. Jis nė nenutuokė, koks yra teisus.

– Kad ir labai mylėjau tavo mamą, pusę kartu praleisto laiko nebūčiau įstengęs pasakyti, kas dedasi jos galvoje. Žmonių santykiai

sudėtingi. Žinai, kad manęs gali klausti visko.

Ko galėčiau paklausti? Ką daryti, kai kaskart ją pabučiavus beveik sustoja širdis? Ar yra taisyklė, kada galima skaityti vienas kito mintis, o kada negalima? Kokie ankstyvieji požymiai, kad tavo merginą visam laikui pašaukė gėris arba blogis?

Jis dar kartą spustelėjo man pečius. Kai paleido, tebebandžiau suformuluoti sakinį. Jis žvelgė tolyn į koridorių, kabineto link.

Prieškambaryje kabėjo įrėmintas Itano Karterio Veito portretas. Buvo neįprasta jį čia matyti, nors pats jį pakabinau kitą dieną po Meikono laidotuvių. Visą mano gyvenimą jis kabėjo paslėptas po paklode, ir tai atrodė neteisinga. Itanas Karteris Veitas pasitraukė iš karo, kuriuo netikėjo, ir žuvo mėgindamas apsaugoti mylimą merginą kerėtoją.

Tad susiradau vinį ir pakabinau paveikslą. Taip atrodė teisinga. Tai padaręs nuėjau į tėčio kabinetą ir surinkau po visą kambarį išmėtytus popieriaus lapus. Paskutinį kartą žvilgtelėjau į keverzones ir apskritimus – įrodymą, kokia gili gali būti meilė ir kaip ilgai ji gali tęstis. Paskui viską sutvarkiau, o lapus išmečiau. Ir tai atrodė teisinga.

Tėtis priėjo prie paveikslo ir ėmė jį tyrinėti, lyg pirmąsyk matydamas.

– Senokai nemačiau šio jaunuolio.

Man taip palengvėjo, kad perėjome prie kitos temos, jog žodžiai sprūste išsprūdo.

– Aš jį pakabinau. Viliuosi, tu nieko prieš. Atrodė, kad jo vieta čia, o ne po kažkokia sena paklode.

Minutėlę tėtis spoksojo į vaikino konfederatų uniforma portretą; jaunuolis atrodė ne ką vyresnis už mane.

– Kai buvau mažas, šis paveikslas visuomet būdavo uždengtas paklode. Seneliai niekada apie jį daug nepasakojo, bet neketino dezertyro kabinti ant sienos. Kai paveldėjau šiuos namus, suradau jį užkištą palėpėje ir parsinešiau į kabinetą.

– Kodėl jo nepakabinai? – Nė neįsivaizdavau, kad būdamas vaikas mano tėtis taip pat spoksodavo į tą patį uždengtą siluetą.

– Nežinau. Tavo mama norėjo, kad pakabinčiau. Jai patiko jo istorija: kaip pasitraukė iš karo, nors galiausiai tai kainavo jam gyvybę. Ketinau pakabinti. Bet buvau pripratęs matyti uždengtą. Nespėjau prisiruošti – mirė tavo mama, – jis ranka perbraukė raižyto rėmo apačią. – Žinai, tu pavadintas jo vardu.

– Žinau.

Tėtis pažvelgė į mane taip, lyg pirmą kartą matytų.

– Ji ėjo iš proto dėl šito paveikslo. Džiaugiuosi, kad pakabinai. Jo vieta čia.

◈ ◈ ◈

Man nepavyko išsisukti nuo keptos vištienos nei nuo Amą

kamuojančio kaltės jausmo. Tad po vakarienės važinėjome su Linku po sesučių gyvenamąjį rajoną ieškodami Lusilės. Krimsdamas vištos kulšį, susuktą į taukuotą popierinį rankšluostį, Linkas tarp kąsnių šūkčiojo jos vardą. Kas kartą ranka brūkštelėjus per stirksančius šviesius plaukus spindinti jo šukuosena nuo riebalų suspindėdavo dar labiau.

– Reikėjo pasiimti daugiau keptos vištienos. Katės mėgsta vištieną. Gamtoje jos ėda paukščius. – Linkas važiavo lėčiau nei įprastai, kad galėčiau dairytis Lusilės, o jis tuo tarpu į vairą bilsnojo savo grupės naujos siaubingos dainos „Saldžioji porelė“ ritmą.

– Ir ką tada? Važinėtum aplink, o aš kabočiau per langą su vištos kulšimi rankoje? – Linkas buvo taip lengvai perprantamas. – Paprasčiausiai dar nori Amos vištienos.

– Pats žinai. Ir kokakolos pyrago. – Jis pro langą nuleido ranką su apgraužta kulšimi. – Katyte, kac kac kac...

Nužvelgiau šaligatvį, dairydamasis Siamo katės, bet mano žvilgsnis užkliuvo už kai ko kito – pusmėnulio. Jis buvo priklijuotas ant automobilio numerio lentelės, puikavosi tarp bamperio lipduko, vaizduojančio Konfederacijos vėliavą, ir kito, su Bubos sunkvežimiu ir priekaba. Tie patys Pietų Karolinos automobilių numeriai su tūkstantį kartų matytu valstijos ženklu, tik niekuomet anksčiau apie tai nepagalvojau. Palmetinė sabalpalmė ir mėnulio pjautuvas, gal kerėtojų mėnulis. Kerėtojai tikrai čia apsigyveno seniai.

– Tas katinas kvailesnis, nei maniau, jei nieko nenutuokia apie Amos keptą vištieną.

– Ji. Lucilė Bol – katė.

– Katė. – Linkas pasuko vairą ir mes išvažiavome į Pagrindinę gatvę. Ant šaligatvio krašto tupėjo Baubas Redlis ir stebėjo pro šalį riedantį Dranduletą. Jis krustelėjo uodegą, bilstelėjo ja kartelį mus atpažinęs, ir mes nudūmėme keliu. Vienišiausias miesto šuo.

Pamatęs Baubą Linkas atsikrenkštė.

– Kalbant apie merginas, kaip sekasi Linai? – Pastaruoju metu retokai ją matydavo, nors daugiau nei kiti. Lina dažniausiai laiką leisdavo Reivenvude akylai prižiūrima senelės ir tetos Delės arba slapstydavosi nuo jų akylų žvilgsnių, – kaip kada.

– Tvarkosi. – Tai nebuvo visiškas melas.

– Tikrai? Noriu pasakyti, ji kažkokia neįprasta. Net kaip Lina. – Linkas buvo vienas iš nedaugelio miestelio žmonių, žinančių Linos paslaptį.

– Mirė jos dėdė. Tokie dalykai žmogų pakeičia. – Linkas apie tai turėjo nutuokti geriau nei kas nors kitas. Matė, kaip stengiausi apsiprasti su mamos mirtimi, o paskui su pasauliu be jos. Žinojo, kad tai neįmanoma.

– Taip, bet ji beveik nekalba ir dėvi jo drabužius. Ar tai tau neatrodo truputį keista?

– Ji puikiai tvarkosi.

– Na, žmogau, jei jau taip sakai.

– Tik važiuok tolyn. Turime surasti Lusilę, – žvelgiau pro langą į tuščią gatvę. – Kvaila katė.

Linkas gūžtelėjo pečiais ir pagarsino muziką. Garsiakalbius sudrebino jo grupė, „Šventieji roleriai“. „Išėjai, mergyt“. Visų Linko sukurtų dainų tema buvo ta pati – palikto vaikino jausmai. Jis tvarkėsi tokiu būdu. Aš savojo dar neradau.

◈ ◈ ◈

Lusilės taip ir neradome, o man nepavyko išmesti iš galvos pokalbių nei su Linku, nei su tėčiu. Namuose buvo tylu, o tai nėra gerai, jei nori pabėgti nuo minčių. Mano kambario langas buvo atviras, bet oras karštas ir užsistovėjęs, kaip ir visa kita šiandien.

Linkas buvo teisus. Lina elgiasi keistai. Bet praėjo vos keli mėnesiai. Ji atsigaus, ir vėl viskas bus kaip buvę.

Rausiausi knygų ir popierių krūvose ant stalo ieškodamas „Galaktikos gido“, savo parankinės knygos, kai norėdavau pailsinti galvą. Bet po šūsnimi senų komiksų „Sandman“ radau kai ką kita. Paketą, suvyniotą į firminį rudą Marianos popierių ir surištą virvele. Tik ant jo nebuvo Gatlino apygardos bibliotekos antspaudo.

Mariana buvo seniausia mano mamos draugė ir vyriausioji Gatlino apygardos bibliotekininkė. Ji buvo ir kerėtojų pasaulio saugotoja – mirtingoji, serginti kerėtojų paslaptis ir istoriją, dirbanti *Lunae Libri*, kerėtojų bibliotekoje, turinčioje savų paslapčių. Šį paketą ji man davė po Meikono mirties, bet aš visiškai jį pamiršau. Tai buvo jo dienoraštis, ir ji manė, kad Lina norėtų jį turėti. Mariana klydo. Lina nenorėjo jo nei matyti, nei prie jo prisiliesti. Ji net neleido atnešti jo į Reivenvudą. „Saugok tu, – pasakė. – Nemanau, kad įstengčiau net pažvelgti į jo rašyseną.“ Nuo to laiko paketas dulkėjo ant mano rašomojo stalo.

Pavarčiau jį rankose. Jis buvo sunkus, beveik per sunkus knygai. Kažin, kaip jis atrodo? Tikriausiai senas, aptrauktas sutrūkinėjusia oda. Atrišau virvelę ir išvyniojau. Neketinau skaityti, norėjau tik pažiūrėti. Bet kai nuplėšiau popierių, supratau, kad tai ne knyga. Tai buvo juoda medinė dėžutė, sudėtingai išraižyta keistais kerėtojų ženklais.

Perbraukiau ranka jos viršų, spėliodamas, apie ką jis rašydavo. Negalėjau įsivaizduoti jo rašančio poeziją, kaip Lina. Tikriausiai joje vien sodininkystės užrašai. Atsargiai pakėliau dangtelį. Norėjau pamatyti daiktą, kurį Meikonas liesdavo kiekvieną dieną, kai ką, kas jam buvo svarbu. Vidus buvo išmuštas juodu atlasu, o lapai dėžutėje palaidi ir pageltę, prirašyti susiliejusiu, voratinklį primenančiu Meikono braižu. Pirštu paliečiau vieną lapą. Lubos ėmė suktis, ir pasijutau krintąs veidu žemyn. Į mane dideliu greičiu artėjo grindys,

bet atsitrenkęs į žemę kritau toliau ir atsidūriau dūmų debesyje...

Palei upę liepsnojo gaisrai – vieninteliai vos prieš kelias valandas ten buvusių plantacijų pėdsakai. Grinbrajeris jau buvo apimtas ugnies. Po jo užsiliepsnos Reivenvudas. Sąjungos kariai tikriausiai padarė pertrauką, apkvaito nuo savo pergalės ir gėrimų, prisiplėštų iš turtingiausių Gatlino namų.

Abraomas neturėjo laiko. Kareiviai artėjo, ir jis ketino juos nudėti. Tai buvo vienintelė galimybė išgelbėti Reivenvudą. Mirtingieji neturėjo šansų jo įveikti, net ir kareiviai. Nelabajam jie neprilygo. O jei iš tunelių pasirodytų jo brolis Jona, kareiviams tektų kovoti su jais abiem. Vienintelį rūpestį Abraomui kėlė šautuvai. Nors mirtingųjų ginklai jo padermei nepavojingi, kulkos jį susilpnintų, ir kareiviai turėtų laiko padegti Reivenvudą.

Abraomui reikėjo maisto, ir net pro dūmus jis užuodė netoliese esančių mirtingųjų neviltį ir baimę. Baimė jį sustiprins. Ji suteiks daugiau jėgų ir stiprybės nei prisiminimai ar sapnai.

Abraomas patraukė kvapo link. Bet kai materializavosi miškuose už Grinbrajerio, suprato pavėlavęs. Kvapas buvo vos juntamas. Tolumoje regėjo Ženevjevą Dukein, palinkusią prie purve tysančio kūno. Aivė, Grinbrajerio virėja, stovėjo už Ženevjevos ir kažką spaudė prie krūtinės.

Senoji moteriškė pamatė Abraomą ir puolė prie jo.

– Pone Reivenvudai, dėkui Dievui, – ji pritildė balsą. – Turite paimti šitą. Padėkite kur nors į saugią vietą, kol galėsiu ateiti jos pasiimti. – Iš prikyštės klosčių ištraukusi sunkią juodą knygą ji įbruko ją Abraomui į rankas. Vos palietęs Abraomas pajuto jos galią.

Knyga buvo gyva, ji pulsavo delnuose, lyg turėtų širdį. Jis beveik galėjo girdėti ją kuždant, kviečiant ją paimti, atversti ir išlaisvinti, kad ir kas slėptųsi viduje. Ant viršelio nebuvo jokio užrašo, tik įspaustas pusmėnulis. Jis pirštais paglostė jo kraštelius.

Abraomo tylėjimą palaikiusi dvejone, Aivė tebetarškėjo.

– Pone Reivenvudai, prašau jūsų. Neturiu kam jos perduoti. O palikti su panele Ženevjeva taip pat negaliu. Tik ne dabar. – Ženevjeva pakėlė galvą, lyg per lietų ir ūžiančią ugnį juos girdėtų.

Vos Ženevjeva atsisuko, Abraomas viską suprato. Jis išvydo tamsoje žioruojančias geltonas akis. Tamsiosios kerėtojos akis. Tą akimirką jis suprato, ir ką laiko.

„Mėnulių knygą“.

Šią knygą buvo matęs ir anksčiau Ženevjevos mamos Margaritos sapnuose. Tai begalinės galios knyga, kurios Margarita ir bijojo, ir kurią gerbė. Knyga, kurią ji slėpė nuo vyro ir dukterų ir kurios niekuomet nebūtų atidavusi į tamsiojo kerėtojo ar nelabojo rankas. Knyga, kuri gali išgelbėti Reivenvudą.

Iš savo sijono klosčių Aivė kažin ko pasėmė ir patrynė knygos viršelį. Per kraštus pabiro balti kristalėliai. Druska. Karibų salų prietaringų moterų ginklas. Iš „Cukraus salų“, kur gimė jų protėviai, jos atsivežė savitų galių.

Tikėjo, kad druska apsaugo nuo demonų. Abraomą šis tikėjimas visuomet linksmino.

– Aš jos ateisiu, kai tik galėsiu. Prisiekiu.

– Saugosiu kaip savo akį. Pažadu. – Abraomas nubraukė druskos likučius nuo knygos viršelio, kad oda pajustų jos karštį. Pasuko miškų link. Dėl Aivės šiek tiek paėjės. Juodaodės visuomet labai išsigąsdavo, matydamos jį keliaujant ir prisimindamos, kas jis iš tiesų.

– Paslėpkite ją, pone Reivenvudai. Kad ir ką darytumėte, neatverskite jos. Kas prikiša prie tos knygos nagus, visiems ji neša tik sielvartą. Neklausykite, kai ji jus šauks. Aš jos ateisiu. – Bet Aivės perspėjimas pavėlavo.

Abraomas jau nesiklausė.

◈ ◈ ◈

Kai atsipeikėjau, tysojau aukštielninkas ant grindų ir stebeilijau į lubas. Jos buvo nudažytos dangiškai mėlyna spalva, kaip ir visos lubos mūsų namuose, norint apkvailinti laukines bites, kad jos čia neįsikurtų.

Atsisėdau apsvaigęs. Dėžutė gulėjo šalia manęs, jos dangtelis buvo užvožtas. Pakėliau jį – lapai tebebuvo viduje. Šįkart jų neliečiau.

Nesusigaudžiau, kas dedasi. Kodėl vėl regėjau viziją? Kodėl mačiau Abraomą Reivenvudą, vyrą, kėlusį įtarimą kelioms miesto gyventojų kartoms, nes per Didįjį deginimą vienintelė Reivenvudo plantacija liko nesupleškėjusi? Šiaip jau nelabai tikėjau miestelio žmonių pliauškalais.

Kai Ženevjevos medalionas kėlė vizijas, tam buvo priežastis. Šis bei tas, ką mudviem su Lina reikėjo išsiaiškinti. Kas bendra tarp Abraomo Reivenvudo ir mūsų? Bendra gija – „Mėnulių knyga“. Ją regėdavome medaliono vizijose, ją mačiau ir dabar. Bet knyga buvo dingusi. Paskutinį kartą pastebėta naktį per Linos gimtadienį gulinti ant stalo kriptoje, apsuptoje ugnies. Dabar iš jos teliko pelenai, kaip ir iš daugybės kitų dalykų.

• 5.17 •

Visa, kas lieka

Kitą dieną mokykloje prie pietų stalo sėdėjau vienas su Linku ir keturiais jo sumuštiniais su jautienos maltinukais. Kol valgiau picą, įstengiau galvoti tik apie tai, ką Linkas leptelėjo apie Liną. Jis buvo teisus. Ji po truputį keitėsi, ir aš vos beprisiminiau, kaip būdavo anksčiau. Jei turėčiau su kuo apie tai pasikalbėti, žinau, ką man pasakytų: duok jai laiko. Taip pat žinojau, kad kaip tik taip žmonės sako, kai nėra ką pasakyti ir tu nieko negali padaryti.

Lina negali numaldyti savo sielvarto. Ji negrįžta nei į ankstesnes savo vėžes, nei pas mane. Atvirai kalbant, ji tolsta nuo manęs. Kuo toliau, tuo labiau neįstengiau jos prisišaukti: nei savo viduje, nei keltingu ar bučiuodamas, nei jokiais kitais sudėtingais ar mums įprastais bendravimo būdais. Dabar paėmęs jos ranką jusdavau tik šaltį.

Ir kai iš kitos valgyklos pusės į mane pažvelgė Emilė Ašer, jos akyse temačiau gailestį. Manęs ir vėl reikėjo gailėtis. Nebuvau „Itanas Veitas, kurio mama pernai mirė“. Dabar buvau „Itanas Veitas, kurio mergina po dėdės mirties pamišo“. Visi suprato, kad turime *sunkumų*, nes senokai mokykloje bematė mudu kartu.

Net jei jie ir nemėgo Linos, nelaimėliams patinka stebėti kito žmogaus kančią. Galima sakyti, aš monopolizavau nelaimėlių rinką. Buvau nelaimingesnis už nelaimėlį, subliūškęs labiau nei ant valgyklos padėklo paliktas sumuštinis su jautiena. Buvau vienas.

◈ ◈ ◈

Maždaug po savaitės vieną rytą galvoje išgirdau keistą garsą, lyg džergžtų plokštelė ar plyštų lapas. Sėdėjau istorijos pamokoje, kalbėjome apie rekonstrukcijos laikotarpį, kai Jungtinės Valstijos vėl turėjo susivienyti, ir kuris buvo dar nuobodesnis nei Pilietinis karas. Gatlino mokykloje šį skyrių nagrinėti būdavo labiau nepatogu nei liūdna. Jis priminė, kad Pietų Karolinos valstijoje būta vergijos ir kad mes kovėmės neteisiųjų pusėje. Visi tą žinojo, bet šalies pažangumo suvestinėje mūsų protėviai paliko mums neištrinamą F – nepatenkinamą įvertinimą. Tokios gilios žaizdos palieka randus, kad ir kaip mėgintum jas išgydyti. Ponas Li toliau monotoniškai dėstė pamoką, kiekvieną sakinį palydėdamas dramatišku atsidūsėjimu.

Bandžiau nesiklausyti, kai užuodžiau degėsius, – gal perkaitusį variklį ar žiebtuvėlį. Apsidairiau po klasę. Kvapas sklido ne nuo pono Li, labiausiai tikėtino visų siaubingų kvapų šaltinio istorijos pamokoje. Regis, niekas nieko neužuodė.

Garsas stiprėjo, virto trikdančiu neaiškiu trenksmu – kažkas plyšo, šnekėjo, rėkė. *Lina.*

Lina?

Jokio atsakymo. Pro triukšmą išgirdau Liną murmant poeziją, ir ši poezija nė kiek nepanėšėjo į eiles, siunčiamas per Valentino dieną.

Ne mojuodama, bet skęsdama...

Atpažinau eiles, tai buvo negeras ženklas. Lina, deklamuojanti Stivę Smit, buvo per žingsnį nuo juodžiausios Silvijos Plat ir „Stiklo gaubto“ nuotaikos. Tai iškelta raudona Linos vėliavėlė, tokia pat kaip Linko grupės „Dead Kennedys“ klausymasis ar Amos daržovių kapojimas pavasariniams suktinukams.

Laikykis, Lina. Ateinu.

Kažkas pasikeitė, ir kol dar buvo galima ką nors pataisyti, stvėriau knygas ir puoliau bėgti. Nespėjus ponui Li dar kartelį atsidusti, mano pėdsakai buvo atšalę.

◈ ◈ ◈

Kai įpuoliau pro duris, Risė stengėsi į mane nežiūrėti. Ji parodė į laiptus. Rajana, jauniausioji Linos pusseserė, sėdėjo liūdna su Baubu ant apatinio laiptelio. Pataršiau jai plaukus, ir ji pridėjo pirštą prie lūpų.

– Linai nervų priepuolis. Turime sėdėti tyliai, kol senelė ir mama grįš namo.

Per švelniai pasakyta.

Durys buvo praviros ir jas pastūmus vyriai sugirgždėjo, lyg žengčiau į nusikaltimo vietą. Kambarys atrodė lyg apverstas aukštyn kojomis. Baldai išvartyti arba sulaužyti, kai kurių visai nebebuvo. Visame kambaryje primėtyta knygų lapų, jie išplėšti, sudraskyti ir priklijuoti visur ant sienų, lubų ir grindų. Lentynoje nelikę nė vienos knygos. Atrodė lyg biblioteka po sprogimo. Kai kurie ant grindų besimėtantys apdegę lapai tebesmilko. Nemačiau tik Linos.

Lina? Kur tu?

Peržvelgiau kambarį. Siena virš jos lovos nebuvo apklijuota Linos mėgtų knygų likučiais. Ją dengė kai kas kita.

Miręs Niekas ir Niekas gyvas
Niekas nepasiduoda ir niekas nieko neduoda
Niekas manęs negirdi bet Niekas neima į širdį
Niekas manęs nebijo bet Nieko akys įsmigo
Niekas man nepriklauso ir Nieko neliko visai
Ničniekas Nieko nežino
Visa kas liko tėra palaikai

Niekas ir ***Niekas***. Vienas iš jų Meikonas, tiesa? ***Miręs Niekas***.

O kas antrasis? Aš?

Tai štai, kas dabar esu – ***Niekas***?

Ar visiems vaikinams tenka taip sunkiai vargti norint perprasti savo merginas? Išnarplioti painias eiles, kuriomis žymekliu arba tinko įtrūkimais išrašinėtos visos jų sienos?

Visa kas liko tėra palaikai.

Paliečiau sieną ir nutryniau žodį ***palaikai***.

Tai, kas liko, nėra palaikai. Turėjo būti daugiau – ir Linai, ir man, – visiems. Miręs ne tik Meikonas. Mirusi ir mano mama, bet per pastaruosius kelis mėnesius paaiškėjo, kad dalelė jos yra su manimi. Vis dažniau apie ją pagalvodavau.

Pašauk save. Tokią žinią mama perdavė Linai, išmėtė ant savo mėgstamo kambario grindų knygas ir užrašė ją puslapių numeriais. Man skirtos mamos žinutės nereikėjo niekur užrašyti nei skaičiais, nei raidėmis, nei sapnais.

Linos grindys šiek tiek priminė kabineto grindis tą dieną – visur gulėjo atverstos knygos. Tik tos knygos buvo be lapų, ir ši detalė bylojo visai ką kita.

Skausmas ir kaltė. Apie tai buvo rašoma kiekvienos knygos antrame skyriuje, kurias teta Karolina buvo man davusi apie penkias sielvarto pakopas ar kiek ten jų yra, pasak žmonių. Lina įveikė šoką ir neigimą – pirmąsias dvi, tad turėjau numatyti trečiąją. Matyt, jai tai reiškė atsisakyti vieno labiausiai mėgstamų dalykų. Knygų.

Bent vyliausi, kad reiškia kaip tik tai. Atsargiai stypčiojau tarp tuščių, apdegusių knygų viršelių. Dar jos nepamatęs išgirdau prislopintą raudą.

Atidariau spintos duris. Ji sėdėjo susirietusi tamsoje ir rankomis spaudė prie krūtinės kelius.

Lina, nurimk.

Ji pažvelgė į mane, bet nebuvau tikras, kad mato.

Visos mano knygos kalbėjo jo balsu. Negalėjau jų nutildyti.

Tai nesvarbu. Dabar viskas gerai.

Žinojau, kad tai ilgai netruks. Nieko čia gero. Kažkur tarp pykčio, baimės ir liūdesio ji peržengė slenkstį. Iš patirties žinojau, kad kelio atgal nėra.

◈ ◈ ◈

Pagaliau įsikišo senelė. Nori ar nenori, kitą savaitę Lina grįš į mokyklą. Galėjo rinktis iš dviejų: mokyklą arba tokią vietą, kurios pavadinimo niekas garsiai netardavo. „Melsvieji toliai“ ar koks nors kitas panašios įstaigos kerėtojų atitikmuo. Lig tol matydavausi su ja tik užvežęs namų darbus. Plumpindavau visą kelią iki pat jos namų nešinas „Stok ir vok“ maišeliu, pilnu beprasmių užduočių ir rašinių klausimų.

Kodėl aš? Ką padariau?

Tikriausiai neturėčiau būti tarp žmonių, kurie mane veikia. Tai Risės žodžiai.

Ar tai aš tave veikiu?

Jutau kažką panašaus į šypseną, spaudžiamą kažkuriame galvos kamputyje.

Žinoma, veiki. Tik ne taip, kaip visi mano.

Kai pagaliau miegamojo durys atsivėrė, numečiau krepšį ir prisitraukiau ją į glėbį. Praėjo tik kelios dienos, kai matėmės paskutinį kartą, bet buvau pasiilgęs jos plaukų aromato – citrinų ir rozmarinų. Pažįstamų dalykų. Nors šiandien jų neužuodžiau. Įsikniaubiau veidu jai į kaklą.

Ir aš tavęs pasiilgau.

Lina pakėlė akis į mane. Ji vilkėjo juodus marškinėlius ir mūvėjo juodas tampkelnes, beprotiškiausiai supjaustytas per visą kojų ilgį. Užpakalyje ant sprando susegti plaukai raitėsi ir stengėsi ištrūkti. Ant kaklo kabojo susisukęs vėrinys. Akys pajuodusios, bet ne nuo makiažo. Sunerimau. O pažvelgęs už jos į miegamąjį sunerimau dar labiau.

Senelė pasiekė savo. Kambaryje nebuvo jokių apdegusių knygų, visi daiktai gulėjo savo vietose. Tai ir buvo blogiausia. Nė brūkšnelio žymekliu, nė vieno eilėraščio, visame kambaryje nė jokio lapo. Dabar sienas dengė nuotraukos, rūpestingai iškabintos per visą perimetrą viena eile, lyg būtų kokia ją įkalinusi tvora.

Šventa. Užmigusi. Mylima. Dukra.

Tai buvo antkapiai, nufotografuoti iš taip arti, kad už iškaltų žodžių teįžvelgiau šiurkštų akmeninį paviršių ir pačius žodžius.

Tėvas. Džiaugsmas. Neviltis. Amžinasis poilsis.

– Nežinojau, kad domiesi fotografija. – Kažin, ko dar nežinau.

– Tiesą sakant, nesidomiu, – ji atrodė sutrikusi.

– Jos puikios.

– Tai turėtų man padėti. Turiu visiems įrodyti, kad žinau, jog jo tikrai nebėra.

– Taip. Mano tėčiui dabar reikia rašyti jausmų dienoraštį. – Vos tai ištaręs pasigailėjau. Lyginti Liną su mano tėčiu – tikrai ne komplimentas, bet ji, regis, nieko nepastebėjo. Pagalvojau: kažin, ar ilgai laipiojo su savo kamera po „Jo amžinojo atilsio sodą“ ir kaip aš tai praleidau.

Kareivis. Užmigęs. Pro stiklą, neaiškiai.

Priėjau prie paskutinės nuotraukos, vienintelės tarytum nederančios prie kitų. Tai buvo motociklas, harlis, atremtas į antkapinį paminklą. Žvilgantis motociklo chromas atrodė it svetimkūnis šalia sudūlėjusių senų akmenų. Į jį pažvelgus mano širdis ėmė daužytis.

– Kas čia?

Lina numojo ranka.

– Koks nors kapą lankantis vaikinas. Tiesiog... jis ten buvo. Ketinu šią nuotrauką nukabinti – apšvietimas baisus. – Ji ištiesė ranką ir ištraukė iš sienos smeigtukus. Kai prisilietė prie paskutinio, nuotrauka dingo, ir juodoje sienoje liko tik keturios mažos skylutės.

Jei ne paveikslai, kambarys atrodytų tuščias, lyg ji būtų susikrovusi daiktus ir išvažiavusi kur nors į koledžą. Lovos nebebuvo. Knygų lentyna su visomis knygomis dingusi. Senas šviestuvas, kurį

tiek kartų vertėme siūbuoti, kad vis manydavau, jog jis nukris, taip pat buvo dingęs. Kambario viduryje ant grindų gulėjo čiužinys. Šalia jo padėtas mažas sidabrinis žvirbliukas. Jį pamačius mane užplūdo laidotuvių prisiminimai: iš pievelės su šaknimis raunamos magnolijos, tas pats sidabrinis žvirbliukas purviname jos delne.

– Viskas taip pasikeitę. – Mėginau negalvoti nei apie žvirbliuką, nei kodėl jis guli šalia jos guolio. Priežastis niekaip nebuvo susijusi su Meikonu.

– Na, pats žinai. Pavasarinis apsišvarinimas. Buvau šį kambarį gerokai prišnerkštusi.

Ant čiužinio mėtėsi kelios nudriskusios knygos. Negalvodamas vieną atverčiau – ir tada supratau padaręs baisiausią nusikaltimą. Nors iš išorės ji buvo aplenkta senu, lipnia juosta suklijuotu „Daktaro Džekilo ir misterio Haido“ viršeliu, viduje buvo visai kas kita. Vienas iš spirale surištų Linos sąsiuvinių, ir aš jį atsiverčiau jai matant. Tarytum tai nieko nereikštų arba tai būtų mano sąsiuvinis.

Ir dar kai ką suvokiau. Dauguma lapų buvo tušti.

Patyriau beveik tokį pat siaubingą sukrėtimą, kaip aptikęs tėčio keverzonių lapus, kai maniau, kad jis rašo romaną. Lina visur su savimi nešiodavosi sąsiuvinį. Jei liovėsi užsirašinėjusi kas penktą žodį, reikalai prastesni, nei maniau.

Jos būklė blogesnė, nei nutuokiau.

– Itanai! Ką darai?

Atitraukiau ranką, ir Lina stvėrė sąsiuvinį.

– Lina, atleisk.

Ji buvo įniršusi.

– Maniau, tai paprasčiausia knyga, jis atrodo kaip knyga. Negalvojau, kad paliktum sąsiuvinį mėtytis, kur kiekvienas gali jį atversti.

Ji nežiūrėjo į mane, spaudė knygą prie krūtinės.

– Kodėl neberašai? Maniau, tau patinka rašyti.

Ji pašnairavo ir atvertė sąsiuvinį, norėdama man parodyti.

– Rašau.

Ėmė versti tuščius puslapius, kurie prisipildė eilutėmis, prirašytomis mažų žodelių, vienur kitur išbrauktų, pataisytų ar perrašytų, tūkstančius kartų peržiūrėtų iš naujo.

– Tu jį užbūrei?

– Žodžius iškėliau iš mirtingųjų tikrovės. Juos gali perskaityti tik kerėtojas, nebent norėčiau kam nors parodyti.

– Nuostabu. Nes Risė, baisiausia smalsautoja, kaip tik tokia ir yra. – Risė buvo tiek pat smalsi, kiek mėgstanti nurodinėti.

– Jai to nereikia. Ir taip viską perskaityti gali iš mano veido. – Ir tai buvo tiesa. Sibilė Risė mintis ir paslaptis permatydavo kiaurai, net tai, ką dar tik ketini daryti. Jai pakakdavo pažvelgti į akis. Dėl to aš

paprastai jos vengdavau.

– Na, tai kam tas slaptumas? – šleptelėjau ant Linos čiužinio. Ji atsisėdo šalia balansuodama ant sukryžiuotų kojų. Jaučiausi daug nepatogiau, nei dėjausi.

– Nežinau. Aš tebenoriu visą laiką rašyti. Tik jaučiu, kad mane mažiau supranta arba supranta ne taip gerai, kaip norėčiau.

Sukandau dantis.

– Aš?

– Ne tave turėjau galvoje.

– Kokie dar mirtingieji skaitytų tavo sąsiuvinį?

– Tu nesupranti.

– Manau, suprantu.

– Gal šį bei tą.

– Suprasčiau viską, jei leistum.

– Itanai, svarbiausia ne leidimas. Negaliu to paaiškinti.

– Duok pažiūrėti, – ištiesiau ranką į sąsiuvinį.

Ji kilstelėjo antakį ir padavė jį man.

– Tu nepajėgsi perskaityti.

Atsiverčiau. Nežinau, ar tai padarė Lina, o gal pats sąsiuvinis, bet puslapyje prieš mano akis palengva po vieną ėmė rastis žodžiai. Tai nebuvo nei Linos eilėraščiai, nei dainos žodžiai. Žodžių buvo nedaug, tik keisti piešiniai, formos ir verpetai, vingiuojantys puslapiu aukštyn ir žemyn it kokie pirmykščių genčių ornamentai.

Puslapio apačioje buvo sąrašas.

ką prisimenu
mamą
itaną
meikoną
hantingą
ugnį
vėją
lietų
kriptą
save kuri esu ne aš
save kuri galėjo žudyti
du kūnus
lietų
knygą
žiedą
amos amuletą
mėnulį

Lina griebė sąsiuvinį man iš rankų. Puslapyje buvo dar kelios eilutės, bet jų nespėjau perskaityti.

– Baik!

Pažvelgiau į ją.

– Kas tai buvo?

– Nieko, tai asmeniška. Tu neturėtum to matyti.

– Tai kodėl mačiau?

– Tikriausiai blogai ištariau *Verbum Celatum* užkeikimą. Žodžius paslepiantį užkeikimą, – ji nerimastingai dirstelėjo į mane, akys sušvelnėjo. – Tiek to. Mėginau prisiminti tą naktį. Naktį, kai Meikonas... dingo.

– Mirė. Lina, tą naktį Meikonas mirė.

– Žinau, kad jis mirė. Žinoma, mirė. Tik nenoriu apie tai kalbėti.

– Žinau, kad tikriausiai jautiesi prislėgta. Tai normalu.

– Kas?

– Tai kita pakopa.

Linos akys blykstelėjo.

– Žinau, kad mirė tavo mama ir mano dėdė mirė. Bet turiu savas sielvarto pakopas. Šis sąsiuvinis – ne jausmų dienoraštis. Aš ne tavo tėtis ir aš ne tu, Itanai. Mudu nesame tokie panašūs, kaip manai.

Žiūrėjome vienas į kitą, kaip seniai nebuvome žiūrėję, gal net niekada. Neapsakomai šlykšti akimirka. Suvokiau, kad man atėjus visą laiką kalbėjomės balsu, keltingu nepasakėme nė žodžio. Pirmą sykį nežinojau, ką ji galvoja, ir buvo ganėtinai aišku, kad ir ji nežino, kaip jaučiuosi.

Paskui suprato. Ištiesė rankas ir prisitraukė mane, nes pirmą kartą iš mudviejų aš buvau tas, kuris verkė.

◈ ◈ ◈

Kai grįžau namo, visos šviesos jau buvo užgesintos, bet vis tiek nėjau vidun. Atsisėdau priebutyje ir stebėjau jonvabalius, mirksinčius tamsoje. Nieko nenorėjau matyti. Norėjau pagalvoti, ir manęs neapleido jausmas, kad Lina nesiklausys. Sėdint vienam tamsoje kažkas primena, koks didelis iš tiesų yra pasaulis ir kaip toli vienas nuo kito mes esame. Žvaigždės atrodo taip arti, ištiestum ranką ir pasiektum, bet negali. Kartais daiktai atrodo gerokai arčiau, nei yra iš tikrųjų.

Taip ilgai spoksojau į tamsą, kad pamaniau, jog matau mūsų kieme prie senojo ąžuolo kažką judant. Akimirką mano pulsas sutankėjo. Dauguma Gatlino gyventojų net nerakina durų, bet aš žinojau, kad yra daugybė dalykų, kuriems spynos nė motais. Pastebėjau, kaip vėl vos pastebimai, lyg persiritus karščio bangai, sujudėjo oras. Supratau, kad niekas neketina laužtis į mano namus. Tas kažkas pats neseniai ištrūko, tik iš kitų namų.

Lusilė, sesučių katė. Mačiau žydras akis, spindinčias tamsoje jai sėlinant į priebutį.

– Visiems sakiau, kad anksčiau ar vėliau parsirasi. Tik suradai ne tuos namus. – Lusilė pakreipė galvą į šoną. – Juk žinai, kad dabar

sesutės niekuomet nepaleis tavęs nuo tos skalbinių virvės.

Lusilė įdėmiai žvelgė į mane, lyg viską suprastų. Lyg prieš pabėgdama būtų žinojusi, kokios laukia pasekmės, bet vis tiek pabėgo, kad ir kokia tam buvo priežastis. Priešais mane mirktelėjo jonvabalis, ir Lusilė liuoktelėjo nuo laiptelio.

Jonvabalis pakilo aukščiau, bet toji kvaila katė nesiliovė jo gaudžiusi. Regis, nesuprato, kaip iš tiesų jis aukštai. Kaip žvaigždės. Kaip daugybė kitų dalykų.

• 6.12 •

Mano sapnų mergina

Tamsa.

Nieko nematau, bet jaučiu, kad plaučiams trūksta oro. Neįstengiu kvėpuoti. Ore pilna dūmų, ir aš kosėju, springstu.

Itanai!

Girdžiu jos balsą, bet jis ataidi iš toli.

Oras aplink mane įkaitęs. Juntu pelenų ir mirties tvaiką.

Itanai, ne!

Matau virš galvos blykstelint peilį ir išgirstu grėsmingą juoką. Sarafina. Tik neįžiūriu jos veido.

Peilis sminga man į pilvą, ir aš suprantu, kur esąs.

Esu Grinbrajeryje, kriptos viršuje, ir aš tuoj mirsiu.

Mėginu šaukti, bet negaliu išspausti nė garso. Sarafina atlošia galvą ir juokiasi, jos rankos ant peilio, įsmeigto man į pilvą. Aš mirštu, o ji juokiasi. Manimi plūsta kraujas, teka į ausis, šnerves, burną. Jo skonis specifinis – lyg vario ar druskos.

Jausmas toks, tarsi plaučiuose kilnotųsi du cemento maišai. Kai ausis užplūdęs kraujas nuslopina jos balsą, mane apima pažįstamas netekties jausmas. Žaluma ir auksas. Citrinos ir rozmarinai. Juos užuodžiu net pro kraują, dūmus ir pelenus. Lina.

Visuomet maniau neįstengsiąs be jos gyventi. Dabar man nebereikės.

◈ ◈ ◈

– Itanai Veitai! Kodėl dar negirdžiu bėgančio dušo?

Atsisėdau lovoje tiesus kaip strėlė, permirkęs prakaitu. Persibraukiau ranka po marškinėliais. Kraujo neaptikau, bet pajutau iškilų randą toje vietoje, kur sapne buvo įbestas peilis. Pakėliau marškinėlius ir įsižiūrėjau į nelygią rausvą liniją. Randas ėjo per visą pilvo apačią kaip pjautinė žaizda. Jis atsirado iš niekur – po sužeidimo sapne.

Tik jis buvo tikras ir jį skaudėjo. Nuo Linos gimtadienio nebuvau regėjęs tų sapnų ir nesupratau, kodėl jie vėl grįžta. Buvau įpratęs pabusti purvinoje lovoje ar pilnais plaučiais dūmų, bet pirmą kartą nubudau apimtas skausmo. Mėginau jį nusipurtyti, įtikinti save, kad iš

tiesų to nebuvo. Bet mano pilvas tvinkčiojo. Žvelgiau į atvirą langą trokšdamas, kad netoliese sukiotųsi Meikonas, ketindamas nukniaukti šio sapno pabaigą. Dėl daugybės priežasčių troškau, kad jis būtų šalia.

Užsimerkiau ir mėginau susikoncentruoti, patikrinti, ar Lina čia. Bet žinojau, kad jos nebus. Jusdavau, kada ji atsitraukusi – pastaruoju laiku dažniausiai taip ir būdavo.

Ama vėl šūktelėjo nuo laiptų apačios.

– Jei ketini vėluoti į paskutinį egzaminą, sėdėsi savo kambaryje visą vasarą misdamas vien kukurūzų paplotėliais. Pažadu.

Prie lovos kojūgalio tupėjo Lusilė Bol ir spoksojo į mane – dabar ji taip darydavo beveik kiekvieną rytą. Kai Lusilė pasirodė mūsų priebutyje, nuvežiau ją namo pas tetą Mersę, bet kitą dieną ji vėl tupėjo mūsų priebutyje. Paskui teta Pru įtikino seseris, kad Lusilė – dezertyrė ir kad ji persikraustė gyventi pas mus. Ganėtinai nustebau, kai Ama atidarė duris ir įsileido Lusilę vidun, bet tam ji turėjo savų priežasčių. „Nieko bloga namuose turėti katę. Jos mato, ko dauguma neįstengia matyti. Kaip ir ne šio pasaulio žmonės, kai vėl sugrįžta, ir gerieji, ir blogieji. Be to, katės padeda atsikratyti pelių.“ Tarsi Lusilė Bol būtų gyvūnų pasaulio Ama.

Kai palindau po dušu, viską nuplovė kūnu srūvantis karštas vanduo. Viską, išskyrus randą. Paleidau dar stipresnę karšto vandens srovę, bet mano mintys klaidžiojo kitur. Jose pynėsi sapnai, peilis, juokas...

Man anglų kalbos egzaminas.

Mėšlas.

Užmigau nebaigęs mokytis. Jei neparašysiu kontrolinio, susikirsiu iš šio dalyko, kad ir kur sėdėčiau – reginčios ar neregінčios akies pusėje. Mano pažymiai šį semestrą neblizgėjo, noriu pasakyti, man ėjosi beveik taip pat kaip Linkui. Praradau savo įprastinį „nesimokau, bet vis tiek žinau“ stilių. Nedaug trūko, kad susikirsčiau iš istorijos, nes mudu su Lina per jos gimtadienį praleidome privalomą Hani Hilio mūšio inscenizaciją. Jei neįveikčiau anglų, visą vasarą tupėčiau mokykloje, kuri tokia sena, kad joje net nėra oro kondicionierių, arba dar vieniems metams likčiau dešimtoje klasėje. Baisi bėda, kurią budriai būtybei buvo būtina apgalvoti šiandien pat. Asonansas, tiesa? O gal konsonansas? Jaučiausi sumautai.

Šiandien manęs laukė penkti itin sotūs pusryčiai. Visą savaitę laikėme baigiamuosius egzaminus, ir Ama buvo įsitikinusi, kad mano pažangumas tiesiogiai priklauso nuo mitybos. Nuo pirmadienio kiaušinienės su šonine prisikirtau tiek, kiek sveriu pats. Nenuostabu, kad mane kankina skrandis ir košmariški sapnai. Ar bent mėginau save tuo įtikinti.

Įbedžiau šakutę į kiaušinienę.

– Vėl kaušiniai?

Ama įtariai prisimerkė.

– Nežinau, ką galvoji, bet aš tam nenusiteikusi, – į mano lėkštę ji įstūmė dar vieną kiaušinį. – Nebandyk šiandien mano kantrybės, Itanai Veitai.

Neketinau su ja ginčytis. Turėjau užtektinai savų bėdų.

Į virtuvę įsliūkino tėtis ir atsidarė spintelę ieškodamas kvietinių dribsnių.

– Neerzink Amos. Žinai, kad jai tai nepatinka, – tėtis pažvelgė į ją ir pakratė savo šaukštą. – Tas mano berniukas – tikras S.T.O.R.Ž.I.E.V.I.S. Kaip...

Ama dėbtelėjo į jį ir užtrenkė spintelės dureles.

– Mičelai Veitai, jei nesiliausi kuistis po mano spintelę, pats gausi nuo manęs į sprandą. – Jis nusijuokė, ir po akimirkos būčiau galėjęs prisiekti, kad ji nusišypsojo. Žiūrėjau išpūtęs akis, kaip mano kuoktelėjęs tėvas palengva grąžina Amą į jos įprastą būseną. Toji akimirka dingo, sprogo tarsi muilo burbulas, bet žinojau, kad mano akys nemelavo. Reikalai taisėsi.

Tebebuvo neįprasta matyti tėtį vaikštinėjantį dieną, beriantį sau dribsnių ir šį bei tą plepantį. Atrodė neįtikėtina, kad prieš keturis mėnesius teta buvo išvežusi jį į „Melsvuosius tolius“. Nors jis ir neatrodė lyg visiškai iš naujo gimęs, kaip pranašavo teta Karolina, turėjau pripažinti, kad vargiai jį atpažinau. Jis netepė man sumuštinių su vištiena, bet šiomis dienomis vis daugiau laiko praleisdavo ne kabinete, o kartais – net lauke. Marianai pavyko parūpinti tėčiui kviestinio dėstytojo vietą Čarlstono universiteto anglų kalbos fakultete. Nors keturiasdešimties minučių atstumas virsdavo dviejų valandų kelione autobusu – tėčiui dar nebuvo galima vairuoti, kol kas dar ne, – jis atrodė beveik laimingas. Noriu pasakyti, palyginti su tuo žmogumi, kuris anksčiau mėnesių mėnesius lindėjo užsidaręs kabinete ir keverzojo kaip pamišėlis. Jam kartelė buvo nuleista ganėtinai žemai.

Jei taip labai įstengė pasikeisti tėtis, jei jau šypsosi Ama, gal pasitaisys ir Linos reikalai.

O jei ne?

Bet akimirka išsisklaidė. Ama vėl nusiteikusi kovingai. Supratau iš jos veido. Tėtis atsisėdo šalia manęs ir ant dribsnių užsipylė pieno. Ama į darbinę prikyštę nusišluostė rankas.

– Mičelai, verčiau valgyk tuos kiaušinius. Dribsniai – ne pusryčiai.

– Ir tau, Ama, labas rytas. – Galiu galvą guldyti, jis jai nusišypsojo, kaip šypsodavo būdamas vaikas.

Ji pažvelgė į jį prisimerkusi ir stipriai trinktelėdama šalia mano lėkštės pastatė stiklinę šokoladinio pieno, nors jo dabar beveik negerdavau.

– Man jis neatrodo toks jau labas, – šnirpštelėjo ji ir ėmė krauti

man į lėkštę didžiulę porciją šoninės. Amai aš visada liksiu šešerių. – Atrodai kaip gyvas lavonas. Kad išlaikytum tuos savo egzaminus, labiausiai už viską turi pamaitinti smegenis.

– Taip, ponia. – Išmaukiau stiklinę vandens, kurią Ama buvo įpylusi tėčiui. Ji iškėlė savo liūdnai pagarsėjusį medinį šaukštą su skyle viduryje, Vienaakį Pavojų, kaip aš jį vadindavau. Kai buvau mažas, ji vaikydavosi mane su juo po namus, jei būdavau įžūlus, nors niekada iš tiesų nesudavė. O aš dėdavausi sprunkąs.

– Ir kad man išlaikytum visus iki vieno. Nesitrinsi visą vasarą po tą mokyklą kaip Pečių vaikigaliai. Susirasi darbo, kaip ir žadėjai, – grūmodama šaukštu sušnirpštė ji. – Dykinėdamas prisišauksi bėdą, o tu jų ir taip krūvas turi.

Tėtis nusišypsojo ir užgniaužė juoką. Galiu galvą guldyti, kad, kai buvo mano metų, Ama jam kalbėjo lygiai tą patį.

– Taip, ponia.

Išgirdau automobilio signalą, jis aidėjo bosu, panašiu į Dranduleto, ir aš stvėriau kuprinę. Man už nugaros sušmėžavo šaukštas.

Įsmukau į Dranduletą ir nuleidau langą žemyn. Senelė pasiekė savo, ir prieš savaitę Lina grįžo į mokyklą užbaigti mokslo metų. Trenkiausi visą kelią iki Reivenvudo, kad pirmą dieną pavėžėčiau ją į mokyklą, net stabtelėjau prie „Stok ir vok“, norėdamas nupirkti jai garsiąją lipnią bandelę, bet kai ten atsidūriau, Lina jau buvo išvažiavusi. Nuo to laiko pati važinėjo į mokyklą, tad mudu su Linku vėl keliaudavome Dranduletu.

Linkas įjungė muziką, kuri būgnijo automobilyje, veržėsi pro langus ir aidėjo po visą kvartalą.

– Ir nepadaryk man gėdos toj savo mokykloj, Itanai Veitai. O tu, Vesli Džefersonai Linkolnai, išjunk savo muziką! Nuo to triukšmo lysvėje išvirs visi mano griežčiai. – Linkas jai pasignalizavo. Ama kaukštelėjo šaukštu į baslį, įsisprendė rankomis į klubus, paskui sušvelnėjo. – Jei gerai išlaikysi tuos savo egzaminus, gal iškepsiu pyragą.

– Bet, ponia, tai nebus Gatlino persikinis, tiesa?

Ama prunkšetėlėjo ir palingavo galvą.

– Visko gali būti.

Ama niekuomet nebūtų prisipažinusi, bet po šitiek metų ji pagaliau ėmė jausti Linkui silpnybę. Linkas manė, jog taip yra dėl to, kad Amą užplūdo gailestis dėl jo mamos išgyvenimų, kuomet jos kūną buvo užvaldžiusi Sarafina, bet tai buvo netiesa. Ji atjautė Linką. „Negaliu patikėti, kad berniukas turi gyventi po vienu stogu su ta moterimi. Jau verčiau jį augintų vilkai.“ Štai ką ji kalbėjo aną savaitę prieš suvyniodama jam gabalą pyrago su karijomis.

Linkas dirstelėjo į mane ir nusišiepė.

– Kad Linos mama susidėjo su maniške – geriausias man nutikęs dalykas. Niekad gyvenime nebuvau tiek prisikirtęs Amos pyragų, – tepasakė jis apie košmarišką Linos gimtadienį. Linkas iki galo nuspaudė akceleratorių ir Dranduletas slystelėjo keliu. Nereikėjo nė sakyti, kad mudu vėlavome – kaip paprastai.

– Ar ruošeisi anglų egzaminui? – Iš tiesų tai buvo ne klausimas. Žinojau, kad Linkas nuo septintos klasės nebuvo įveikęs nė vienos knygos.

– Ne-a. Nusirašysiu nuo ko nors.

– Nuo ko?

– O kas tau rūpi? Nuo ko nors, gudresnio už tave.

– Tikrai? Paskutinį kartą nusirašei nuo Dženės Masterson, ir abu gavote po D.

– Neturėjau kada mokytis. Rašiau dainą. Gal sugrosime ją per apygardos mugę. Paklausyk. – Linkas traukė kartu su įrašu, ir tai skambėjo keistai, nes dainavo kartu su savo balsu. – „Ledinukų mergaite, nieko netarus išėjai, šaukiau tavo vardą, bet tu neatsakei.“

Puiku. Dar viena daina apie Ridlę. Ir ko čia stebėtis, juk per keturis mėnesius jis apie nieką daugiau nerašė, tik apie Ridlę. Jau ėmiau manyti, kad visiems laikams užkibo ant Linos pusseserės, kuri nė iš tolo į ją nepanaši. Ridlė buvo sirena, turėjo tokių įtikinėjimo galių, kad vienu ledinuko lyžtelėjimu gaudavo visko, ko panorėjusi. Kurį laiką tai buvo Linkas. Nors ji juo pasinaudojo ir dingo, jis neįstengė jos pamiršti. Negalėjau jo kaltinti. Tikriausiai nelengva būti įsimylėjusiam tamsiąją kerėtoją. Kartais ganėtinai sunku ir su šviesiąja.

Nepaisydamas ausyse griaudėjančio kurtinamo triukšmo, tebegalvojau apie Liną, paskui Linko balsas nutilo ir išgirdau *Septyniolika mėnulių*. Tik dabar žodžiai buvo kiti.

Septyniolika mėnulių, septyniolika vingių,
Dega akys tamsios ir ryškios,
Laikas atėjo, bet liko dar žingsnių,
Liepsnos gaubia mėnulį išblyškusį...

Laikas atėjo? Ką gi tai reiškia? Septynioliktasis Linos mėnulis tik po aštuonių mėnesių. Kodėl laikas atėjo? Ir kokios ten liepsnos?

Pajutau Linko pliaukštelėjimą per galvą, ir daina dingo. Jis bandė perrėkti savo demonstracinį įrašą.

– Jei pavyktų pritildyti papildomus mušamuosius, būtų pritrenkiantis gabalas. – Spoksojau į jį, o jis dar kartą užplojo man per galvą. – Atsipalaiduok, žmogau. Tai tik egzaminas. Atrodai kuoktelėjęs kaip panelė Lunė, valgyklos virėja.

Tiesą sakant, jis nelabai klydo.

◈ ◈ ◈

Pagaliau Dranduletas įriedėjo į Džeksono vidurinės automobilių

aikštelę. Neatrodė, kad šiandien paskutinė mokslo metų diena. Abiturientams ji buvo paskutinė. Rytoj jiems atestatų įteikimas ir išleistuvės, kurios paprastai trukdavo visą naktį ir ne vienam baigdavosi apsinuodijimu alkoholiu. O ir mums, dešimtokams ir devintokams, beliko vienas egzaminas, ir būsim laisvi.

Nekreipdamos į mudu su Linku dėmesio praėjo Savana ir Emilė. Trumpučiai jų sijonėliai šiandien buvo dar trumpesni, o iš po berankovių marškinėlių kyšojo bikinių juostelės. Raštuotos ir rausvai languotos.

– Tik pažiūrėk. Bikinių sezonas, – išsiviepė Linkas.

Buvau beveik pamiršęs. Nuo popietės prie ežero mus skyrė tik vienas egzaminas. Šiandien vos ne kiekvienas po drabužiais vilkėjo maudymosi kostiumą, nes vasara oficialiai prasideda, kai paplaukioji Moultrio vandenyse. Džeksono mokiniai turėjo savo susibūrimo vietą už Monko Kampo, kur atsiverdavo platus ir gilus ežeras, ir jausdavaisi taip, tarsi plaukiotum vandenyne. Jei ne šamai ir pelkių žolės, galėjo atrodyti, kad esi jūroje. Pernai tuo pačiu metu prie ežero važiavau Emorio brolio sunkvežimiuko kėbule su Emile, Savana, Linku ir puse krepšinio komandos. Bet tai buvo pernai.

– Važiuosi?

– Ne.

– Drandulete turiu dar vienas maudymosi kelnaites, bet jos ne tokios žavios kaip šitos gražuoliukės. – Linkas pasikėlė marškinius ir pamačiau jo maudymosi trumpikes skaisčiai oranžiniais ir geltonais langučiais. Beveik tokios pat santūrios kaip pats Linkas.

– Šįsyk nevažiuosiu. – Jis žinojo, kodėl nevažiuoju, nors nesakiau. Turėjau dėtis, kad viskas puikiai klojasi.

Tarytum tarp mudviejų su Lina išties viskas puikiai klotųsi.

Šiandien Linkas neketino pasiduoti.

– Esu tikras, kad Emilė pusę savo rankšluosčio rezervuos tau. – Tai buvo pokštas, abu žinojome, kad taip nebus. Baigėsi ne tik neapykantos, bet ir gailesčio demonstravimas. Tikriausiai šiomis dienomis buvome tokie lengvi taikiniai, kad tapo nebeįdomu, lyg statinėje gaudyti žuvis.

– Palik šį reikalą.

Linkas stabtelėjo ir pakėlė ranką norėdamas mane sulaikyti. Nustūmiau ją nespėjus jam nieko ištarti. Žinojau, ką ketina sakyti, ir man pokalbis baigėsi net neprasidėjęs.

– Baik. Žinau, mirė jos dėdė. Vis dėlto liaukitės elgtis lyg laidotuvėse. Žinau, tu ją myli, bet... – jis nenorėjo to ištarti, nors abu apie tai galvojome. Daugiau negrįžo prie šios temos, nes buvo Linkas ir sėdėdavo su manimi prie vieno stalo valgykloje, kai niekas nebesėsdavo greta.

– Viskas gerai. – Reikalai išsispręs. Turėjo išsispręsti. Neišmaniau,

kaip be jos gyventi.

– Sunku žiūrėti, žmogau. Su tavimi ji elgiasi kaip...

– Kaip kas? – Nuskambėjo kaip iššūkis. Jutau, pirštai gniaužiasi į kumščius. Laukiau preteksto, bet kokio preteksto. Maniau, sprogsiu – taip norėjau kam nors užvožti.

– Kaip merginos elgiasi su manimi. – Ko gero, jis laukė, kad jam suduočiau. Gal net norėjo, kad suduočiau, jei tik tai padėtų. Jis gūžtelėjo pečiais.

Mano kumščiai atsigniaužė. Linkas buvo Linkas, kas, kad kartais norėdavau įspirti jam į užpakalį.

– Atleisk, žmogau.

Linkas nusijuokė ir kiek sparčiau nei įprastai pasileido koridoriumi.

– Viskas gerai, pamišėli.

Lipdamas laiptais neišvengiamos lemties link, pajutau pažįstamą vienatvės jausmą. Gal Linkas teisus. Nežinia, ar ilgai šitaip klostysis reikalai su Lina. Viskas pasikeitė. Jei net Linkui tai akivaizdu, gal laikas pažvelgti tiesai į akis.

Man ėmė mausti skrandį ir aš stvėriausi už šono, lyg galėčiau rankomis išspausti skausmą.

Lina, kur tu?

◈ ◈ ◈

Į savo suolą įsmukau kartu su skambučiu. Lina sėdėjo greta, reginčiosios akies pusėje, kaip visuomet. Bet atrodė nesava.

Ji vilkėjo tuos baltus apatinius marškinius V formos iškirpte, kurie jai buvo per dideli, ir segėjo juodą sijoną, keliais coliais trumpesnį, nei būtų segėjusi prieš tris mėnesius. Jo siauras kraštelis kyšojo iš po marškinių, kurie kadaise priklausė Meikonui. Jau beveik nekreipdavau dėmesio. Ant kaklo nešiojo ir jo žiedą, tą, kurį jis susimąstęs sukiodavo ant piršto. Žiedas kabėjo ant naujos grandinėlės visai šalia mano mamos žiedo. Senoji sutrūko gimtadienio naktį, buvo pamesta kažkur pelenuose. Mamos žiedą dovanojau jai iš meilės, nors nebuvau tikras, ar dabar jai taip tebeatrodo. Kad ir dėl kokios priežasties, Lina ištikimai nešiojosi mudviejų vaiduoklius – savo ir mano – nė neketindama jų nusiimti. Mano žuvusią mamą ir savo žuvusį dėdę, likusius aukso, platinos ir kitų brangiųjų metalų apskritimuose, kabančiuose virš jos amuletų vėrinio ir paslėptus po medvilniniu jai nepriklausančiu drabužiu.

Ponia Ingliš dalijo egzaminų lapus ir neatrodė patenkinta matydama, kad pusė klasės vilki maudymosi kostiumus ir turi paplūdimio rankšluosčius. Emilė turėjo ir viena, ir kita.

– Penki trumpi atsakymai, už kiekvieną dešimt balų, testas, kuriame iš kelių pateiktų atsakymų reikia pasirinkti vieną, – dvidešimt penki balai ir rašinys – dvidešimt penki. Atsiprašau, bet šįsyk ne apie

Baubą Redlį. Nagrinėjome „Nepaprastą daktaro Džekilo ir misterio Haido istoriją“. Mokiniai, dar ne vasara.

Rudenį skaitėme „Nežudyk strazdo giesmininko“. Prisimenu, kaip pirmą kartą pamokoje pasirodė Lina, nešina nutrinta savo knyga.

– Ponia Ingliš, Baubas Redlis mirė. Kuolas pervėrė jam širdį.

Nežinau, kas tai pasakė, kažkuri iš merginų, sėdinčių gale su Emile, bet visi suprato, kad ji kalba apie Meikoną. Pastaba buvo skirta Linai, kaip seniau. Aš įsitempiau, juokas nubangavo ir nutilo. Laukiau, kad sudužtų langas ar kas nors kitkas, bet niekas net netrakštelėjo. Lina nereagavo. Gal ji net nesiklausė arba nebeėmė į galvą, kas ką sako.

– Lažinuosi, kad Senio Reivenvudo net nėra miestelio kapinėse. Karstas tikriausiai tuščias. Jei apskritai toks yra, – balsas nuskambėjo pakankamai garsiai, ir ponia Ingliš nukreipė savo reginčiąją akį į klasės galą.

– Emile, užsičiaupk, – sušnypščiau aš.

Šįkart Lina atsigręžė ir pažvelgė tiesiai į Emilę. Pakako tik tiek – vieno žvilgsnio. Emilė atsivertė egzamino lapą, lyg ką nors nutuoktų apie Džekilą ir Haidą. Niekas nenorėjo susiremti su Lina. Norėjo tik apie ją kalbėti. Lina buvo naujasis Baubas Redlis. Kažin ką apie tai pasakytų Meikonas?

Man tebespėliojant klasės gale pasigirdo klyksmas.

– Gaisras! Padėkite kas nors! – Emilė tebelaikė egzamino lapą, o šis liepsnojo rankoje. Ji metė lapą ant linoleumo grindų ir nesiliovė rėkusi. Ponia Ingliš stvėrė nuo kėdės atlošo megztinį, puolė į klasės galą ir pasisuko taip, kad matytų reginčiąja akimi. Tris kartus įnirtingai kirto megztiniu ir ugnis užgeso, ant grindų liko tik apdegęs ir smilkstantis egzamino lapas.

– Prisiekiu, įvyko kažkoks savaiminis užsidegimas. Tiesiog užsiliepsnojo man berašant.

Nuo Emilės suolo ponia Ingliš pakėlė žvilgantį juodą žiebtuvėlį.

– Tikrai? Susirink daiktus. Galėsi viską paaiškinti direktoriui Harperiui.

Įpykusi Emilė išrūko pro duris, o ponia Ingliš nužingsniavo į klasės priekį. Jai einant pro mane pastebėjau, kad žiebtuvėlis papuoštas sidabriniu pusmėnuliu.

Lina įsmeigė akis į savo lapą ir ėmė rašyti. Aš spoksojau į apsmukusius baltus apatinius marškinius ir skambčiojantį vėrinį. Jos plaukai buvo sukelti į viršų ir susukti į keistą mazgą, – dar viena pamėgta naujovė, kurios ji nė nesistengė paaiškinti. Bakstelėjau ją pieštuku. Ji liovėsi rašiusi ir pažvelgė į mane, veide atsirado kreivas šypsnys – bene geriausia, ką šiomis dienomis ji išspausdavo.

Aš jai atsakiau šypsena, bet ji nudūrė akis į lapą, lyg būtų labiau norėjusi įsigilinti į asonansą ir konsonansą, nei žvelgti į mane. Lyg jai

būtų skaudu į mane žiūrėti arba, dar blogiau, ji tiesiog to nenorėtų.

Suskambus skambučiui Džeksono vidurinė virto Užgavėnių karnavalu. Merginos plėšė nuo savęs berankovius marškinėlius ir vienomis bikinių liemenėlėmis metėsi per automobilių aikštelę. Spintelės tuštėjo, sąsiuviniai skriejo į šiukšlių dėžes. Kalbos virto šūkavimais, paskui riksmais, nes dešimtokai virto vienuoliktokais, o vienuoliktokai – dvyliktokais. Visi pagaliau gavo tai, ko laukė visus metus, – laisvę ir naują pradžią.

Visi, išskyrus mane.

Mudu su Lina patraukėme į automobilių aikštelę. Einant jos krepšys siūbavo, ir mudu prisiliesdavome vienas prie kito. Jutau elektrą, kaip ir prieš daug mėnesių, bet ji tebebuvo šalta. Vengdama manęs ji žengė į šalį.

– Kaip tau pavyko? – mėginau užmegzti pokalbį, lyg būtume visiškai nepažįstami.

– Kas?

– Anglų egzaminas.

– Tikriausiai susimoviau. Tiesą sakant, beveik nieko neskaičiau. – Buvo sunku įsivaizduoti Liną, nesiruošiančią pamokoms, turint omenyje, kad daugybę mėnesių, kai skaitėme „Nežudyk strazdo giesmininko“, ji atsakydavo į kiekvieną klausimą.

– Tikrai? Aš atsakiau labai gerai. Aną savaitę nuo ponios Ingliš stalo nukniaukiau egzamino užduočių egzempliorių, – tai buvo melas. Amos valdose mano apgaulė žlugtų nė neprasidėjusi. Bet Lina nesiklausė. Pamojavau jai prieš akis ranka. – Lina? Ar klausaisi? – Norėjau pasikalbėti su ja apie sapną, bet pirmiausia turėjau priversti ją pastebėti, kad esu čia.

– Atleisk. Galvoje tiek daug visko. – Ji nusuko akis į šalį. Ne kažin kas, bet daugiau, nei sulaukiau iš jos per kelias savaites.

– Pavyzdžiui?

Ji dvejojo.

– Nieko.

Nieko gero? Ar nieko, apie ką galėtum čia kalbėti?

Ji sustojo ir atsigręžė į mane, neįsileisdama į savo mintis.

– Mes išvažiuojame iš Gatlino. Visi.

– Ką? – šito nesitikėjau. Tikriausiai ji to ir norėjo. Atsiribojo nuo manęs, kad nematyčiau, kas dedasi viduje, kas ten vyksta, kur ji slepia jausmus, kuriais nenori dalytis. Vis manydavau, kad jai reikia laiko. Nesuvokiau, kad tas laikas ėjo be manęs.

– Nenorėjau tau sakyti. Tik keliems mėnesiams.

– Ar tai turi ką nors bendra su... – į skrandį lyg akmuo nukrito pažįstamas panikos pojūtis.

– Ji čia niekuo dėta. – Lina nudūrė akis žemyn. – Senelė ir teta Delė mano, kad jei ištrūkčiau iš Reivenvudo, gal mažiau apie tai

galvočiau. Apie jį.

Jei pasprukčiau nuo tavęs. Štai ką išgirdau.

– Lina, taip nebūna.

– Kaip?

– Bėgimas nepadės pamiršti Meikono.

Paminėjus jo vardą ji įsitempė.

– Tikrai? Ar taip rašoma tavo knygose? Kur aš dabar? Penktoje pakopoje? Šeštoje, aukščiausioje?

– Ar tikrai taip galvoji?

– Štai pakopa tau. Viską palik ir dink, kol dar gali. Kada aš ją pasieksiu?

Sustojau ir pažvelgiau į ją.

– Ar tu šito nori?

Ji sukiojo savo amuletų vėrinį ant ilgos sidabrinės grandinėlės, lietė mažiausius mūsų trupinėlius, dalykus, kuriuos darėme ir matėme kartu. Ji taip stipriai jį sukiojo, kad vieną minutę pagalvojau, jog jis sutrūks.

– Nežinau. Viena mano dalis nori išvažiuoti ir niekada nebegrįžti, kita tam priešinasi, nes jis mylėjo Reivenvudą ir paliko jį man.

Ar tai vienintelė priežastis?

Laukiau, kol ji baigs, pasakys, kad nenori palikti manęs. Bet ji nebaigė.

Pakeičiau temą.

– Gal todėl tebesapnuojame tą naktį.

– Apie ką tu kalbi?

Patraukiau jos dėmesį.

– Apie tą sapną, kurį sapnavome praeitą naktį, apie tavo gimtadienį. Noriu pasakyti, atrodė, kaip tavo gimtadienis, išskyrus tą dalį, kai Sarafina mane nužudė. Ji atrodė tokia tikra. Net pabudau su šituo, – pasikėliau marškinius.

Lina spoksojo į iškilų rausvą randą, nelygia linija kertantį mano pilvą. Pasirodė, kad ji apalps. Veidas išblyško, jį iškreipė panika. Pirmą kartą per daugybę savaičių jos akyse įžiūrėjau jausmą.

– Nežinau, apie ką kalbi. Vakar naktį aš nieko nesapnavau.

Jos balse ir veide atsirado kažin kas neįprasta. Atrodė labai rimta.

– Keista. Paprastai sapnuojame abu, – stengiausi kalbėti ramiai, bet pajutau suplastant širdį. Dar prieš mudviejų susitikimą jau sapnuodavome tuos pačius sapnus. Dėl jų Meikonas vidurnaktį lankydavosi mano kambaryje – išrankiodavo mano sapnų gabalėlius, kad jų nepamatytų Lina. Meikonas žinojo, kad mūsų ryšys toks stiprus, jog Lina sapnuoja mano sapnus. Jei ji jų nebesapnuoja, vadinasi, ryšys nutrūko?

– Sapnavau tavo gimtadienio naktį ir išgirdau tave, mane šaukiančią. Bet kai užsilipau ant kriptos viršaus, ten buvo Sarafina, ji

turėjo peilį.

Atrodė, kad Liną tuoj supykins. Tikriausiai man reikėjo užsičiaupti, bet neįstengiau. Nežinau kodėl, bet turėjau pasakoti toliau.

– Lina, kas tą naktį nutiko? Tiesą sakant, tu man niekuomet nepapasakojai. Gal todėl dabar apie tai sapnuoju.

Itanai, negaliu. Neversk manęs.

Negalėjau patikėti. Vėl girdžiu ją galvoje, vėl bendraujame keltingu. Pamėginau praverti duris, nors per colį padidinti plyšelį ir vėl pasiekti jos mintis.

Galime apie tai pasikalbėti. Turi su manimi pasikalbėti.

Kad ir ką jautė, Lina užsisklendė. Pajutau, kaip mudviejų minčių durys užsitrenkė.

– Žinai, kas nutiko. Nukritai mėgindamas užlipti ant kriptos ir netekai sąmonės.

– Bet kas nutiko Sarafinai?

Ji tampė savo krepšio dirželį.

– Nežinau. Prisimeni, visur degė ugnis.

– Ir ji tiesiog dingo?

– Nežinau. Nieko nemačiau, o kai gaisras užgeso, jos nebebuvo, – Lina kalbėjo lyg gindamasi, lyg aš ją kuo nors kaltinčiau. – Kodėl viską taip sureikšmini? Tu sapnavai, aš ne. Tai kas? Ne taip, kaip visuomet. Tai nieko nereiškia, – ji patraukė į šalį.

Žengiau jai priešais ir vėl pasikėliau marškinius.

– Tai kaip paaiškintum šitą?

Nelygus randas tebebuvo rausvas, lyg neseniai užgijęs. Linos šviesiai rudos akys išsiplėtė, jose blykstelėjo pirmosios atostogų dienos saulės atspindys. Saulėje jos, regis, tviskėjo auksu. Ji neištarė nė žodžio.

– Ir daina... Ji keičiasi. Žinau, kad ir tu ją girdi. Laikas atėjo? Ar mudu apie tai kalbėsimės? – Ji ėmė trauktis nuo manęs, ir tai, ko gero, buvo jos atsakymas. Bet aš nepaisiau, ir tai buvo nesvarbu, nes nepajėgiau susilaikyti. – Kažkas vyksta, tiesa?

Ji papurtė galvą.

– Kas tai? Lina...

Man nespėjus daugiau nieko pasakyti, mus pasivijo Linkas ir uždrožė rankšluosčiu.

– Atrodo, šiandien prie ežero niekas nevažiuos, išskyrus judu.

– Ką čia tauški?

– Pažiūrėk į padangas, o nuplaktasis. Visos pradurtos, visų aikštelės automobilių, net Dranduleto.

– Visų automobilių? – Drimba, Džeksono pravaikštininkus gaudantis pareigūnas, rimtai imsis šito reikalo. Suskaičiavau aikštelėje stovinčius automobilius. Jų pakako, kad žinia apie tai būtų perduota

Samerviliui, gal net šerifo biurui. Įvykis pranoko Drimbos kompetenciją.

– Visų automobilių, išskyrus Linos, – Linkas parodė į aikštelėje stovintį fastbeką. Man tebebuvo sunku suviršKinti, jog tai Linos automobilis. Aikštelę buvo apėmęs visiškas chaosas. Savana kalbėjo mobiliuoju telefonu. Emilė šaukė ant Edenos Vesterli. Krepšinio komanda niekur nevažiuos.

Linkas petimi stuktelėjo Liną.

– Jei atvirai, nekaltinu tavęs dėl kitų, bet kodėl turėjai suniokoti Dranduletą? Naujoms padangoms man šiek tiek trūksta grynųjų.

Pažvelgiau į ją. Ji atrodė nustėrusi.

Lina, tai tu?

– Ne aš. – Kažkas ne taip. Ankstesnė Lina būtų nukandusi mums galvas vien dėl to, kad paklausėme.

– Manai, tai padarė Ridlė arba... – Pažvelgiau į Linką. Nenorėjau tarti Sarafinos vardo.

Lina papurtė galvą.

– Ne Ridlė, – jos balsas skambėjo kaip nesavas, be pasitikėjimo. – Tikėsite ar ne, ji – ne vienintelė, nekenčianti mirtingųjų.

Pažvelgiau į ją, bet tai, ką abu galvojome, garsiai ištarė Linkas.

– Iš kur žinai?

– Žinau, ir tiek.

Automobilių aikštelėje gaudžiantį chaosą nustelbė motociklo plerpimas. Tarp stovinčių automobilių išvinguriavo vaikinas juodais sportiniais marškinėliais, paleido ant įpykusių aistruolių kamuolį dūmų ir nurūko keliu. Jis buvo su šalmu, tad veido nesimatė. Tik jo harlis.

Vis dėlto mano skrandis vėl susitraukė į kamuolį, nes motociklas atrodė pažįstamas. Kur aš jį mačiau? Džeksone niekas neturėjo motociklo. Panašiausias į jį buvo Hanko Poterio visureigis mopedas, bet kai po paskutinio Savanos vakarėlio jis su juo apvirto, šis nebeveikė. Bent taip buvau girdėjęs, nes nebepakliūdavau į svečių sąrašą.

Lina stebeilijo motociklui pavymui, lyg būtų išvydusi vaiduoklį.

– Nešdinamės iš čia, – beveik tekina ji pasileido laiptais prie savo automobilio.

– Kur? – mėginau ją pavyti. Man iš paskos risnojo Linkas.

– Bet kur, kad tik toliau nuo čia.

• 6.12 •

Ežeras

– Jei tai padarė ne Ridlė, kodėl tavo padangos nepradurtos? – mygau aš. Įvykis automobilių aikštelėje buvo visiškai beprasmiškas, ir aš negalėjau liautis apie jį galvojęs. Ir apie motociklą. Kodėl jis man

pasirodė matytas?

Lina manęs nepaisė ir žvelgė į vandenį.

– Tikriausiai atsitiktinumas.

Nė vienas iš mudviejų atsitiktinumais netikėjome.

– Tikrai? – pasėmiau saują smėlio, rudo ir rupaus. Išskyrus Linką, ežeras priklausė mums. Visi kiti tikriausiai rikiavosi prie BP autoserviso mėgindami nusipirkti naujas padangas, iki išseks Edo atsargos.

Kitame mieste, ko gero, batus apsiautum, smėlį pavadintum purvu, o šią ežero pakrantę – pelke, bet Gatline drumzlinas Moultrio ežeras, galima sakyti, atstojo plaukiojimo baseiną. Visi sukiodavosi šiaurinėje jo pakrantėje, nes ji buvo miško pakraštyje, be to, iki jos tekdavo paėjėti pėsčiomis, tad niekuomet nesusidurdavai su kuo nors ne iš vidurinės, ypač su tėvais.

Nežinojau, kodėl čia esame. Keista būti prie ežero vieniems, šiandien čia planavo sugarmėti visa mokykla. Nepatikėjau, kai Lina patikino norinti čia atvažiuoti. Bet ji iš tiesų norėjo, ir mes atvažiavome. Dabar Linkas blaškėsi vandenyje, o mudu dalijomės nešvariu rankšluosčiu, prieš išvažiuojant Linko pastvertu nuo užpakalinės Dranduleto sėdynės.

Šalia manęs ant kito šono apsivertė Lina. Kokią minutę atrodė, tarytum vėl viskas kaip buvę ir ji nori gulėti šalia ant mano rankšluosčio. Bet šis pojūtis tęsėsi, ligi nutilome. Mačiau jos blyškią odą, spindinčią po plonais baltais apatiniais marškiniais, troškią ir drėgną Pietų Karolinos birželio dieną jie lipo prie kūno. Cikadų čirškimas beveik nustelbė nejaukią tylą. Beveik. Juodas Linos sijonas nuslydo žemai ant klubų. Šimtąjį kartą pasigailėjau, kad neturime maudymosi kostiumų. Niekada nemačiau Linos su maudymosi kostiumėliu. Stengiausi apie tai negalvoti.

Pamiršai, kad tave girdžiu?

Pakėliau antakį. Ji vėl čia. Tą pačią dieną antrą kartą mano galvoje, lyg niekada nebūtų iš ten pasitraukusi. Vieną minutę su manimi beveik nesikalba, kitą elgiasi, lyg tarp mūsų niekas nebūtų pasikeitę. Žinojau, kad turėtume apie tai pasikalbėti, bet nebenorėjau kivirčytis.

Lina, nesakau, kad pamačius tave su bikiniu būtų įmanoma tą vaizdą pamiršti.

Ji palinko arčiau ir per galvą nutraukė mano išblukusius marškinėlius. Jutau, kaip kelios išsprūdusios garbanos lengvai prisilietė man prie pečių. Ji pakišo ranką po sprandu ir prisitraukė mane arčiau. Žiūrėjome vienas kitam į veidus ir mačiau jos akyse auksu žioruojančią saulę. Neprisiminiau, kad būčiau matęs jas tokias auksines.

Ji metė man į veidą marškinėlius ir puolė bėgti prie vandens;

krykšdama kaip mažas vaikas su visais drabužiais šoko į ežerą. Daugybę mėnesių neregėjau jos juokiantis ar pokštaujant. Tarytum būtų sugrįžusi vienai popietei, net jei nežinojau kodėl. Išmečiau šią mintį iš galvos ir seklia ežero pakrante nusivijau Liną į vandenį.

– Baik! – Lina aptaškė mane, o aš aptaškiau ją. Jai nuo drabužių varvėjo vanduo, vanduo varvėjo ir nuo mano šortų, bet buvo gera būti saulėje. Tolumoje prie doko plaukiojo Linkas. Mudu iš tiesų buvome vieni.

– Lina, palauk. – Ji nusišypsojo per petį ir nėrė po vandeniu.

– Taip lengvai neišsisuksi. – Stvėriau jos koją, šiai nespėjus dingti, ir trūktelėjau į save. Ji juokėsi ir spardėsi, sukiojosi, kol įkritau į vandenį šalia jos.

– Ko gero, paliečiau žuvį! – suspiegė ji.

Apkabinęs per juosmenį, prisitraukiau ją prie savęs. Buvome vieni, aplinkui nieko daugiau, tik saulė ir vanduo, ir mudu abu. Dabar nebegalėjome vienas nuo kito išsisukti.

– Nenoriu, kad išvažiuotum. Noriu, kad viskas būtų kaip buvę. Nejau negalime vėl, na, žinai, kaip būdavo...

Lina ištiesė ranką ir pirštais palietė man lūpas.

– Ša.

Šiluma plūstelėjo iš jos pirštų galiukų, užliejo pečius ir visą kūną. Buvau beveik pamiršęs tą jausmą, tą kaitrą ir elektrą. Jos delnai nušliuožė mano rankomis ir suėmė jas už nugaros; Lina padėjo man ant krūtinės galvą. Jutau, lyg mano oda garuotų. Tose vietose, kur ji lietėsi, dilgsėjo. Daugybę savaičių nebuvau taip arti jos. Giliai įkvėpiau. Citrinos ir rozmarinai... ir dar kažkas. Kažkoks kitas kvapas.

Lina, aš tave myliu.

Žinau.

Lina pakėlė į mane veidą ir aš ją pabučiavau. Tą pačią akimirką ji atsidūrė mano glėbyje – mėnesių mėnesius nebuvome šitaip apsikabinę. Bučinys nevalingai privertė mus judėti, lyg būtų ėmę veikti kažin kokie vien mūsų kerai. Paėmiau ją ant rankų ir iškėliau iš vandens; jos kojos tabalavo mano glėbyje, nuo mūsų žliaugė vanduo. Nunešiau ją prie rankšluosčio ir mudu nusiritome į nešvarų smėlį. Šiluma virto ugnimi. Supratau, kad nebevaldome padėties ir privalome sustoti.

Lina.

Slegiama mano kūno svorio Lina dusdama atsikvėpė, ir mudu vėl nusiritome. Mėginau atgauti kvapą. Ji atlošė galvą ir nusijuokė; mano nugara perbėgo šiurpas. Prisiminiau tą juoką, – visai kaip iš sapno. Tai buvo Sarafinos juokas. Lina juokėsi visai taip pat.

Lina.

Gal man vaidenasi? Man nespėjus susivokti, ji atsidūrė ant viršaus, ir aš nebeįstengiau apie nieką galvoti. Nebesupratau, kas

darosi, susipyniau su ja. Mano krūtinė susigniaužė, ir pajutau, kad trūksta oro. Supratau: jei tučtuojau nesiliausime, atsidursiu ligoninės priimamajame ar dar kur nors blogiau.

Lina!

Mano lūpą pervėrė deginantis skausmas. Nustūmiau ją šalin ir priblokštas apsiverčiau. Lina nučiuožė nuo manęs į purvą ir atsitūpė ant kulnų. Jos akys žėrėjo auksinės ir milžiniškos. Žalumos beveik neliko nė pėdsako. Ji tankiai kvėpavo. Susiriečiau mėgindamas atgauti kvapą. Vienas paskui kitą, lyg kas prideginėtų degtuku, užsiliepsnojo visi mano kūno nervai. Lina pakėlė galvą, ir pro susivėlusius, išpurvintus plaukus vos įstengiau įžiūrėti jos veidą. Mačiau tik keistą auksinį švytėjimą.

– Bėk nuo manęs, – ji kalbėjo lėtai, kiekvienas žodis kilo iš kažkokios nepasiekiamos gelmės jos viduje.

Linkas jau buvo išlipęs iš vandens, jis rankšluosčiu trynėsi pasišiaušusius plaukus. Su tais plastikiniais apsauginiais akiniais, kuriuos mama versdavo jį mažą nešioti, jis atrodė juokingai.

– Ką nors praleidau?

Susiraukęs paliečiau lūpą ir pažvelgiau į pirštus. Kraujas.

Lina atsistojo ir atbula patraukė tolyn nuo mūsų.

Galėjau tave nužudyti.

Ji apsisuko ir metėsi medžių link.

– Lina!

Aš pasileidau paskui ją.

Niekam nerekomenduočiau basam lakstyti Pietų Karolinos miškais. Jau kuris laikas tvyrojo sausra, ir pakrantė aplink ežerą buvo nubarstyta sausų kiparisų spygliais, kurie tūkstančiais mažyčių peilių badė man padus. Bet vis tiek bėgau. Liną labiau girdėjau nei mačiau, kai ji traškėdama dūmė priekyje pro medžius.

Bėk nuo manęs!

Netikėtai skilo ir triokštelėjo sunki pušies šaka, ji trenkėsi į takelį vos už kelių pėdų prieš mane. Jau girdėjau, kaip priekyje girgžda kita šaka.

Lina, ar išprotėjai?

Aplink mane krito šakos. Ganėtinai toli, tad nekliudė, bet pakankamai arti, kad perspėtų apie grėsmę.

Liaukis!

Nesivyk manęs, Itanai! Palik mane ramybėje!

Atstumas tarp mūsų didėjo, ir aš pasileidau greičiau. Pro mane švysčiojo medžių kamienai ir krūmai. Lina vinguriavo tarp medžių, nebėgo taku. Ji traukė plento link.

Prieš mane griuvo dar vienas medis, jis pakibo ant medžių kamienų, augančių man iš abiejų pusių. Akimirką atsidūriau spąstuose. Nulaužtame medyje išvydau apvirtusį erelio žuvininko

lizdą. Būdama sveiko proto Lina net nebūtų susapnavusi, jog gali iškrėsti tokią niekšystę. Paliečiau vyteles tikrindamas, ar nesudužo kiaušiniai.

Išgirdau motociklo plerpimą ir mano širdis apmirė. Prasibroviau pro šakas. Nusibrozdinau ir susikruvinau veidą, bet išbėgęs į plentą spėjau pamatyti Liną, sėdančią ant užpakalinės harlio sėdynės.

Lina, ką darai?

Ji trumpam grįžtelėjo į mane. Paskui nudūmė plentu, jai iš paskos plaikstėsi juodi plaukai.

Nešdinuosi iš čia.

Blyškiomis rankomis ji laikėsi įsitvėrusi į motociklininką iš Džeksono vidurinės automobilių aikštelės, padangų durstytoją.

Motociklas. Pagaliau prisiminiau. Jis buvo vienoje Linos kapinių nuotraukoje, toje, kuri dingo nuo sienos, vos apie ją paklausiau.

Ji nešoktų ant pirmo pasitaikiusio vaikino motociklo.

Nebent jį pažinotų.

Tą akimirką nežinojau, kas būtų blogiau.

• 6.12 •

Vaikinas kerėtojas

Grįždami nuo ežero mudu su Linku daug nekalbėjome. Turėjome važiuoti Linos automobiliu, bet aš nepajėgiau vairuoti. Buvau susipjaustęs padus, o mėgindamas persiropšti per tą paskutinį medį išsisukau kulkšnį.

Linkas neėmė į galvą. Jis džiaugėsi pasitaikiusia proga sėsti prie fastbeko vairo.

– Žmogau, šitas daiktas traukia. Galingas mažius, vaikuti.

Šiandien mane erzino įprastinės Linko liaupsės fastbekui. Galva sukosi, nė kiek nenorėjau šimtąjį kartą klausytis apie Linos automobilį.

– Tuomet paskubėk, žmogau. Turime ją surasti. Ji nuvažiavo kažkokio vyrioko motociklu. – Negalėjau jam pasakyti, kad ji tikriausiai pažįsta tą vaikiną. Kada ji padarė tą harlio nuotrauką kapinėse? Suirzęs trenkiau kumščiu į dureles.

Linkas neįvardijo akivaizdaus fakto. Lina pabėgo nuo manęs. Buvo ganėtinai aišku: ji nenori, jog ją surastume. Linkas važiavo pirmyn, o aš spoksojau pro keleivio langą; karštas vėjas šimtais mažų dūrių dilgino man veidą.

Jau kurį laiką dėjosi kažin kas bloga. Tik nenorėjau to pripažinti. Nebuvau tikras, ar taip yra todėl, kad mums kažkas padaryta, ar aš ką jai padariau, ar ji man padarė. Gal tai buvo kas nors, ką ji darė su savimi. Viskas prasidėjo nuo jos gimtadienio – nuo jos gimtadienio ir Meikono mirties. Kažin, gal kalta Sarafina?

Visą šį laiką maniau, jog ji išgyvena tas kvailas sielvarto pakopas. Galvojau apie auksą jos akyse ir sapne girdėtą juoką. O jei tai kitokios

pakopos, kito virsmo pakopos? Antgamtinio virsmo? Virsmo tamsiąja?

O jei čia kaip tik tai, ko mudu visą laiką baiminomės?

Dar kartą trenkiau į dureles.

– Esu tikras, kad Linai nieko nenutiko. Jai tikriausiai reikia pabūti vienai. Merginos visuomet kalba apie būtinybę pabūti su savimi. – Linkas įjungė radiją, paskui išjungė. – Mirtinas grotuvas.

– Gal.

– Klausyk, turėtume pravažiuoti pro „Dar-ee Keen“ ir pažiūrėti, ar dirba Šarlotė. Gal ji sutiktų pasivažinėti. Ypač jei pasirodysime su šitais nuostabiais ratais. – Linkas mėgino mane išblaškyti, bet jam nebuvo lemta.

– Lyg šiame mieste būtų žmogus, nežinantis, kieno šis automobilis? Šiaip ar taip, turėsime jį nuvežti į vietą. Teta Delė nerimaus. – Be to, turėčiau progos pažiūrėti, ar prie Linos namų stovi harlis.

Linkas nenusileido.

– Ketini be Linos pasirodyti su Linos automobiliu? Lyg dėl to teta Delė nesusijaudintų? Sustokime, atvėskime ir išsiaiškinkime. Kas žino, gal Lina kavinėje. Ji prie pat plento.

Jis buvo teisus, bet dėl to nepasijutau nė kiek geriau. Pasijutau blogiau.

– Jei tau taip labai patinka „Dar-ee Keen“, turėjai ten susirasti darbo. Ak, tiesa, juk negalėjai, nes vasarą su kitais biologijos neišlaikiusiais liktiniais mokykloje skrosi varles. – Liktiniai – tai tie, kurie, regis, visuomet sukiodavosi mokykloje ir vis tiek niekaip jos nebaigdavo. Vaikinai, kurie ir po daugybės metų vilkėdavo firmines savo mokyklos striukes, dirbdami parduotuvėje „Stok ir vok“.

– Šnekėk, šnekėk. Ar galėtum gauti labiau netikusį darbą vasarą? Gal bibliotekoje?

– Galėčiau suvesti tave su knygomis, bet turėtum išmokti skaityti.

Linką glumino mano planai vasarą padirbėti bibliotekoje su Mariana, bet aš neėmiau į galvą. Tebekirbėjo daugybė klausimų apie Liną, jos šeimą ir šviesiuosius bei tamsiuosius kerėtojus. Kodėl per šešioliktąjį gimtadienį Linai nereikėjo pašaukti savęs? Regis, čia ne toks dalykas, nuo kurio išsisuktum. Ar ji tikrai gali rinktis būti šviesiąja ar tamsiąja? Ar viskas buvo taip paprasta? Kadangi „Mėnulių knygą“ sunaikino gaisras, *Lunae Libri* liko vienintelė vieta, kurioje galėjo glūdėti atsakymai.

Buvo ir kitų klausimų. Stengiausi negalvoti apie mamą. Mėginau negalvoti apie nepažįstamuosius ant motociklų, košmariškus sapnus, kruvinas lūpas ir auksines akis. Užuot apie tai galvojęs, spoksojau pro langą ir stebėjau neryškius pro šalį bėgančių medžių siluetus.

◈ ◈ ◈

Kavinė „Dar-ee Keen“ buvo sausakimša. Nenuostabu, juk tai

vienintelė vieta, kurią nuo Džeksono vidurinės galima pasiekti pėsčiomis. Vasarą galėdavai sekti paskui musių spiečių ir galiausiai atsidurdavai čia. Anksčiau kavinė vadinosi „Dairy King“, bet ją nusipirkę Džentriai pašykštėjo pinigų visoms naujoms iškabos raidėms įsigyti. Šiandien visi lankytojai atrodė dar labiau suprakaitavę ir piktesni nei paprastai. Niekam neatrodė, kad tvoskiant Pietų Karolinos karščiui žingsniuoti visą mylią pėsčiomis ir praleisti pirmą dieną prie ežero, skirtą užmegzti draugystėms bei pamaukti šilto alaus, būtų puiki pramoga. Įvykis prilygo valstybinės šventės atšaukimui.

Emilė, Savana ir Edena laiką leido su krepšinio komanda prie stalo gerajame kampe. Jos buvo basos, ryšėjo tik viršutines bikinių dalis ir segėjo itin trumpus džinsinius sijonėlius – tokius su viena neužsegta saga; sijonai vargiai laikėsi ant klubų, bet užtat vėrėsi labai įspūdingi apatinės dalies vaizdai. Niekas nebuvo itin gerai nusiteikęs. Gatline nebeliko nė vienos padangos, tad pusė automobilių teberiogsojo mokyklos aikštelėje. Nepaisant to, netrūko nei garsaus kikenimo, nei plaukų atmėtinėjimo galvos krestelėjimu. Emilė virste virto iš raišteliais prilaikomos bikinio liemenėlės, ir Emoriui, paskutinei jos aukai, tai labai patiko.

Linkas papurtė galvą.

– Žmogau, tuodu nori būti jaunąja vestuvėse ir lavonu laidotuvėse.

– Tegu sau, kad tik manęs nekviestų nei vienur, nei kitur.

– Žmogau, tau reikia cukraus. Einu, atsistosiu į eilę. Nori ko nors?

– Ne, ačiū. Reikia pinigų? – Linkas niekuomet neturėdavo pinigų.

– Ne, pasistengsiu su Šarlote užmegzti santykius.

Linkas galėdavo beveik dėl visko įtikinti ir nuo visko atkalbėti. Prasibroviau pro minią stengdamasis laikytis kuo toliau nuo Emilės ir Savanos. Klestelėjau prie stalo blogajame kampe, po lentynomis su iš visos šalies surinktomis gazuotų gėrimų skardinėmis ir buteliais. Kai kurie gėrimai čia stovėjo nuo mano tėčio vaikystės, ir ant butelių kaklelių galėjai įžiūrėti per daugybę metų nugaravusio sirupo rudas, oranžines ir raudonas žymes. Buvo ganėtinai šlykštu – šeštojo dešimtmečio sienų apmušalai, gazuotų gėrimų buteliukai ir musės. Tačiau laikui bėgant viso to imdavai net nepastebėti.

Atsisėdau ir įbedžiau žvilgsnį į butelyje nykstantį tamsų sirupą – savo nuotaiką. Kas ten, prie ežero, nutiko Linai? Vieną minutę bučiavomės, kitą ji jau bėgo nuo manęs. Ir tas auksas akyse. Nebuvau kvailas. Žinojau, ką tai reiškia. Šviesiųjų kerėtojų akys žalios. Tamsiųjų – auksinės. Linos akys nebuvo visiškai auksinės, bet tai, ką mačiau prie ežero, mane privertė nustebti.

Ant blizgančio raudono stalo nutūpė musė, ir aš į ją įsistebeilijau. Atpažinau pažįstamą jausmą skrandyje. Baimė ir panika, virstančios buku pykčiu. Taip širdau ant Linos, kad norėjau išspirti gretimos

kabinos stiklą. Bet tuo pat metu troškau sužinoti, kas vyksta ir kas tas vyrukas ant harlio. Paskui turėsiu suspardyti jam užpakalį.

Linkas susmuko į vietą priešais mane, rankoje laikydamas didžiausią kada nors matytą ledinio gėrimo porciją. Ledų kaupas buvo dar kokiais keturiais coliais iškilęs virš plastikinio puodelio kraštų.

– Šarlotė tikrai turi perspektyvų, – aplaižė šiaudelį Linkas.

Mane pykino net salsvas ledų aromatas. Pajutau, kaip iš visų pusių artėja ir ima supti prakaito tvaikas, riebalai, musės, emoriai ir emilės.

– Linos čia nėra. Turėtume eiti. – Negalėjau sėdinėti, lyg viskas būtų kaip paprastai. Kita vertus, Linkui buvo nė motais. Ar lytų lietus, ar kristų sniegas.

– Atvėsk ir atsipalaiduok. Išsiurbsiu per penkias minutes.

Pro šalį praėjo Edena – žingsniavo papildyti savo puodelio dietine kokakola. Ji mums dirbtinai nusišypsojo, kaip visada.

– Kokia miela porelė. Matai, Itanai, nereikėjo švaistyti laiko su ta padangų durstytoja ir langų daužytoja. Judu su Linku – tikri balandėliai, skirti vienas kitam.

– Edena, ne ji pradūrė tavo padangas. – Žinojau, kuo visa tai Linai baigsis. Turėjau juos užčiaupti, kol neįsikišo mamos.

– Taip. Pradūriau aš, – pareiškė Linkas ledų pilna burna. – Linai tiesiog nepavyko – aš pirmas tai sugalvojau. – Jis niekuomet neatsispirdavo pagundai paerzinti aistruolių komandos. Joms Lina buvo senas pokštas, jau nebejuokingas, bet vis tiek niekas neįstengė jo pamiršti. Taip jau būna mažuose miesteliuose. Niekas niekuomet nekeičia savo nuomonės apie tave, net jei pasikeiti. Net tapusi prosenele Lina aistruolėms tebebus pamišėlė, per anglų kalbos pamoką išmušusi langą. Jei dauguma tos pamokos dalyvių tebegyvens Gatline.

Tik ne aš. Tikrai ne, jei reikalai ir toliau klostysis taip pat. Nuo tada, kai į Gatliną atvyko Lina, pirmą kartą iš tiesų pagalvojau apie išvažiavimą. Lig šiol po lova laikau dėžutę su koledžų brošiūromis. Kol turėjau Liną, neskaičiavau dienų ir negalvojau apie galimybę sprukti iš Gatlino.

– Svei-ki. Kas čia toks? – Edenos balsas nuskambėjo kiek per garsiai.

Kavinės durims užsidarant išgirdau tilindžiuojantį varpelį. Vaizdas lyg iš kokio Klinto Istvudo filmo, kuriame į smuklę įžengia svarbiausias veikėjas, ką tik iššaudęs visą miestelį. Visų šalia mūsų sėdinčių merginų žvilgsniai akimirksniu nukrypo į duris, švystelėjo riebaluotos šviesios „arklio uodegos“.

– Nežinau, bet norėčiau sužinoti, – sumurkė Emilė prieidama Edenai už nugaros.

– Niekuomet jo nemačiau. O tu? – Mačiau, kaip Savana mintyse perkrato visą mokyklos nuotraukų albumą.

– Tikrai ne. *Jį* prisiminčiau.

Vargšelis. Atsidūrė Emilės dėmesio centre. Į jį nusitaikyta, šautuvas užtaisytas. Kad ir kas jis būtų, išsigelbėti neturi jokių šansų. Apsidairiau norėdamas žvilgtelėti į vaikiną, kuriam Erlas ir Emoris kaip reikiant iškarš kailį, kai tik supras, kad jų merginos varvina dėl jo seiles.

Jis stovėjo tarpdury: vilkėjo išblukusius juodus sportinius marškinėlius, mūvėjo džinsus ir avėjo nudėvėtus juodus kareiviškus batus. Iš savo vietos batų neįžiūrėjau, bet žinojau, kad jie tokie. Vilkėjo lygiai tuos pačius drabužius, su kuriais mačiau paskutinį kartą, kai jis, drėksdamas dangų, dingo iš Meikono laidotuvių.

Tai buvo tas nepažįstamasis, nelabasis, kuris buvo ne visai nelabasis. Saulės šviesos nelabasis. Prisiminiau sidabrinį žvirbliuką Linos rankoje, kai ji miegojo mano lovoje.

Ką jis čia veikia?

Jo ranką juosė juoda tatuiruotė – ornamentas kiek priminė pirmykštį stilių, man jau lyg ir matytas. Viduriuose pajutau peilį ir paliečiau randą. Jis tvinkčiojo.

Savana ir Emilė priėjo prie prekystalio mėgindamos suvaidinti, kad ketina ko nors užsisakyti, tarytum čia ką nors paliestų, išskyrus dietinę kokakolą.

– Kas čia toks? – Linkas nebuvo kam nors varžovas, šiomis dienomis jis neturėjo jokių šansų laimėti.

– Nežinau, bet jis buvo pasirodęs per Meikono laidotuves.

Linkas spoksojo į jį.

– Ar jis – vienas iš keistų Linos giminaičių?

– Nežinau, kas toks, Linai jis ne giminė. – Bet, vėlgi, jis atvyko į laidotuves atiduoti pagarbos Meikonui. Šiaip ar taip, jis kėlė kažkokią grėsmę. Tą pajutau išvydęs jį dar pirmą sykį.

Durims užsiveriant vėl išgirdau varpelį.

– Ei, angelėli, palauk.

Sustingau. Kad ir kur būčiau, pažinčiau tą balsą. Linkas taip pat spoksojo į duris. Atrodė, lyg matytų vaiduoklį ar ką nors dar blogiau...

Ridlė.

Linos pusseserė, tamsioji kerėtoja, buvo tokia pat pavojinga, ugninga ir beveik neapsirengusi kaip visada, išskyrus tai, kad dabar buvo vasara, tad ji vilkėjo dar mažiau nei įprastai. Lyg antroji oda prigludusius nėriniuotus juodus berankovius marškinėlius ir juodą sijonėlį, tokį mažutį, jog jis tikriausiai buvo pasiūtas dešimtmetei. Ridlės kojos atrodė dar ilgesnės, ji balansavo ant kažkokių aukštakulnių smailų basučių, kuriomis būtų galima nudurti vampyrą. Dabar žandikaulis nukaro ne tik merginoms. Dauguma moksleivių dalyvavo žiemos pokylyje, kai Ridlė sudrebino visą salę ir vis tiek įstengė atrodyti labiau gundanti nei visos ten buvusios merginos,

išskyrus vieną.

Ridlė atsilošė ir lyg mūsų pabudinta po ilgo pokaičio pasirąžė ištiesusi virš galvos rankas. Ji sunėrė pirštus ir dar labiau pasitempė į viršų, atidengdama daugiau odos ir juodą tatuiruotę aplink bambą. Tatuiruotė labai priminė ornamentą ant jos draugo dilbio. Ridlė sukuždėjo jam kažką į ausį.

– Po velnių, ji čia, – palengva ėmė suvokti Linkas. Ridlės jis nebuvo matęs nuo Linos gimtadienio nakties, kai atkalbėjo ją nežudyti mano tėčio. Vis dėlto norint apie ją galvoti, jam nereikėjo jos matyti. Ir taip buvo aišku, kad jis nuolat galvoja apie ją, – nuo tada, kai ji išvyko, ji buvo kiekvienoje jo dainoje. – Ji su tuo vyruku? Kaip manai, ar ir jis, na, kaip ir ji? – Tamsusis kerėtojas. Jis nepajėgė to ištarti.

– Abejoju. Jo akys ne geltonos. – Bet jis buvo vienas iš jų. Tik nežinojau kas.

– Jie artinasi. – Linkas nudelbė akis į savo gėrimą, o Ridlės žvilgsnis buvo nukreiptas į mus.

– Nagi, ar tik ne du mano mylimiausi žmonės. Įsivaizduojat, susitinkam čia. Mudu su Džonu mirštame iš troškulio. – Ridlė permetė per petį savo gelsvas ir rausvas sruogas. Ji klestelėjo prie stalo priešais mus ir pamojo vaikinui sėstis. Šis nesėdo.

– Džonas Bridas, – tarsi vieną vardą ištarė jis žiūrėdamas tiesiai į mane. Jo akys buvo tokios pat žalios, kokias anksčiau turėjo Lina. Ką šviesusis kerėtojas veiktų su Ridle?

Ridlė jam nusišypsojo.

– Šitas Linos, žinai, apie kurį tau pasakojau, – mostelėjo į mane ryškiai raudonais lakuotais nagais, ir mano klausimas buvo išspręstas.

– Aš – Linos vaikinas, Itanas.

Džonas sutriko, bet tik akimirkai. Jis buvo iš tų vyrukų, kurie atrodo atsipalaidavę, lyg žinotų, jog galiausiai viskas bus taip, kaip jie panorės.

– Lina man niekada nesakė turinti vaikiną.

Visi mano kūno raumenys įsitempė. Jis Liną pažįsta, o aš jo ne. Matėsi su ja po laidotuvių, bent kalbėjosi. Kada tai įvyko ir kodėl ji man nepasakė?

– Iš kur pažįstate mano merginą? – ištariau kiek per garsiai, ir jutau į mus įsmeigtas visų akis.

– Atsipalaiduok, Trumpasis Šiaude. Sukiojomės netoliese. – Ridlė pažvelgė į Linką. – O tu kaip laikaisi, Nutrūktgalvi?

Linkas nejaukiai atsikrenkštė.

– Gerai, – jo balsas truputį gergždė. – Laikausi tikrai gerai. Maniau, tu išvykai. – Ridlė nieko neatsakė.

Tebežiūrėjau į Džoną, o jis, mane vertindamas, spoksojo tiesiai man į akis. Tikriausiai planavo tūkstančius būdų manęs atsikratyti. Nes jei jis ko nors – arba kurios nors – siekė, aš jam trukdžiau. Dabar,

po keturių mėnesių, Ridlė šiaip sau nepasirodytų su šiuo vaikinu.

Nenuleidau nuo jo akių.

– Ridle, neturėtum čia būti.

– Nebūk pakvaišęs, vaikine. Mudu tik važiuojame pro šalį pakeliui iš Reivenvudo. – Ji tai ištarė paprastai, lyg kalbėtų apie nereikšmingą dalyką.

Nusijuokiau.

– Iš Reivenvudo? Tavęs net pro duris ten neįleistų. Geriau jau Lina sudegintų visą namą. – Ridlė ir Lina augo kartu kaip seserys, paskui Ridlė virto tamsiąja. Per Linos gimtadienį, kai vos visi nežuvome, taip pat ir mano tėvas, Ridlė pagelbėjo Sarafinai surasti Liną. Lina jokiu būdu su ja nebendrautų.

Ridlė nusišypsojo.

– Laikai pasikeitė, Trumpasis Šiaude. Su kitais giminaičiais mano santykiai nėra patys puikiausi, bet mudvi su Lina išsiaiškinome. Kodėl tau jos nepaklausus?

– Meluoji.

Ridlė išsivyniojo vyšninį ledinuką; šis atrodė visiškai nekaltai, bet jos rankose virsdavo galingiausiu ginklu.

– Tu aiškiai neįstengi patikėti. Mielai tau padėčiau, bet turime eiti. Reikia į Džono motociklą pripilti degalų, kol jie nesibaigė toje kaimietiškoje jūsų degalinėje.

Įsitvėriau į stalo kraštą, mano krumpliai pabalo.

Motociklas jo.

Dabar jis stovėjo priešais kavinę, ir galėjau galvą guldyti, jog tai harlis. Tas pats motociklas, kurį mačiau nuotraukoje ant Linos kambario sienos. Džonas Bridas prie Moultrio ežero paėmė ją pavėžėti. Ir nors jis daugiau nepratarė nė žodžio, žinojau, kad Džonas Bridas neketina išnykti. Kai kitą kartą Linai vėl prireiks važiuoti, jis lūkuriuos prie kampo.

Atsistojau. Nebuvau tikras, ką ketinu daryti, bet Linkas susigaudė pirmas. Jis išslydo iš užstalės ir nustūmė mane prie durų.

– Nešdinamės iš čia, žmogau.

Ridlė šūktelėjo mums pavymui:

– Man tikrai tavęs trūko, Maži Dinkai.

Ji norėjo, kad šie žodžiai nuskambėtų kandžiai, kaip koks juokelis. Vis dėlto sarkazmas įstrigo jai gerklėje, ir tai atrodė panašiau į tiesą. Trenkiau delnu į duris, ir jos plačiai atsivėrė.

Nespėjus joms užsiverti išgirdau Džono balsą:

– Malonu susipažinti, Itanai. Pasveikink nuo manęs Liną.

Mano rankos virpėjo; išgirdau Ridlę juokiantis. Norint mane įskaudinti, šiandien jai nereikėjo meluoti. Ji žinojo tiesą.

◈ ◈ ◈

Važiuodami į Reivenvudą nesikalbėjome. Nė vienas nežinojome,

ką sakyti. Merginos gali taip su tavimi pasielgti, ypač kerėtojos. Kai ilgu keliuku, vedančiu į Reivenvudo dvarą, užvažiavome į patį viršų, vartai buvo uždaryti, – to dar nebuvau matęs. Raitytas metalas buvo apaugęs gebenėmis, tarytum jos ten būtų augusios visą amžių. Išlipau iš automobilio ir papurčiau vartus, norėdamas įsitikinti, ar neatsidarys, nors žinojau, kad taip nebus. Pakėliau akis į namą anapus vartų. Langai tamsūs, o dangus virš namo atrodė dar tamsesnis.

Kas nutiko? Galėčiau susitaikyti su Linos kvaištelėjimu prie ežero ir noru pabėgti. Bet kodėl jis? Kodėl kerėtojas su harliu? Ar seniai ji su juo susitikinėja, nieko nesakydama man? Ir kodėl čia painiojasi Ridlė?

Dar niekada anksčiau nebuvau taip ant jos supykęs. Kai puola nekenčiama būtybė, jautiesi vienaip, bet dabar – visai kas kita. Tokį skausmą gali suteikti tik mylimas žmogus, tas, kuris, manei, tave myli. Tarytum kas durtų peiliu iš vidaus.

– Žmogau, gerai jautiesi? – Linkas užtrenkė vairuotojo dureles.

– Ne. – Žvelgiau į prieš mus tįsantį ilgą įvažos keliuką.

– Ir aš ne. – Pro atvirą fastbeko langą Linkas įmetė raktelius ir mudu patraukėme kalva žemyn.

Pakeleivingais automobiliais grįžtant į miestą Linkas kas kelios minutės dairėsi atgal pažiūrėti, ar keliu neatidumia harlis. Bet aš nemaniau, kad mudu jį pamatysime. Šitas harlis į miestą netrauks. Supratau, kad jis jau galėjo būti viduje už vartų.

◈ ◈ ◈

Nenulipau žemyn vakarienės, ir tai buvo pirmoji mano klaida. Antrąją padariau atsidarydamas juodą sportbačių „Converse“ dėžutę. Iškračiau ją, ant lovos pabiro turinys. Raštelis, Linos parašytas ant suglamžyto „Snickers“ popierėlio, kino bilieto šaknelė, kai per pirmąjį mūsų pasimatymą žiūrėjome filmą, išblukusi „Dar-ee Keen“ sąskaita ir iš knygos išplėštas žymekliu pribraukytas lapas, kuris man priminė ją. Šioje dėžutėje slėpiau visus mūsų prisiminimus – tai buvo manoji Linos vėrinio versija. Regis, vaikinui nederėtų taip elgtis, todėl niekam ir nepasakojau, net jai.

Pakėliau sulamdytą žiemos pokylio nuotrauką, padarytą akimirka anksčiau, nei taip vadinamieji mano draugai apipylė mus šlapiu sniegu. Nuotrauka buvo miglota, bet joje mudu užfiksuoti besibučiuojantys, tokie laimingi, kad dabar buvo skaudu į ją žiūrėti. Prisiminęs tą vakarą ir net žinodamas, kad kita akimirka bus siaubinga, jutau, lyg kuri nors mano dalis ją ten tebebučiuotų.

– Itanai Veitai, tai tu?

Mėginau viską subrukti atgal į dėžutę, bet išgirdau atsidarančias kambario duris, ir dėžutė nukrito, daiktai pabiro ant grindų.

– Gerai jautiesi? – Į mano kambarį įėjo Ama ir atsisėdo lovos kojūgalyje. Paskutinį kartą ji šitaip sėdėjo, kai šeštoje klasėje sirgau skrandžio uždegimu. Ne todėl, kad būtų manęs nemylėjusi. Tiesiog

tarp mudviejų susiklostė tokie santykiai, kad ant lovų nesėdinėdavome.

– Pavargau, daugiau nieko.

Ji pažvelgė į netvarką ant grindų.

– Atrodai nugrimzdęs giliau, nei šamas upės dugne. O apačioje, virtuvėje, ne mažiau nusiminę guli tobulai puikūs kiaulienos maltinukai. Dvigubai apmaudu. – Ji palinko į priekį ir nubraukė man nuo akių rusvus plaukus. Visada norėdavo, kad apsikirpčiau.

– Žinau, žinau. Akys – sielos veidrodis, ir man reikia apsikirpti.

– Labiau nei apsikirpti tau reikia gerai matyti. – Ji atrodė nuliūdusi ir suėmė mano smakrą, lyg taip įstengtų mane pakelti. Esant tokioms aplinkybėms, galiu galvą guldyti – būtų pakėlusi. – Tu neteisus.

– Neteisus?

– Neteisus, bet esi mano berniukas, ir tai mano kaltė.

– Ką nori pasakyti? – nesupratau, o ji neaiškino; mudu dažniausiai taip kalbėdavomės.

– Žinai, ir ji neteisi, – švelniai tarė Ama žvelgdama pro langą. – Jei kas nors neteisus, dar nereiškia, kad tas žmogus visuomet kaltas. Kartais tiesiog taip yra, lyg ištrauktum kortas. – Kalbant su Ama viskas baigdavosi likimu, taro kortomis, kaulais kapinaitėse ir visata, kurią ji galėdavo įminti.

– Taip, ponia.

Ji pažvelgė man į akis, ir mačiau, kad jos žvilga.

– Kartais būna ne taip, kaip atrodo, ir net aiškiaregys negali nuspėti, kas nutiks. – Ji paėmė mano ranką ir kažką į ją įdėjo. Raudoną virvelę su įmazgytais mažyčiais karoliukais – vieną savo amuletų. – Užsirišk ant riešo.

– Ama, vaikinai nenešioja apyrankių.

– Nuo kada gaminu papuošalus? Tai moterų, turinčių per daug laiko ir per mažai proto, užsiėmimas. – Ji timptelėjo savo prikyštę ir ją išlygino. – Raudona virvelė – ryšys su anapusiniu pasauliu, jis suteikia tam tikros apsaugos, kurios neįstengiu suteikti aš. Imk, užsirišk.

Žinojau, kad kai Amos veidas toks, su ja verčiau nesiginčyti. Jos žvilgsnyje buvo sumišusi baimė ir liūdesys, ir atrodė, kad ši našta jai per sunki. Ištiesiau ranką ir leidau ant riešo užrišti virvelę. Nespėjus man nieko pasakyti, ji atsidūrė prie lango ir pasėmusi iš prikyštės kišenės saują druskos nubarstė ja visą palangę.

– Ama, viskas bus gerai. Nesijaudink.

Ama stabtelėjo tarpduryje ir atsigręžė į mane, trindama žvilgančias akis.

– Visą popietę pjausčiau svogūnus.

Kaip Ama ir sakė, kažkas buvo negerai. Bet manęs neapleido jausmas, jog aš čia niekuo dėtas.

– Ar ką nors žinai apie vaikiną vardu Džonas Bridas?

Ama suakmenėjo.

– Itanai Veitai, neversk manęs to maltinuko atiduoti Lusilei.

– Gerai, ponia.

Ama kažką nutuokė, nutuokė kažką negera, bet nekalbėjo. Žinojau tai kuo puikiausiai, kaip žinojau ir Amos kiaulienos maltinukų receptą – jame nebuvo nė vieno svogūno.

• 6.14 •

Knygų žiurkė

– Jei ji tiko Melviliui Diujui, tiks ir man, – mirktelėjo man Mariana ir giliai įkvėpusi iš kartoninės dėžės ištraukė stirtą naujų knygų. Aplink ją beveik iki pat galvos riogsojo knygos.

Tykodama pasiklydusių cikadų tarp knygų bokštų laviravo Lusilė. Mariana padarė išimtį Gatlino apygardos bibliotekos taisyklei neįleisti vidun gyvūnų, nes čia buvo pilna knygų, bet nė vieno skaitytojo. Pirmą vasaros dieną bibliotekoje sėdėtų tik visiškas mulkis arba žmogus, kuriam būtina prasiblaškyti. Toks, kuris nesikalba su savo mergina arba kurio mergina nesikalba su juo, arba kuris net nežino, ar tebeturi merginą, ir visa tai įvyksta per dvi ilgiausias jo gyvenimo dienas.

Man vis dar nepavyko pasikalbėti su Lina. Aiškinau sau, kad taip yra todėl, jog esu per daug įpykęs, bet tai buvo melas, vienas tokių, kai bandai save įtikinti, jog elgiesi teisingai. Iš tiesų nežinojau, ką pasakyti. Nenorėjau klausinėti ir bijojau atsakymų. Be to, juk ne aš pabėgau su kažkokiu vaikinu jo motociklu.

– Tikras chaosas. Diujo dešimtainė tyčiojasi iš jūsų. Nerandu nė vieno rinkinio, kuriame būtų aprašyta, kaip mėnulis skrieja savo orbita.

Mane išgąsdino tarp lentynų pasigirdęs balsas.

– Nagi, Olivija... – pati sau nusišypsojo Mariana, apžiūrinėdama savo rankose knygų viršelius. Buvo sunku patikėti, kad ji galėtų man būti mama. Trumpoje šukuosenoje nė vieno žilo plaukelio, auksaspalvė rusva oda be menkiausios raukšlelės, – ji atrodė ne vyresnė nei trisdešimties.

– Profesore Aškroft, dabar ne 1876-ieji. Laikai keičiasi. – Tai buvo merginos balsas. Ji kalbėjo su akcentu, manau, britišku. Taip kalbančius žmones buvau girdėjęs tik filmuose apie Džeimsą Bondą.

– Kaip ir Diujo dešimtainė klasifikacija. Tiksliau, ji keitėsi dvidešimt du kartus. – Mariana padėjo į lentyną ne vietoje gulėjusią knygą.

– O kaip Kongreso biblioteka? – balse suskambo susierzinimas.

– Duok man dar šimtą metų.

– Universalioji dešimtainė klasifikacija? – dabar balsas skambėjo

piktai.

– Čia Pietų Karolina, ne Belgija.

– Tai gal Harvardo Jenčin klasifikacija?

– Olivija, šioje apygardoje niekas nemoka kinų kalbos.

Iš už lentynų galvą iškišo šviesiaplaukė išstypusi mergina.

– Netiesa, profesore Aškroft. Bent jau kalbant apie vasaros atostogų metą.

– Tu moki kiniškai? – nesusilaikiau. Kai Mariana minėjo, kad vasarą turės mokslinių tyrimų padėjėją, ji man nesakė, kad toji mergina bus kaip du vandens lašai panaši į ją pačią paauglystėje. Jei ne medaus spalvos su šviesiomis sruogelėmis plaukai, blyški oda ir akcentas, jiedvi galėtų būti motina ir duktė. Net iš pirmo žvilgsnio mergina turėjo kažko marianiško, kažko, ką sunku nusakyti, bet visiškai nebūdingo jokiam kitam miestelio žmogui.

Mergina pažvelgė į mane.

– O tu nemoki? – bakstelėjo man tarp šonkaulių. – Pajuokavau. Mano galva, šioje šalyje žmonės net nelabai moka angliškai, – ji nusišypsojo ir ištiesė ranką. Buvo aukšta, bet aš aukštesnis, ir žvelgė į mane, lyg būtų įsitikinusi, kad esame geri draugai. – Olivija Diurand. Draugams Liv. Tu tikriausiai Itanas Veitas, kuo, tiesą sakant, man sunku patikėti. Iš to, ką apie tave pasakojo profesorė Aškroft, tikėjausi išvysti narsuolį su durtuvu.

Mariana nusijuokė, o aš paraudau.

– Ką gi ji tau pasakojo?

– Tik tiek, kad esi neįtikėtinai gabus, drąsus ir doras, beveik gelbėtojas Supermenas. Toks, kokio ir tikėtumeisi mylimos Lailos Ivers Veit sūnaus. Ir kad šią vasarą būsi kuklus mano padėjėjas, tad galėsiu įsakinėti tau, kaip man patiks. – Ji nusišypsojo, bet aš jai neatsakiau šypsniu.

Ji buvo visiškai nepanaši į Liną, bet niekuo neprimine ir Gatlino merginų. Ir tai labai glumino. Viskas, ką ji vilkėjo, atrodė vėjo nugairinta: išblukę džinsai, riešai apsukti bet kaip suvertų karoliukų virvagaliais, skylėti sidabro spalvos sportbačiai, suklijuoti sidabrinės spalvos izoliacine juosta, ir nutriušę sportiniai marškinėliai su užrašu „Pink Floyd“. Ant riešo, įsipainiojęs tarp virvučių, buvo užsegtas didelis juodas plastikinis laikrodis keistais ciferblatais. Buvau per daug sutrikęs, kad įstengčiau ką nors pasakyti.

Mariana puolė man į pagalbą.

– Nekreipk dėmesio į Liv. Ji tave erzina. Itanai, „net dievai mėgsta juokauti“.

– Platonas. Ir nesistenkite pasirodyti, – nusijuokė Liv.

– Pasistengsiu, – nusišypsojo Mariana. Liv padarė jai įspūdį.

– Jis nesijuokia, – staiga surimtėjusi Liv dūrė pirštu į mane. – „Dirbtinis juokas marmuro salėse.“

– Šekspyras? – žvilgtelėjau į ją.

Liv mirktelėjo ir timptelėjo savo marškinėlius.

– „Pink Floyd“. Matau, tau daug reikia išmokti.

Paauglė Mariana ir nieko panašaus į tai, ko tikėjausi, kai užsirašiau vasaros darbui bibliotekoje.

– Nagi, vaikai, – Mariana ištiesė ranką ir aš pakėliau ją nuo grindų. Net tokią karštą dieną kaip ši jai pavykdavo atrodyti gaiviai. Visa švarutėlė ir tvarkinga. Jai einant priešais mane marga jos palaidinė šiugždėjo. – Šitas krūvas paliksiu, Olivija, tau. Itanui archyve turiu specialų projektą.

– Gerai, žinoma. Aukštos kvalifikacijos istorijos studentė rūšiuoja knygų krūvas, o nemokytas dykūnas perkeliamas į archyvą. Kaip amerikietiška. – Ji pavartė akis ir pakėlė dėžę su knygomis.

Nuo praeito mėnesio, kai buvau atėjęs Marianos pasiteirauti dėl vasaros darbo, bet likau pasikalbėti apie Liną, tėtį ir Meikoną, archyvas nė kiek nepasikeitė. Mariana buvo atjaučianti kaip visada. Lentynoje virš mamos stalo riogsojo šūsnys senų Pilietinio karo registracijos žurnalų ir senovinių stiklinių prespapjė kolekcija. Šalia išsiklaipiusio molinio obuolio, kurį jai nulipdžiau pirmoje klasėje, buvo padėtas žvilgantis juodas rutulys. Mamos ir Marianos knygos ir užrašai tebegulėjo ant stalo, ant pageltusių išskleistų Reivenvudo ir Grinbrajerio žemėlapių. Mačiau prirašytas popieriaus skiautes, ir jos privertė pajusti, lyg ji būtų čia. Nors viskas mano gyvenime, regis, klostėsi nekaip, šioje vietoje visuomet pasijusdavau geriau. Lyg būčiau su mama, o ji buvo vienintelis žmogus, visuomet žinojęs, kaip sutvarkyti reikalus ar bent priversti mane tikėti, kad juos sutvarkyti įmanoma.

Vis dėlto mano galvoje kirbėjo dar šis tas.

– Tai jūsų vasaros stažuotoja?

– Žinoma.

– Nesakėte, kad ji bus tokia.

– Kokia, Itanai?

– Tokia kaip jūs.

– Ar tau tai kelia nerimą? Smegenys, o gal ilgi šviesūs plaukai? Ar yra kur nurodyta, kaip turėtų atrodyti bibliotekininkė? Dideli akiniai ir į kuodą susukti žilstelėję plaukai? Maniau, kad mudvi su tavo mama privertėme tave pakeisti tokią nuomonę. – Ji buvo teisi. Mama ir Mariana visuomet buvo gražiausios Gatlino moterys. – Liv čia ilgai neužsibus, ir ji ne ką vyresnė už tave. Maniau, galėtum bent aprodyti jai miestelį, supažindinti su savo amžiaus jaunuoliais.

– Pavyzdžiui, su kuo? Linku? Kad praturtėtų jo žodynas ir būtų sunaikinta keli tūkstančiai jos smegenų ląstelių? – Nepaminėjau, kad didumą laiko Linkas stengtųsi ją pakabinti, o aš tam nemačiau jokių galimybių.

– Galvojau apie Liną. – Kambaryje stojo net mane trikdanti tyla. Žinoma, ji turėjo omenyje Liną. Klausimas, kodėl aš apie tai nepagalvojau? Mariana ramiai žvelgė į mane. – Kodėl nepapasakoji, kas iš tiesų tau šiandien guli ant širdies?

– Teta Mariana, ką turėčiau nuveikti? – nebuvau nusiteikęs apie tai kalbėti.

Ji atsiduso ir nusigręžė į archyvą.

– Pamaniau, galėtum peržiūrėti šiek tiek šios medžiagos. Matyt, didžioji jos dalis susijusi su medalionu, Itanu ir Ženevjeva. Dabar, kai žinome tos istorijos pabaigą, galėtume padaryti vietos kitai.

– O kokia bus kita? – Pakėliau seną Ženevjevos nuotrauką, kurioje ji segėjo medalioną. Prisiminiau, kaip pirmą kartą mudu su Lina į jį žiūrėjome. Atrodė, nuo to laiko prabėgo ištisi metai, ne mėnesiai.

– Manyčiau, apie tave ir Liną. Per jos gimtadienį nutikę įvykiai uždavė nemažai klausimų, į daugumą kurių aš negaliu atsakyti. Niekuomet negirdėjau tokio atvejo, kad savo pašaukimo naktį kerėtojas galėtų nepasirinkti šviesos arba tamsos, išskyrus Linos šeimos narius, kai būna pasirinkta už juos. Dabar, kai Meikonas nebegali mums padėti, bijau, kad atsakymus turėsime surasti patys.

Ant mamos kėdės užšoko Lusilė ir pastatė ausis.

– Nežinočiau, nuo ko pradėti.

– „Besirenkantis kelio pradžią kartu pasirenka ir lemtį, į kurią šis kelias veda.“

– Toro?

– Haris Emersonas Fosdikas. Šiek tiek senesnis ir mažiau žinomas, bet, mano nuomone, vis dar svarbus. – Ji nusišypsojo ir ranka suėmė durų kraštą.

– Jūs man nepadėsite?

– Negaliu ilgam palikti Olivijos vienos, kitaip ji lentynose perdėlios visas knygas, o tuomet visi turėsime išmokti kinų kalbą. – Ji trumpam nutilo stebėdama mane; atrodė labai panaši į mamą. – Manau, su šia užduotimi susidorosi vienas. Bent iš pradžių.

– Neturiu iš ko rinktis, tiesa? Jūs tikrai negalite man padėti, nes esate saugotoja. – Tebepykau ant Marianos: ji prisipažino žinojusi, kad mama buvo susijusi su kerėtojų pasauliu, bet atsisakė paaiškinti kodėl ar kaip. Apie mamą ir jos mirtį Mariana žinojo tiek daug, bet niekuomet man nepasakodavo. Visuomet viskas apsiribodavo nesibaigiančiomis taisyklėmis, kurių jai, kaip saugotojai, buvo privalu laikytis.

– Galiu tik padėti tau pagelbėti sau pačiam. Negaliu lemti įvykių eigos, atpainioti tamsos ir šviesos, sąlygoti daiktų tvarkos.

– Tai didžiausia nesąmonė.

– Kas?

– Tai panašu į pagrindinį „Žvaigždžių kelio“ principą. Turi leisti

planetai evoliucionuoti savu greičiu. Negali įvesti ketvirtojo matmens nei supergreičio, kol jie patys jo neatras. Bet kapitonas Kirkas ir „Enterprise“ ekipažas visuomet galiausiai sulaužydavo šią taisyklę.

– Kitaip nei kapitonas Kirkas, aš rinktis negaliu. Saugotoją stipriai saisto įsipareigojimas ir ji negali veikti nei tamsos, nei šviesos vardu. Net ir norėdama negalėčiau pakeisti savo lemties. Kerėtojų pasaulio struktūroje, vadinamoje daiktų tvarka, aš turiu savo vietą.

– Galbūt.

– Tai ne pasirinkimas. Neturiu įgaliojimų keisti esamos tvarkos. Vos pabandžiusi galiu ne tik susinaikinti pati, bet sunaikinti ir tuos, kuriems mėginau padėti.

– Bet mano mama vis tiek galiausiai žuvo, – nežinau, kodėl pasakiau, bet nepajėgiau perprasti šios logikos. Norėdama apsaugoti mylimus žmones Mariana privalo nesivelti, bet žmogus, kurį ji labiausiai mylėjo, vis tiek mirė.

– Klausi, ar negalėjau užkirsti kelio mamos žūčiai? – Žinojo, kad to klausiu. Nudelbiau akis į savo sportbačius. Nežinau, ar buvau pasirengęs išgirsti atsakymą.

Mariana pirštu pakėlė mano smakrą ir prisitraukė arčiau prie veido.

– Itanai, nežinojau, kad tavo mamai gresia pavojus. Bet ji nutuokė apie grėsmę. – Jos balsas virpėjo, ir aš supratau nuėjęs per toli, bet nieko negalėjau padaryti. Ne vieną mėnesį mėginau sukaupti drąsos šiam pokalbiui. – Mielai būčiau užėmusi jos vietą tame automobilyje. Nejau manai, kad tūkstantį kartų neklausiau savęs, ar nebuvo nieko, ką žinojau ar galėjau padaryti ir taip galbūt išgelbėti Lailą... – Jos balsas nutrūko.

Ir aš taip jaučiuosi. Jūs tik laikotės ant kito nelygaus tos pačios duobės krašto. Mes abu sutrikę. Štai, ką norėjau pasakyti. Bet užuot taip pasakęs leidausi apkabinamas per pečius ir ji prisitraukė mane į šiurkštų glėbį. Beveik nepajutau, kada ranka nuslydo ir už jos nugaros užsivėrė durys.

Spoksojau į popierių krūvas. Lusilė nuo kėdės užšoko ant stalo.

– Atsargiai. Jie daug senesni nei tu.

Ji pakėlė galvą ir pažvelgė į mane žydromis akimis. Paskui sustingo.

Išpūtusi akis, įsmeigusi žvilgsnį ji spoksojo į mamos kėdę. Joje nieko nebuvo, bet prisiminiau, ką buvo sakiusi Ama. „Katės mato mirusiuosius. Štai kodėl jos taip ilgai stebeilija į tuščią vietą. Bet iš tiesų taip nėra. Jos mato kiaurai.“

Žengiau arčiau kėdės.

– Mama? – Ji neatsakė, o gal atsakė, nes ant kėdės gulėjo knyga, kurios prieš minutę ten nebuvo. „Tamsa ir šviesa: magijos kilmė.“ Tai buvo Meikono knyga. Mačiau ją bibliotekoje Reivenvude. Pakėliau

knygą ir iš jos iškrito kramtomosios gumos popierėlis – jokios abejonės, vienas mano mamos žymeklių. Pasilenkiau jo pakelti ir kambarys ėmė siūbuoti, šviesos ir spalvos suktis aplink mane. Mėginau į ką nors nukreipti žvilgsnį, į bet ką, kad nenukrisčiau, bet buvau per daug apsvaigęs. Į mane bloškėsi medinės grindys, ir krintant ant žemės dūmai ėmė graužti akis...

Kai Abraomas grįžo į Reivenvudą, pelenai jau smelkėsi į namo vidų. Apanglėję didžiųjų Gatlino rūmų likučiai leidosi plevendami lyg juodos snaigės pro atvirus antro aukšto langus. Lipdamas laiptais, ploname juodame pelenų sluoksnyje, jau dengiančiame grindis, Abraomas paliko pėdsakus. Nė akimirkai nepaleisdamas iš rankų „Mėnulių knygos“ jis uždarė langus. Bet net jei būtų norėjęs, nebūtų įstengęs jos paleisti. Aivė, senoji Grinbrajerio virėja, buvo teisi: knyga jį kvietė šnibždėdama tik jam vienam.

Įėjęs į kabinetą Abraomas padėjo knygą ant blizgančio raudonmedžio stalo. Kuo tiksliausiai žinojo, kurį puslapį atversti, lyg knyga pati būtų vertusi lapus. Tarytum žinotų, ko jam reikia. Nors niekuomet anksčiau nebuvo jos matęs, Abraomas žinojo, kad tuose puslapiuose yra atsakymas; atsakymas, užtikrinsiantis Reivenvudo išlikimą.

Knyga jam siūlė, ko jis labiausiai troško. Bet ji norėjo ir kažko mainais.

Abraomas spoksojo į lotynišką tekstą. Iškart jį atpažino. Tai buvo užkeikimas, apie kurį buvo skaitęs kitose knygose. Užkeikimas, kurio egzistavimą visuomet laikydavo labiau mitu nei tikrove. Vis dėlto jo būta neteisaus, dabar užkeikimas gulėjo jam prieš akis.

Dar neišvydęs brolio, Abraomas išgirdo Jonos balsą:

– Abraomai, turime nešdintis iš namų. Ateina federalai. Jie viską supleškino ir neketina sustoti, kol nepasieks Savanos. Turime traukti į tunelius.

Abraomo balsas nuskambėjo ryžtingai ir net jam pačiam pasirodė pasikeitęs.

– Jona, aš niekur neisiu.

– Ką čia šneki? Turime gelbėti, ką galime, ir nešdintis iš čia. – Jona stvėrė brolio ranką ir pastebėjo po ja atverstą puslapį. Įsižiūrėjo į tekstą nežinodamas, ar tikėti tuo, ką mato.

– Daemonis Pactum? *Sandėris su velniu? – Jona žengė atbulas. – Ar čia tai, ką manau? „Mėnulių knyga“?*

– Stebiuosi, kad atpažinai. Mums studijuojant niekuomet nebuvai per daug atidus.

Jona buvo pratęs prie Abraomo užgaulių, bet šiąnakt jo balsas skambėjo kažkaip kitaip.

– Abraomai, negali taip pasielgti.

– Neaiškink, ko negaliu. Žiūrėtum, kaip namas supleška iki pamatų, nė nežinodamas, ko griebtis. Niekuomet nepajėgei padaryti, ko reikia. Esi

silpnas kaip mama.

Jona krūptelėjo, lyg kas būtų jam sudavęs.

– Iš kur ją gavai?

– Tau nereikia dėl to jaudintis.

– Abraomai, turėk sveiko proto. Sandėris su velniu pernelyg galingas. Jo nesuvaldysi. Ketini sudaryti sandėrį nežinodamas, ką teks paaukoti. Turime ir kitų namų.

Abraomas nustūmė brolį šalin. Nors Abraomas vos prie jo prisilietė, Jona skriste nuskriejo per kambarį.

– Kitų namų? Reivenvudas – mūsų šeimos galios būstinė mirtingųjų pasaulyje, ir tu manai, leisiu keliems kareivukams jį sudeginti iki pamatų? Galiu juo pasinaudoti Reivenvudui išgelbėti.

Abraomo balsas suskambo garsiau.

– Excinde, neca, odium incende; mors portam patefacit. *Naikink, žudyk, neapkęsk; mirtis atveria vartus.*

– Abraomai, liaukis!

Buvo per vėlu. Žodžiai išsprūdo iš Abraomo lūpų, lyg visą gyvenimą būtų juos mokėjęs. Jona baugiai apsidairė laukdamas, kada pradės veikti užkeikimas. Jis nė nenutuokė, ko paprašė brolis. Tik žinojo: kad ir kas tai būtų, bus padaryta. Tokia buvo užkeikimo galia, bet ji turėjo ir savo kainą. Ji niekuomet nebūdavo tokia pati. Jona puolė prie brolio; iš kišenės jam išslydo ir grindimis nuriedėjo nedidelis, tobulai apvalus rutulys, dydžio sulig kiaušiniu.

Abraomas pakėlė rutulį, švytintį jam prie kojų, ir ėmė sukioti tarp pirštų.

– Jona, ką veiki su lanko žibintu? Ar yra koks nelabasis, kurį ketintum įkalinti šiame senoviniame prietaise?

Abraomui artinantis su kiekvienu žingsniu Jona traukėsi atbulas, bet Abraomas buvo greitesnis. Akimirksniu jis prirėmė Joną prie sienos, geležinis gniaužtas suspaudė brolio gerklę.

– Ne, jokiu būdu ne. Aš…

Abraomas suspaudė tvirčiau.

– Ką nelabasis darytų su vienintele talpykla, galinčia įkalinti ką nors iš jo padermės? Manai, aš toks kvailas?

– Aš tik stengiuosi apsaugoti tave nuo tavęs paties.

Vienu grakščiu judesiu Abraomas palinko į priekį ir suleido dantis broliui į petį. Paskui padarė kai ką neįsivaizduojama.

Jis ėmė siurbti.

Sandėris įvyko. Jis jau nebemis mirtingųjų prisiminimais ir sapnais. Nuo šios dienos jis trokš kraujo.

Pasisotinęs Abraomas paleido suglebusį brolio kūną ir nusilaižė nuo rankos pelenus; juodose nuosėdose dar jautėsi kūno skonis.

– Tau verčiau reikėjo pasirūpinti, kaip apsisaugoti pačiam. – Abraomas nusigręžė nuo brolio kūno. – Itanai.

◈ ◈ ◈

– Itanai!

Atsimerkiau. Gulėjau archyve ant grindų. Virš manęs buvo palinkusi Mariana, apimta visiškai jai nebūdingos panikos. – Kas nutiko?

– Nežinau, – atsisėdau trindamas galvą ir raukydamasis. Po plaukais kilo gumbas. – Tikriausiai griūdamas atsitrenkiau į stalą.

Ant grindų šalia manęs gulėjo atversta Meikono knyga. Mariana pažvelgė į mane savo šiurpulingu aiškiaregės žvilgsniu, o gal ir ne tokiu šiurpulingu, jei negalvotum, kad vos prieš dvi mėnesius ji pati lydėjo mane regėjimuose. Po kelių akimirkų jos rankoje atsirado maišelis su ledu, ir ji laikė jį prispaudusi prie mano smilksinčios galvos.

– Tave vėl lanko regėjimai, tiesa?

Linktelėjau. Mano galvoje plaukiojo vaizdai, bet nė ties vienu negalėjau sutelkti dėmesio.

– Jau antrą kartą. Vieną regėjau aną vakarą, kai paėmiau į rankas Meikono dienoraštį.

– Ką regėjai?

– Buvo gaisrų naktis, kaip ir medaliono regėjimuose. Itanas Karteris Veitas jau buvo miręs. Aivė turėjo „Mėnulių knygą“ ir atidavė ją Abraomui Reivenvudui. Jis buvo abiejuose regėjimuose. – Šis vardas vėlėsi mano burnoje, skambėjo neaiškiai. Abraomas Reivenvudas buvo tikrasis Gatlino apygardos baubas.

Norėdamas išsilaikyti ant kojų stvėriausi už stalo krašto. Kas nori, kad matyčiau regėjimus? Ir dar svarbiau kodėl?

Tebelaikydama knygą Mariana nutilo.

– Tikrai? – pažvelgė į mane įdėmiai.

– Ir dar vienas. Jo vardas iš J raidės. Judas? Juozapas? Jona. Taip, šitas. Manau, jie broliai. Nelabieji.

– Ne šiaip nelabieji, – Mariana pliaukštelėdama užvertė knygą. – Abraomas Reivenvudas buvo galingas krauju mintantis nelabasis, Reivenvudo kraugerių nelabųjų dinastijos tėvas.

– Ką norite pasakyti? – Vadinasi, ta žmonių pasakojama istorija tikra? Nuo antgamtinio Gatlino žemėlapio nubraukiau dar vieną šydą.

– Nors visi nelabieji savo prigimtimi yra tamsieji, ne visi pasirenka misti krauju. Bet kartą pasirinkus, regis, šis instinktas paveldimas.

Atsirėmiau į stalą, nes galvoje ryškėjo matytas regėjimas.

– Abraomas – jo dėka Reivenvudo dvaras taip ir nesudegė, tiesa? Jis sudarė sandėrį ne su velniu. Jis jį sudarė su „Mėnulių knyga“.

– Abraomas buvo pavojingas, gal pavojingesnis už bet kokį kitą kerėtoją. Negaliu įsivaizduoti, kodėl dabar jį regi. Laimė, jis mirė jaunas, prieš gimstant Meikonui.

Mėginau mintyse suskaičiuoti.

– Jaunas? Ar ilgai gyvena nelabieji?

– Nuo šimto penkiasdešimt iki dviejų šimtų metų. – Ji padėjo knygą atgal ant stalo. – Nežinau, kaip šie regėjimai siejasi su tavimi ar Meikono dienoraščiu, bet nereikėjo man tau jo duoti. Įsikišau. Turėtume palikti šią knygą čia užrakintą.

– Teta Mariana...

– Itanai! Palik ją ir niekam nepasakok, net Amai. Neįsivaizduoju, kaip ji sureaguotų, jei jos akivaizdoje paminėtum Abraomo Reivenvudo vardą. – Ji apkabino mane ir nesmarkiai spustelėjo. – O dabar eime, baigsime rūšiuoti krūvas, kol Olivija neiškvietė policijos. – Ji pasuko durų link ir įkišo raktą į spyną.

Buvo dar kai kas. Privalėjau pasakyti.

– Teta Mariana, jis matė mane. Abraomas žiūrėjo tiesiai į mane ir ištarė mano vardą. Anksčiau regėjimuose to nebūdavo.

Mariana sustojo įdėmiai žvelgdama į duris, lyg įstengtų matyti pro jas kiaurai. Užtruko ilgiau nei kelias sekundes, tada pasuko spynoje raktą ir jas atvėrė.

– Olivija? Kaip manai, ar Melvilis Diujis išleistų tave puodeliui arbatos?

Mūsų pokalbis buvo baigtas. Mariana buvo saugotoja ir vyriausioji kerėtojų bibliotekos *Lunae Libri* bibliotekininkė. Tik tiek tegalėjo man pasakyti nepažeisdama įsipareigojimų. Ji negalėjo palaikyti kurios nors pusės nei keisti įvykių eigos jiems prasidėjus. Ji negalėjo atstoti man Meikono ir nebuvo mano mama. Buvau vienas.

• 6.14 •

Ką slepia popierius

– Visas šitas?

Ant knygų išdavimo stalo gulėjo trys šūsnys į rudą popierių suvyniotų paketų. Mariana pažymėjo paskutinį paketą pažįstamu spaudu „Gatlino apygardos biblioteka“, – kaip visada dukart ir kaip visada surištą tokia pačia balta virvele.

– Ne, dar ir šitą, – ji parodė antrą krūvą, sukrautą į arčiausiai stovintį vežimėlį.

– Maniau, šiame mieste niekas neskaito.

– Ak, skaito. Tik neprisipažįsta, ką skaito, štai kodėl knygas siunčiame ne tik kitoms bibliotekoms, bet ir pristatome į namus. Tik siuntinėjame knygas. Žinoma, dvi ar tris dienas skiriame užsakymų apdorojimui.

Puiku. Bijojau klausti, kas tuose rudo popieriaus paketuose, ir buvau beveik tikras, kad nenoriu žinoti. Pakėliau stirtą knygų ir sudejavau.

– Kas čia, enciklopedijos?

Liv ištraukė ryšulio viršuje pridėtą kvitą.

– Taip. Tiesą sakant, „Ginkluotės enciklopedija“.

Mariana pamojo, kad eitume pro duris.

– Liv, eik kartu su Itanu. Dar neturėjai progos apžiūrėti mūsų gražaus mažo miestelio.

– Susitvarkysiu pats.

Liv atsiduso ir pastūmė vežimėlį durų link.

– Eime, Herkuli. Padėsiu tau pasikrauti. Negaliu versti Gatlino damų laukti savo... – ji dirstelėjo į kitą kvitą. – ...„Daktaro Pyragiaus Karolynos kulinarijos knygos“, tiesa?

– Karolinos, – pataisiau negalvodamas.

– Aš taip ir sakiau. Karolynos.

◈ ◈ ◈

Po dviejų valandų jau buvome išvežioję didumą knygų ir pravažiavę pro Džeksono vidurinę bei „Stok ir vok“. Mudviem sukant ratu apie generolo pievelę suvokiau, kodėl Mariana taip norėjo priimti mane dirbti į biblioteką, kuri visuomet būdavo tuščia ir vasaros darbuotojų jai nereikėjo. Ji iš pat pradžių buvo suplanavusi, kad būsiu jaunasis Liv ekskursijų vadovas. Mano pareiga parodyti jai ežerą, kavinę „Dar-ee Keen“ ir užpildyti spragas tarp to, ką čionykščiai žmonės kalba ir ką nori pasakyti. Mano darbas – būti jos draugu.

Kažin kaip dėl to jausis Lina. Jei pastebės.

– Vis tiek nesuprantu, kodėl viduryje miesto stovi generolo statula. Juk pietinės valstijos karo nelaimėjo ir jis apskritai padarė gėdą jūsų šaliai.

Žinoma, ji nesuprato.

– Žmonės gerbia šiose vietose kritusiuosius. Jiems skirtas visas muziejus. – Nepaminėjau, kad prieš kelis mėnesius „Kritusių karių“ muziejuje Ridlės veikiamas mano tėtis bandė nusižudyti.

Sėdėdamas prie volvo vairo mečiau žvilgsnį į Liv. Neprisimenu, kada paskutinį kartą keleivio vietoje sėdėjo mergina. Išskyrus Liną.

– Esi siaubingas ekskursijų vadovas.

– Tai Gatlinas. Čia nėra ko lankyti. – Dirstelėjau į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. – Arba ne tiek daug, ką norėčiau tau parodyti.

– Ką tuo nori pasakyti?

– Geras ekskursijų vadovas žino, ką parodyti ir ką nuslėpti.

– Prisipažįstu klydusi. Esi siaubingai suklaidintas ekskursijų vadovas. – Iš kišenės ji išsitraukė guminę juostelę.

– Tai aš labiau klaidintojas nei vadovas? – Kvailas pokštas – aš jais garsėju.

– Apskritai kalbant, man nepriimtini nei tavo kalambūrai, nei gido filosofija. – Nuo karščio paraudusiais skruostais ji pynė savo šviesius plaukus į dvi kasytes. Nebuvo pratusi prie Pietų Karolinos drėgmės.

– Ką norėtum pamatyti? Norėtum, kad nuvežčiau pašaudyti į skardines už seno medvilnės fabriko, riogsančio į šalį nuo 9-ojo kelio? Ant geležinkelio bėgių lyginti monetas? Paskui musių spiečių traukti valgyti – ir labai rizikuoti – į riebaluotą skylę, kurią vadiname „Dar-ee Keen“?

– Taip. Iš visų paminėtų vietų ypač į pastarąją. Mirštu iš bado.

◈ ◈ ◈

Į vieną iš dviejų bibliotekos kvitų krūvelių Liv numetė paskutinį kvitą.

– ...septyni, aštuoni, devyni. Vadinasi, aš laimėjau, tu pralaimėjai, tad šalin rankas nuo traškučių. Dabar jie priklauso man. – Mano keptas bulvytes su aitriąja paprika per raudoną plastikinį stalą ji patraukė į savo pusę.

– Nori pasakyti, keptas bulvytes.

– Noriu pasakyti, kalbu rimtai. – Jos stalo pusė jau buvo nukrauta svogūnų žiedais, mėsainiu su sūriu, kečupu, majonezu ir mano saldžiąja arbata. Žinojau, kieno tai pusė, nes ji buvo tarp mūsų nubrėžusi liniją – išdėliojusi bulvių šiaudelius kaip Didžiąją kinų sieną nuo vieno krašto ligi kito.

– „Kur geros tvoros, ten geri kaimynai.“2

Tą eilėraštį prisiminiau iš anglų kalbos pamokų.

– Voltas Vitmanas.

Ji papurtė galvą.

– Robertas Frostas. O dabar – šalin rankas nuo mano svogūnų žiedų.

Turėjau žinoti. Kiek kartų Lina citavo Frosto eilėraščius arba perdirbdavo juos savaip?

Sustojome papietauti kavinėje „Dar-ee Keen“, kuri pasitaikė pakeliui vežant dvi paskutines siuntas: poniai Ipsvič – „Gaubtinės žarnos valymo vadovą“, ir ponui Harlou – „Geriausias Antrojo pasaulinio karo žavių moterų fotografijas“, kurią teko įteikti jo žmonai, nes jo nebuvo namie. Pirmą kartą supratau, kam reikalingas rudas popierius.

– Negaliu patikėti, – sugniaužiau servetėlę. – Kas būtų galėjęs pagalvoti, kad Gatlinas toks romantiškas? – Lažinausi, kad daugiausia skaitomos bažnytinės knygos. Liv kirto lažybų, kad meilės romanai. Aš pralošiau rezultatu 8:9.

– Ne tik romantiškas, bet romantiškas *ir* teisuoliškas. Nuostabus derinys, toks...

– Veidmainiškas?

– Visai ne. Norėjau pasakyti amerikietiškas. Ar pastebėjai, kad į tuos pačius namus pristatėme ir „Mano Bibliją“, ir knygą „Saldžioji dieviškoji Dalila“?

– Maniau, ji apie konditeriją.

– Nebent Dalila gamintų ką nors pikantiškiau nei šie traškučiai su paprika, – ji pamojavo bulvyte.

– Keptos bulvytės.

– Visai teisingai.

Ryškiai nuraudau prisiminęs, kokia sutrikusi atrodė ponia Linkoln, kai prie durų padavėme jai tas knygas. Neaiškinau Liv, kad Dalilos gerbėja – geriausio mano draugo mama ir negailestingiausia miestelio teisuolė.

– Tau patinka šita kavinė? – pakeičiau pokalbio temą.

– Kraustausi dėl jos iš proto. – Liv atsikando mėsainio su sūriu – tokį didelį kąsnį, kad net Linkui būtų padariusi gėdą. Mačiau, kaip godžiai ji kemša patiekalus, kurių būtų pakakę vidutinio krepšinio komandos žaidėjo pietums. Regis, jai buvo vis tiek, ką apie ją manau, ir tai mane guodė. Ypač dėl to, kad viskas, ką pastaruoju metu darydavau būdamas su Lina, būdavo blogai.

– O ką rastume tavo rudo popieriaus ryšulyje? Bažnytines knygas, meilės romanus ar ir viena, ir kita?

– Nežinau. – Paslapčių turėjau daugiau nei išmaniau, ką su jomis veikti, bet nė viena neketinau dalytis.

– Baik. Visi turi paslapčių.

– Ne visi, – pamelavau.

– Visiškai nieko nesuvyniota į popierių?

– Ne. Ko gero, tik dar keli popieriaus sluoksniai. – Tam tikra prasme troškau, kad tai būtų tiesa.

– Tai tu kaip svogūnas?

– Gal panašesnis į paprastą seną bulvę.

Ji pakėlė keptą bulvytę ir ėmė ją apžiūrinėti.

– Itanas Veitas – tikrai ne paprasta sena bulvė. Jūs, pone, esate kepta bulvytė. – Šypsodama ji įsimetė ją į burną.

Nusijuokiau ir pasidaviau.

– Puiku. Esu kepta bulvytė. Be jokio rudo popieriaus, nėra ką pasakoti.

Liv šiaudeliu pamaišė saldintą arbatą.

– Spėjimas pasitvirtino. Neabejotinai esi kitas, įsirašęs į eilę užsisakyti „Saldžiąją dieviškąją Dalilą“.

– Štai ir nutvėrei mane.

– Nieko negaliu pažadėti, bet pasakysiu tau, kad pažįstu bibliotekininkę. Ir, pasirodo, gana gerai.

– Tai man padėsi?

– Padėsiu tau, žmogau, – ėmė juoktis Liv. Nusijuokiau ir aš. Su ja buvo lengva bendrauti, lyg būčiau pažinojęs visą amžinybę. Man buvo smagu, bet kai baigėme juoktis, šis jausmas virto kalte. Paaiškink, kad nori.

Ji vėl ėmėsi bulvyčių.

– Man visas tas slaptumas atrodo romantiškai, o tau? – Nežinojau, ką į tai atsakyti, turėdamas omenyje, kaip giliai šiose vietose glūdėjo paslaptys.

– Mano mieste smuklė stovi toje pačioje gatvėje kaip ir bažnyčia, tad parapijiečiai iš vienos pereina tiesiai į kitą. Kartais sekmadieniais ten net valgome vakarienę.

Nusišypsojau.

– Ar ji būna dieviškai skani?

– Beveik. Gal ne visai tokia pikantiška. Bet gėrimai nebūna tokie vėsūs, – kepta bulvyte ji parodė į saldintą arbatą. – Ledo, mielas drauguži, dažniau randama ant žemės nei stiklinėje.

– Tau nepatinka garsioji Gatlino apygardos saldinta arbata?

– Pone, arbata turėtų būti karšta. Iš virdulio.

Nudžioviau vieną bulvytę ir ja parodžiau į arbatą.

– Na, ponia, griežtam pietinių valstijų baptistui ji – velnio gėrimas.

– Dėl to, kad šalta?

– Dėl to, kad arbata. Kofeinas draudžiamas.

Liv atrodė sukrėsta.

– Jokios arbatos? Niekuomet neperprasiu šios šalies.

Nudžioviau dar vieną bulvytę.

– Nori pakalbėti, kas yra šventvagystė? Tavęs čia nebuvo, kai Pagrindinėje gatvėje kavinėje „Milės pusryčiai ir bandelės“ buvo pradėta prekiauti šaldytais bandelių pusfabrikačiais. Mano prosenelės seserys, sesutės, taip įtūžo, kad vos nenugriovė kavinės. Noriu pasakyti, kad skraidė kėdės.

– Jos vienuolės? – Liv į mėsainį įdėjo svogūno žiedą.

– Kas?

– Sesutės. – Ten pat atsidūrė dar vienas žiedas.

– Ne. Jos tikros seserys.

– Suprantu. – Ji vėl suvožė bandelę.

– Nesupranti, tikrai ne visai.

Ji pakėlė mėsainį ir atsikando.

– Nė kiek.

Vėl abu prapliupome juoktis. Neišgirdau, kaip prie mūsų priėjo ponas Džentris.

– Ar jau pavalgėte? – paklausė jis skuduru šluostydamasis rankas.

Linktelėjau.

– Taip, pone.

– Kaip laikosi toji tavo mergina? – paklausė lyg vildamasis, kad pagaliau atėjau į protą ir palikau Liną.

– Hm, puikiai, pone.

Jis linktelėjo nusivylęs ir žengė atgal prie prekystalio.

– Pasveikink nuo manęs panelę Amą.

– Kaip suprantu, jam nepatinka tavo mergina? – ištarė ji tarsi klausimą, bet aš nežinojau, ką atsakyti. Ar mergina formaliai tebėra tavo, jei nuvažiuoja su kitu vaikinu? – Profesorė Aškroft ją lyg ir minėjo.

– Lina. Mano... jos vardas Lina. – Vyliausi, kad neatrodau taip nesmagiai, kaip jaučiuosi. Regis, Liv nepastebėjo.

Ji dar kartelį gurkštelėjo arbatos.

– Tikriausiai sutiksiu ją bibliotekoje.

– Nežinau, ar ji ateis į biblioteką. Pastaruoju metu dedasi keisti dalykai, – nežinau, kodėl pasakiau. Liv beveik nepažinojau. Bet buvo gera tai ištarti garsiai, ir man viduje truputį palengvėjo.

– Esu tikra, išsiaiškinsite. Namuose nuolat kivirčydavausi su savo vaikinu. – Jos balsas skambėjo nerūpestingai. Ji bandė mane paguosti.

– Ar seniai judu draugaujate?

Liv mostelėjo ranka, keistas laikrodis nuslydo riešu žemyn.

– Ak, mudu išsiskyrėme. Jis pasirodė tikras bukagalvis. Nemanau, kad jam patiko turėti už save protingesnę merginą.

Norėjau baigti pokalbį apie esamas ar buvusias merginas.

– Beje, o čia kas per daiktas? – linktelėjau į laikrodį ar ką ten tokį.

– Šitas? – ji pakėlė riešą virš stalo, kad matyčiau griozdišką juodą laikrodį. Jis turėjo tris ciferblatus ir mažą sidabrinę rodyklę, pritvirtintą prie stačiakampio, išmarginto zigzagais, panašiais, kokius brėžia žemės drebėjimus fiksuojantys mechanizmai. – Tai selenometras.

Žiūrėjau į ją nieko nesuprasdamas.

– Selenė – graikų mėnulio deivė. *Metron* – „matavimo priemonė“ graikiškai, – nusišypsojo ji. – Primiršai graikų etimologiją?

– Truputį.

– Jis matuoja mėnulio gravitaciją. – Ji rūpestingai pasuko vieną ciferblatą. Po rodykle atsirado skaičiai.

– Kodėl tau rūpi mėnulio gravitacija?

– Esu astronomė mėgėja. Labiausiai domiuosi mėnuliu. Jis daro milžinišką poveikį Žemei. Žinai, sukelia potvynius ir visa kita. Todėl pasigaminau šį prietaisą.

Vos neišspjoviau savo kokakolos.

– Pasigaminai? Rimtai?

– Nėra čia ko stebėtis. Buvo nesunku, – Liv skruostai vėl nuraudo. Aš ją trikdžiau. Ji ištiesė ranką dar vienos bulvytės. – Šitie traškučiai tikrai puikūs.

Mėginau įsivaizduoti Liv, sėdinčią angliško varianto „Dar-ee Keen“ ir prie kalno keptų bulvyčių matuojančią mėnulio gravitaciją. Geriau, negu įsivaizduoti Liną, sėdinčią ant harlio Džonui Bridui už nugaros.

– Dabar paklausykime apie tavo Gatliną. Tą, kuriame keptos

bulvytės vadinamos kitaip.

Niekuomet nebuvau išvažiavęs toliau Savanos. Neįstengiau įsivaizduoti, koks būtų gyvenimas kitoje šalyje

– Mano Gatliną? – rausvos dėmės ant jos skruostų išblėso.

– Iš kurio tu kilusi.

– Aš iš miestelio, esančio į šiaurę nuo Londono. Jis vadinasi Kings Langlis.

– Kaip?

– Hertfordšyre.

– Man tai nieko nesako.

Ji dar atsikando mėsainio.

– Gal padės štai kas. Ten buvo sukurtas ovaltinas. Žinai tokį gėrimą? – Ji atsiduso. – Įmaišai jo į pieną, ir pienas virsta šokoladiniu kokteiliu?

Mano akys išsiplėtė.

– Nori pasakyti, šokoladiniu pienu? Panašiai kaip „Nesquik“?

– Visiškai teisingai. Nuostabus dalykas, tikrai. Turėtum kada nors pamėginti.

Susijuokiau į savo kokakolą, kuri išsiliejo man ant išblukusių marškinėlių „Atari“. Ovaltino mergina susitinka „Quik“ vaikiną. Norėčiau papasakoti Linkui, bet jis suprastų neteisingai.

Nors mudu praleidome tik kelias valandas, jutau, kad ji – draugė.

– Olivija Diurand iš Kings Langlio, ką veiki, kai negeri ovaltino ir negamini mokslinių prietaisų?

Ji suglamžė mėsainio popierėlį.

– Pagalvokime. Daugiausia skaitau ir einu į mokyklą. Ji vadinasi Harou mokykla. Ne ta, kur mokosi vien berniukai.

– Ar ji tokia iš tiesų?

– Kokia? – ji suraukė nosį.

– Kankynė?3 K.A.N.K.Y.N.Ė. Septynios horizontaliai, kaip frazėje „senstu ir nebepakęsiu tos kankynės, Itanai Veitai“.

– Negali atsispirti nesukurpęs prasto kalambūro, tiesa? – nusišypsojo Liv.

– Neatsakei į mano klausimą.

– Ne. Nebaisi kankynė. Tik ne man.

– Kodėl ne?

– Na, pirmiausia, esu geniali asmenybė. – Ji nė kiek nesutriko, lyg ką tik būtų pasakiusi, jog yra šviesiaplaukė arba britė.

– Tai kodėl atvykai į Gatliną? Čia ne visai ta vieta, kuri traukia genijus.

– Na, dalyvauju ATM, akademinėje talentų mainų programoje tarp Djuko universiteto ir mano mokyklos. Ar paduotum man majonezo?

– Man-nezo, – mėginau ištarti lėtai.

– Taip ir sakiau.

– Kodėl Djukas turėtų siųsti tave į Gatliną? Kad galėtum pasimokyti Samervilio bendruomenės kolegijoje?

– Kvailuti, ne. Kad galėčiau su savo darbo konsultante garsiąja daktare Mariana Aškroft, tikrai vienintele tokia, užsiimti tiriamuoju darbu.

– Apie ką tavo darbas?

– Apie tautosaką ir mitologiją, kaip jos darė įtaką bendruomenės formavimuisi po Amerikos pilietinio karo.

– Dauguma čionykščių tą karą tebevadina Karu tarp valstijų, – tariau aš.

Ji patenkinta nusijuokė. Džiaugiausi, kad kažkam tai juokinga. Man šis faktas buvo tiesiog gėdingas.

– Ar tiesa, kad Pietuose žmonės kartais apsivelka senas Pilietinio karo uniformas ir savo malonumui iš naujo kaunasi visuose mūšiuose?

Atsistojau. Viena, kai taip kalbu aš, bet nenorėjau to girdėti iš Liv lūpų.

– Manau, laikas eiti. Dar turime knygų.

Liv linktelėjo griebdama bulvytes.

– Negaliu jų palikti. Turėtume nunešti jas Lusilei.

Nepasakiau, kad Lusilė pratusi būti Amos šeriama kepta vištiena ir troškinių likučiais iš jai skirtos porcelianinės lėkštės, kaip nurodžiusios sesutės. Neįsivaizdavau Lusilės, ėdančios riebaluotas bulvytes. Lusilė buvo y-pa-tin-ga, kaip pasakytų sesutės. Ir jai patiko Lina.

Mums einant prie durų, pro taukuotus langus mano žvilgsnį patraukė automobilis. Žvyru išpiltoje automobilių aikštelėje į priešingą pusę gręžėsi fastbekas. Lina nusprendė nevažiuoti pro mus.

Puiku.

Stovėjau ir žiūrėjau, kaip automobilis įčiuožia į Balandžių gatvę.

◈ ◈ ◈

Tą naktį gulėjau lovoje ir pasikišęs rankas po galva spoksojau į žydras lubas. Prieš kelis mėnesius tokiu metu mudu su Lina būtume ėję gulti kartu savo atskiruose kambariuose: skaitytume, juoktumės, kalbėtumės apie praleistas dienas. Buvau beveik pamiršęs, kaip be jos užmigti.

Apsiverčiau ant šono ir patikrinau savo seną suskilusį mobiliuką. Nuo Linos gimtadienio jis praktiškai neveikė, bet vis dėlto suskambėtų, jei man kas nors paskambintų. Jei paskambintų.

Tarytum ji naudotųsi telefonu.

Tą akimirką pasijutau esąs tas pats septynmetis, visas dėliones suvertęs į vieną milžinišką apgailėtiną jovalą savo kambaryje. Kai būdavau vaikas, mama atsisėsdavo ant grindų ir padėdavo tą šiukšlyną paversti paveikslu. Bet aš jau nebe vaikas, ir mamos nebėra. Galvoje

be paliovos varčiau turimus gabalėlius, bet niekaip, regis, nepajėgiau jų surūšiuoti. Mergina, kurią buvau beprotiškai įsimylėjęs, tebebuvo ta pati, kurią beprotiškai mylėjau. Tai nepasikeitė. Tik dabar toji mergina, kurią beprotiškai myliu, slepia nuo manęs paslaptis ir beveik su manimi nesišneka.

Paskui dar tie regėjimai.

Abraomas Reivenvudas, krauju mintąs nelabasis, nužudęs savo tikrą brolį, žino mano vardą ir gali mane matyti. Turėjau išsiaiškinti, kaip sudėlioti šią dėlionę, kad pagaliau ką nors įžiūrėčiau – kokį nors tarpusavio ryšį. Negalėjau suberti dėlionės atgal į dėžutę. Buvo per vėlu. Troškau, kad kas nors patartų, kur padėti bent vieną gabalėlį. Negalvodamas atsistojau ir atidariau miegamojo langą.

Išsilenkiau laukan ir įkvėpiau tamsos; tuomet išgirdau aiškų Lusilės kniaukimą. Tikriausiai Ama pamiršo įleisti ją vidun. Jau ketinau šūktelėti ateinąs, kai juos pastebėjau. Po mano langu, ant priebučio krašto, vienas šalia kito mėnesienoje tupėjo Lusilė Bol ir Baubas Redlis.

Baubas bilsnojo uodega, Lusilė atsiliepdama kniaukė. Taip juodu ir tupėjo ant viršutinio priebučio laiptelio – lyg kultūringai besišnekučiuojantys kokie du miestelėnai vasaros naktį. Nežinau, apie ką jie liežuvavo, bet aptariama naujiena tikriausiai buvo labai svarbi. Gulėjau lovoje klausydamas tylaus Meikono šuns ir sesučių katės pokalbio ir, jiems dar nebaigus, užsnūdau.

2 Vertė T. Venclova.

3 *Harrow* angl. – kamuoti (*vert. past.*).

• 6.15 •

Traškus pietietiškas pyragas

– Neliesk pirštu nė vieno mano pyrago, Itanai Veitai, kol nepaprašysiu.

Iškėlęs rankas atbulas atsitraukiau nuo Amos.

– Tik stengiuosi padėti.

Ji dėbtelėjo į mane ir į švarų rankšluostėlį ėmė vynioti batatų pyragą – dukart nugalėtoją. Ant virtuvės stalo šalia pasukų pyrago, paruošto dėti į šaltkrepšį, gulėjo grietinės ir razinų pyragas. Vaisių pyragai dar vėso ant lentynų, visi virtuvės paviršiai buvo nusėsti baltų miltų dulkelių.

– Dar tik antra vasaros atostogų diena, o tu jau painiojiesi man po kojų? Jei išmesi bent vieną pyragą prizininką, pasigailėsi, kad nesi mokykloje ir nesimokai vasaros kursuose. Nori padėti? Baik niūrinėti ir eik, privažiuok su mašina.

Ore tvyrantis susierzinimas beveik prilygo tvoskiančiam karščiui, ir mudu daug nesikalbėdami volvu nudardėjome keliu. Aš tylėjau, bet nepasakyčiau, kad kas nors tai pastebėjo. Šiandien Amai buvo

svarbiausia metų diena. Kiek įstengiau prisiminti, kiekvienais metais Gatlino apygardos mugėje, keptų pyragų ir riebaluose virtų pyragėlių konkurse ji laimėdavo pirmąją vietą, o tortų – antrąją. Apdovanojimo ji negavo vienintelį kartą – pernai, kai mugėje nedalyvavome, nes buvo praėję tik du mėnesiai po mamos avarijos. Gatlinas negalėjo didžiuotis nei didžiausia, nei seniausia valstijos muge. Hamptono apygardos arbūzų festivalis mus aplenkė kokiomis dviem myliomis ir gal dvidešimčia metų, o garbė laimėti Gatlino persikų princo ir princesės šokį vargu ar prilygo Hamptono arbūzų mis ir misterio titului.

Bet mums įvažiuojant į dulkėtą automobilių aikštelę akmeninis Amos veidas neapmulkino nei tėčio, nei manęs. Šiandien svarbiausia konkursai ir pyragai, ir jei rankose nelaikai jaukiai it pirmagimio suvynioto pyrago, tai palapinės link stumi vaiką su suktukais plaukuose ir lazdele rankoje. Savanos mama buvo Gatlino persikų grožio konkurso organizatorė, o Savana nuolat gynė Persikų princesės titulą. Ponia Snou visą dieną vadovaus grožio konkursams. Mūsų apygardoje karūnai laimėti jaunas amžius nebuvo kliūtis. Mugės šauniausio kūdikio konkursas, kuriame rausvi skruostukai ir gebėjimas mikliai pakeisti sauskelnes buvo lyginami it konkuruojantys vaisių pyragai, sutraukdavo daugiau žiūrovų nei „bulių“ kautynės. Pernai Skipetų kūdikis buvo diskvalifikuotas dėl sukčiavimo, nes jos skruostukų raudonis liko ant teisėjų rankų. Apygardos mugėje galiojo griežtos taisyklės: jokių vakarinių drabužių jaunesniems nei dvejų, jokio makiažo iki šešerių, o vyresniems, iki dvylikos metų, – tik „amžiui tinkamas makiažas“.

Kol buvo gyva mama, ji visuomet būdavo pasirengusi susiremti su ponia Snou, o Persikų grožio konkursai buvo vienas mėgstamiausių jos taikinių. Tebegirdžiu ją sakant: „Amžiui tinkamas makiažas? Atsikvošėkit, žmonės! Koks makiažas tinkamas septynmetei?“ Bet apygardos mugių nepraleisdavo net mano šeima, išskyrus pernykštę. Štai dabar mes ir vėl, kaip visuomet, pro minią į mugės aikštę nešame pyragus.

– Mičelai, nesistumdyk. Itanai Veitai, neatsilik. Neketinu dėl judviejų, vaikinai, leisti Martai Linkoln ar kuriai nors tų moterų paveržti iš manęs prizo.

Amos kalboje sutrumpinimas „tos moterys“ visuomet reiškė tas pačias moteriškosios lyties būtybes: ponią Linkoln, ponią Ašer, ponią Snou ir visas likusias ARD.

Kai man ant rankos atsirado spaudas, atrodė, kad mus jau aplenkė kokios trys ar keturios apygardos. Visi stengdavosi nepraleisti mugės atidarymo, ir tai reikšdavo kelionę į mugės aikštę, esančią pusiaukelėje tarp Gatlino ir Piksvilio. O kelionė į mugę reiškė tris dalykus: sudorotą pragaištingą kiekį gruzdinto mugės pyrago, itin

karštą ir lipnią dieną, kai vien nuo stovėjimo gali apalpti, ir, jei pavyks, galimybę pasiglamžyti už „Amerikos jaunųjų ūkininkų“ naminių paukščių tvarto. Išskyrus karštį ir gruzdintą pyragą, šiais metais ko nors daugiau ne itin tikėjausi.

Mudu su tėčiu klusniai sekėme paskui Amą prie konkursinių stalų po milžinišku plakatu, reklamuojančiu „Traškųjį pietietišką pyragą“. Kiekvienais metais pyragai turėdavo vis kitą rėmėją, ir jei tai būdavo ne įmonės „Pillsbury“ ar „Sara Lee“, rėmėju tapdavo „Traškusis“. Publika mėgaudavosi gražuolių rinkimais, bet pyragų konkursas buvo jų visų senelis. Tų pačių šeimų kartų kartos kepdavo pagal tuos pačius receptus, ir kiekvienas laimėtas prizas vienai pietietiškai dinastijai suteikdavo garbės, o kitai užtraukdavo gėdą. Sklido kalbos, kad kelios miestelio moterys buvo nusiteikusios šiais metais neleisti Amai laimėti pirmosios vietos. Sprendžiant iš murmėjimo, visą savaitę girdėto virtuvėje, taip nutiks, tik kai pragaras užšals ir „tos moterys“ ant jo čiužinės.

Kai iškrovėme vertingąjį Amos krovinį, ji jau priekaištavo teisėjams dėl išdėstymo ant stalų.

– Kaip šalia vyšnių likerio negalima dėti acto, taip tarp mano tortų negalima guldyti rabarbarų pyrago. Jis pakeis jų skonį, nebent jūs, jaunuoliai, tik to ir tenorite.

– Prasideda, – po nosimi sušnibždėjo tėtis. Vos jam ištarus šiuos žodžius Ama dėbtelėjo į teisėjus savo *žvilgsniu*, ir šie ėmė muistytis sulankstomosiose kėdėse.

Tėtis dirstelėjo išėjimo link, ir mudu išsliūkinome lauk nelaukdami, kol Ama, terorizuodama nekaltus savanorius ir baugindama teisėjus, pristatys mus prie darbo. Vos įsimaišę į minią mudu instinktyviai pasukome į priešingas puses.

– Ketini po mugę vaikštinėti su ta kate? – tėtis pažvelgė į Lusilę, tupinčią ant žemės šalia manęs.

– Tikriausiai.

Jis nusijuokė. Dar nebuvau pripratęs girdėti jo juoko.

– Na, tik neįsivelk į bėdą.

– Aš niekad neįsiveliu.

Tėtis linktelėjo man, lyg būtų tėtis, o aš – sūnus. Ir aš jam linktelėjau mėgindamas negalvoti apie praėjusius metus, kai aš buvau suaugęs žmogus, o jis – pamišėlis. Jis nuėjo savo keliu, o aš savo, ir abu dingome tarp daugybės įkaitusių ir prakaituotų žmonių.

Mugė buvo sausakimša, ir šiek tiek užtrukau, kol susiradau Linką. Kaip ir buvo galima tikėtis, jis sukiojosi prie atrakcionų mėgindamas flirtuoti su kiekviena į jį žvilgtelėjusia mergina, nes šiandien buvo pati tinkamiausia diena sutikti vieną kitą merginą ne iš Gatlino. Jis stovėjo prie svarstyklių, į kurias trenki milžinišku guminiu kūju norėdamas įrodyti, koks esi stiprus. Kūjis buvo permestas jam per petį. Linkas

demonstravo nepriekaištingą būgnininko stiliuką: vilkėjo išblukusius pankroko grupės „Social Distortion“ marškinėlius, į užpakalinę džinsų kišenę buvo sugrūstos būgnų lazdelės, po lazdelėmis karojo piniginės grandinėlė.

– Ponios, leiskite parodyti, kaip tai daroma. Atsitraukit atgal. Juk nenorite, kad užgaučiau.

Merginos sukikeno, o Linkas smogė iš visų jėgų. Mažasis matuoklis pakilo įvertindamas Linko jėgą ir jo galimybes sudominti kokią nors merginą. Matuoklis pralėkė pro žymes Skystablauzdis bei Ištižėlis ir šovė į viršų, kur kabėjo varpas bei žymė Tikras eržilas. Bet nepasiekė, sustojo beveik pusiaukelėje, prie atžymos Viščiukas. Merginos pavartė akis ir patraukė prie mėtomų žiedų.

– Šitas daiktas klastoja rodmenis. Visi tą žino, – sušuko Linkas joms pavymui, sviesdamas žemėn kūjį. Tikriausiai jis buvo teisus, bet tai buvo nesvarbu. Viskas Gatline – apgavystė. Kodėl atrakcionai turėtų būti kitokie?

– Ei, turi pinigų? – Linkas dėjosi besirausiąs po kišenes, lyg tikrai turėtų daugiau nei dešimt centų.

Purtydamas galvą padaviau jam penkinę.

– Žmogau, tau reikia darbo.

– Turiu darbą. Aš – būgnininkas.

– Tai ne darbas. Jei tau nemoka, tai nėra darbas.

Linkas atidžiai tyrinėjo minią, ieškodamas merginų arba gruzdintų pyragų. Sunku tiksliai pasakyti ko, nes ir į merginas, ir į pyragus jis reaguodavo vienodai.

– Mes žadame parengti koncertą.

– Ar „Šventieji roleriai“ gros mugėje?

– Šitoje apgailėtinoje vietoje? Ne, – spyrė į žemę jis.

– Jūsų nepasamdė?

– Pareiškė, kad mes niekam tikę. Bet buvo maniusiųjų, kad ir „Led Zeppelin“ šlamštas.

Mudviem žingsniuojant per mugę buvo sunku nepastebėti, kad kiekvienais metais atrakcionai darosi vis mažesni, o žaidimai – vis labiau aptriušę. Gailios išvaizdos klounas tempė pro šalį balionų puokštę.

Linkas sustojo ir trenkė man per ranką.

– Žiūrėk. Tiesiai už mūsų. Trečiojo laipsnio nudegimas. – Linko požiūriu mergina patrauklesnė būti negali.

Jis rodė į šviesiaplaukę, kuri šypsojosi ir drožė mūsų link. Tai buvo Liv.

– Linkai... – bandžiau jam pasakyti, bet jis jau buvo pakilęs skrydžiui.

– Kaip pasakytų mano mama, gerasis Dievas turi skonį. Aleliuja, amen.

– Itanai! – pamojo mums ji.

Linkas pažvelgė į mane.

– Šaipaisi iš manęs? Tu jau turi Liną. Taip neteisinga.

– Aš neturiu Liv, o šiomis dienomis net nežinau, ar turiu Liną. Nusiramink. – Šypsojausi Liv, paskui pastebėjau, kad ji vilki marškinėlius su užrašu „Led Zeppelin“.

Linkas juos pamatė tuo pat metu kaip ir aš.

– Tinkama mergina.

– Sveika, Liv. Čia Linkas, – kumštelėjau jam alkūne vildamasis, kad užsičiaups. – Liv yra Marianos mokslinių tyrimų asistentė vasarai. Ji dirba su manimi bibliotekoje. – Liv ištiesė ranką.

Linkas stovėjo išsižiojęs.

– Tai bent. – Taip jau yra, kad Linkas niekuomet nesutrikdavo, tik trikdydavo mane.

– Ji – studentė pagal mainų programą iš Anglijos.

– Po galais, tai bent.

Dirstelėjau į Liv ir gūžtelėjau pečiais.

– Sakiau tau.

Linkas nusišypsojo Liv plačiausia savo šypsena.

– Itanas man nesakė, kad dirba su visame kosmose karščiausia pupyte.

Liv pažvelgė į mane dėdamasi nustebusi.

– Nesakei? Tikra nelaimė, – nusijuokė ji ir įsikibo mudviem į parankes. – Eime, vaikinai. Paaiškinkite man, kaip šią keistą vatą jūs paverčiate saldumynu?

– Negaliu išduoti valstybinių paslapčių, panele.

– O aš galiu, – Linkas suspaudė jai ranką.

– Papasakok man viską.

– Kur eisime: į „Meilės tunelį“ ar „Bučinių palapinę“? – Linkas išsišiepė dar plačiau.

Liv pakreipė galvą.

– Hmm. Sunku apsispręsti. Ketinu eiti... ant apžvalgos rato.

Štai tuomet pastebėjau pažįstamus juodus plaukus ir vėjyje dvelkiantį citrinų ir rozmarinų aromatą.

Visa kita buvo neatpažįstama. Lina tebuvo už kelių jardų, stovėjo už bilietų būdelės, vilkėjo drabužius, kurie turėtų priklausyti Ridlei. Juodi berankoviai marškinėliai apnuogino pilvą, o juodas sijonas buvo bent penkiais coliais per trumpas. Plaukuose žvilgėjo ilga mėlyna sruoga, ji gaubė veidą ir nugara leidosi žemyn. Bet ne tai mane pribloškė labiausiai. Lina, mergina, kuri niekuomet niekuo netepliodavo veido, išskyrus kremą nuo saulės, buvo ryškiai pasidažiusi. Kai kuriems vaikinams patinka merginos su visokiu mėšlu ant veido, bet aš buvau ne iš tų. Ypač trikdė juodai apvestos Linos akys.

Tarp ligi kelių sutrumpintų džinsų, dulkių, šiaudų, prakaito ir plastikinių staltiesių raudonais ir baltais langeliais ji dar labiau krito į akis. Atpažinau tik senus jos aulinius. Ir amuletų vėrinį, tabaluojantį it gelbėjimosi lyną, nutiestą į tikrąją Liną. Ji buvo ne iš tų merginų, kurios vilki tokius drabužius. Bent jau būdavo ne iš tų.

Ją labai susidomėję apžiūrinėjo kažkokie prasčiokai – net trys. Turėjau tvardytis netrenkęs jiems visiems.

Paleidau Liv ranką.

– Bičiuliai, susitiksime prie atrakciono.

Linkas negalėjo patikėti savo sėkme.

– Nesirūpink, žmogau.

– Galime palaukti, – pasisiūlė Liv.

– Nesijaudinkit. Pasivysiu.

Nesitikėjau Linos čia sutikti ir nežinojau, ką pasakyti, kad neatrodyčiau dar labiau sutriuškintas, nei manė Linkas. Tarytum būtų įmanoma suregzti ką nors šaltakraujiško, kai tavo mergina nuvažiuoja su kitu vaikinu.

– Itanai, aš tavęs ieškojau, – Lina žengė prie manęs, ir jos balsas skambėjo nuoširdžiai, kaip senosios Linos, kokią ją prisiminiau prieš kelis mėnesius. Tos, kurią buvau beviltiškai įsimylėjęs ir kuri taip pat mylėjo mane. Net jei atrodė kaip Ridlė. Ji pasistiebė ant pirštų galų, norėdama nubraukti man nuo veido plaukus, jos pirštai lėtai nuslydo mano skruostu.

– Keista, nes kai paskutinį kartą matėmės, tu stengeisi manimi atsikratyti, – bandžiau kalbėti nerūpestingai, bet žodžiai nuskambėjo piktai.

– Na, ne visai atsikratyti, – ėmė gintis ji.

– Ne, tik mėtei į mane medžius ir šokai ant kažkokio vaikino motociklo.

– Aš nesimėčiau medžiais.

Kilstelėjau antakį.

– Tikrai?

Ji gūžtelėjo.

– Labiau šakomis.

Mačiau, kad mano žodžiai pataikė į tikslą. Ji sukiojo mano dovanotą mažą, iš sąvaržėlės išlankstytą žvaigždutę; jau ėmiau manyti, jog ji nutrūks nuo vėrinio.

– Atleisk, Itanai. Nežinau, kas man darosi, – jos balsas skambėjo tyliai, nuoširdžiai. – Kartais juntu, kaip viskas ima slėgti, ir nebegaliu to tverti. Prie ežero nemėginau tavęs atsikratyti. Bandžiau atsikratyti savęs.

– Tikrai?

Ji pakėlė į mane akis, skruostu ritosi ašara. Ji ją nusibraukė, pirštai bejėgiškai susigniaužė į kamuoliuką. Ji atgniaužė delną ir

priglaudė man prie krūtinės, prie širdies.

Ne tavęs. Tave aš myliu.

– Myliu tave, – ištarė ji garsiai, ir žodžiai pakibo tarp mūsų, šįkart daug viešesni nei tuomet, kai bendraudavome keltingu. Jai juos ištarus, man suspaudė krūtinę ir užėmė kvapą. Bandžiau sugalvoti ir pasakyti ką nors kandaus, bet niekas neatėjo į galvą, išskyrus tai, kokia ji graži ir kaip labai ją myliu.

Bet šįsyk taip lengvai jai neatleisiu. Sulaužiau paliaubas.

– Lina, kas vyksta? Jei taip labai mane myli, kokie čia reikalai su Džonu Bridu?

Netarusi nė žodžio ji nudūrė akis į šalį.

Atsakyk.

– Itanai, viskas ne taip. Džonas yra Ridlės draugas. Tarp mudviejų nieko nevyksta.

– Kaip seniai tai tęsiasi? Nuo tada, kai nufotografavai jį kapinėse?

– Fotografavau ne jį. Fotografavau jo motociklą. Buvau susitarusi susitikti su Ridle, ir ten pasipainiojo jis. – Pastebėjau, kad ji nepaisė mano klausimo.

– Nuo kada leidi laiką su Ridle? Pamiršai, kaip ji mus išskyrė, kad tavo motina galėtų nutverti tave vieną ir įtikinti pereiti į tamsiųjų pusę? Ar kaip Ridlė vos nenužudė mano tėvo?

Lina atitraukė nuo manęs ranką, pajutau, kaip ji traukiasi, vėl grįžta į tą man nepasiekiamą būseną.

– Ridlė perspėjo mane, kad tu nesuprasi. Esi mirtingasis. Nieko nežinai apie mane, tikrąją mane. Štai todėl ir nesakiau tau. – Pajutau staiga pūstelėjusį vėjelį, ir kaip perspėjimas ėmė telktis audros debesys.

– Iš kur žinai, suprasiu ar ne? Tu man nieko nepasakojai. Jei būtum pabandžiusi, užuot slapukavusi man už nugaros...

– Ką turėčiau tau papasakoti? Kad nesusigaudau, kas man darosi? Kad kažkas keičiasi, kažkas, ko nesuprantu? Kad jaučiuosi nenormali ir kad vienintelė Ridlė gali padėti man tai išsiaiškinti?

Girdėjau viską, ką ji sako, ir ji buvo teisi. Aš nesupratau.

– Ar girdi, ką kalbi? Manai, Ridlė bando tau padėti, manai, gali ja pasitikėti? Lina, ji – tamsioji kerėtoja. Pažiūrėk į save! Manai, tai tu? Tikriausiai dėl to taip ir jautiesi.

Laukiau, kada prapliups liūtis, bet debesys sklaidėsi. Lina priartėjo ir žvelgdama įdėmiu, maldaujamu žvilgsniu vėl priglaudė delnus man prie krūtinės.

– Itanai, ji pasikeitė. Ji nebenori būti tamsiąja. Jai virtus tokia, sužlugo jos gyvenimas. Ji prarado visus, taip pat ir save. Ridlė sako: tapęs tamsiuoju žmonėms jauti kitokius jausmus. Gali suvokti, ką jautei, ką mylėjai, bet Ridlė tvirtina, kad tie jausmai nutolsta. Lyg jie priklausytų kam nors kitam.

– Bet sakei, kad ji negali to valdyti.

– Aš klydau. Pažiūrėk į dėdę Meikoną. Jis mokėjo tai suvaldyti, ir Ridlė mokosi.

– Ridlė – ne Meikonas.

Dangų perskrodė karštyje susitvenkęs žaibas.

– Tu nieko neišmanai.

– Visai teisingai. Esu kvailas mirtingasis. Nieko neišmanau apie tavo paslaptingiausią kerėtojų pasaulį ir šlykščią pusseserę kerėtoją, ir kerėtoją vaikiną, ir jo harlį.

Lina piktai atšovė:

– Mudvi su Ridle – kaip seserys, ir negaliu nuo jos nusisukti. Sakiau tau, dabar man ji reikalinga. O jai reikalinga aš.

Nieko nebeatsakiau. Lina atrodė tokia sugniuždyta, kad stebėjausi, kaip neatitrūko ir nenuriedėjo apžvalgos ratas. Akies krašteliu mačiau besisukančias karuselės šviesas, jos mirgėjo ir svaigino. Šitaip jausdavausi, kai nugrimzdavau Linos akyse. Kartais tokia atrodo meilė, ir tu ieškai atokvėpio iš tikro jo nenorėdamas.

Kartais atokvėpis ateina pats.

Ji pakėlė rankas ir sunėrė pirštus man ant sprando prisitraukdama prie savęs. Suradau jos lūpas ir mudu įkniubome vienas į kitą lyg nuogąstaudami, kad niekuomet nebeturėsime progos prisiliesti. Šįkart, kai ji burna timptelėjo mano apatinę lūpą ir švelniai ją sukando, kraujas neištryško. Buvo tik potraukis. Pasisukau prispausdamas ją prie šiurkščios medinės sienos už bilietų kasos. Jos trūkčiojantis kvėpavimas aidėjo man ausyje net garsiau nei mano paties. Suleidau pirštus jai į garbanas ir priglaudžiau burną prie jos lūpų. Man vis labiau ėmė slėgti krūtinę, gaudžiau orą girdėdamas, kaip jis švokščia traukiamas į plaučius. Ugnis.

Tą patį pajuto ir Lina. Ji mane atstūmė ir aš pasilenkiau mėgindamas atgauti kvapą.

– Gerai jautiesi?

Giliai įkvėpiau ir atsitiesiau.

– Taip, jaučiuosi gerai. Kaip mirtingasis.

Ji nuoširdžiai nusišypsojo ir siekė mano rankos. Pastebėjau ant jos delno žymekliu išpieštus beprotiškus raštus. Juodos kilpos ir spiralės nuo delno verpetais sukosi aplink riešą ir kilo ranka į viršų. Raštas atrodė panašus į chna piešinį ant būrėjos rankos, įsitaisiusios kitame mugės aikštės pakraštyje, prastų smilkalų kvapo prisigėrusioje palapinėje.

– Kas tai? – iškėliau jos riešą, bet ji ranką ištraukė. Prisiminęs Ridlę ir jos tatuiruotę vyliausi, jog tai – tik žymeklis.

Taip ir yra.

– Gal turėtume paieškoti tau ko nors atsigerti. – Ji nusivedė mane pro būdelę, ir aš nesipriešinau. Negalėjau širsti, ypač atsiradus vilčiai,

kad tarp mūsų išaugusi siena pagaliau sugrius. Taip jaučiausi prieš minutę, kai ją pabučiavau. Bučinys buvo visiškai priešingas bučiniui prie ežero, jis man kvapą atėmė dėl kitų priežasčių. Gal niekad ir nesužinosiu, koks buvo anas bučinys. Bet šitas bučinys man buvo aiškus, ir supratau, jog tai viskas, ką turiu. Tai buvo šansas.

Kuris truko dvi sekundes.

Nes tuomet pamačiau Liv, vienoje rankoje nešiną dviem porcijomis cukraus vatos, o kita mojuojančią man, ir supratau, kad siena vėl išaugs, gal net visam laikui.

– Itanai, eikš čia. Turiu tau cukraus vatos. Praleisime pasivažinėjimą apžvalgos ratu!

Lina paleido mano ranką. Žinau, kaip turėjo atrodyti: aukšta ilgakojė šviesiaplaukė su dviem porcijomis cukraus vatos ir viltinga šypsena. Dar nespėjus Liv ištarti žodžio „mes“, buvau pasmerktas žlugti.

Tai Liv, Marianos mokslinių tyrimų asistentė. Ji dirba su manimi bibliotekoje.

Ar ir kavinėje „Dar-ee Keen“ dirbate kartu? Ir mugėje?

Dangų perskrodė dar vienas kaitros žaibas.

Lina, visai ne taip.

Liv padavė man cukraus vatą ir, ištiesusi kitą ranką, nusišypsojo Linai.

Šviesiaplaukė? Lina pažvelgė į mane. *Rimtai?*

– Lina, tiesa? Aš Liv.

Ak, akcentas. Dabar viskas aišku.

– Sveika, *Liv*, – Lina jos vardą ištarė taip, lyg tarp mudviejų jis būtų pokštas. Ji nepalietė Liv rankos.

Jei Liv ir pastebėjo nepagarbą, ji jos nepaisė – tiesiog nuleido ranką.

– Pagaliau! Mėginau priversti Itaną mudvi iš tiesų supažindinti, nes mes su juo, regis, visai vasarai surakinti kartu.

Neabejotinai.

Lina pabrėžtinai vengė mano žvilgsnio, o Liv nenuleido nuo jos akių.

– Liv, tai tikrai nėra geras... – neįstengiau sustabdyti neišvengiamo. Juodvi buvo du traukiniai, skausmingai lėtai besirėžiantys vienas į kitą.

– Nebūk kvailas, – nutraukė Lina, atidžiai žiūrėdama į Liv, lyg būtų giminės sibilė ir galėtų permanyti Liv veidą. – Taip malonu su tavimi susipažinti.

Jis visas tavo. Pasiimk ir visą miestą, kad jau į jį nusitaikei.

Liv prireikė dviejų sekundžių suvokti, kad ji į kažką įsivėlė, bet vis tiek bandė nutraukti stojusią tylą.

– Mudu su Itanu visą laiką apie tave kalbame. Jis sako, tu grieži

altu.

Lina suakmenėjo.

Mudu su Itanu. Liv tai pasakė visiškai nekaltai, bet pakako vien tų žodžių. Supratau, ką jie reiškė Linai. Itanas ir mirtingoji mergina; mergina, kokia Lina niekuomet nepajėgs būti.

– Man reikia eiti, – Lina nusisuko man nespėjus pagriebti jos rankos.

Lina...

Ridlė buvo teisi. Tebuvo laiko klausimas, kada į miestą atvažiuos nauja mergina.

Spėliojau, ko dar jai pripliurpė Ridlė.

Apie ką tu kalbi? Lina, mes tik draugai.

Kadaise ir mudu buvome tik draugai.

Staiga Lina nuėjo. Ji brovėsi pro prakaituotą minią sukeldama grandininę reakciją. Besiritantys ribuliai atrodė be pabaigos. Gerai neįžiūrėjau, bet kažkur tarp mūsų suklupo klounas – jo rankose pokštelėjo pripučiamasis žaisliukas, išmetęs ledų porciją pravirko vaikas, suklykė moteris, nes ėmė rūkti ir užsidegė kukurūzų spraginimo aparatas. Net slidžioje kaitros, rankų ir triukšmo migloje Linos sukeltos bangos visiems darė poveikį. Jis buvo toks pat galingas kaip mėnulio traukos jėga, sukelianti potvynius, arba Saulės trauka planetoms. Buvau įtrauktas į jos orbitą, net jei ji plėšėsi nuo manęs.

Žengiau žingsnį, o Liv uždėjo delną man ant rankos. Ji prisimerkė, lyg analizuotų padėtį arba fiksuotų ją pirmą kartą.

– Atleisk, Itanai. Nenorėjau kliudyti. Na, žinai, noriu pasakyti, jei sukliudžiau. Ką nors. – Supratau, kad norėtų, jog neklausiamas papasakočiau, kas atsitiko. Nepasakiau nieko, ir tai, matyt, buvo mano atsakymas.

Svarbiausia, nežengiau kito žingsnio. Leidau Linai nueiti.

Sunkiai skverbdamasis pro minią prie mūsų artėjo Linkas, nešinas trimis kokakolos buteliais ir cukraus vatos porcija.

– Žmogau, eilė prie gėrimų kiosko žiauri. – Linkas padavė Liv butelį kokakolos. – Ką praleidau? Ar čia buvo Lina?

– Ji nuėjo, – greitai įsiterpė Liv, tarytum viskas būtų taip paprasta.

Norėjau, kad būtų paprasta.

– Na, ką gi. Pamirškite apžvalgos ratą. Verčiau eikime prie pagrindinės palapinės. Dabar bet kada gali būti paskelbti pyragų konkurso nugalėtojai, ir Ama iškarš tau kailį, jei nebūsi ten ir nematysi jos šlovės akimirkos.

– Obuolių pyrago? – nušvito Liv.

– Taip. Valgomo mūvint džinsus „Levi's“ ir su už marškinių apykaklės užkišta servetėle. Geriant kokakolą, vairuojant ševroletą ir dainuojant „American Pie“. – Klausiausi priekyje žingsniuojančio

Linko tarškėjimo ir nerūpestingo Liv juoko. Jiems nesisapnavo košmarai. Jiems nesivaideno. Jiems net niekas nekėlė nerimo.

Linkas buvo teisus. Negalėjome praleisti Amos šlovės valandos. Šiandien aš tikrai nelaimėsiu jokių prizų. Tiesa ta, kad man nereikėjo kūju trenkti į senas, rodmenis klastojančias atrakcionų svarstykles, norint sužinoti, ką jos parodys. Linkas gal ir Viščiukas, bet aš jaučiausi prastesnis net už skystablauzdį. Galėjau daužytis iki valios, bet atsakymas visuomet būtų tas pats. Kad ir ką pastaruoju metu darydavau, buvau įstrigęs kažkur tarp nevykėlio ir nulio, ir jau buvo bepradedą atrodyti, kad kūjį laiko Lina. Pagaliau supratau, kodėl Linkas rašė visas tas dainas apie pamesto vaikino dalią.

• 6.15 •

Meilės tunelis

– Jei kaitra dar sustiprės, žmonės pradės kristi kaip musės. Musės ims kristi kaip musės, – drėgna nuo prakaito ranka Linkas nusišluostė prakaituotą kaktą, ir skysto Linko lašeliai pažiro ant mūsų visų, turėjusių laimės stovėti šalia.

– Esu dėkinga, – Liv viena ranka nusišluostė veidą, o kita atplėšė prie kūno prilipusius marškinėlius. Ji atrodė varganai. „Traškiojo pietietiško pyrago“ palapinėje grūdosi žiūrovai, o finalininkės jau stovėjo ant laikinos medinės scenos. Pro priekyje įsitaisiusių milžiniškų moteriškių eilę mėginau ką nors įžiūrėti, bet tai buvo tas pat, kaip stovėti Džeksono valgyklos eilėje, kai pardavinėjami sausainiukai.

– Vos įžiūriu sceną, – Liv pasistiebė ant pirštų galų. – Ar kas nors turėtų vykti? Ar jau ką nors praleidome?

– Palauk, – Linkas bandė prasisprausti pro mažesniąją iš dviejų milžinių priešais mus. – Deja, arčiau neprasibrausime. Pasiduodu.

– Ten Ama, – parodžiau aš. – Ji beveik kiekvienais metais laimi pirmąsias vietas.

– Ama Tredo, – tarė Liv.

– Visai teisingai. Iš kur žinai?

– Tikriausiai profesorė Aškroft buvo minėjusi.

Per garsiakalbį sukaukė Karltono Itono balsas – jis krapštėsi su nešiojamuoju mikrofonu. Karltonas Itonas visuomet skelbdavo laimėtojus, nes vienintelis dalykas, kurį mėgo labiau nei atplėšinėti visus laiškus, buvo atsidurti dėmesio centre.

– Gerbiamieji, jei truputį lukteltumėte... Mums kilo techninių sunkumų... Ar gali kas nors pakviesti Redą? Iš kur man žinoti, kaip sutaisyti tą prakeiktą mikrofoną? Po šimts kelmų, čia karščiau nei pragare, – jis nosine nusišluostė kaktą. Karltonui Itonui niekaip nepavykdavo prisiminti, kada mikrofonas įjungtas.

Jo dešinėje išdidžiai stovėjo Ama, ji vilkėjo geriausią suknelę, visą išmargintą mažytėmis našlaitėmis. Rankose laikė savo neprilygstamąjį batatų pyragą. Ponia Snou ir ponia Ašer, laikydamos savo kūrinius, stovėjo greta. Jos jau buvo pasipuošusios mamų ir dukterų Persikų gražuolių rinkimams, turintiems prasidėti iškart po pyragų konkurso. Abi atrodė vienodai bauginamai, viena vilkėjo žydrą, kita rausvą mamų grožio konkurso suknelę, lyg senstelėjusios devintojo dešimtmečio panelės, susiruošusios į išleistuvių vakarą. Laimei, ponia Linkoln nedalyvavo gražuolių rinkimuose, tad stovėjo šalia ponios Ašer pasipuošusi savo įprastine bažnyčiai skirta suknele ir laikė savo garsųjį Česterio pyragą. Tebebuvo sunku žvelgiant į Linko mamą neprisiminti paskutinio Linos gimtadienio beprotystės. Ne dažną

vakarą tenka pamatyti savo merginos motiną, išlipančią iš geriausio draugo mamos kūno. Dabar išvydęs ponią Linkoln visuomet apie tai pagalvodavau – apie tą akimirką, kai išniro Sarafina, it gyvatė nusimesdama odą. Pašiurpau.

Linkas bakstelėjo man alkūne.

– Žmogau, pažiūrėk į Savaną. Ji jau su karūna ir visa kuo kitu. Tikrai moka išnaudoti progą.

Savana, Emilė ir Edena sėdėjo pirmoje eilėje su kitomis Persikų grožio konkurso dalyvėmis ir prakaitavo vilkėdamos baisiausiai neskoningus vakarinius tualetus. Savana buvo įsisupusi į jardų jardus žvilgaus „Gatlino persikinės“ spalvos audinio, ant galvos puikavosi tvirtai uždėta netikrais deimantais nusagstyta Persikų princesės karūna, nors suknelės šleifas nuolat kliuvo už pigios metalinės sulankstomosios kėdės apačios. „Mažoji mis“, vietinė drabužių parduotuvė, tikriausiai specialiai Orlande turėjo užsakyti jai suknelę.

Nenuleisdama akių nuo kultūrinio fenomeno, kuriam atstovavo Savana Snou, Liv prasispraudė arčiau manęs.

– Ar ji – „Traškiojo pietietiško pyrago“ karalienė? – Liv akys suspindo, ir aš pamėginau įsivaizduoti, kaip keistai visa tai turėtų atrodyti pašalietei.

Beveik įstengiau išspausti šypseną.

– Be penkių minučių.

– Neįsivaizdavau, kad amerikiečiams kepiniai tokie svarbūs. Kalbant antropologiškai.

– Nežinau, kaip kitur, bet Pietų moterys – puikios kepėjos. O šis konkursas – didžiausias visoje Gatlino apygardoje.

– Itanai, čionai! – teta Mersė viena ranka mojo nosinaite, kitoje laikė savo liūdnai pagarsėjusį kokosų pyragą. Stumdama tetos Mersės kėdę su ratukais ir žmones į šalis paskui ją ėjo Telma. Kiekvienais metais teta Mersė dalyvaudavo konkurse ir kiekvienais metais gaudavo pagyrimą už kokosų pyragą, nors jau prieš kokius dvidešimt metų buvo pamiršusi, kaip jį kepti, ir nė vienas teisėjas neturėdavo pakankamai drąsos jo paragauti.

Teta Greisė ir teta Pru ėjo susikibusios už parankių ir paskui save tempė Harloną Džeimsą, tetos Pru Jorkšyro terjerą.

– Tik pamanykite, Itanai, ir tu čia. Atėjai pažiūrėti, kaip Mersė laimės prizą?

– Žinoma, Greise, jis atėjo dėl to. Ką dar jis galėtų veikti pilnoje senučių palapinėje?

Norėjau pristatyti joms Liv, bet sesutės man neleido. Jos nesiliovė tauškusios viena per kitą. Turėjau žinoti, kad už mane tuo pasirūpins teta Pru.

– Itanai, o kas čia? Nauja tavo mergina?

Teta Mersė pasitaisė akinius.

– Kas nutiko tai kitai? Dukeinų mergaitei tamsiais plaukais?

Teta Pru įtariai dėbtelėjo į ją.

– Na, Merse, visiškai ne tavo reikalas. Neturėtum apie tai klausinėti. Gal ėmė jį ir paliko.

– Kodėl turėtų taip padaryti? Itanai, juk nepaprašei tos merginos išsirengti plikai, tiesa?

Teta Pru aiktelėjo.

– Merse Line! Jei gerasis Dievas nenutrenks mūsų visų už tokias tavo šnekas...

Liv atrodė apkvaitusi. Ji tikriausiai nebuvo pratusi klausytis geraširdiškų trijų šimtų metų senučių pokštų, laidomų stipriu šalies gilumos akcentu ir nesilaikant gramatikos taisyklių.

– Niekas nebandė... niekas nieko nepaliko. Mudviejų su Lina santykiai geri, – pamelavau, net jei nuėjusios į bažnyčią jos ir sužinos tiesą, žinoma, jei klausos aparatai bus pakankamai gerai sureguliuoti ir jos įstengs išgirsti paskalas. – Tai Liv, Marianos mokslinių tyrimų asistentė vasarai. Kartu dirbame bibliotekoje. Liv, tai teta Greisė, teta Mersė ir teta Prudensė – mano prosenelės seserys.

– Tik nereikia jokių „pro“, – kiek pasitempė ir ištiesino nugarą teta Pru.

– Taigi, jos toks vardas. Lina! Sukosi ant liežuvio galo, – nusišypsojo teta Mersė.

Liv atsakė jai šypsniu.

– Žinoma. Malonu su jumis susipažinti.

Karltonas Itonas pačiu laiku patapšnojo per mikrofoną.

– Na, gerai, sveiki visi, manau, galime pradėti.

– Mergaitės, mums reikia į priekį. Netrukus paskelbs mano vardą. – Teta Mersė jau stūmėsi tarpueiliu, riedėdama kaip tankas. – Greit pasimatysime, saldainiuk.

Žiūrovai plūdo į palapinę pro visus tris įėjimus, ir Leisė Bičam bei Elzė Vilks, troškinių ir kepsnių ant grotelių konkursų nugalėtojos, laikydamos rankose savo apdovanojimus – žydras juostas, užėmė vietas šalia scenos. Kepsniai ant grotelių priklausė reikšmingai konkurso kategorijai, buvo net svarbesni už troškinius su paprikomis, tad ponia Vilks sėdėjo pasipūtusi kaip visuomet.

Stebėjau Amos veidą, tokį išdidų; ji nė kartelio nedirstelėjo nė į vieną „tų moterų“. Staiga pamačiau, kaip ji niaukiasi ir jos žvilgsnis susminga į vieną palapinės kampą.

Linkas vėl bakstelėjo man į šonkaulius.

– Ei, tu tik pažiūrėk. Noriu pasakyti, žinai, tas *žvilgsnis*. – Nusekėme piktu Amos žvilgsniu į palapinės galą. Pamatęs, į ką ji žiūri, įsitempiau.

Atsirėmusi į palapinės stulpą ir įsmeigusi akis į sceną stovėjo Lina. Žinojau, kad jai užvis mažiausiai rūpi pyragų kepimo konkursas,

nebent būtų atėjusi čia palaikyti Amos. Bet, sprendžiant iš visko, Ama nemanė, jog Lina būtų atėjusi kaip tik dėl to.

Žiūrėdama į Liną Ama šiek tiek papurtė galvą.

Lina nukreipė žvilgsnį į šalį.

Gal ji ieškojo manęs, nors aš tikriausiai buvau tas, kurį ji dabar mažiausiai norėjo matyti. Tai ką ji čia veikia?

Linkas stvėrė mano ranką.

– Tai... ji...

Lina dirstelėjo į stulpą priešais. Į jį šliejosi Ridlė trumpučiu rausvu sijonėliu ir vyniojo iš popierėlio ledinuką. Jos akys buvo įsmeigtos į sceną, lyg jai iš tiesų rūpėtų, kas laimės. Žinojau, kad nerūpi, jai terūpėjo viena – krėsti šunybes. Kadangi palapinėje buvo kokiais dviem šimtais žmonių per daug, vieta labai tiko nemalonumams.

Virš minios nuaidėjo Karltono Itono balsas:

– Viens du trys, viens du trys. Ar visi mane girdite? Gerai, tuomet pereisime prie tortų. Šiemet, bičiuliai, labai sunku išrinkti geriausią. Pats turėjau malonumo paragauti keletą šių pyragų, ir turiu pasakyti, kad, mano nuomone, kiekvienas iš jų yra nugalėtojas. Vis dėlto šį vakarą turime išrinkti tik vieną pirmosios vietos laimėtoją, tad pažiūrėkime, kieno tai bus gaminys. – Karltonas sugrabaliojo pirmą voką ir garsiai jį atplėšė. – Štai, bičiuliai, trečią vietą laimėjo... Trišijos Ašer grietininis tortas. – Ponios Ašer veidas tūkstantąją sekundės dalį piktai apsiniaukė, paskui nušvito nenuoširdžia šypsena.

Nenuleidau akių nuo Ridlės. Ji kažką rezgė. Ridlei pyragai nė motais, kaip ir viskas, kas dedasi Gatline. Ridlė nusisuko ir linktelėjo kažkam palapinės gale. Aš atsigręžiau.

Šypsodamasis viską stebėjo vaikinas kerėtojas. Jis stovėjo prie užpakalinio įėjimo įsmeigęs akis į finalininkes. Ridlė vėl nukreipė dėmesį į sceną ir pradėjo lėtai, tikslingai čiulpti ledinuką. Tai visuomet blogas ženklas.

Lina!

Lina nė nemirktelėjo. Sustingusiame ore jos plaukai ėmė raitytis, dvelktelėjo man pažįstamas kerėtojų vėjelis. Nežinau, ar dėl kaitros, tvankios patalpos, o gal dėl niūraus Amos veido ėmiau nerimauti. Ką sumanė Ridlė ir Džonas, ir kodėl Lina čia užsiima kerais? Kad ir ką jie mėgina padaryti, Lina tikriausiai bando tai neutralizuoti.

Tuomet viską supratau. Ama ne vienintelė svaidėsi *žvilgsniu*, metė jį ant stalo it prastas kortas. Ridlė ir Džonas taip pat spokso į Amą. Nejau Ridlė tokia kvaila, kad prasidėtų su Ama? Kas būtų toks kvailas?

Lyg atsakydama Ridlė iškėlė ledinuką.

– Na jau ne, – Linkas spoksojo ten pat. – Tikriausiai turime sprukti iš čia.

– Gal nusivesk Liv prie apžvalgos rato? – pasiūliau aš,

mėgindamas sugauti Linko žvilgsnį. – Ko gero, čia kurį laiką bus ganėtinai nuobodu.

– Dabar priėjome prie įdomiausios dalies, – lyg išgirdęs signalą tarė Karltonas Itonas. – Gerai, bičiuliai, štai ji. Pažiūrėkime, kuri iš šių ponių namo nešis antros vietos laimėjimą ir penkių šimtų dolerių vertės visiškai naują kepimo indų rinkinį – „Traškiojo pietietiško pyrago“ sveikinimus. Jei ne pietietiškas pyragas, Pietūs nebūtų Pietūs, ir traškusis nebūtų... – Karltonas Itonas taip ir nebaigė, jam nespėjus pasakyti, kai kas ėmė rangytis...

Iš pyragų.

Padėklai, ant kurių gulėjo pyragai, pradėjo krutėti, ir po kelių sekundžių žiūrovai, suvokę kas vyksta, ėmė klykti. Iš pyragų lindo lervos, vikšrai, ropojo amerikiniai ir Karolinos tarakonai. Regis, viso miestelio visa neapykanta, melas ir veidmainystė, pradedant ponia Linkoln, ponia Ašer ir ponia Snou, Džeksono vidurinės direktoriumi, ARD, tėvų ir mokytojų asociacija ir visomis organizacijomis prie bažnyčios – viskas buvo suplakta į viena ir iškepta kartu su pyragais, o dabar ėmė atgyti. Iš visų scenoje išdėliotų kepinių virto vabalai, jų buvo daugiau, nei galėjo tilpti padėkluose.

Iš visų pyragų, išskyrus Amos. Ji papurtė galvą, akys susiaurėjo, lyg mestų iššūkį. Tuntai kremu išsitepliojusių lervų ir tarakonų kirbėjo grindimis prie konkurso dalyvių kojų. Tik prie Amos skubančių vabzdžių takas šakojosi, tvarkingai ją apeidamas.

Pirmoji atitoko ponia Snou. Ji sviedė savo pyragą, glitūs vaisiais aplipę vabalai šovė į orą ir nusileido ištikšdami ant pirmosios eilės. Ponia Linkoln ir ponia Ašer pasekė jos pavyzdžiu, ir ant atlasinių Persikų gražuolių konkurso dalyvių suknelių pasipylė vikšrų liūtis. Savana ėmė klykti – ne apsimestinai, bet tikru, kraują stingdančiu klyksmu. Kur bepažiūrėsi, visur knibždėjo pyragais aplipę kirminai, ir kiekvienas žiūrovas kaip įmanydamas stengėsi nesusivemti nuo to vaizdo. Vieniems sekėsi geriau, kitiems prasčiau. Mačiau, kaip direktorius Harperis pasilenkė virš šiukšliadėžės prie išėjimo ir atsikratė per dieną suvalgyto gruzdinto pyrago. Jei Ridlė ketino pridaryti nemalonumų, jai pavyko.

Liv atrodė nesveikai. Linkas mėgino prasibrauti pro minią, tikriausiai ketindamas gelbėti mamą. Pastaruoju metu jis dažnai to imdavosi, ir, žinodamas, kokia tai nedėkinga užduotis, turėjau įvertinti jo pastangas.

Minia siūbtelėjo į priekį išėjimų link, Liv stvėrė mano ranką.

– Liv, dumk iš čia. Eik ten. Visi traukia prie šoninių išėjimų, – parodžiau jai užpakalinį išėjimą iš palapinės. Ten tebestovėjo Džonas Bridas ir įsmeigęs akis į sceną šypsojosi, gėrėdamasis savo darbu. Žalių akių ar ne, jis nebuvo iš geruųjų.

Ant scenos Linkas braukė nuo mamos kirminus ir vabalus, o ši

buvo visiškai apimta isterijos. Prasibroviau arčiau.

– Padėkite kas nors! – ponia Snou atrodė panaši į siaubo filmo personažą – paklaikusi klykė; jos suknelė kirbėjo nuo knibždančių vabalų. Net aš nejaučiau jai tiek neapykantos, kad linkėčiau tokios lemties.

Prabėgomis pastebėjau Ridlę, čiulpiančią savo ledinuką, kiekvienu lyžtelėjimu įkvepiančią gyvybės vis didesnei vabalų armijai. Nežinojau, kad ji galinti iškrėsti tokią baisią niekšystę, bet juk šalia turėjo pagalbininką – vaikiną kerėtoją.

Lina, kas darosi?

Ama tebestovėjo ant scenos. Atrodė, vienu žvilgsniu įstengtų nugriauti visą palapinę. Jai prie kojų vienas per kitą ropojo vabalai ir kirmėlės, bet paliesti Amos nedrįso. Net vabalai tai suprato. Nuo pat tos akimirkos, kai iš ponios Linkoln Česterio pyrago išlindo pirmoji lerva, primerkusi akis ir sukandusi dantis ji stebeilijo į Liną.

– Nori, kad tai padaryčiau dabar?

Lina stovėjo palapinės pakraštyje, jos plaukai tebesiplaikstė kerėtojų vėjyje, lūpų kampučiai šiepėsi į vos pastebimą šypsnį. Supratau, kas tai. Pasitenkinimas.

Ne visi žino, kas iš tiesų jų pyraguose.

Lina net nebandė jų sulaikyti. Ji buvo šio sumanymo dalyvė.

Lina! Liaukis!

Bet liautis buvo neįmanoma. Ji atsiteisė už „angelus sargus“ ir Drausmės komiteto posėdį, už kiekvieną simbolinį indą su troškiniu, paliktą prie Reivenvudo vartų, ir kiekvieną Gatlino gyventojų užuojautos žvilgsnį, kiekvieną parodytą nenuoširdų jausmą. Lina grąžino juos visus, lyg būtų saugojusi, kaupusi, ir galop jie sprogte išsprogo visiems į veidus. Tikriausiai šitaip ji atsisveikino.

Ama kreipėsi į Liną, lyg jiedvi būtų vienos palapinėje.

– Vaike, gana. Iš šitų žmonelių nesulauksi, ko tikiesi. Apgailėtino miestelio apgailėtinas gailestis – abu labu nieko verti. Tuščia pyrago skarda.

Gausmą perskrodė tetos Pru balsas:

– Dėl Dievo meilės, padėkite! Greisei širdies priepuolis! – Teta Greisė gulėjo be sąmonės ant grindų. Greisonas Petis skaičiavo jai pulsą, tuo tarpu teta Pru ir teta Mersė vaikė nuo sesers amerikinius tarakonus.

– Sakiau, gana! – suriaumojo Ama nuo scenos, ir bėgdamas prie tetos Greisės būčiau galėjęs prisiekti, kad palapinė tuoj užvirs mums ant galvų.

Kai lenkiausi jai padėti, pamačiau Amą išsitraukiant kažką iš rankinės ir iškeliant aukštai virš galvos. Vienaakį Pavojų, mūsų seną medinį šaukštą visu savo gražumu. Ama pokštelėdama trenkė juo į stalą priešais.

– Ai! – kitoje palapinės pusėje susiraukė Ridlė, ledinukas iškrito jai iš rankos ir nuriedėjo į purvyną, lyg Ama būtų trenkusi su pačiu Pavojumi per jį.

Tą akimirką viskas liovėsi.

Apsidairiau Linos, bet ji buvo dingusi. Kerai, ar ko ten būta, išsisklaidė. Amerikiniai tarakonai išsilakstė iš palapinės, palikdami tik lervas ir kirmėles.

Ir mane, palinkusį virš tetos Greisės, mėginantį įsitikinti, ar ji tebekvėpuoja.

Lina, ką padarei?

◈ ◈ ◈

Kaip visada sutrikęs Linkas išsekė paskui mane iš palapinės.

– Nesuprantu. Kodėl Lina turėtų padėti Ridlei ir vaikinui kerėtojui krėsti tokius pokštus? Kas nors galėjo skaudžiai nukentėti.

Apžvelgiau atrakcionus arčiausiai mūsų, tikėdamasis išvysti Liną ar Ridlę. Jų nemačiau, tik jaunųjų ūkininkų savanorius, vėduojančius pagyvenusias moteris ir dalijančius plastikinius puodelius su vandeniu pyragų konkurso pragarą išgyvenusioms aukoms.

– Nori pasakyti, panašiai kaip mano teta Greisė?

Linkas brūkštelėjo sau per šortus norėdamas įsitikinti, ar ant jų neliko lervų.

– Maniau, jai jau galas. Laimė, tik nualpo. Tikriausiai nuo kaitros.

– Taip. Laimė, – bet aš nesijaučiau laimingas. Buvau per daug įniršęs. Turėjau surasti Liną, net jei ji nenori būti surasta. Ji privalės man paaiškinti, kodėl terorizavo visus palapinėje. Kad suvestų sąskaitas – su kuo? Keliomis senstančiomis grožio karalienėmis? Linko mama, tiesiog senstančia moterimi? Taip galėjo pasielgti Ridlė, bet ne Lina.

Temo, ir blykčiojančių žiburių bei isteriškai šūkčiojančių bažnyčios ponių maišalynėje Linkas atidžiai kažko ieškojo.

– Kur nuėjo Liv? Ar ji buvo ne su tavimi?

– Nežinau. Kai pradėjo pulti vabalai, liepiau jai sprukti pro užpakalinį išėjimą.

Išgirdęs žodį *vabalai* Linkas susigūžė.

– Gal turėtume jos paieškoti?

Prie Juokų kambario rikiavosi pulkelis žmonių, tad patraukiau ten.

– Man susidarė įspūdis, kad Liv moka savimi pasirūpinti. Manau, kai ką turime nuveikti vieni.

– Puiku.

Pasukę už kampo atsidūrėme už kelių jardų nuo įėjimo į Meilės tunelį. Priešais nutriušusius plastikinius vežimėlius, nudažytus kaip gondolos, stoviniavo Ridlė, Lina ir Džonas. Lina buvo tarp jų, ant pečių turėjo užsimetusi odinį švarkelį. Bet ji juk neturėjo odinio

švarkelio. Jis buvo Džono.

Net nepagalvojęs pašaukiau ją vardu.

– Lina!

Itanai, palik mane ramybėje.

Nepaliksiu. Ką sau galvojai?

Negalvojau. Pagaliau šį tą dariau.

Tai jau taip. Kai ką kvailo.

Tik nesakyk, kad dabar esi jų pusėje.

Žengiau sparčiai. Linkas vos spėjo su manimi.

– Juk nesiruoši pradėti muštynių, tiesa? Žmogau, viliuosi, kerėtojų vaikinas nepadegs mūsų ir nepavers statulomis ar kuo panašiu. – Paprastai Linkas būdavo pasirengęs peštis. Nors liesas, jis buvo beveik mano ūgio ir dvigubai labiau pašėlęs. Bet perspektyva kautis su antgamtine būtybe neatrodė labai patraukli. Jau kartą buvome nudegę.

Norėjau išsukti jį iš tos bėdos.

– Susitvarkysiu. Eik, surask Liv.

– Nieko nebus, žmogau. Pridengsiu tave.

Mums priartėjus prie gondolų, Džonas žengė į priekį lyg gindamas merginas, tarytum būtume tie, nuo kurių reiktų jas ginti.

Itanai, dumk iš čia.

Jos balse išgirdau baimę, bet šįkart aš jai neatsakiau.

– Ei, vaikine, kaip einasi? – nusišypsojo Ridlė ir išsivyniojo mėlyną ledinuką.

– Ridle, eik velniop.

Ji pastebėjo už manęs Linką ir jos šypsnys pasikeitė.

– Sveikas, Nutrūktgalvi. Norėtum pasivažinėti Meilės tuneliu? – Ridlė mėgino kalbėti žaismingai, bet jos balse suskambo jaudulys.

Linkas stvėrė jos ranką ir truktelėjo prie savęs, lyg iš tiesų būtų jos vaikinas.

– Ir ką gi ten veikei palapinėje? Galėjai ką nors pribaigti. Itano keturių šimtų metų tetulės vos neištiko širdies smūgis.

Ridlė ištraukė savo ranką.

– Pamanykit, keli vabaliukai. Nebūk toks melodramatiškas. Ko gero, man labiau patikai, kai būdavai sukalbamesnis.

– Tikrai, neabejoju.

Iš už Džono į priekį žengė Lina.

– Kas nutiko? Ar tetulė sveika? – ji vėl atrodė kaip mano Lina, gera ir rūpestinga, bet aš ja nebepasitikėjau. Prieš kelias minutes ji trypė moteris, kurių nekentė, ir visus kitus, buvusius su jomis palapinėje, o dabar virto ta pačia mergina, kurią bučiavau už bilietų būdelės. Tai nesiderino.

– Ką tu ten darei? Kaip galėjai jiems padėti? – nesuvokiau, koks esu įniršęs, kol neišgirdau savęs šaukiančio. Bet Džonas suvokė.

Jis trenkė delnu man per krūtinę ir aš kluptelėjau atbulas.

– Itanai! – Lina buvo išsigandusi, tiek supratau.

Liaukis! Nežinai, ką darai.

Kaip ir sakei. Pagaliau kai ką darau.

Daryk ką nors kita. Nešdinkis iš čia!

– Negali taip su ja kalbėti. Verčiau pasitrauk, kol sveikas. – Ką pražiopsojau? Su Lina išsiskyrėme vos prieš valandą, o dabar Džonas Bridas ją gina, lyg ji jau būtų jo mergina?

– Tikrai? Turėtum atsargiau rinktis, ką stumdyti, kerėtojų vaikine.

– Kerėtojų vaikinas? – jis žengė žingsnį arčiau manęs, rankos susigniaužė į kumščius. Didelius kumščius. – Nevadink manęs taip.

– O kaip turėčiau vadinti? Menkysta? – norėjau, kad jis man suduotų.

Jis man smogė, bet aš niuktelėjau pirmas. Toks jau esu kvailys. Tą akimirką, kai mano žmogiškas kumštis palietė jo plieninį antgamtinį smakrą, išliejau visą savo nusivylimą ir pyktį, laikytą savyje. Lyg būčiau trenkęs kumščiu į cementą.

Džonas sumirksėjo, žalios jo akys tapo juodos kaip anglis. Jis nieko nepajuto.

– Aš – ne kerėtojas.

Dalyvavau ne vienose muštynėse, bet nė iš tolo negalėjau tikėtis to, ką pajutau gavęs Džono Brido smūgį. Prisimenu, stebėjau besikaunančius Meikoną ir jo brolį Hantingą, mačiau jų neįtikėtiną jėgą ir greitį. Džonas beveik nesujudėjo, o aš nugara trenkiausi į žemę. Maniau, apalpsiu.

– Itanai! Džonai, liaukis! – suklykė Lina, jos skruostais tekėjo juodas makiažas.

Išgirdau, kaip Džonas tėškė į purvą ir Linką. Jo garbei, Linkas ant kojų pašoko greičiau už mane. Tik jis ir ant žemės vėl atsidūrė greičiau. Pasikėliau. Nebuvau baisiai sumuštas, bet bus nelengva nuslėpti nuo Amos mėlynes.

– Džonai, gana, – Ridlė mėgino kalbėti ramiai, bet jos balse nuskambėjo irzlumas ir ji atrodė išsigandusi – jei Ridlė gali atrodyti išsigandusi. Ji stvėrė Džono ranką. – Eime. Mums reikia šen bei ten nukakti.

Linkas pažvelgė jai tiesiai į akis, jam prireikė tam tikrų pastangų, nes jis gulėjo purve.

– Nedaryk man jokių paslaugų, Rid. Galiu pats savimi pasirūpinti.

– Matau. Išties esi Auksinė Pirštinė. – Linkas susiraukė nuo užgaulės, o gal nuo skausmo.

Kad ir kaip būtų, jis nebuvo pratęs per muštynes tysoti ant žemės. Pašoko ant kojų ir atstatė kumščius vėl pasirengęs kautis.

– Šitie kumščiai pašėlę, mažyte, ir jie dar tik įsibėgėja.

Ridlė žengė tarp Džono ir Linko.

– Ne. Jie jau baigė.

Linkas nuleido rankas ir paspyrė dulkes.

– Na, gerai, įveikčiau jį, jei jis nebūtų... Kas, po velnių, esi, žmogau?

Neleidau Džonui atsakyti, nes buvau beveik tikras, kad jau žinau.

– Jis kažkoks nelabasis, – dirstelėjau į Liną. Ji tebeverkė rankomis apglėbusi save per juosmenį, bet nemėginau jos šnekinti. Net nebežinojau, kas ji tokia.

– Manai, esu nelabasis? Demonų karys? – nusijuokė Džonas.

Ridlė pavartė akis.

– Nebūk toks pamaiva. Nelabųjų niekas nebevadina demonų kariais.

Džono pirštų sąnariai sutraškėjo.

– Aš senamadiškų pažiūrų.

Linkas atrodė sutrikęs.

– Maniau, visi jūs, vampyriūkščiai, dieną turite slėptis viduje.

– O aš maniau, visi jūs, kaimiečiai, važinėjate Trans Am'uose4 su Konfederacijos vėliavomis, išpaišytomis ant variklių dangčių, – nusijuokė Džonas, bet juokinga nebuvo. Ridlė nesitraukė iš jų tarpo.

– Kas tau darbo, Mažiau Dinkai? Džonas ne visai standartinis. Jis toks... nepakartojamas. Man patinka apie jį galvoti kaip apie būtybę, turinčią geriausių abiejų pasaulių savybių. – Nieko nesupratau, ką tarškia Ridlė. Kad ir kas buvo Džonas Bridas, ji nieko neatskleidė.

– Tikrai? O man patinka galvoti apie jį šliaužiantį atgal į savo pasaulį ir besilaikantį nuo mūsiškio kuo toliau, – Linkas kalbėjo griežtai, bet kai Džonas į jį pažvelgė, Linko veidas išblyško.

Ridlė atsisuko į Džoną.

– Eime. – Jie nusigręžė į Meilės tunelį. Vežimėliai tebesisuko po sena medine arka, nudažyta it koks Venecijos tiltas. Lina dvejojo.

– Lina, neik su jais.

Ji akimirką stovėjo, lyg svarstytų, ar nepuolus atgal į mano glėbį. Bet ją kažkas stabdė. Džonas jai kažką sukuždėjo, ir ji įlipo į plastikinę gondolą. Žiūrėjau į vienintelę savo mylėtą merginą. Juodi plaukai ir auksinės akys. Ne žalios.

Negalėjau apsimetinėti, kad auksinė spalva nieko nereiškia, jau nebe.

Stebėjau, kaip dingsta vežimėlis, palikdamas mudu su Linku vienus. Sumuštus ir sudaužytus kaip tą dieną, kai penktoje klasėje žaidimų aikštelėje susipešėme su Emoriu ir jo broliu.

– Eime. Nešdinamės iš čia, – Linkas jau ėjo šalin. Buvo naktis, ir tamsoje blykčiojo besisukančio apžvalgos rato šviesos. – Kodėl manai, kad jis nelabasis? – Linką ramino faktas, kad užpakalį jam suspardė ne koks paprastas vaikinas, o demonas.

– Jo akys tapo juodos, ir smūgis buvo toks, lyg būčiau gavęs su

sija – dviejų iš keturių.

– Tiesa, bet jis vaikšto dienomis. Ir turi tokias pat žalias akis kaip Linos... – Jis nutilo. Supratau, ką ketino pasakyti.

– Kaip būdavo Linos? Žinau. Čia kažkas ne taip, – šį vakarą viskas buvo ne taip. Negalėjau atsikratyti jausmo, apėmusio, kai į mane žvelgė Lina. Akimirką buvau tikras, kad ji neis paskui juos. Galvojau apie Liną. Bet Linkas tebekalbėjo apie Džoną.

– O kas ten per nesąmonės apie abiejų pasaulių geriausiąjį? Kokių pasaulių? Šiurpaus ir šiurpesnio?

– Nežinau. Maniau, kad jis – nelabasis.

Linkas pasukiojo petį vertindamas padarytą žalą.

– Kad ir kas jis būtų, tas puošeiva turi rimtų antgamtinių galių. Kažin, ką dar jis gali.

Mudu pasukome už kampo greta įėjimo į Meilės tunelį. Staiga sustojau. *Abiejų pasaulių geriausiasis*. O jei Džonas įstengia daug daugiau, ne tik dingti kaip nelabasis ir sumalti mudu į miltus? Jo akys žalios. O jei jis koks nors kerėtojas, savaip apdovanotas Ridlės įtikinėjimo galia? Netikėjau, kad Ridlė viena pajėgtų daryti įtaką Linai, bet jeigu jai padeda Džonas?

Tai paaiškintų, kodėl Lina elgiasi taip beprotiškai – kodėl, kol Džonas nepakuždėjo jai į ausį, atrodė, lyg norėtų eiti su manimi. Ar seniai jis jai kužda į ausį?

Atgalia plaštaka Linkas trenkė man per ranką.

– Ei, žinai, kas keisčiausia?

– Kas?

– Jie neišlindo.

– Ką čia šneki?

Jis parodė į išėjimą iš Meilės tunelio.

– Jie neišlipo pasivažinėję. – Linkas buvo teisus. Jie jokiais būdais nebūtų galėję išlipti anksčiau, nei mudu apėjome kampą. Stebėjome atvažiuojančias tuščias gondolas.

– Tai kur jie yra?

Linkas papurtė galvą, neturėdamas nė menkiausio supratimo.

– Nežinau. Gal visi trys ten dabar išdarinėja kokias iškrypėliškas nesąmones. – Abu susigūžėme. – Eime, patikrinsime. Aplinkui nė gyvos dvasios. – Linkas jau buvo pusiaukelėje prie išėjimo.

Jis buvo teisus. Iš tunelio vienas paskui kitą važiavo tušti vežimukai. Linkas stryktelėjo per užtvarą, juosiančią atrakcioną, ir nėrė į tunelį. Viduje abipus bėgių driekėsi siauri takeliai, bet buvo keblu eiti pro judančius vežimėlius ir į juos neatsitrenkti.

Vienas iš vežimukų užkliudė Linkui blauzdą.

– Čia nieko nėra. Kur jie galėjo nuvažiuoti?

– Jie negalėjo dingti, – prisiminiau, kaip Džonas Bridas išnyko iš Meikono laidotuvių. Gal jis ir gali, bet nei Ridlė, nei Lina nepajėgia

taip keliauti.

Linkas perbraukė ranka per sienas.

– Kaip manai, gal čia yra kokios slaptos kerėtojų durys ar kas nors panašaus?

Vienintelės man žinomos kerėtojų durys vedė į tunelius, į požeminį koridorių labirintą, tyliai snaudžiantį po Gatlinu ir likusiu mirtingųjų pasauliu. Tai buvo pasaulis pasaulyje, taip besiskiriantis nuo mūsiškio, kad jame keitėsi net laikas ir atstumas. Bet, kiek man žinoma, visi įėjimai į tunelius buvo įrengti pastatų viduje: Reivenvude, *Lunae Libri*, Grinbrajerio kriptoje. Kelios dažytos faneros plokštės negali būti laikomos pastatu, o po Meilės tuneliu nebuvo nieko, išskyrus žemę.

– Durys į kur? Šis daiktas riogso mugės viduryje. Jis įrengtas prieš porą dienų.

Linkas atsargiai išlindo iš tunelio.

– Kur dar jie galėjo nukeliauti?

Jei Džonas ir Ridlė naudojasi savo galiomis Linai valdyti, privalėjau tai sužinoti. Gal ir nepaaiškėtų, kodėl pastaruosius kelis mėnesius ji taip elgiasi arba kodėl jos akys auksinės, bet gal paaiškėtų, ką ji veikia su Džonu.

– Man reikia ten patekti.

Iš užpakalinės kelnių kišenės Linkas jau buvo išsitraukęs raktelius.

– Iš kur žinojau, kad taip pasakysi?

Linkas nusekė paskui mane prie Dranduleto. Norėdamas neatsilikti jis risnojo, po sportbačiais gurgždėjo žvyras. Atplėšė aprūdijusias dureles ir smuko prie vairo.

– Kur važiuojam? O gal man verčiau eiti šalin... – jis tebekalbėjo, kai išgirdau kelis žodelius, privertusius suspurdėti širdį.

Itanai, sudie.

Jie dingo – ir balsas, ir mergina. Sprogo kaip muilo burbulas, žybtelėjo kaip paskutinis sapno blyksnis.

4 Trans-American Sedan Championship – automobilių lenktynių serija (*vert. past.*).

• 6.15 •

Su niekuo nesupainiojama

Dranduletas slystelėjęs sustojo priešais Istorijos draugiją, priekinės padangos užropojo ant šaligatvio krašto, tuščioje gatvėje palengva tilo variklis.

– Ar negali truputį tyliau? Kas nors išgirs.

Pasakiau ne todėl, kad Linkas kada nors kitaip važinėtų. Vis dėlto sustojome vos už kelių pėdų nuo pastato, kuriame įsikūręs ARD štabas. Pastebėjau, kad stogas pagaliau vėl uždengtas – jį, likus kelioms dienoms iki savo gimtadienio, buvo nuplėšusi vėtra Lina. Nors

Džeksono vidurinė taip pat nukentėjo nuo tos audros, spėjau, kad jos remontas dar palauks. Mūsų apylinkėse pirmenybė teikiama kitiems dalykams.

Pietų Karolinoje beveik kiekvienoje giminėje būta bent vieno konfederato, tad tapti „Konfederacijos dukterų“ nare nebuvo sunku. Vis dėlto norint prisijungti prie ARD, reikėjo būti giminystės ryšiais susijusiai su žmogumi, kovojusiu Amerikos nepriklausomybės kare. Kebliausia būdavo tai įrodyti. Jei pats asmeniškai nepasirašei Nepriklausomybės deklaracijos, turėjai surinkti didžiausią krūvą dokumentų. Ir net tada turėdavai gauti kvietimą; vadinasi, turėdavai gerintis Linko mamai ir pasirašinėti visas tuo metu jos platinamas peticijas. Gal šitie dalykai Pietuose buvo svarbesni nei Šiaurėje, gal mums reikėjo įrodyti, kad kažkada visi kovėmės toje pačioje fronto pusėje. Mirtingoji mūsų miestelio dalis buvo ne mažiau susipainiojusi nei ta, kuri priklausė kerėtojams.

Šį vakarą pastatas atrodė tuščias.

– Nepanašu, kad kas nors galėtų mus išgirsti. Iki nesibaigs „bulių“ kautynės, visi pažįstami bus mugėje.

Linkas neklydo. Gatlinas galėjo būti vaiduoklių miestas. Dauguma gyventojų dar sukiojosi mugėje, o grįžusieji namo prilipę prie telefonų aptarinėjo pyragų kepimo konkurso smulkmenas, konkurso, kuris dešimtmečiams pateks į istoriją. Buvau beveik tikras, kad ponia Linkoln nebūtų leidusi nė vienai ARD narei praleisti progos pamatyti, kaip ji sukliudysianti Amai laimėti pirmąją konkurso vietą. Nors dabar tikriausiai Linko mama gailėjosi šiais metais nesivaržiusi dėl gardžiausiai marinuotų valgomųjų ybiškių.

– Ne visi, – galvoje nebuvo nei minčių, nei noro ką nors aiškinti, bet žinojau, kur galėtume pasisemti ir vieno, ir kito.

– Tu tikras, kad tai geras sumanymas? O jei Marianos čia nėra? – Linkas akivaizdžiai nervinosi. Pamatęs Ridlę, besišlaistančią su nežinia kokiu mutantu nelabuoju, jis parodė ne pačias geriausias savo ypatybes. Ir ne todėl, kad turėtų dėl ko nerimauti. Buvo ganėtinai aišku, į ką nusitaikęs Džonas Bridas, – tikrai ne į Ridlę.

Patikrinau savo mobiliuką. Beveik vienuolika.

– Gatline nedarbo diena. Žinai, ką tai reiškia. Dabar Mariana turėtų būti *Lunae Libri*. – Taip jau čia būdavo. Kiekvieną šiokiadienį nuo devintos ryto iki šeštos vakaro Mariana būdavo vyriausioji Gatlino apygardos bibliotekininkė. Bet šventinėmis dienomis nuo devintos vakaro iki šeštos ryto ji dirbdavo vyriausiąja kerėtojų bibliotekininke. Gatlino biblioteka uždaryta, vadinasi, veikia Kerėtojų biblioteka. O *Lunae Libri* yra durys, vedančios į tunelius.

Užtrenkiau Dranduleto dureles, Linkas iš pirštinių skyrelio ištraukė žibintą.

– Žinau, žinau. Gatlino biblioteka uždaryta, tad visą naktį veikia

Kerėtojų biblioteka, nes dauguma Marianos skaitytojų dienomis nesirodo, – Linkas pamojavo žibintu, nukreipęs jį į sieną prieš mus. Žalvarinė iškaba skelbė Amerikos revoliucijos dukterys. – Vis dėlto jei mama ar ponia Ašer, arba ponia Snou sužinotų, kas yra jų pastato rūsyje... – sunkiu metaliniu žibintu jis mostelėjo it kokiu ginklu.

– Ketini ką nors nudėti su tuo daiktu?

Linkas gūžtelėjo pečiais.

– Niekada nežinai, ką sutiksi ten, apačioje.

Supratau, ką jis turi omenyje. Nė vienas iš mudviejų nesilankė *Lunae Libri* nuo Linos gimtadienio. Paskutinį kartą joje atsidūrėme labiau dėl kilusio pavojaus, nei domėdamiesi žodynais.

Dėl pavojaus ir mirties. Tą naktį kažką padarėme ne taip, taip pat ir čia. Jei būčiau anksčiau nukakęs į Reivenvudą, jei būčiau radęs „Mėnulių knygą“, jei būčiau padėjęs Linai kovoti su Sarafina... Jei bent vieną dalyką būtume padarę kitaip, ar Meikonas dabar būtų gyvas?

Mėnesienoje apėjome seną raudonų plytų pastatą. Linkas žibintu apšvietė grotelių apačią ir aš pritūpiau prie jų.

– Pasiruošęs, žmogau?

Šviesa jo rankoje virpėjo.

– Kai tik būsi pasiruošęs tu.

Ištiesiau ranką pro pažįstamas groteles už namo. Kaip visuomet, mano ranka dingo iliuziniame *Lunae Libri* įėjime. Gatline ne tiek daug dalykų buvo iš tiesų tai, kas atrodė iš pirmo žvilgsnio, bent tose vietose, kurios kaip nors siejosi su kerėtojais.

– Stebiuosi, kad užkeikimas tebeveikia, – Linkas stebėjo, kaip aš lyg niekur nieko ištraukiu iš grotelių ranką.

– Lina sakė, jis nesunkus. Kažkoks paslepiantis Larkino užkeikimas.

– Ar kada pagalvojai, kad čia galėtų būti spąstai? – Žibintas šokčiojo taip smarkiai, kad šviesos spindulys vos apšvietė groteles.

– Įsitikinti galima tik šitaip, – užsimerkiau ir žengiau pro groteles. Vieną akimirką stovėjau peraugusiuose krūmuose už ARD pastato, kitą atsidūriau akmeninėje laiptinėje, vedančioje į *Lunae Libri* požemius. Suvirpėjau peržengdamas užburtą bibliotekos slenkstį, bet ne todėl, kad būčiau pajutęs ką nors antgamtiška. Virpulį, jausmą, kad ne viskas gerai, sukėlė pojūtis, jog nejaučiu jokio skirtumo. Abiejose grotelių pusėse oras buvo tik oras, net jei aplink tamsu, nors į akį durk. Dabar nebejutau jokios magijos – nei Gatline, nei po juo. Jaučiausi sumuštas ir piktas, bet turėjau vilties. Buvau įsitikinęs, kad Lina Džonui neabejinga. Vis dėlto jei buvo bent menkiausias šansas man klysti, o jai poveikį daro Džonas ir Ridlė, vertėjo dar kartą peržengti groteles.

Paskui mane klupdamas pro duris įvirto Linkas ir išmetė savo žibintą. Šis nudardėjo laiptais žemyn, ir mudu stovėjome tamsoje, kol

vienas paskui kitą ant koridoriaus sienų užsiliepsnojo deglai.

– Atleisk. Mane tai visuomet glumina.

– Linkai, jei nenori... – prieblandoje neįžiūrėjau jo veido.

Tuoj pat tamsoje išgirdau jo balsą:

– Aišku, nenoriu, bet privalau. Na, nesakau, kad Rid – mano gyvenimo meilė. Tikrai ne. Būtų kvaila. Bet jei Lina kalbėjo tiesą ir Rid nori keistis? O jei tas vampyriūkštis kaip nors daro įtaką ir jai? – Abejojau, ar Ridlei kas nors daro įtaką, išskyrus ją pačią. Bet nieko neatsakiau.

Kalbėjome ne tik apie Liną ir mane. Linko širdyje blogąja prasme tebekaraliavo Ridlė. Juk nenorėtumėte įsimylėti sirenos. Net kerėtoją mylėti – ne juokai.

Nusekiau paskui jį į mirgančią, deglų nutviekstą tamsą – į pasaulį po mūsų miesteliu. Gatliną iškeitėme į kerėtojų valdas, kur gali bet kas nutikti. Stengiausi negalvoti apie tuos laikus, kai tik to ir tetroškau.

Kada tik praeidavau pro akmeninę arką su iškaltais žodžiais DOMUS LUNAE LIBRI, įžengdavau į kitą pasaulį, lygiagrečią visatą. Dabar kai kurios to pasaulio vietos jau buvo pažįstamos: apsamanojusių akmenų kvapas, muskusinis Pilietinį karą ir dar senesnius laikus menančio pergamento aromatas, nuo deglų kylantys ir prie iškalinėtų lubų pakibę dūmai. Užuodžiau drėgnas sienas, girdėjau teškant pavienius požeminio vandens lašus, palengva tekančius akmeninių grindų raštais. Bet buvo vietų, kurių niekuomet nepažinsiu. Tamsos lentynų pakraščiuose, tų bibliotekos dalių, kurių niekuomet neregėjo nė vienas mirtingasis. Kažin, kiek jų matė mano mama?

Nusileidome laiptais į apačią.

– Kas dabar? – Linkas susirado žibintą ir nukreipė jį į šalia esančią koloną. Į Linką piktai žvelgė grėsminga akmeninio grifo galva. Linkas nukreipė šviesą į šalį ir ji sumirgėjo ant kyšančių iššieptų chimeros ilčių. – Jei čia biblioteka, tuomet nenorėčiau pamatyti kerėtojų cypės.

Išgirdau užsiliepsnojančius deglus.

– Palauk ir pamatysi.

Vienas paskui kitą įsiplieskė rotondą supantys žibintai, ir išvydome ištisą kolonadą su nuožmių mitologinių būtybių – kerėtojų ir mirtingųjų – eilėmis, apsivijusiomis kiekvienos kolonos papėdę.

Linkas susigūžė.

– Čia tikrai šlykšti vieta. Na, tik sakau taip.

Paliečiau agonijos iškreiptą moters veidą, iškaltą tarp akmeninių liepsnos liežuvių. Linkas perbraukė ranka kitą veidą su apnuogintais stambiais iltiniais dantimis.

– Žiū, koks šuo. Atrodo kaip Baubas, – jis žvilgtelėjo dar kartelį ir suvokė, kad iltys išdygusios vyro burnoje. Linkas skubiai atitraukė ranką.

Vienas iškaltas akmeninis verpetas atrodė lyg iš akmens ir dūmų. Tarp kolonos vingių ir klosčių ryškėjo veidas, ir jis man pasirodė matytas. Buvo sunku pasakyti, nes kilo iš masyvaus akmens. Regis, veidas kovojo su akmeniu, mėgindamas pro jį prasibrauti prie manęs. Akimirką pamaniau, kad lūpos veide sujudėjo, lyg stengtųsi prabilti.

Atsitraukiau atbulas.

– Kokia čia velniava?

– Kas? Kur? – Linkas stovėjo šalia stebeilydamas į koloną, kuri vėl buvo tik kolona, supama vilnijančių bangų ir vijų. Veidą prarijo raštas, kaip jūros bangose pranyksta galva. – Gal vandenynas? Ugnies dūmai? Kodėl tau rūpi?

– Nesvarbu, – negalėjau pamiršti, nors ir nesupratau, kas dedasi. Tas veidas akmenyje man pažįstamas. Kažkur anksčiau buvau jį matęs. Ši salė atrodė klaiki, perspėjanti, kad kerėtojų pasaulis – tamsi vieta, nesvarbu, kurią pusę palaikytum.

Užsidegė dar vienas žibintas, ir pasirodė senų knygų, rankraščių ir kerėtojų pergamento ritinių prikrautos lentynos. Nuo rotondos jos sklido į visas šalis it rato stipinai ir dingo tamsoje. Plykstelėjęs užsiliepsnojo paskutinis deglas, ir pamačiau raižytą raudonmedžio stalą, prie kurio turėjo sėdėti Mariana.

Prie stalo nieko nebuvo. Nors Mariana visuomet sakydavo, kad *Lunae Libri* – senosios magijos – nei tamsiosios, nei šviesiosios – vieta, be jos visa biblioteka atrodė ganėtinai tamsi.

– Čia nieko nėra, – Linko balse suskambo pralaimėjimas.

Stvėriau nuo sienos deglą ir padaviau jam, kitą pasiėmiau pats.

– Jie čia, požemiuose.

– Iš kur žinai?

– Žinau, ir tiek.

Ėmiau irtis pro lentynas, lyg žinočiau, kur einąs. Ore tvyrojo tirštas susiraičiusių ir aptrupėjusių senų knygų ir senovinių rankraščių kvapas, dulkėtos ąžuolinės lentynos linko nuo per šimtmečius sukauptų žodžių svorio. Pakėliau deglą prie artimiausios lentynos. „Kerai, kad merginai apželtų kojos“. „Kerai susaistyti ir apžavėti“. „Krakmolo saldainiai: kaip juos užkeikti“. Tikriausiai esame prie K raidės.

– „Mirtingo žmogaus gyvenimo destrukcija. Kritinė riba“. Šita turėtų būti prie M, – Linkas siekė knygos.

– Neliesk. Nudegsi ranką. – Pats to išmokau iš savo klaidų. Mane išmokė „Mėnulių knyga“.

– Ar šitos neturėtume bent paslėpti? Už tos apie krakmolo saldainius? – kilo sumanymas Linkui.

Nenuėjome nė dešimties pėdų, kai išgirdau juoką. Mergišką juoką, su niekuo nesupainiojamą, aidu atsimušantį nuo iškalinėtų lubų.

– Girdi?

– Ką? – Linkas mostelėjo deglu ir vos nepadegė artimiausios pergamento ritinių krūvos.

– Atsargiai. Čia, požemyje, kilus gaisrui atsarginio išėjimo nėra.

Priėjome lentynų susikirtimo vietą. Vėl išgirdau juoką – jis aidėjo beveik kaip muzika. Gražus ir pažįstamas jo skambesys vertė mane jaustis saugų, o pasaulį, kuriame stovėjau, ne tokį atšiaurų.

– Gal tai Mariana. Ji juk mergina. – Dirstelėjau į jį, lyg būtų kuoktelėjęs, o jis gūžtelėjo pečiais. – Lyg ir.

– Tai ne Mariana, – rankos mostu parodžiau, kad įsiklausytų, bet juoko nebesigirdėjo. Patraukėme jo link, o koridorius sukosi, ir pasiekėme kitą rotondą, panašią į pirmąją.

– Manai, ten Lina ir Ridlė?

– Nežinau. Čionai, – juoko beveik nebegirdėjau, bet žinojau, kieno jis. Giliai širdyje visuomet nujaučiau, kad Liną surasčiau, kad ir kur ji būtų. Negalėjau to paaiškinti, tiesiog žinojau.

Tai nebuvo laužta iš piršto. Jei mudviejų ryšys toks stiprus, kad galime sapnuoti tuos pačius sapnus ir bendrauti nesikalbėdami, kodėl negalėčiau pajusti, kur ji? Panašiai kaip važiuodamas namo iš mokyklos arba kitos vietos, kurioje lankaisi kiekvieną dieną, prisimeni tik tiek, kad išvažiavai iš automobilių aikštelės, o paskui susivoki įvažiuojąs į keliuką, vedantį prie tavo namų, bet neprisimeni, kaip čia atsiradai.

Ji buvo mano kelionės tikslas. Visuomet keliavau pas Liną, net jei taip neatrodė. Net jei ji nekeliavo pas mane.

– Truputį toliau.

Už kito posūkio pamatėme gebenėmis apaugusį koridorių. Iškėliau deglą ir tarp lapų įsižiebė žalvarinis žibintas.

– Žiūrėk.

Žibintas apšvietė po vijokliais pasislėpusias duris. Ėmiau grabalioti sieną ir suradau šaltą geležinę sklendę. Ji buvo pusmėnulio formos. Kerėtojų mėnulio.

Vėl išgirdau juoką. Ten turėtų būti Lina. Yra dalykų, kuriuos žinai, ir tiek. Pažinojau Liną. Buvau tikras, kad širdis manęs nesuklaidins.

Širdis daužėsi krūtinėje. Pastūmęs atidariau duris, sunkias ir girgždančias. Jos atsivėrė į nuostabų kabinetą. Palei tolimąją sieną ant milžiniškos lovos su baldakimu gulėjo mergina ir kažką rašė į mažytę raudoną užrašų knygutę.

– Li...

Ji nustebusi pakėlė galvą.

Tik tai buvo ne Lina.

Tai buvo Liv.

Akimirką stojo nejauki tyla. Paskui ji virto triukšminga sumaištimi. Linkas rėkė ant Liv, ši rėkė ant manęs, aš užsipuoliau Marianą, kuri laukė, kada liausimės.

– Ką čia veiki?

– Kodėl palikai mane mugėje?

– Teta Mariana, ką ji čia veikia?

– Užeikite, – Mariana plačiai atvėrė medines duris ir atsitraukė, įleisdama mus vidun. Šios už manęs pokštelėdamos užsitrenkė, išgirdau Marianą užšaunant skląstį. Pajutau kylančią paniką ar klaustrofobiją, nors tam nebuvo priežasties, nes kambarys neatrodė mažas. Bet tvankus. Oras buvo tirštas, ir neapleido jausmas, kad stoviu kažkokioje labai privačioje erdvėje, pavyzdžiui, miegamajame. Kaip ir skambėjęs juokas, ji atrodė pažįstama, nors tokia nebuvo. Kaip veidas akmenyje.

– Kur mes?

– Po vieną klausimą, Itanai Veitai, tik po vieną. Atsakysiu į vieną tavo klausimą, o tu – į vieną mano.

– Ką čia veikia Liv? – nežinia kodėl, bet pykau. Ar bent vienas žmogus mano gyvenime gali būti normalus? Ar kiekvienas privalo turėti slaptą gyvenimą?

– Sėsk. Prašau, – Mariana mostelėjo į apskritą stalą kambario viduryje.

Liv atrodė suirzusi. Ji pakilo nuo lovos priešais keistai žioruojantį židinį; užuot degęs oranžine liepsna, jis ruseno baltai ir ryškiai.

– Olivija čia, nes ji – mano vasaros mokslinių tyrimų padėjėja. Dabar turiu klausimą tau.

– Palaukite. Atsakymas ne toks. Tą aš jau žinojau, – buvau nė kiek ne mažiau užsispyręs nei Mariana. Mano balsas nuaidėjo kambaryje, ir aš pastebėjau prie aukštų skliautuotų lubų kabantį įmantrų sietyną. Jis buvo padarytas iš kažkokio glotnaus, balto, poliruoto rago. O gal iš kaulo? Geležinėse jo žvakidėse degė ilgos smailios žvakės, jos kambaryje skleidė švelnią mirgančią šviesą – vienus kampus apšvietė, kitus paliko tamsius ir slėpiningus. Tolimojo kampo šešėliuose pastebėjau aukštos juodmedžio lovos su baldakimu groteles. Tokią pat lovą kažkur buvau anksčiau matęs. Šiandien mane persekiojo nesibaigiantis baisingas *déjà vu*, ir ši apgauli atmintis varė mane iš proto.

Nė kiek nesuglumusi Mariana atsilošė kėdėje.

– Itanai, kaip suradai šią vietą?

Ką galėjau atsakyti, kai šalia stovėjo Liv? Kad maniau girdįs Liną, jaučiąs ją? Bet instinktyviai atkeliavau pas Liv? Pats nepajėgiau savęs suprasti.

Nudūriau akis į šalį. Nuo grindų iki lubų kilo juodos medinės

spintos, prikimštos knygų ir retų daikčiukų – aiškiai kažkieno asmeninė kolekcija. Žmogaus, daugiau kartų apkeliavusio aplink pasaulį, nei aš apsilankęs parduotuvėje „Stok ir vok“. Vienoje lentynoje lyg senoje vaistinėje stovėjo išrikiuoti senoviniai buteliai ir buteliukai. Kita buvo prikrauta knygų. Prisiminiau Amos kambarį, tik čia nestirksojo šūsnys senų laikraščių ir trūko stiklainių su kapinių žemėmis. Vis dėlto viena knyga išsiskyrė iš kitų – „Tamsa ir šviesa: burtų atsiradimas“.

Atpažinau ir lovą, ir biblioteką, ir tvarkingai išdėliotus dailius niekučius. Šis kambarys galėjo priklausyti tik vienam žmogui, kuris net nebuvo žmogus.

– Šis kambarys buvo Meikono, tiesa?

– Galbūt.

Linkui iš rankų iškrito keistas apeiginis durklas, su kuriuo jis žaidė. Durklas tarkštelėjo į grindis, ir aš sutrikęs mėginau padėti jį atgal ant lentynos. Gyvas ar miręs, Meikonas Reivenvudas tebekėlė Linkui neapsakomą baimę.

– Spėju, kad kerėtojų tunelis veda tiesiai į jo miegamąjį Reivenvude. – Šis kambarys buvo tarsi veidrodinis jo miegamojo Reivenvudo dvare atspindys, trūko tik sunkių, saulės šviesos nepraleidžiančių užuolaidų.

– Gal ir taip.

– Jūs tą knygą atnešėte čia, nes po archyve patirtų regėjimų nenorėjote, kad ją matyčiau.

Mariana labai rūpestingai rinko žodžius.

– Tarkime, tu teisus, ir šis kambarys – privatus Meikono kabinetas, vieta, kur jis mėgdavo susikaupti. Net jei ir taip, kaip šį vakarą mus suradai?

Paspyriau storą indišką kilimėlį po kojomis. Jo sudėtingas raštas buvo susiūtas iš juodų ir baltų atraižėlių. Nenorėjau aiškinti, kaip suradau šią vietą. Tai trikdė. O jei pasakyčiau, tai gali virsti tiesa. Bet ar taip gali būti? Kaip mano nuojauta galėjo nuvesti mane pas kitą merginą, ne pas Liną?

Bet vėlgi, jei nepasakysiu Marianai, tikriausiai niekuomet neišsikrapštysiu iš šito kambario. Tad nutariau pasitenkinti puse tiesos.

– Ieškojau Linos. Su Ridle ir jos draugu Džonu ji nusileido čia, ir man atrodo, kad pakliuvo į bėdą. Šiandien mugėje Lina kai ką iškrėtė...

– Tiesiog sakykime, kad Ridlė buvo tokia kaip visada. Bet ir Lina elgėsi kaip Ridlė. Gali būti, kad ji iš kailio neriasi čiulpdama savo ledinukus, – Linkas vyniojo iš popieriaus mėsos lazdelę „Slim Jim“, tad nepastebėjo, kaip į jį spoksau. Neketinau nei Marianai, nei Liv pasakoti smulkmenų.

– Buvome tarp knygų lentynų, ir aš išgirdau merginos juoką. Ji juokėsi – na, nežinau – tikriausiai linksmai. Atsekiau paskui ją čia. Noriu pasakyti, atsekiau paskui jos balsą. Tikrai negaliu to paaiškinti, – dirstelėjau į Liv. Mačiau, kaip jos blyški oda paraudo. Nematančiomis akimis ji spoksojo į vieną tašką ant sienos.

Mariana suplojo delnais – svarbaus atradimo ženklas.

– Spėju, kad juokas tau pasirodė girdėtas.

– Taip.

– Ir nusekei paskui jį nė nesusimąstęs. Labiau vedamas nuojautos.

– Galima sakyti ir taip, – nebuvau tikras, kur ji suka, bet Marianos akyse degė tas kvaištelėjusios mokslininkės žvilgsnis.

– Kai būni su Lina, ar kartais gali kalbėtis su ja be žodžių?

Linktelėjau galvą.

– Turite omenyje keltingą?

Sukrėsta Liv pakėlė į mane akis.

– Ką paprastas mirtingasis gali išmanyti apie keltingą?

– Puikus klausimas, Olivija, – jiedvi persimetė tokiais žvilgsniais, kad aš suirzau. – Klausimas vertas atsakymo.

Mariana priėjo prie lentynų ir ėmė raustis Meikono bibliotekoje, lyg savo rankinėje ieškotų automobilio raktelių. Stebėjau, kaip ji varto jo knygas, ir nervinausi, nors jo čia nebuvo ir matyti jis negalėjo.

– Tiesiog tai įvyko. Lyg būtume suradę vienas kitą savo galvose.

– Moki skaityti mintis ir nieko man nesakei? – Linkas spoksojo į mane, lyg ką tik būtų sužinojęs, jog esu Sidabrinis banglentininkas. Jis nervingai pasitrynė galvą. – Ei, žmogau, visas tas reikalas su Lina? Aš tave erzinau, – jis nudūrė akis į šalį. – Ar ir dabar jas skaitai? Skaitai, tiesa? Žmogau, dink iš mano galvos, – jis atsitraukė nuo manęs ir atsirėmė į knygų lentyną.

– Aš neskaitau tavo minčių, kvaily. Mudu su Lina kartais galime girdėti vienas kito mintis. – Linkui, regis, pagerėjo, bet jis taip lengvai neišsisuks. – Ką galvodavai apie Liną?

– Nieko. Trukdžiau tau, – jis išsitraukė iš lentynos knygą ir apsimetė ją vartąs.

Mariana paėmė knygą Linkui iš rankų.

– Štai ji. Kaip tik ta knyga, kurios ieškojau, – ji atvertė apiplyšusią odinę knygą ir taip greitai pervertė jos lapus, kad buvo aišku, jog žino, ko ieško. Knyga atrodė lyg koks senas vadovėlis ar žinynas.

– Štai, – ji ištiesė knygą Liv. – Ar panašu? – Liv palinko arčiau, ir jiedvi linksėdamos ėmė kartu versti puslapius. Mariana atsitiesė ir paėmė knygą iš Liv rankų. – Taigi, Olivija. Kaip gali paprastas mirtingasis perdavinėti keltingu mintis?

– Negali. Nebent, profesore Aškroft, jis būtų nepaprastas mirtingasis, – jiedvi šypsojosi man, tarsi būčiau vaikas, ką tik žengęs pirmuosius žingsnius, arba kas nors ketintų man pranešti, jog sergu

nepagydoma liga, ir nuo jų žvilgsnių man svilo padai.

– Gal malonėtumėte paaiškinti šitą pokštą?

– Tai ne pokštas. Nori pasižiūrėti pats? – Mariana padavė man knygą.

Pažvelgiau į puslapį. Neklydau manydamas, jog tai vadovėlis. Tai buvo savotiška kerėtojų enciklopedija su piešiniais, kiekviename puslapyje kas nors parašyta man nesuprantamomis kalbomis. Bet kai kas buvo ir angliškai.

– Vedlys, – pažvelgiau į Marianą. – Ar tai tas, kuo mane laikote?

– Skaityk toliau.

– Vedlys: tas, kuris žino kelią. Sinonimai: vadas, tyrinėtojas, vairininkas. Generolas. Žvalgas. Šturmanas. Tas, kuris žymi kelią, – sumišęs pakėliau akis.

Bent kartą Linkas neatrodė sutrikęs.

– Tai jis – tarsi žmogus-kompasas? Jei jau kalbame apie antgamtines galias, tai čia ne kažin kas. Lyg koks Akvameno kerėtojų atitikmuo.

– Akvameno? – Mariana ne itin domėjosi komiksais.

– To, kuris kalbasi su žuvimis, – Linkas papurtė galvą. – Nepasakyčiau, kad mato kiaurai.

– Aš neturiu jokių antgamtinių galių. – O gal turiu?

– Skaityk toliau, – Mariana bakstelėjo į puslapį.

– Mūsų tarnystė prasidėjo dar prieš kryžiaus žygius. Turėjome daug vardų ir buvome bevardžiai. Kaip šnipštelėjimas pirmajam Kinijos imperatoriui į ausį, šiam kontempliuojant apie Didžiąją sieną, arba ištikimas narsiausio Škotijos riterio bendražygis, šiam kaunantis dėl savo šalies nepriklausomybės. Visuomet juos vedė mirtingieji, turintys didį tikslą. Kaip pasiklydę Kolumbo ir Vasko da Gamos laivai turėjo vedlius, atvedusius juos į naujus pasaulius, taip ir mes esame tam, kad vestume kerėtojus, keliaujančius į didelį tikslą. Esame... – Negalėjau suprasti žodžių prasmės.

Paskui šalia savęs išgirdau Liv balsą, lyg ji mokėtų tuos žodžius atmintinai.

– Tie, kurie suranda, kas pamesta. Tie, kurie žino kelią.

– Pabaik skaityti, – Mariana staiga surimtėjo, lyg šie žodžiai turėtų pranašystės galios.

– Esame atsidavę didiems žmonėms, didiems ketinimams, didiems tikslams. Iki kapo duobės ištikimi svarbiems ketinimams, svarbiems tikslams. – Užverčiau knygą ir grąžinau ją Marianai. Daugiau nieko nenorėjau žinoti.

Buvo sunku perprasti Marianos veidą. Ji vartė knygą rankose ir žvelgė į Liv.

– Taip manai?

– Gali būti. Juk būdavo.

– Tik ne Reivenvudui. Arba, tiesą sakant, Dukein.

– Bet, profesore Aškroft, jūs pati sakėte. Linos sprendimas sukels pasekmių. Jei ji pasirinks tapti šviesiąja, mirs visi tamsieji šeimos kerėtojai, o jei pasirinks tapti tamsiąja... – Liv nebaigė. Žinojome, kuo tai baigsis. Mirs visi šviesieji šeimos kerėtojai. – Nejau nesutinkate, kad jos kelias labai prasmingas?

Man nepatiko, kaip plėtojasi šis pokalbis, nors gerai nežinojau, kur jis veda.

– Ei! Aš sėdžiu štai čia. Gal malonėtumėte ką nors paaiškinti?

Liv prabilo lėtai, tarytum būčiau vaikas, atėjęs į biblioteką, kad jam garsiai paskaitytų.

– Itanai, kerėtojų pasaulyje vedlį turi tik didį tikslą turintys kerėtojai. Vedlių nedažnai pasitaiko, gal tik kartą per šimtmetį, ir jie niekuomet nepasirodo atsitiktinai. Jei esi vedlys, esi čia dėl kokios nors priežasties – didelio arba baisaus tikslo, savo tikslo. Esi tiltas tarp kerėtojų ir mirtingųjų pasaulio ir, kad ir ką darytum, turi būti be galo atsargus.

Klestelėjau ant lovos, šalia manęs prisėdo ir Mariana.

– Turi savo likimą, kaip ir Lina. Tai reiškia, kad reikalai gali baisingai susipainioti.

– Manote, tie keli pastarieji mėnesiai nebuvo sudėtingi?

– Nė nenutuoki, ką man teko matyti. Ir tavo mamai, – Mariana nusuko žvilgsnį į šalį.

– Taigi manote, esu vienas tų vedlių? Žmogus-kompasas, kaip sakė Linkas, ar kas nors panašaus?

– Ne tik tai. Vedliai ne tik žino kelią. Jie *yra* kelias. Jie veda kerėtojus jiems likimo nulemtu keliu, keliu, kurio patys gali ir nerasti. Galbūt esi kurio nors Reivenvudo ar Dukein vedlys. Tai dar neaišku, – regis, Liv suprato, apie ką kalba, o tai mane glumino. Todėl stengiantis suvokti, ką jiedvi kalba, protas vis grąžindavo mane į praeitį.

– Teta Mariana, pasakykite jai. Aš negaliu būti vedlys. Mano tėvai – paprasti mirtingieji. – Niekas nepatvirtino akivaizdžios tiesos, kad mama priklausė kerėtojų pasauliui, kaip ir Mariana, tik niekas apie tai niekuomet nekalbėjo, bent su manimi.

– Vedliai ir yra paprasti žmonės, tiltas tarp kerėtojų ir mūsiškio pasaulio, – Liv siekė kitos knygos. – Žinoma, tavo mamą būtų sunku pavadinti paprasta mirtingąja, nė trupučio ne lengviau nei mane ar profesorę Aškroft.

– Olivija! – Mariana sustingo.

– Juk nenorite pasakyti...

– Jo mama nenorėjo, kad jis žinotų. Daviau žodį, jei kas nors įvyktų...

– Gana! – trenkiau knyga į stalą. – Neturiu ūpo klausytis jūsų taisyklių. Tik ne šįvakar.

Liv nervingai sukiojo savo laikrodį – mokslinį eksperimentą.

– Kokia aš kvailė.

– Ką žinai apie mano mamą? – atsigręžiau į Liv. – Tučtuojau klok.

Mariana susmuko į kėdę šalia manęs. Rausvos dėmės Liv skruostuose užsiliepsnojo.

– Prašau man atleisti, – papurtė galvą ji, bejėgiškai žvilgčiodama tai į Marianą, tai į mane.

Mariana iškėlė ranką.

– Itanai, Olivija viską žino apie tavo mamą.

Atsisukau į Liv. Jai nė neprasižiojus žinojau, ką man papasakos. Galva sprogte sprogo nuo tiesos. Liv per daug išmanė apie kerėtojus ir vedlius ir buvo čia, tuneliuose, stovėjo Meikono kabinete. Jei nebūčiau taip sutrikęs dėl to, kuo jos mane laiko, būčiau suvokęs, kas yra Liv. Nežinau, kodėl taip ilgai to neperpratau.

– Itanai.

– Tu – viena jų, kaip teta Mariana ir mano mama.

– Jų? – paklausė Liv.

– Tu – saugotoja. – Ištarus šiuos žodžius, jie virto tiesa, ir aš tuo pat metu jaučiau viską ir nejaučiau nieko. Mano mama čia, tuneliuose, su masyviu Marianos kerėtojų raktų ryšuliu. Mano mama ir jos slaptas gyvenimas; šiame slaptame pasaulyje mano tėvui ir man niekada nebuvo ir negalėjo atsirasti vietos.

– Aš nesu saugotoja, – Liv atrodė sumišusi. – Dar ne. Gal kada nors. Aš mokausi.

– Mokaisi būti kai kuo daugiau nei Gatlino apygardos bibliotekininke, štai todėl su savo aukščiausio lygio stipendija atsidūrei čia, užmiršto krašto vidury. Jei apskritai gauni stipendiją. O gal ir apie ją melavai?

– Siaubingai nemoku meluoti. Tikrai gaunu stipendiją, bet ją moka mokslininkų draugija, gerokai senesnė už Djuko universitetą.

– Ir Harou mokyklą.

Ji linktelėjo.

– Ir Harou mokyklą.

– O kaip dėl ovaltino? Ar bent tai buvo tiesa?

Liv gailiai šyptelėjo.

– Aš – iš Kings Langlio ir tikrai mėgstu ovaltiną, bet turėčiau visiškai nuoširdžiai prisipažinti, atvykusi į Gatliną labiau pamėgau gėrimą „Quik“.

Netekęs žado Linkas šleptelėjo ant lovos.

– Nė žodžio nesuprantu, ką ji kalba.

Liv vertė knygos lapus, kol pasirodė brėžinys – pagal laiką išdėstyta saugotojų seka. Išvydau savo mamos vardą.

– Profesorė Aškroft teisi. Studijavau Lailos Ivers darbus. Tavo mama buvo talentinga saugotoja, nuostabi rašytoja. Viena mano

kursinio darbo dalis – išstudijuoti buvusių saugotojų paliktus užrašus.

Užrašus? Mama turėjo užrašų, kuriuos matė Liv, o aš – ne? Sutramdžiau norą sienoje išmušti skylę.

– Kodėl? Kad nedarytum tų pačių klaidų? Kad galų gale nežūtum automobilio avarijoje, kurios niekas nematė ir negali paaiškinti? Kad nepaliktum savo šeimos, spėliojančios apie tavo slaptą gyvenimą ir kodėl niekad jiems apie jį nepasakojai?

Ant Liv skruostų vėl atsirado dvi rausvos dėmės. Pradėjau prie to priprasti.

– Kad galėčiau tęsti jų darbą ir kad nenutiltų jų balsai. Kad vieną dieną, kai tapsiu saugotoja, žinočiau, kaip išsaugoti kerėtojų archyvą – *Lunae Libri*, rankraščius, kerėtojų įrašus. Be saugotojų, kurie darbavosi iki manęs, tai padaryti neįmanoma.

– Kodėl?

– Nes jie – mano mokytojai. Semiuosi iš jų patirties, žinių, kurias surinko būdami saugotojais. Viskas yra susiję, ir be jų užrašų negaliu suprasti dalykų, kuriuos atrandu pati.

Papurčiau galvą.

– Nesuprantu.

– Nesupranti? Kokį velnią čia malame? – prabilo Linkas nuo lovos.

Mariana uždėjo ranką man ant peties.

– Manau, balsas, kurį išgirdai, juokas, atsklidęs koridoriumi, buvo tavo mamos. Tave čia atvedė Laila, nes tikriausiai norėjo, kad apie tai pasikalbėtume. Kad suvoktum savo ir Linos arba Meikono tikslą. Juk esi susaistytas su vienu iš jų namų ir vienu likimu. Tik dar nežinau kieno.

Prisiminiau veidą kolonoje, juoką ir jausmą, kad jau esu čia buvęs, apėmusį Meikono kambaryje. Ar tai buvo mama? Nuo tos popietės kabinete, kai mudu su Lina knygose radome jos žinutę, mėnesių mėnesius laukiau jos ženklo.

Ar pagaliau ji mėgina dabar su manimi susisiekti?

O jei ne?

Suvokiau dar kai ką.

– Jei esu vienas tų vedlių – nesakau, jog patikėjau šiomis nesąmonėmis, – tuomet galiu surasti Liną, juk taip? Privalau ja pasirūpinti, nes esu jos kompasas ar dar kas.

– Tuo nesame tikros. Esi su kažkuo susijęs, bet nežinome su kuo.

Pastūmiau atgal kėdę ir nuėjau prie knygų spintos. Meikono knyga gulėjo ant lentynos krašto.

– Guldau galvą, kad pažįstu kai ką, kas žino, – siekiau knygos.

– Itanai, nereikia! – šūktelėjo Mariana. Vos mano pirštai palietė viršelį, pajutau, kaip smenga grindys ir aš garmu į kito pasaulio tuštumą.

Paskutinę akimirką kažkas pastvėrė mano ranką.

– Itanai, pasiimk ir mane.

– Liv, nereikia...

Mergina ilgais rudais plaukais, įsikniaubusi veidu į krūtinę aukštam vaikinui, beviltiškai laikėsi jo įsikibusi. Juos gaubė iki žemės nusvirusios milžiniško ąžuolo šakos ir atrodė, kad jie vieni, nors už kelių jardų stūksojo gebenėmis apaugę Djuko universiteto pastatai.

Jis švelniai suėmė jos ašarotą veidą.

– Manai, man lengva? Myliu tave, Džeine, žinau, kad niekuomet nieko panašaus nejausiu kitam žmogui. Bet neturime kitos išeities. Žinojai, kad ateis laikas, kai turėsime ištarti sudie.

Džeinė ryžtingai kilstelėjo smakrą.

– Meikonai, išeitis visuomet yra.

– Tik ne šiomis aplinkybėmis. Nėra pasirinkimo, kuris nekeltų tau pavojaus.

– Bet tavo mama sakė, kad galima rasti išeitį. O kaip pranašystė?

Suirzęs Meikonas pliaukštelėjo delnu į medį.

– Velniop ją, Džeine. Bobučių pasakos. Nėra išeities, kuri nesibaigtų tavo mirtimi.

– Mudu negalime būti kartu fiziškai – man tai nesvarbu. Bet vis tiek galime būti kartu. Tai svarbiausia.

Meikonas atsitraukė, jo veidą perkreipė skausmas.

– Kai pasikeisiu, tapsiu pavojingu krauju mintančiu nelabuoju. Trokštančiu kraujo, ir tėvas sako, būsiu vienas jų, kaip jis ir jo tėvas. Kaip visi mūsų giminės vyrai nuo pat proproprosenelio Abraomo.

– Senolio Abraomo, kuris tikėjo, kad didžiausia nuodėmė, kokią tik galima įsivaizduoti, tai antgamtinei būtybei pamilti mirtingąjį – suteršti antgamtinių būtybių giminę? Ir savo tėvu negali pasitikėti. Jis galvoja lygiai taip pat. Nenori leisti mums būti kartu, trokšta, kad grįžtum į Gatliną, tą siaubingą miesteliūkštį, ir šliaužiotum požemiais kaip tavo brolis. Kaip pabaisa.

– Per vėlu. Jaučiu beprasidedantį virsmą. Visą naktį nemiegu, alkdamas klausausi mirtingųjų minčių. Netrukus alksiu ne tik jų minčių. Jau dabar neapleidžia pojūtis, tarytum netelpu savy, tarytum iš manęs tiesiogine prasme galėtų išsiveržti žvėris.

Džeinė nusisuko, jos akyse vėl susitvenkė ašaros. Bet šį kartą Meikonas neketino jai leisti jo nepaisyti. Jis ją mylėjo. O kad mylėjo, turėjo priversti suprasti, kodėl juodu negali būti kartu.

– Net stovint čia šviesa kiaurai man degina odą. Dabar visą laiką taip stipriai juntu saulės karštį. Aš jau keičiuosi, ir toliau bus dar blogiau.

Džeinė raudodama įsikniaubė į delnus.

– Taip kalbi ketindamas mane išgąsdinti, nes nenori ieškoti išeities.

Meikonas stvėrė Džeinę už pečių ir atgręžė į save.

– Tu teisi. Mėginu tave įbauginti. Ar žinai, ką mano brolis po virsmo

padarė savo mirtingajai merginai? – Meikonas nutilo. – Perplėšė pusiau.

Staiga Meikono galva trūktelėjusi atsilošė, auksinės geltonos akys tarsi dvynės saulės per užtemimą suspindo abipus keistų juodų lėliukių. Jis nusisuko nuo Džeinės.

– Itanai, niekuomet nepamiršk. Išorė visuomet apgaulinga.

◈ ◈ ◈

Atsimerkiau, kol sklaidėsi migla, nieko nemačiau. Palengva ryškėjo skliautuotos kabineto lubos.

– Žmogau, buvo šiurpu. Šiurpumu prilygo „Egzorcistui“, – purtė galvą Linkas. Ištiesiau ranką ir jis padėjo man atsistoti. Mano širdis tebesidaužė, stengiausi nežiūrėti į Liv. Išskyrus Liną ir Marianą, niekuomet su niekuo nesidalijau savo regėjimais, ir dabar jaučiausi ne itin gerai. Kas kartą dirstelėjęs į ją prisimindavau akimirką, kai įžengiau į šį kambarį. Tą minutę maniau, kad ji – Lina.

Liv svirduliuodama atsisėdo.

– Profesore Aškroft, jūs man pasakojote apie regėjimus. Bet nė nenumaniau, kad jie tokie realūs.

– Tau nereikėjo. – Atrodė, lyg įsibraudamas su Liv į privatų Meikono gyvenimą, būčiau jį išdavęs.

– Kodėl? – mėgindama geriau įsižiūrėti ji pasitrynė akis.

– Gal tau nereikėjo to matyti.

– Ką regėjime matau aš, visiškai skiriasi nuo to, ką matai tu. Tu nesi saugotojas. Neįsižeisk, bet tu neapmokytas.

– Kodėl sakai „neįsižeisk“, jei ketini mane įžeisti?

– Gana, – Mariana laukdama žvelgė į mus. – Kas nutiko?

Liv buvo teisi. Nesuvokiau regėjimo reikšmės, išskyrus tai, kad nelabiesiems būti su mirtingaisiais lemta nė kiek ne ilgiau nei kerėtojams.

– Ten buvo Meikonas su mergina, ir jis kalbėjo, kad virsta kraugeriu nelabuoju.

Liv atrodė patenkinta savimi.

– Meikonas išgyveno virsmą. Jis atrodė toks pažeidžiamas. Nežinau, kodėl regėjimas mums parodė tą akimirką, bet ji, matyt, reikšminga.

– Ar tikrai matėte Meikoną, o ne Hantingą? – paklausė Mariana.

– Taip, – atsakėme vienas per kitą. Dirstelėjau į Liv. – Meikonas nebuvo toks kaip Hantingas.

Liv akimirką pagalvojo, paskui paėmė ant lovos gulinčią užrašų knygutę. Kažką užsirašė ir pokštelėjusi užvertė.

Puiku. Dar viena mergina su sąsiuviniu.

– Žinote ką? Jūs – žinovės. Tai judvi ir aiškinkitės. Aš ketinu susirasti Liną, kol Ridlė ir jos draugelis neįtikino jos iškrėsti ko nors tokio, ko paskui gailėtųsi.

– Manai, kad Ridlė daro Linai įtaką? Itanai, tai neįmanoma. Lina –

talentas. Sirena negali jos valdyti, – atmetė mintį Mariana.

Taigi, ji nieko nežino apie Džoną Bridą.

– O jei Ridlei kas nors padeda?

– Kaip padeda?

– Padeda koks nors nelabasis, galintis vaikščioti dieną, arba koks kerėtojas, turintis Meikono jėgą ir gebėjimą keliauti. Tik nežinau kuris, – ne pats geriausias paaiškinimas, bet nežinojau, kas iš tiesų yra Džonas Bridas.

– Itanai, tikriausiai klysti. Įrašų apie tokį nelabąjį arba kerėtoją su tokiomis galiomis nėra, – Mariana jau traukė knygą iš lentynos.

– Dabar toks atsirado. Jo vardas Džonas Bridas. – Jei Mariana nežino, kas yra Džonas, atsakymo šiose knygose nerasime.

– Jei tavo apibūdinimas tikslus – o man sunku tuo patikėti, – nesu tikra, kokių jis galėtų turėti galių.

Pažvelgiau į Linką. Jis sukiojo piniginės grandinėlę. Mudu galvojome apie tą patį.

– Man reikia surasti Liną. – Atsakymo nelaukiau.

Linkas atšovė duris.

Mariana atsistojo.

– Judu negalite jos vytis. Per daug pavojinga. Šiuose tuneliuose pilna kerėtojų ir beribių galių turinčių būtybių. Tu čia buvai tik kartą, ir tai, ką matei, tėra tik koridoriai, palyginti su didžiaisiais tuneliais. Jie – lyg kitas pasaulis.

Man nereikėjo leidimo. Mane čia atvedė mama, bet ji tebebuvo mirusi.

– Negalite manęs sulaikyti, nes negalite įsipainioti, tiesa? Tegalite sėdėti čia, stebėti, kaip aš viską gadinu, ir aprašinėti, kad paskui tokios kaip Liv galėtų tuos užrašus studijuoti.

– Nežinai, ką rasi, o kai surasi, negalėsiu tau padėti.

Tai buvo nesvarbu. Kai Mariana nutilo, jau stovėjau prie durų. Liv sekė paskui mane.

– Profesore Aškroft, ir aš einu. Pasirūpinsiu, kad jiems ko nenutiktų.

Mariana žengė prie išėjimo.

– Olivija. Čia tau ne namai.

– Žinau. Bet aš jiems reikalinga.

– Negali pakeisti lemties. Turi likti nuošalyje. Kad ir kaip būtų skaudu. Saugotojo vaidmuo tik užrašinėti ir būti liudytoju, o ne keisti besiplėtojančius įvykius.

– Lyg koks mokyklos faras, – išsišiepė Linkas. – Kaip Drimba.

Liv prisimerkė. Matyt, Anglijoje taip pat yra pareigūnų, gaudančių iš pamokų bėgančius mokinius.

– Profesore Aškroft, man nereikia aiškinti daiktų tvarkos. Studijavau ją nuo vaikų darželio. Bet kaip galiu liudyti, jei man

neleidžiama to pamatyti?

– Gali pasiskaityti kerėtojų rankraščiuose, kaip ir mes visi.

– Tikrai? Pavyzdžiui, apie šešioliktąjį mėnulį? Pašaukimą, kuris galėjo panaikinti Dukeinų prakeiksmą? Ar galėjote apie tai pasiskaityti kokiame nors rankraštyje? – Liv dirstelėjo į savo mėnulio laikrodį. – Kažkas vyksta. Tas antgamtinis vyriokas su negirdėtomis galiomis, Itano regėjimai ir dar mokslinės anomalijos. Subtilūs pokyčiai, kuriuos fiksuoja mano selenometras.

Subtilūs, vadinasi, neegzistuojantys. Suktybę perprasdavau vos ją išgirdęs. Olivija Diurand įkliuvo į spąstus kaip ir mes visi, ir mudu buvome jos bilietas į laisvę. Jos nejaudino nei Linko, nei mano likimas tuneliuose. Ji norėjo gyventi pati. Kaip neseniai troško ir kita mano pažįstama mergina.

– Neužmiršk...

Marianai nespėjus pabaigti durys užsitrenkė ir mes dingome.

• 6.15 •

Tremtis

Už mūsų užsitrenkė durys. Liv pasitaisė nutrintą odinę kuprinę, Linkas pastvėrė deglą nuo tunelio sienos. Jie buvo pasirengę sekti paskui mane į didžiąją nežinomybę, bet, užuot žengę, stovėjome ir spoksojome vienas į kitą.

– Na? – klausiamai dirstelėjo į mane Liv. – Tai ne raketą sukonstruoti. Arba žinai kelią, arba...

– Ša. Leisk jam pagalvoti, – Linkas ranka užspaudė Liv burną. – Sukaupk jėgas, jaunasis Skaivolkeri.

Šita vedlystė, matyt, šį tą reiškė. Jie iš tiesų manė, kad žinau, kur eiti, bet iškilo vienas keblumas. Aš nežinojau.

– Štai čia.

Turėsiu sugalvoti eidamas.

Mariana sakė, kad kerėtojų tuneliai driekiasi be pabaigos, tai pasaulis po mūsų pasauliu, bet ligi šiol niekuomet iš tikro nesupratau, ką ji turėjo galvoje. Pasukus už pirmo kampo koridorius pasikeitė, ėmė siaurėti, skliautuotos sienos darėsi drėgnesnės ir tamsesnės, tunelis labiau panėšėjo į vamzdį. Norėdamas prasibrauti į priekį prisispaudžiau prie sienos, o mano deglas nukrito į purvyną.

– Mėšlas, – dantimis įsikandau medinį deglo kotą ir ėjau toliau.

– Po velnių, – už manęs sumurmėjo Linkas užgesus jo deglui.

Liv sekė paskui jį.

– Maniškis taip pat užgeso.

Atsidūrėme visiškoje tamsoje. Lubos buvo tokios žemos, kad turėjome pasilenkti po gličia uola.

– Mane tai varo iš proto, tikrai, – Linkas niekuomet nemėgo tamsos.

Mums už nugarų šūktelėjo Liv:

– Galiausiai tu pasieksi...

Tamsoje trinktelėjau galva į kažką kietą ir dygų.

– Oi!

– ...išėjimo liuką.

Linkas tikriausiai išsitraukė iš kišenės žibintą, nes virpantis šviesos ratas apšvietė prieš mane apskritas duris. Jos buvo iš šalto metalo, ne iš suskilinėjusio medžio ar aptrupėjusio akmens, kaip kitos matytos durys. Atrodė panašesnės į šulinio dangtį sienoje. Pastūmiau jas petimi, bet jos nepajudėjo.

– Kas dabar? – šūktelėjau Liv, laikinajai Marianos pavaduotojai visais kerėtojų klausimais. Išgirdau ją sklaidant užrašų knygutės lapus.

– Nežinau. Gal stumtelėk stipriau?

– Dėl to turėjai pasitikrinti savo užrašų knygelėje? – suirzau aš.

– Nori, kad atšliaužčiau ir pastumčiau už tave? – Liv taip pat nedžiūgavo.

– Vaikai, baikit. Aš pastumsiu Itaną, tu stumk mane, Itanas stums duris.

– Genialu, – tarė Liv.

– Petys petin, MJ.

– Nesupratau?

– Mariana jaunesnioji. Esi ištroškusi nuotykių. Gal gali pasiūlyti ką nors geriau?

Duryse nebuvo nei rankenos, nei sklendės. Jos tobulai glaudėsi prie krašto – metalinio žiedo, įstatyto į apskritą durų angą. Pro plyšelius nesismelkė nė menkiausia švieselė.

– Linkas teisus. Nėra iš ko rinktis, atgal juk negrįšime, – įrėmiau petį į duris. – Vienas, du, trys. Stumiam!

Vos pirštų galiukais paliečiau duris, jos atsivėrė lyg genetiškai atpažinusios mano odą, lyg ji būtų raktas, atrakinęs duris. Linkas trenkėsi į mane, Liv užgriuvo ant mudviejų. Krisdamas ant žemės galva stuktelėjau tarytum į akmenį. Pasijutau toks apsvaigęs, kad nieko nemačiau. Kai atsimerkiau, išvydau gatvės žibintą.

– Kas nutiko? – Linkas atrodė toks pat sutrikęs kaip aš.

Pirštų galais pagrabaliojau akmenis. Grindinio akmenys.

– Tik prisiliečiau prie durų ir jos atsidarė.

– Nuostabu, – dairydamasis aplinkui stojosi Liv.

Gulėjau miesto gatvėje, kuri galėjo būti Londone arba kokiame kitame sename mieste iš istorijos vadovėlio. Užpakalyje, gatvės gale, įžiūrėjau apskritas duris. Šalia jų kabėjo žalvarinė lentelė su užrašu: Vakarinis šulinys, centrinė biblioteka.

Šalia manęs, trindamasis galvą, atsisėdo Linkas.

– Po šimts pypkių! Panašu į skersgatvį, kur Džekas Skerdikas kapodavo žmones.

Jis buvo teisus. Stovėjome siauros gatvelės pradžioje, taip galėjo atrodyti devyniolikto šimtmečio Londonas. Gatvė buvo tamsi, blausiai žioravo tik keli žibintai. Abiejose pusėse rikiavosi aukšti mūriniai beveik vienodi namai.

Liv atsistojo ir žengė tuščia akmenimis grįsta gatve. Pakėlė akis į seną geležinę lentelę su užrašu: Pagrindinis bokštas.

– Tai turėtų būti šio tunelio pavadinimas. Neįtikėtina. Profesorė Aškroft man pasakojo, bet niekuomet neįsivaizdavau. Matyt, knygos negali visko atskleisti, tiesa?

– Taip, atrodo visai kitaip nei atvirukuose, – Linkas atsistojo. – Tik norėčiau žinoti, kur dingo lubos? – Tunelio skliautas buvo dingęs, vietoje jo plytėjo tamsus vakaro dangus – didelis, tikras ir pilnas žvaigždžių, kaip bet koks kitas matytas dangus.

Liv išsitraukė užrašų knygutę ir pradėjo rašyti.

– Nejau nesuprantate? Čia kerėtojų tuneliai. Tai ne kokia nors antgamtinė tunelių sistema, kuria kerėtojai slankioja po Gatlinu, kad pasiskolintų iš bibliotekos knygų.

– Tuomet kas? – ranka perbraukiau šiurkštų artimiausio pastato mūrą.

– Panašiau į kelius, vedančius į kitą pasaulį. Arba, ko gero, visas atskiras pasaulis.

Kažką išgirdau, ir mano širdis suspurdėjo. Pamaniau, gal Lina siunčia ką nors keltingu, vėl jungiasi prie manęs. Bet klydau.

Tai buvo muzika.

– Girdite? – paklausė Linkas. Man palengvėjo. Bent kartą muzika skambėjo ne mano galvoje. Ji aidėjo kitame gatvelės gale. Priminė kerėtojų muziką, girdėtą Reivenvudo pokylyje per praeitą Heloviną, naktį, kai išgelbėjau Liną nuo antgamtinio Sarafinos užpuolimo.

Prisiminęs tą naktį įsiklausiau, mėgindamas išgirsti Liną, ieškojau jos. Veltui.

Liv patikrino savo selenometrą ir dar kažką užsirašė knygelėje.

– *Carmen*. Vakar kaip tik vieną užrašinėjau.

– Prašyčiau kalbėti angliškai, – Linkas tebespoksojo į dangų, mėgindamas susivokti.

– Atsiprašau. Tai reiškia „užburta daina“. Kerėtojų muzika.

Žengiau gatvele garsų link.

– Kad ir kas tai būtų, ji sklinda iš ten.

Mariana buvo teisi. Klajoti drėgnais *Lunae Libri* tuneliais yra viena, bet čia visiškai kas kita. Neturėjome supratimo, į ką įsipainiojome. Tiek supratau.

Einant gatvele muzika garsėjo, grindinio akmenys po mano kojomis nejučia virto asfaltu, o Senojo Pasaulio Londonas – šiuolaikiniu lindynių kvartalu. Tokią gatvę rastumėte kiekviename didmiestyje, kokiame nors visų užmirštame apgriuvusiame rajone.

Pastatai atrodė lyg apleisti prekių sandėliai, išdaužytus langus dengė geležinės grotos, aplūžusių iškabų likučiai mirksėjo tamsoje fluorescencine šviesa. Visur gatvėje mėtėsi cigarečių nuorūkos ir šiukšlės, pastatų šonai buvo išpaišyti keistais kerėtojų grafičiais – ženklais, kurių dar neįstengiau perprasti. Parodžiau juos Liv.

– Bent vieną supranti?

Ji papurtė galvą.

– Nieko panašaus nesu mačiusi. Turbūt jie ką nors reiškia. Kerėtojų pasaulyje kiekvienas ženklas turi reikšmę.

– Čia dar nenormalesnė vieta nei *Lunae Libri*, – Liv akivaizdoje Linkas bandė išlikti šaltakraujiškas, bet jam sunkiai sekėsi.

– Gal grįžk? – norėjau suteikti jam progą išsisukti, bet žinojau, kad jis čia dėl ne menkesnės priežasties nei aš. Tik jo priežastis buvo šviesesniais plaukais.

– Nori pasakyti, aš bailys?

– Ša, užsičiupkit... – kai ką išgirdau.

Ore plaukė kerėtojų muzika, viliojančią melodiją pakeitė kita. Šįkart tik aš vienas girdėjau žodžius.

Septyniolika mėnulių, septyniolika baimių,
Mirties skausmas ir ašarų gėda,
Susiradus rodyklę, nueik tūkstantį mylių,
Bet tik tremtį pažins septyniolika...

– Aš girdžiu. Turėtume būti arti, – sekiau paskui dainą, o ji sukosi ir sukosi mano galvoje.

Linkas žvelgė į mane kaip į pamišėlį.

– Ką girdi?

– Nieko. Tiesiog eikite paskui mane.

Apšnerkštoje gatvėje rikiavosi beveik vienodos didžiulės metalinės durys, jos buvo aplankstytos ir subraižytos, lyg būtų pultos kokio milžiniško žvėries ar ko dar baisesnio. Išskyrus paskutiniąsias, už kurių skambėjo *Septyniolika mėnulių*. Šios buvo nudažytos juodai ir dar labiau nutepliotos kerėtojų grafičiais. Vienas ženklas atrodė kitoks ir jis nebuvo užpurkštas ant durų. Jis buvo jose įrėžtas. Pirštais paliečiau medžio įpjovas.

– Šitas atrodo kitoks, beveik keltiškas.

Liv balsas virto šnabždesiu.

– Ne keltiškas. Niadiškas. Tai senovinė kerėtojų kalba. Ja užrašyta daugybė senųjų *Lunae Libri* rankraščių.

– Ką jis reiškia?

Ji atidžiai apžiūrinėjo ženklą.

– Niadų kalbą sunku išversti žodžiais. Turiu pasakyti, negali apie žodžius galvoti kaip apie žodžius, ne visai taip. Šis ženklas reiškia vietą arba akimirką fizinėje erdvėje arba laike, – ji pirštais perbraukė gilią įpjovą medyje. – Ši linija kerta jį skersai, matai? Todėl dabar

vieta tampa nebe vieta, ji virsta niekuo.

– Kaip gali vieta būti ne vieta? Arba esi kokioje nors vietoje, arba nesi, – bet taip pasakęs supratau, jog tai netiesa. Jau ne vieną mėnesį esu niekur, kaip ir Lina.

Ji pažvelgė į mane.

– Manau, jis reiškia kažką panašaus į „tremtį“.

Bet tik tremtį pažins septyniolika.

– Kaip tik tai jis ir reiškia.

Liv dėbtelėjo į mane keistu žvilgsniu.

– Tu negali to žinoti, o gal staiga išmokai niadiškai? – jos akys sužibo, lyg šis faktas dar tvirčiau įrodytų, kad galiu būti vedlys.

– Šį žodį išgirdau dainoje, – tiesiau ranką prie durų, bet Liv ją pastvėrė.

– Itanai, tai ne žaidimas. Ne pyragų kepimo konkursas apygardos mugėje. Tu nebe Gatline. Čia dedasi pavojingi dalykai, pilna būtybių, kurios daug grėsmingesnės nei Ridlė ir jos ledinukai.

Supratau, kad ji bando mane išgąsdinti, bet man buvo nė motais. Nuo Linos gimtadienio nakties apie kerėtojų pasaulio pavojus išmaniau daugiau nei kokia bibliotekininkė, net jei ji ir saugotoja. Nekaltinau jos dėl nuogąstavimo. Nenuogąstautų tik kvailys – toks kaip aš.

– Tu teisi. Čia ne biblioteka. Suprasiu, jei jūs, bičiuliai, nenorėsite eiti vidun, bet aš privalau. Ten kažkur yra Lina.

Linkas stumtelėjęs atidarė duris ir žengė kaip į Džeksono vidurinės drabužinę.

– Na ir kas. Man patinka pavojingos būtybės.

Gūžtelėjau pečiais ir nusekiau iš paskos. Liv tvirčiau įsikibo į kuprinės dirželį, pasiruošusi, jei prireiks, iš peties vožtelėti ja kam nors per galvą. Ji nedrąsiai žengė vidun ir durys paskui ją užsivėrė.

Viduje buvo dar tamsiau nei gatvėje. Blankią šviesą skleidė didžiuliai krištolo sietynai; tarp viršuje išraizgytų atvirų vamzdžių jie atrodė visiškai ne vietoje. Visa kita patalpoje atitiko gryną industrinį reivą. Tai buvo milžiniška erdvė, kurios pakraščiais stovėjo apskriti staliukai su suolais, apmuštais tamsiai raudonu aksomu. Kai kuriuos gaubė sunkios užuolaidos, pritvirtintos prie bėgelių lubose, tad jas buvo galima užtraukti apie staliukus, panašiai kaip ligoninėse užuolaidomis atitveriamos lovos. Prie galinės sienos priešais apskritas chromuotas duris su rankena buvo baras.

Jas pastebėjo ir Linkas.

– Ar ten tai, apie ką aš ir galvoju?

Linktelėjau.

– Seifas.

Keisti sietynai, baras, panašus į prekystalį, didžiuliai langai, bet kaip aplipinti juodomis juostomis, seifas. Čia kažkada galėjo būti

bankas, jei kerėtojai turi bankus. Spėliojau, ką jie laikė už tų durų, bet gal verčiau nežinoti.

Vis dėlto keisčiausiai už viską atrodė žmonės ar kas ten jie buvo. Minia bangavo kaip toje Meikono puotoje, kai laikas tarytum nutoldavo ir vėl priartėdavo, žiūrint kur nukreipdavai žvilgsnį. Čia buvo ir amžiaus pradžios eilutėmis vilkinčių džentelmenų, tokių kaip Markas Tvenas, su standžiomis baltomis apykaklėmis atlenktais kampeliais ir dryžuotais šilkiniais kaklaraiščiais, ir odiniais drabužiais apsitempusių į gotus panašių pankų. Visi gurkšnojo, šoko ir vaikštinėjo minioje.

– Žmogau, pasakyk, kad tie šiurpūs permatomi žmogėnai – ne šmėklos, – Linkas atsitraukė nuo vienos miglotos figūros, bet vos neįžengė į kitą. Nenorėjau sakyti, kad jie kaip tik tokie ir yra. Atrodė kaip Ženevjeva kapinėse, pusiau įsikūniję, ir jų čia buvo daugybė. Tik mes niekada nematėme judančios Ženevjevos. Šios šmėklos neplaukiojo ore, kaip vaizduojama animaciniuose filmuose. Jos vaikščiojo, šoko, judėjo kaip normalūs žmonės, tik viską darė pakilusios nuo žemės – tokiu pat greičiu ir net tokiais pat žingsniais, tik jų pėdos nelietė grindų. Vienas dirstelėjo mūsų pusėn ir paėmęs nuo stalo tuščią taurę kilstelėjo ją, lyg siūlydamas tostą.

– Man vaidenasi ar tas vaiduoklis pakėlė taurę? – alkūne kumštelėjo Liv Linkas.

Ji prasispraudė tarp mūsų, plaukai brūkštelėjo man per kaklą. Kalbėjo taip tyliai, kad norėdamas išgirsti turėjau pasilenkti.

– Iš tiesų jie nevadinami vaiduokliais. Tai skaidruoliai – sielos, kurioms nepavyko persikelti į anapusinį pasaulį, nes turi nebaigtų darbų kerėtojų arba mirtingųjų pasaulyje. Nesuprantu, kodėl šį vakarą čia jų tiek daug. Paprastai jie vertina vienatvę. Kažkas čia ne taip.

– Šioje skylėje viskas ne taip, – Linkas tebespoksojo į skaidruolį su taure. – Be to, neatsakei į mano klausimą.

– Taip, jei nori, jie bet ką gali pakelti. Kaip, tavo manymu, jie tranko duris ir judina baldus vaiduoklių lankomuose namuose?

Manęs nedomino vaiduoklių lankomi namai.

– Kokių nebaigtų darbų? – žinojau gan daug mirusiųjų, palikusių nebaigtų darbų. Nenorėjau šį vakarą dar daugiau jų sutikti.

– Kokių nors iki mirties neišspręstų dalykų, kaip antai: galingas prakeiksmas, prarasta meilė, sugriautas likimas... Pasitelk fantaziją.

Prisiminiau Ženevjevą ir medalioną. Pagalvojau, kiek daug neišaiškintų paslapčių, neužbaigtų reikalų guli Gatlino kapuose.

Linkas spoksojo į gražią merginą su įmantriais ženklais aplink kaklą. Jie priminė Ridlės ir Džono tatuiruotes.

– Būčiau nieko prieš, jei tarp mudviejų su ja atsirastų koks neužbaigtas reikaliukas.

– Ji taip pat būtų nieko prieš. Ir labai greitai priverstų tave

nušokti nuo uolos, – žvalgiausi po patalpą.

Linos niekur nesimatė. Kuo daugiau dairiausi, tuo labiau dėkojau tamsai. Palengva staliukus aptūpė porelės, jos siurbčiojo ir glamonėjosi, o šokių aikštelė buvo sausakimša merginų, kurios sukosi ir vinguriavo – lyg austų tinklą. *Septyniolika mėnulių* nebegrojo, jei apskritai šita daina kada nors čia skambėjo. Dabar muzika buvo sunkesnė, smarkesnė – kerėtojiškas „Nine Inch Nails“ variantas. Kiekviena mergina vilkėjo vis kitaip – viena ilga viduramžiška suknele, kita – prie kūno prigludusiais odiniais drabužiais. Dar buvo ridlių – merginų mini sijonėliais ir juodais berankoviais marškinėliais su raudonomis, mėlynomis ar violetinėmis sruogomis plaukuose. Jos sklandė viena apie kitą nerdamos kitokį tinklą. Gal jos buvo sirenos. Negalėjau pasakyti. Bet visos buvo gražios ir turėjo vienaip ar kitaip panašią į Ridlės tatuiruotę.

– Patikrinkime salės galą.

Leidau Linkui eiti pirmam, kad Liv būtų tarp mudviejų. Nors ji apžiūrinėjo kiekvieną klubo kampelį, lyg norėdama viską įsiminti, žinojau, kad nervinasi. Paprastai merginai ar vaikinui čia ne vieta, jaučiausi atsakingas juos čia atitempęs. Slinkome salės perimetru palei sieną. „Žmonių“ buvo daug, pajutau petimi kažką užkliudęs. Kažką, turintį kūną.

– Atsiprašau, – instinktyviai tariau.

– Nieko baisaus. – Pastebėjęs Liv vaikinas sustojo. – Priešingai, – jis mirktelėjo jai. – Paklydote? – nusišypsojo, tamsoje blykstelėjo juodos akys. Ji sustingo. Jam pasilenkus, taurėje suteliūskavo raudonas skystis.

Liv krenkštelėjo.

– Ne. Nepaklydome, dėkui. Ieškome draugės.

– Aš būsiu tavo draugas, – nusišypsojo jis. Blausioje klubo šviesoje nenatūraliai švytėjo balti dantys.

– E... kitokios draugės. – Mačiau, kaip Liv rankoje virpa kuprinės dirželis.

– Jei ją surasite, aš būsiu čia, – jis vėl nusisuko į barą, prie kurio rikiavosi nelabieji, norėdami iš keisto stiklinio čiaupo pasipildyti taures raudonojo skysčio. Mėginau apie tai negalvoti.

Linkas nutempė mus prie ant sienos kabančios aksominės užuolaidos.

– Mane pradeda kamuoti jausmas, kad šis sumanymas nekoks.

– Kada padarei šią genialią išvadą? – Liv ironija Linkui buvo neįkandama.

– Nežinau, tikriausiai tada, kai pamačiau to vyruko gėrimą. Ko gero, ten buvo ne punšas, – Linkas apsidairė. – Žmogau, ar žinome, kad jie čia?

– Jie čia. – Lina turėjo būti čia. Jau ketinau Linkui sakyti, kad

išgirdau dainą ir pajutau ją čia esant, kai šokių aikštelėje švystelėjo šviesūs plaukai su rausva sruoga.

Ridlė.

Išvydusi mus ji liovėsi suktis, už jos, vidury šokių aikštelės, kai ką pamačiau. Džonas Bridas šoko su mergina, jos rankos buvo apsivijusios jo kaklą, jo rankos gulėjo jai ant klubų. Jie šoko susiglaudę, regis, panirę į savo pasaulį, kuriame buvo vieni. Bent taip jausdavausi aš, kai ant tų klubų gulėdavo mano rankos. Sugniaužiau kumščius, skrandyje kažkas apvirto. Žinojau, kad tai ji, nors juodas garbanas pamačiau vėliau.

Lina...

Itanai?

• 6.15 •

Šėtono puolimas

Tai visai ne tai, ką galvoji.

O ką aš galvoju?

Man žengiant per šokių aikštelę ji atstūmė Džoną. Šis atsigręžė; jo akys buvo juodos ir grėsmingos. Paskui šyptelėjo leisdamas suprasti, kad aš jam tarsi niekas. Jis žinojo, kad fizine jėga jam neprilygstu, o pamatęs juodu su Lina šokančius supratau, galėjau galvą guldyti, kad jis apskritai mane laiko nepavojingu.

Ką galvojau?

Nors dar nieko nebuvo įvykę, vis dėlto suvokiau sulaukęs lemtingos akimirkos – nuo šiol gyvenimas amžiams pasikeis. Atrodė, laikas sustojo, nors viskas aplink mane tebejudėjo. Iš tiesų vyko tai, dėl ko nuogąstavau ne vieną mėnesį. Lina slydo man iš rankų. Ir dėl to kaltas ne jos gimtadienis, ne jos motina ar Hantingas ir ne koks prakeiksmas, užkeikimas ar užpuolimas.

Kitas vaikinas.

Itanai! Turi išeiti.

Niekur neisiu iš čia.

Priešais mane išdygo Ridlė, aplink mus būrėsi šokėjai.

– Vaikine, ramiau. Žinojau, kad esi ne iš kelmo spirtas, bet tai beprotybė, – ji atrodė susirūpinusi, lyg iš tiesų jai nebūtų nusispjaut, kas man nutiks. Tai buvo melas, kaip ir visa kita, kas su ja susiję.

– Ridle, traukis iš kelio.

– Trumpasis Šiaude, tau čia nėra kas veikti.

– Atleisk, manęs neveikia ledinukai ar dar kas, ko judu su Džonu griebiatės manipuliuodami Lina.

Ji stvėrė mano ranką, lediniai pirštai įsikirto į odą. Buvau pamiršęs, kokia ji stipri ir šalta. Ji sukuždėjo:

– Nebūk kvailas. Užsimojai ne pagal jėgas ir visiškai išsikraustei iš proto.

– Turėtum žinoti.

Ji tvirčiau suspaudė man ranką.

– Juk nenori šito. Neturėtum čia būti. Eik namo, kol...

– Kol kas? Kol neprikrėtei dar daugiau šunybių nei paprastai? – prišoko prie manęs Linkas. Juodviejų su Ridle akys susitiko. Akimirką pasirodė, kad jos akys plykstelėjo, jose žybtelėjo kibirkštėlė, tarsi Linkas būtų pažadinęs joje kažką žmogiška. Kažką, dėl ko ji tapo tokia pat pažeidžiama kaip ir jis. Bet kibirkštėlė užgeso taip pat greitai, kaip buvo blykstelėjusi.

Ridlė atrodė sutrikusi ir kiek išsigandusi. Supratau iš to, kaip ji, nieko netarusi, išsivyniojo ledinuką.

– Kokį velnią čia darai? Tučtuojau nešdinkis kartu su juo. – Žaismingas tonas dingo. – Keliauk! – ji pastūmė mus iš visų jėgų.

Aš nenusileidau.

– Neišeisiu, kol nepasikalbėsiu su Lina.

– Ji nenori, kad čia būtum.

– Turės pati man tai pasakyti.

Lina, pasakyk man į akis.

Lina įsimaišė į minią. Džonas Bridas liko stovėti, įsmeigęs žvilgsnį į mus. Nenorėjau nė įsivaizduoti, ką ji jam pasakė, kad jis ten liktų. Kad ji viską sutvarkys? Kad nevyksta nieko rimta, tik vaikinas neįstengia jos pamiršti? Na, toks beviltiškas mirtingasis, nė iš tolo neprilygstantis tam, kurį ji dabar turi?

Pavyzdžiui, jam.

Ji turėjo Džoną, ir aš negalėjau prilygti jam dėl vienos reikšmingos priežasties. Jis priklausė jos pasauliui.

Neišeisiu, jei tu nepaliepsi.

Ridlė ėmė kuždėti dar tyliau. Tokios rimtos jos nebuvau matęs.

– Neturime laiko kvailioti. Žinau, kad širsti, bet tu nesupranti. Jis tave nudės, ir tau pavyks, jei dėl smagumo prie jo neprisijungs kiti.

– Kas, vampyriūkštis? Mes jį sudorosime, – Linkas melavo, bet dabar niekas nebūtų jo sulaikęs – dėl manęs ir dėl jos buvo pasiryžęs viskam.

Ridlė papurtė galvą ir nustūmė jį atgal.

– Kvaily, tu nieko nepadarysi. Čia ne vieta skautams. Nešdinkitės, – ji ištiesė ranką prie Linko skruosto, bet jis pastvėrė jos riešą jai neprisilietus. Ridlė buvo it graži gyvatė – negalėjai prisileisti arti nerizikuodamas būti įgeltas.

Lina stovėjo vos už kelių pėdų.

Jei nenori, kad čia būčiau, pasakyk man pati.

Tebetikėjau, kad jei mudu atsidurtume pakankamai arti, įstengčiau išsklaidyti bet kokius Ridlės ir Džono kerus.

Lina sustojo už Ridlės. Jos veidas atrodė neįskaitomas, tik mačiau vienišos ašaros sidabrinį takelį.

Lina, pasakyk. Pasakyk arba eik su manimi.

Linos akys blykstelėjo, pro mane ji pažvelgė į Liv, stovinčią šokių aikštelės pakraštyje.

– Lina, neturėtum čia būti. Nežinai, ką Ridlė ir Džonas tau daro...

– Niekas man nieko nedaro, ir aš ne iš tų, kurioms čia grėstų pavojus. Nesu mirtingoji, – Lina žvelgė į Liv.

Kaip ji.

Linos veidas apsiniaukė, pamačiau, kaip ima banguoti išsipešusios sruogelės.

– Lina, bet tu ir ne tokia kaip jie.

Blykstelėjo baro šviesos ir virš šokių aikštelės ėmė pokšėti lemputės, pažerdamos ant mūsų žiežirbas ir mažytes stiklo šukeles. Minia, netgi toji minia, ėmė trauktis nuo mūsų.

– Klysti. Aš tokia kaip jie. Mano vieta čia.

– Lina, galime išsiaiškinti.

– Ne, Itanai, negalime. Ne tai.

– Ar kartu neįveikėme kitų kliūčių?

– Ne. Ne kartu. Tu nieko apie mane nebežinai, – kažkas šmėstelėjo jos veidu. Gal liūdesys? Apgailestavimas?

Norėčiau, kad viskas būtų kitaip, deja.

Ji ėmė trauktis.

Lina, negaliu eiti ten, kur eini tu.

Žinau.

Būsi visai viena.

Ji neatsigręžė.

Aš jau viena, Itanai.

Tuomet liepk man eiti šalin. Jei iš tiesų to nori.

Ji sustojo ir lėtai atsigręžė į mane.

– Itanai, nenoriu, kad čia būtum.

Lina dingo už šokių aikštelės, nutolo nuo manęs. Nespėjęs žengti nė žingsnio, išgirdau drykstelėjimą...

Prieš mane išdygo Džonas Bridas su juodu odiniu švarku ir visais kitais atributais.

– Ir aš nenoriu.

Mus skyrė vos kelios pėdos.

– Išeinu, bet ne dėl tavęs.

Jis nusišypsojo, žalios akys žėrėjo.

Nusisukau ir puoliau brautis per minią. Man nerūpėjo, kad įsiutinsiu ką nors, galintį išsiurbti man kraują arba priversti šokti nuo uolos. Broviausi pirmyn, labiausiai už viską norėjau iš čia ištrūkti. Man už nugaros trinktelėjo sunkios medinės durys, už jų liko muzika, šviesos ir kerėtojai.

Deja, už durų nepasiliko tai, ko tikėjausi. Teberegėjau jo rankas ant jos klubų, siūbuojančių pagal muziką, susivijusius juodus jos

plaukus. Liną kito vaikino glėbyje.

Beveik nepastebėjau, kaip šiuolaikinis gatvelės asfaltas ir purvas vėl virto akmeniniu grindiniu. Kiek laiko tai tęsiasi ir kas tarp jųdviejų įvyko? Kerėtojai ir mirtingieji negali būti kartu. Štai ką man kartoja regėjimai, tarytum kerėtojų pasaulis lig šiol manytų, jog aš dar nesupratau.

Užpakalyje išgirdau akmeniniu grindiniu ataidinčius žingsnius.

– Itanai, ar tau nieko nenutiko? – man ant peties ranką uždėjo Liv. Ėjau nesuvokdamas, kad ji seka iš paskos.

Atsisukau, bet nežinojau, ką sakyti. Stovėjau praeities gatvėje, požeminiame kerėtojų tunelyje, galvodamas apie Liną su vaikinu, kuris yra visiška mano priešingybė. Vaikinu, galinčiu bet kada pasiimti viską, ką kadaise turėjau aš. Šis vakaras tai įrodė.

– Nežinau, ką daryti. Tai ne Lina. Ridlė ir Džonas kažkaip ją veikia.

Liv nervingai prikando apatinę lūpą.

– Žinau, ne tai norėtum išgirsti, bet Lina sprendžia savo galva.

Liv nesuprato. Jai neteko matyti, kokia Lina buvo iš tiesų, prieš mirštant Meikonui ir pasirodant Džonui Bridui.

– Negali žinoti. Girdėjai, ką sakė teta Mariana. Mes nežinome, kokių galių turi Džonas.

– Net negaliu įsivaizduoti, kaip tau sunku, – Liv kalbėjo abstrakčiai, o tai visiškai netiko nusakyti tam, kas vyko tarp Linos ir manęs.

– Tu jos nepažįsti...

Liv balsas virto kuždesiu.

– Itanai, jos akys auksinės.

Žodžiai nuaidėjo galvoje, lyg būčiau po vandeniu. Jausmai gramzdino kaip akmuo, o logika ir protas bandė traukti į paviršių.

Jos akys auksinės.

Tokia menka smulkmena, bet ji reiškė viską. Niekas negalėjo priversti jos tapti tamsiąja arba pakeisti jos akių spalvos į auksą.

Lina nebuvo valdoma. Niekam nereikėjo jokių įtikinėjimo galių, kad ji užšoktų ant Džono motociklo. Niekas jos nevertė būti su juo. Ji rinkosi pati ir pasirinko jį. *Itanai, nenoriu, kad čia būtum*. Vėl girdėjau tuos žodžius. Ir ne jie buvo blogiausia. Blogiausia, kad ji taip manė.

Viskas atrodė netikra ir sulėtinta, lyg vyktų ne iš tiesų.

Liv veidas atrodė susirūpinęs, ji stebeilijo į mane mėlynomis akimis. Jų mėlynumas savotiškai ramino – ne žalios kaip šviesiųjų kerėtojų, ne juodos kaip nelabųjų ir ne auksinės kaip tamsiųjų. Nuo Linos ji skyrėsi tuo, kad buvo mirtingoji. Ir tai buvo svarbiausia. Liv nevirs šviesiąja nei tamsiąja, nepabėgs su vaikinu, turinčiu nežmoniškos jėgos ir galinčiu išsiurbti tavo kraują arba tau miegant vogti sapnus. Liv mokėsi būti saugotoja, bet net ir ja tapusi, liks tik

stebėtoja. Kaip ir aš, ji niekada iš tiesų nepriklausys kerėtojų pasauliui. Tą akimirką užvis labiausiai troškau atsidurti nuo to pasaulio kuo toliau.

– Itanai?

Aš jai neatsakiau. Nubraukiau nuo veido žvilgančius šviesius plaukus ir palinkau, mūsų veidus skyrė vos keli coliai. Ji tyliai įkvėpė, mūsų lūpos buvo taip arti, kad jutau jos kvėpavimą ir užuodžiau odą, dvelkiančią sausmedžiu pavasarį. Ji kvepėjo saldinta arbata ir senomis knygomis, lyg visuomet čia būtų buvusi.

Perbraukiau pirštais jai per plaukus ir laikiau suėmęs už sprando. Jos oda buvo švelni ir šilta, kaip mirtingos merginos. Jokios elektros srovės, jokių smūgių. Galėjome bučiuotis, kiek patinka. Jei susipeštume, nebūtų nei tvano, nei vėtros, net nekiltų audra. Neaptikčiau jos savo miegamajame ant lubų. Nedužtų jokie langai. Neužsidegtų jokie egzaminų lapai.

Iškėlusi veidą Liv laukė, kad ją pabučiuočiau.

Ji norėjo manęs. *Jokių citrinų ir rozmarinų, jokių žalių akių ir juodų plaukų. Mėlynos akys ir šviesūs plaukai...*

Nesusivokiau bendraująs keltingu, ieškantis, ko nėra. Taip skubiai atsitraukiau, kad Liv net nespėjo susivokti.

– Atleisk. Neturėjau taip elgtis.

Liv balsas virpėjo, ji ranka palietė sau sprandą, kur ką tik gulėjo mano ranka.

– Viskas gerai.

Negerai. Mačiau, kaip akyse mainosi jausmai – nusivylimas, drovumas, gailestis.

– Nieko tokio, – sumelavo. Skruostai nukaito, ji spoksojo į žemę. – Tu sielojiesi dėl Linos. Suprantu.

– Liv, aš...

Linko balsas nutraukė mano nevykusį bandymą atsiprašyti.

– Ei, žmogau, klasiškas išėjimas. Dėkui, kad mane pametei, – jis dėjosi pokštaująs, bet balsas išdavė išgąstį. – Gerai, kad manęs laukė tavo katė. – Paskui jį lyg niekur nieko bidzeno Lusilė.

– Kaip ji čia pateko? – pasilenkiau pakasyti jai galvos, ir ji sumurkė. Liv nežiūrėjo nė į vieną iš mudviejų.

– Kas žino? Ta katė tokia pat kuoktelėjusi kaip ir tavo tetulės. Tikriausiai ji sekė paskui tave.

Pradėjome eiti, ir net Linkas pajuto slegiančią tylą.

– Tai kas ten nutiko? Lina buvo su tuo vampyriūkščiu ar ką? – Nenorėjau apie tai galvoti, bet supratau, kad jis taip pat mėgina apie kai ką negalvoti. Ridlė buvo ne šiaip įsitaisiusi jo širdyje. Ji ten kaip reikiant karaliavo.

Liv žengė per kokią pėdą priekyje mūsų, bet klausėsi.

– Nežinau. Tarytum, – beprasmiška mėginti tai neigti.

– Įėjimas į tunelį turėtų būti tiesiai priekyje, – Liv ėjo iškėlusi galvą ir vos nesuklupo užkliuvusi už grindinio akmens. Supratau, kad mudviejų santykiai bus kebloki. Kiek kartų per dieną įmanoma susimauti? Tikriausiai pasiekiau rekordą.

Linkas uždėjo man ant peties ranką.

– Labai gaila, žmogau. Tai tikras... – Liv sustojo taip staiga, kad mudu net nepastebėjome ir Linkas atsitrenkė į ją. – Ei, kas nutiko, MJ? – žaismingai niuktelėjo Liv alkūne.

Tačiau ji nė nekrustelėjo ir neištarė nė garso. Lusilė sustingo, jos nugara pasišiaušė, akys įsmigo į vieną tašką. Nusekiau jos žvilgsnį norėdamas pažiūrėti, į ką ji įsispoksojo, bet nesupratau, kas tai. Kitoje gatvės pusėje driekėsi šešėlis, glaudėsi prie vieno įėjimo po akmenine arka. Tai buvo beformis, tirštas rūkas, nuolat besimainantis ir taip lyg įgaunantis pavidalą. Susisupęs į kažin kokį audeklą – skraistę ar apsiaustą. Akių neturėjo, bet galėjau prisiekti, kad mus stebi.

Linkas žengtelėjo atbulas.

– Koks čia dar...

– Ša, – sušnypštė Liv. – Nepatrauk jo dėmesio, – jos veidas išblyško.

– Manau, per vėlu, – sušnibždėjau. Kad ir kas tai buvo, šešėlis sujudėjo ir pasislinko arčiau gatvės bei mūsų.

Negalvodamas stvėriau Liv ranką. Ji birbė, ir susivokiau, kad birbia ne ranka, bet tas keistas prietaisas ant jos riešo. Sukosi visų skalių rodyklės. Liv įsmeigė akis į ciferblatą, paskui nusisegė juodą plastikinį dirželį, norėdama įsižiūrėti geriau.

– Rodmenys nenormalūs, – sukuždėjo ji.

– Maniau, tu viską išgalvojai.

– Taip ir buvo, – vėl sukuždėjo ji. – Iš pradžių.

– Tai kas tada? Ką tai reiškia?

– Nieko nesuprantu, – ji negalėjo atitraukti akių nuo prietaiso, o juodasis šešėlis pajudėjo arčiau mūsų.

– Nenoriu trukdyti tau džiaugtis laikrodžiu, bet kas tas daiktas? Skaidruolis?

Ji pakėlė akis nuo besisukančių skalių, jos ranka virpėjo.

– Būtų gerai. Tai šėtonas. Tik skaičiau apie juos. Niekuomet nė vieno nemačiau ir, po šimts pypkių, vyliausi niekuomet nepamatysianti.

– Nuostabu. Gal geriau sprukime, o pasikalbėsime vėliau? – Tolumoje matėsi liukas į tunelį, bet Linkas jau gręžėsi atgal norėdamas išmėginti laimę su tamsiaisiais kerėtojais ir būtybėmis iš „Tremties“.

– Nebėk, – Liv delnu palietė Linko ranką. – Jie gali keliauti – išnykti ir kur nors materializuotis greičiau, nei tu mirktelėsi.

– Kaip nelabieji.

Ji linktelėjo.

– Tai paaiškintų, kodėl „Tremtyje“ matėme tiek daug skaidruolių. Gali būti, kad jie sureagavo į kokį nors įprastos tvarkos sutrikimą. Tikriausiai ją sutrikdė šėtonas.

– Kalbėk angliškai, tikra anglų kalba, – Linką apėmė panika.

– Šėtonai priklauso demonų pasauliui, požemiams. Kerėtojų ar mirtingųjų pasaulyje jie yra arčiausiai visiško blogio, – Liv balsas virpėjo.

Šėtonas, lyg pučiamas vėjo, palengva plazdėjo. Bet nebeartėjo. Regis, kažin ko laukė.

– Jie nėra skaidruoliai, nėra vaiduokliai, kaip tu vadini. Šėtonai neturi fizinio kūno, nebent užvaldo gyvą būtybę. Iš požemių juos pakviesti turi kas nors labai galingas ir tik pačioms tamsiausioms užduotims.

– Labas. Mes jau esame požemiuose, – Linkas neatitraukė akių nuo šėtono.

– Kalbu ne apie tokius požemius.

– Ko jis nori iš mūsų? – Linkas surizikavo žvilgtelėti į gatvę mintyse matuodamas atstumą iki „Tremties“.

Šėtonas ėmė judėti tai ištirpdamas migloje, tai vėl virsdamas šešėliu.

– Manau, tuoj sužinosime, – suspaudžiau Liv ranką, virpančią delne.

Juodas rūkas, pats šėtonas, metėsi į priekį it pikti pražioti nasrai. O iš kažkur giliai išsiveržė skardus ir veriantis šauksmas. Nusakyti jo buvo neįmanoma – piktas ir grėsmingas kaip riaumojimas ir kartu gąsdinantis kaip riksmas. Lusilė sušnypštė, ausis priplojo prie galvos. Šauksmas stiprėjo, šėtonas stojo piestu iškildamas virš mūsų, lyg ketintų pulti. Parverčiau Liv ant žemės ir mėginau apsaugoti ją savo kūnu. Užsidengiau sprandą, lyg mane kėsintųsi suėsti pilkasis lokys, o ne kūnus grobiantis demonas.

Pagalvojau apie mamą. Ar šitaip ji jautėsi, kai suprato, kad artėja mirtis?

Pagalvojau apie Liną.

Riksmas pasiekė stipriausią tašką, tačiau išgirdau dar vieną garsą, pažįstamą balsą. Jis nebuvo nei mamos, nei Linos.

– Tamsusis velnio demone, paklusk mūsų valiai ir keliauk šalin! – Pakėliau galvą ir pamačiau juos, stovinčius už mūsų po gatvės žibintu. Prieš save lyg kryžių ji laikė ant virvelės suvertus karoliukus ir kaulelius, o kiti būrėsi aplink ją švytintys ir spindintys, akyse degė ryžtas.

Ama ir Didieji.

Negaliu paaiškinti, ką pajutau pamatęs Amą ir virš jos palinkusias keturių jos protėvių kartų dvasias – lyg veidus iš senų nespalvotų nuotraukų. Atpažinau regėjimuose matytą Aivę blizgančia tamsia oda,

ji vilkėjo palaidinę stačia apykakle ir segėjo kartūninį sijoną. Tik atrodė labiau bauginanti nei regėjimuose. Kita, vienintelė atrodanti nuožmesnė, stovėjo jos dešinėje uždėjusi ranką Aivei ant peties. Visi jos pirštai buvo apmaustyti žiedais, vilkėjo ilgą suknelę, kuri atrodė pasiūta iš šilkinių šalikų, su mažu paukšteliu, išsiuvinėtu ant peties. Aš spoksojau į pranašautoją Sulą, ir Ama šalia jos atrodė taiki it sekmadieninės mokyklos mokytoja.

Buvo dar dvi kitos moterys – tikriausiai teta Dilaila ir jos sesuo, o už jų senyvas vyriškis saulės nusvilintu veidu; jo barzda net patį Mozę būtų privertusi raudonuoti. Dėdulė Abneras. Pasigailėjau neturįs jam šlakelio viskio „Wild Turkey“.

Didieji glaudžiau susispietė aplink Amą ir be paliovos senąja protėvių kalba kartojo tuos pačius žodžius. Kratydama karoliukus ir kaulus, šaukdama į erdvę, Ama šiuos žodžius kartojo angliškai.

– Kerštu ir pykčiu supančiok jį kabantį, paskubink jo kelią.

Šėtonas pakilo dar aukščiau, rūkas ir šešėlis sukosi ir sūkuriavo virš Amos ir Didžiųjų. Jo riksmas buvo kurtinamas, bet Ama nė nekrūptelėjo. Ji užsimerkė ir pakėlė balsą, kad demonas jo nenustelbtų.

– Kerštu ir pykčiu supančiok jį kabantį, paskubink jo kelią.

Sula iškėlė ranką, apkarstytą apyrankėmis, ir ėmė tarp pirštų sukinėti ilgą lazdą su daugybe mažyčių prikabintų amuletų. Ji atitraukė ranką nuo Aivės peties ir apglėbė Amą; tamsoje blykčiojo spindinti permatoma jos oda. Tą akimirką, kai jos ranka palietė Amos petį, šėtonas išleido paskutinį klaikų šūksnį ir jį susiurbė naktinio dangaus tuštuma.

Ama atsigręžė į Didžiuosius.

– Labai jums dėkinga.

Didieji išnyko, lyg jų nė nebūtų buvę.

Tikriausiai būtų buvę geriau, jei būčiau išnykęs kartu su Didžiaisiais, nes vieno Amos žvilgsnio pakako suprasti, jog ji mus išgelbėjo tik tam, kad galėtų pribaigti pati. Su šėtonu būtume turėję daugiau šansų.

Ama kunkuliavo, jos primerktos akys buvo įsmeigtos į pagrindinius taikinius – Linką ir mane.

– Š.Ė.T.O.N.Y.S.T.Ė. – Ji stvėrė mudu už apykaklių, lyg būtų pajėgusi vienu švystelėjimu nutėkšti į tunelį pro apskritas duris už nugaros. – Kitaip tariant, bėda. Nerimas. Sumaištis. Piktumas. Tęsti?

Mudu papurtėme galvas.

– Itanai Losonai Veitai. Vesli Džefersonai Linkolnai. Nežinau, kokie reikalai atvedė judu į šiuos tunelius, – grūmojo ji savo kaulėtu pirštu. – Neturite nė lašo sveiko proto, o manote pasirengę susigrumti su tamsiosiomis jėgomis!

Linkas mėgino paaiškinti. Baisi klaida.

– Ama, mes neketinome susigrumti su jokiomis tamsiosiomis jėgomis. Garbės žodis. Mes tik...

Ama žengė į priekį, jos pirštas atsidūrė per colį nuo Linko akių.

– Nepasakok. Kai su tavimi susitvarkysiu, melsi, kad būčiau pasakiusi tavo mamai, ką būdamas devynerių darei mano rūsyje. – Jis traukėsi atbulas, kol atsitrenkė į sieną šalia įėjimo į tunelį. Ama žengė kartu su juo. – Ta istorija be galo liūdna.

Ama pasisuko į Liv.

– Tu mokaisi būti saugotoja. Bet sveiko proto turi nė kiek ne daugiau. Žinai, ką darai, ir vis tiek leidiesi berniūkščių įpainiojama į šitą pavojingą reikalą. Tau nuo Marianos gerokai klius. – Liv baugiai šiek tiek atsitraukė.

Staiga Ama atsisuko į mane.

– O tu, – ji buvo tokia įniršusi, kad šnypštė pro sukąstus dantis. – Manai, nežinau, ką esi sumanęs? Manai, jei esu senyva moteris, gali mane mulkinti? Tau tris gyvenimus teks nugyventi, kol pavyks man parduoti liemenės rankoves. Vos Mariana pasakė, kad esi čia, iškart tave suradau. – Neklausiau, kaip ji mus surado. Turėjo savų būdų – vištos kaulų, taro kortų, o gal padedama Didžiųjų. Iš mano sutiktų žmonių Ama buvo labiausiai panaši į antgamtinę būtybę, nebūdama tokia.

Nežiūrėjau jai į akis. Lyg vengčiau šuns puolimo. Stenkitės nesusidurti žvilgsniu. Laikykite nuleidę galvas ir užčiaupę burnas. Slinkau toliau, o Linkas nesiliovė kas kelis žingsnius gręžiojęsis į Amą. Mums iš paskos sutrikusi pėdino Liv. Žinojau, kad ji nesitikėjo susidurti su šėtonu, bet ir Ama buvo ne jos jėgoms.

Ama krypavo paskui mus, kažką murmėdama sau ar Didiesiems. Kas žino?

– Manai, esi vienintelis, įstengiantis ką nors surasti? Norint suprasti, ką jūs, kvailiai, sumanėte, nereikia būti kerėtoju. – Girdėjau kaulus, barškančius į karoliukus. – Kaip manai, kodėl esu vadinama aiškiarege? Nes vos pakliūvate į bėdą, iškart ją pamatau.

Tebepurtydama galvą ji dingo už apskritų durų. Ant jos rankovių nebuvo nė kruopelės purvo, suknelė nė kiek nesulamdyta. Kelias, kuris leidžiantis atrodė kaip triušio urvas, kylant į viršų virto plačia laiptine, lyg iš pagarbos Amai būtų prasiplėtęs.

– Susiremti su šėtonu, tarytum su šituo vaikiščiu rūpesčių būtų maža... – šnarpštė ji su kiekvienu žingsniu. Ir taip visą kelią atgal. Keliaudami tuneliais parlydėjome Liv namo, bet mudu su Linku žingsnio nesulėtinome. Nenorėjome per daug priartėti prie to piršto ar tų karoliukų.

• 6.16 •

Atradimai

Kai įsiropščiau į lovą, beveik tekėjo saulė. Iš ryto, kai Ama mane pamatys, užkurs dar didesnę pirtį, o nuojauta kuždėjo, kad ir Mariana šiandien nelauks manęs pasirodančio darbe laiku. Amos ji prisibijojo ne mažiau nei kiti. Nusispyriau batus ir vos padėjęs galvą ant pagalvės užmigau.

◈ ◈ ◈

Akinama šviesa.

Buvau užlietas šviesos. O gal tamsos?

Skaudėjo akis, lyg būčiau per ilgai žiūrėjęs į saulę, jose raibuliavo juodos dėmės. Įstengiau įžiūrėti tik šviesą užstojantį siluetą. Neišsigandau. Gerai pažinojau šį konkretų šešėlį: liauną juosmenį, trapias rankas ir pirštus. Kiekvieną plaukų sruogelę, besiplaikstančią kerėtojų vėjelyje.

Lina žengė pirmyn tiesdama rankas į mane. Stebėjau sustingęs, kaip jos rankos iš tamsos išnyra į šviesą, kur stoviu aš. Šviesa slydo jos rankomis, pasiekė juosmenį, pečius, krūtinę.

Itanai.

Jos veidą tebegaubė šešėlis, bet dabar pirštai prisilietė prie manęs, glostė pečius, kaklą ir pagaliau veidą. Priglaudžiau jos delną sau prie skruosto ir jis mane nudegino – ne kaitra, o šalčiu.

Lina, aš čia.

Aš mylėjau tave, Itanai. Bet turiu eiti.

Žinau.

Tamsoje mačiau pakylančius jos vokus ir auksinį švytėjimą – prakeiksmu pažymėtas akis. Tamsiosios kerėtojos akis.

Lina, ir aš tave mylėjau.

Ištiesiau ranką ir švelniai užspaudžiau jai akis. Jos rankos šaltis atitolo nuo mano veido. Nusisukau ir prisiverčiau pabusti.

◈ ◈ ◈

Nulipau laiptais pasirengęs Amos rūstybei. Tėtis buvo išėjęs į „Stok ir vok“ nusipirkti laikraščio, ir mudu buvome tik dviese. Trise, jei skaičiuosime Lusilę, spoksančią į sausą kačių ėdalą savo dubenėlyje; anksčiau tikriausiai nieko panašaus nebuvo regėjusi. Ko gero, Ama niršta ir ant jos.

Ama stovėjo prie viryklės, traukė iš jos pyragą. Stalas buvo padengtas, bet pusryčių niekas neparuošė. Jokios kukurūzų košės nei kiaušinių, net nė riekelės skrudintos duonos. Reikalai prastesni, nei maniau. Paskutinį kartą vietoj pusryčių pyragą ji iškepė rytą po Linos gimtadienio, o prieš tai – kitą dieną po mamos žūties. Tešlą Ama minkydavo kaip profesionalus boksininkas. Jos įniršis galėjo prikepti tiek sausainių, kad jų būtų pakakę pamaitinti ir baptistus, ir metodistus sykiu sudėjus. Vyliausi, jog skaudžiausi smūgiai šįryt atiteko tešlai.

– Atleisk, Ama. Nežinau, ko tas padaras norėjo iš mūsų.

Ji neatsigręždama užtrenkė orkaitės dureles.

– Iš kur tu žinosi. Tu daug ko nežinai, bet tau tai netrukdo valkiotis ir kaišioti nosį kur nereikia. Ką, gal ne taip? – ji pakėlė dubenį maišydama jo turinį Vienaakiu Pavojumi, lyg ne juo baugindama būtų vakar privertusi Ridlę pasiduoti.

– Ten nusileidau ieškodamas Linos. Ji vaikštinėja su Ridle ir, mano galva, yra pakliuvusi į bėdą.

Ama staiga atsisuko.

– Manai, ji pakliuvo į bėdą? Ar bent nutuoki, kas buvo ta būtybė? Toji, kuri ketino nusitempti tave iš šio į aną pasaulį? – ji pašėlusiai maišė šaukštu.

– Liv sakė, ji vadinasi šėtonas ir kad ją pakvietė kas nors labai galingas.

– Ir tamsus. Kas nors, kas nenori, kad tu ir tavo draugeliai šniukštinėtumėte po tuos tunelius.

– Kas norėtų neleisti mūsų į tunelius? Sarafina ir Hantingas? Kodėl?

Ama trenkė dubeniu į stalviršį.

– Kodėl? Kodėl visuomet tiek daug klausinėji apie dalykus, kurie tau neturėtų rūpėti? Matyt, tai mano kaltė. Leidausi kamantinėjama, kai dar vaikščiojai po stalu, – purtė galvą ji. – Bet čia ne kvailių žaidimas. Laimėtojo nebūna.

Puiku. Dar daugiau mįslių.

– Ama, apie ką kalbi?

Ji vėl dūrė į mane pirštu – kaip vakar naktį.

– Tau nėra jokio reikalo landžioti po tunelius, girdi? Linai dabar sunku, ir man jos baisiausiai gaila, bet ji turi susivokti pati. Tu nieko negali padaryti. Tad laikykis nuo tunelių atokiau. Ten yra pražūtingesnių dalykų nei šėtonai, – Ama vėl atsisuko į savo pyragą ir iš dubens ant pagrindo supylė įdarą. Pokalbis buvo baigtas. – Dabar keliauk į darbą ir žiūrėk, kad vaikščiotum žemės paviršiumi.

– Taip, ponia.

Man nepatiko meluoti Amai, nors formaliai ir nemelavau. Bent taip sau pasakiau. Eisiu į darbą. Iškart po to, kai aplankysiu Reivenvudą. Po vakarykštės nakties nebeturėjau ką pasakyti. Ir kartu reikėjo pasikalbėti apie viską.

Turėjau išgirsti atsakymus. Ar seniai ji meluoja ir slapukauja man už nugaros? Nuo laidotuvių, kai pirmą kartą pamačiau juodu kartu? Ar nuo tos dienos, kai kapinėse nufotografavo jo motociklą? Kalbame apie mėnesius, savaites ar dienas? Vaikinui tai labai svarbu. Jei nesužinosiu, jie sugrauš mane ir tą nedidelį mano savigarbos likutį.

Nes štai kas: girdėjau, ką ji pasakė, išgirdau ausimis ir širdimi. Ji ištarė tuos žodžius, mačiau ją su Džonu. *Itanai, nenoriu, kad čia būtum*. Viskas baigta. Tikrai netikėjau, kad mums kada nors taip nutiks.

◈ ◈ ◈

Sustojau priešais pakrypusius geležinius Reivenvudo vartus ir išjungiau variklį. Sėdėjau automobilyje uždarytais langais, nors lauke jau viskas alpo nuo kaitros. Po vienos kitos minutės ims dusinti karštis, bet neįstengiau pajudėti. Užsimerkiau ir klausiausi cikadų. Jei neišlipčiau iš automobilio, nieko ir nesužinočiau. Man apskritai nereikia važiuoti pro šiuos vartus. Raktelis tebebuvo variklio spynelėje. Galėjau jį pasukti ir grįžti į biblioteką.

Tuomet nieko nebeįvyktų.

Pasukau raktelį ir įsijungė radijas. Išjungiant variklį jis negrojo. Volvo imtuvas buvo ne ką geresnis nei Dranduleto, bet pro atmosferinius trukdžius kai ką išgirdau.

Septyniolika mėnulių, septyniolika skliautų,
Dar ne laikas, bet teka Mėnulis,
Širdys skrieja tolyn, žvaigždės lekia pavymui,
Lūžta kiautas tuščiaviduris...

Variklis išsijungė, kartu su juo nutilo ir muzika. Nesupratau tos dalies apie mėnulį, išskyrus tai, kad jis artėja, bet ir pats tą žinojau. Ir be dainos supratau, kuris iš mudviejų tolsta.

Kai pagaliau atidariau automobilio dureles, troški Karolinos kaitra atrodė palyginti vėsi. Man smunkant vidun sugirgždėjo vartai. Kuo labiau artinausi prie namo, tuo jis atrodė varganesnis dabar, kai nebebuvo Meikono. Prastesnės būklės nei tada, kai buvau čia paskutinį kartą.

Užlipau laipteliais į verandą įsiklausydamas į kiekvieną lentų cyptelėjimą. Namas tikriausiai atrodė toks pat apleistas kaip ir sodas, bet aš to nemačiau. Kur žvelgiau, visur mačiau tik Liną. Tą pirmą vakarą, kai sutikau Meikoną, ji mėgino įtikinti mane eiti namo; likus savaitei iki gimtadienio ji sėdėjo ant laiptelių su oranžiniu kalinės kombinezonu. Širdyje troškau nueiti taku iki Grinbrajerio, prie Ženevjevos kapo, kad prisiminčiau Liną, susirietusią prie manęs su senu lotynų kalbos žodynu, kai mudu bandėme ką nors suprasti „Mėnulių knygoje“.

Dabar visa tebuvo šešėliai.

Tyrinėjau raižinius virš durų ir suradau pažįstamą kerėtojų mėnulį. Pirštais paliečiau sutrūkinėjusią sąramos medieną, dvejojau. Nebuvau tikras, ar esu laukiamas, bet vis tiek paspaudžiau. Durys siūbuodamos atsidarė, ir man nusišypsojo teta Delė.

– Itanai! Vyliausi, kad ateisi prieš mums išvažiuojant, – ji įtraukė mane vidun ir mitriai apkabino.

Viduje buvo tamsu. Prie laiptų pastebėjau kalną lagaminų. Beveik visus baldus dengė paklodės, ant langų buvo užtrauktos naktinės užuolaidos. Tai tiesa. Jos tikrai išvažiuoja. Lina nė žodeliu neprasitarė apie tai nuo paskutinės dienos mokykloje, o kadangi daug visko įvyko,

buvau beveik užmiršęs. Bent norėjau užmiršti. Lina neminėjo, kad jos kraunasi daiktus. Ji man nebepasakojo daugybės dalykų.

– Juk dėl to atėjai, tiesa? – sutrikusi teta Delė prisimerkė. – Atsisveikinti? – Kaip palimpsestė, ji nepajėgė atskirti laiko klodų, tad visuomet būdavo šiek tiek sutrikusi. Įėjusi į kambarį tą pačią akimirką ji matydavo viską, kas jame kada nors vyko ir dar įvyks, bet viską regėdavo iš karto. Kartais spėliodavau, ką ji mato, kai į kambarį įeinu aš. O gal nenorėjau žinoti.

– Taip, norėjau pasakyti sudie. Kada išvažiuojate?

Valgomajame Risė rūšiavo knygas, bet pastebėjau jos piktą išraišką. Iš įpročio nusukau akis į šalį. Mažiausiai troškau, kad Risė iš mano veido suprastų, kas nutiko vakar naktį.

– Ne anksčiau kaip sekmadienį, bet Lina dar net nesusidėjo daiktų. Netrukdyk jai, – šūktelėjo Risė.

Dvi dienos. Po dviejų dienų ji išvažiuoja, o aš to net nežinau. Ar ji bent ketino atsisveikinti?

Nulenkiau galvą ir žengiau į svetainę pasisveikinti su senele. Ji atrodė nepajudinama, sėdėjo supamojoje kėdėje su puodeliu arbatos ir laikraščiu, tarytum šis rytmečio bruzdesys jai nė kiek nerūpėtų. Nusišypsojo ir perlenkė laikraštį pusiau. Maniau, kad tai „The Stars and Stripes“, bet laikraštis buvo atspausdintas man nepažįstama kalba.

– Itanai. Gaila, kad negali važiuoti su mumis. Man tavęs trūks, ir neabejoju, kad Lina skaičiuos dienas iki sugrįžimo, – ji pakilo nuo kėdės ir apkabino mane.

Lina gal ir skaičiuos dienas, bet ne dėl tos priežasties, apie kurią galvoja senelė. Jos namiškiai nė nenutuokia, nei kaip klostosi mudviejų santykiai, nei kas dedasi Linos galvoje. Nujaučiau, kad jos nežino, jog ji šlaistosi po požeminius kerėtojų klubus, tokius kaip „Tremtis“, kad važinėjasi ant užpakalinės Džono motociklo sėdynės. Gal jos apskritai nieko nežino apie Džoną Bridą.

Prisiminiau pirmąjį mudviejų su Lina susitikimą, ilgą vietovių sąrašą, kur ji buvo gyvenusi, draugus, kurių taip ir neįsigijo, mokyklas, kurių negalėjo lankyti. Kažin, ar ji vėl taip gyvens?

Senelė smalsiai spoksojo į mane. Ji delnu paglostė man skruostą. Delnas buvo švelnus kaip pirštinaitės, kurias sesutės apsimaudavo eidamos į bažnyčią.

– Itanai, tu pasikeitei.

– Nesupratau?

– Negaliu tiksliai pasakyti, bet kažkas pasikeitė.

Nukreipiau akis į šalį. Beprasmiška apsimetinėti. Ji pajus, jei dar nepajuto, kad mudviejų su Lina ryšys nutrūko. Senelė buvo kaip Ama. Dažniausiai ji vien valios stiprumu išsiskirdavo iš visų, esančių kambaryje.

– Ne aš pasikeičiau, ponia.

Ji vėl atsilošė ir pakėlė laikraštį.

– Niekai. Itanai, visi keičiasi. Toks gyvenimas. Dabar eik ir pasakyk mano vaikaitei, tegu pradeda krautis daiktus. Turime išvažiuoti, kol vanduo aukštai ir neįstrigome čia amžiams, – ji nusišypsojo, lyg suprasčiau jos sąmojį. Tik aš nesupratau.

Linos durys buvo praviros. Sienos, lubos, baldai – viskas juoda. Sienos aprašinėtos nebe žymekliu. Dabar jos poezija buvo užkeverzota balta kreida. Spintos durys aprašinėtos ta pačia fraze: ***bėgtikadstovėtumramiaibėgtikadstovėtumramiaibėgtikadstovėtumramiai***. Stebeilijau į žodžius, mėgindamas juos atskirti, kaip dažnai tekdavo daryti, susidūrus su Linos rašymo maniera. Kai man pavyko, atpažinau, jog tai eilutė iš senos „U2“ dainos, ir suvokiau, kokie jie iš tiesų teisingi.

Lina kaip tik tai ir darė visą šį laiką, kiekvieną akimirką po Meikono mirties.

Jos mažoji pusseserė Rajana sėdėjo ant lovos ir laikė suėmusi Linos veidą. Rajana buvo taumaturgė ir savąsias gydymo galias pasitelkdavo tik tuomet, kai ką nors kamuodavo didelis skausmas. Dažniausiai jis kamuodavo mane, bet šiandien skausmą kentėjo Lina.

Vos įstengiau ją atpažinti. Atrodė, lyg būtų naktį nemiegojusi. Vietoj naktinių marškinių vilkėjo per didelius juodus išblukusius marškinėlius. Plaukai susivėlę, akys raudonos ir patinusios.

– Itanai! – mane pamačiusi Rajana vėl tapo paprastu vaiku. Ji puolė man į glėbį, ir aš pakėliau ją į viršų, kojas sūpuodamas į šonus. – Kodėl nevažiuoji su mumis? Bus taip nuobodu. Risė visą vasarą man įsakinės, o iš Linos taip pat nesulauksi jokio smagumo.

– Man reikia būti čia, rūpintis Ama ir tėčiu, mažasis viščiuk, – švelniai nuleidau Rajaną ant grindų.

Lina atrodė suirzusi. Ji atsisėdo ant sujauktos lovos, susibruko po savimi kojas ir mostelėjo Rajanai eiti iš kambario.

– Dabar išeik. Prašau.

Rajana nusivaipė.

– Jei darysite ką nors šlykštaus ir jums manęs prireiks, ieškokite apačioje. – Rajana ne kartą išgelbėjo man gyvybę, kai mudu su Lina nueidavome per toli ir elektros srovė tarp mudviejų vos nesustabdydavo mano širdies.

Su Džonu Bridu Linai tokių sunkumų nekiltų. Kažin, ji vilki jo marškinėlius?

– Itanai, ką čia veiki? – Lina žvelgė į lubas, ir aš nusekiau jos žvilgsnį. Į žodžius, užrašytus ant sienų. Neįstengiau į ją žiūrėti. ***Kai pažvelgi aukštyn / Ar matai mėlyną dangų to, kas galėtų būti / Arba tamsą to, ko niekuomet nebus? / Ar matai mane?***

– Noriu pasikalbėti apie vakarykštę naktį.

– Kitaip tariant, apie tai, kodėl mane sekei? – jos balsas

nuskambėjo šaižiai, ir mane tai siutino.

– Nesekiau tavęs. Ieškojau, nes buvau sunerimęs. Bet suprantu, kaip buvo nepatogu, nes buvai užsiėmusi – glausteisi su Džonu.

Lina sukando dantis. Ji atsistojo, marškinėliai jai siekė kelius.

– Mudu su Džonu – tik draugai. Mes nesiglaustėme.

– Ar visiems savo draugams taip kabiniesi ant kaklo?

Lina žengė arčiau, jos susivėlusių garbanų galiukai ėmė švelniai kilnotis ant pečių. Per lubų vidurį kabantis sietynas pradėjo siūbuoti.

– O tu visas savo drauges mėgini pabučiuoti? – ji žvelgė man tiesiai į akis.

Blykstelėjo šviesa, pasipylė kibirkštys, paskui viskas aptemo. Sprogo sietyno lemputės, mažos šukelės nuklojo lovą. Išgirdau į stogą barbenantį lietų.

– Ką tu?..

– Itanai, nesivargink ir nemeluok. Žinau, ką judu su tavo bibliotekos partnere veikėte prie „Tremties“, – kandus jos balsas veriamai nuaidėjo man galvoje.

Išgirdau tave. Bendravai keltingu. „Mėlynos akys ir šviesūs plaukai“? Ką nors primena?

Ji buvo teisi. Bendravau keltingu, ir ji girdėjo kiekvieną žodį.

Nieko neįvyko.

Sietynas trenkėsi į lovą vos už kelių colių nuo manęs. Regis, iš po kojų ėmė slysti grindys. Ji mane išgirdo.

Nieko neįvyko? Manai, nežinočiau? Manai, nejausčiau?

Blogiau, nei žiūrėti Risei į akis. Lina matė viską, ir tam jai nereikėjo panaudoti savo galių.

– Sutrikau pamatęs tave su tuo vaikinu, Džonu, ir nieko negalvojau.

– Sau gali taip teisintis, bet niekas neįvyksta be priežasties. Tu jos vos nepabučiavai, nes to norėjai.

Gal tik norėjau tave paerzinti, kai pamačiau su kitu.

Atsargiau su savo norais.

Tyrinėjau jos veidą, tamsius ratilus po akimis, liūdesį.

Žalios akys, kurias taip mylėjau, buvo dingusios, virtusios auksinėmis tamsiosios kerėtojos akimis.

Itanai, ką su manimi darai?

Jau nebežinau.

Linos veidas trumpam apniuko, bet ji susigriebė.

– Mirtinai troškai, kad taip įvyktų, tiesa? Dabar gali be jokios sąžinės graužaties pabėgti su savo mažyte mirtingąja, – šį žodį ji ištarė lyg prisiversdama. – Guldau galvą, negali sulaukti, kada atsidursite prie ežero, – Lina kunkuliavo pykčiu. Toje vietoje, nuo kurios nukrito sietynas, ėmė skilinėti lubos.

Kad ir kaip jai skaudėjo, skausmą užgožė pyktis.

– Kai prasidės mokslo metai, vėl grįši į krepšinio komandą, o ji galės prisidėti prie aistruolių. Emilei ir Savanai ji patiks.

Išgirdau traškesį, ir šalia manęs į grindis sudužo gipso gabalas.

Man sugniaužė krūtinę. Lina neteisi, bet aš neįstengiau susilaikyti nepagalvojęs, kaip būtų lengva draugauti su paprasta mergina.

Visuomet žinojau, ko tu nori. Dabar gali džiaugtis.

Dar vienas trenksmas. Mane nuklojo smulkutės baltos nukritusių lubų dulkelės, ant grindų mėtėsi atskilę gabalai.

Ji stengėsi sulaikyti ašaras.

Aš ne to norėjau, ir tu tai žinai.

Tikrai? Žinau tik tiek, kad neturėtų būti taip sunku. Neturėtų būti taip sunku ką nors mylėti.

Man tai niekuomet nerūpėjo.

Pajutau ją blėstant, stumiant mane iš savo galvos ir širdies.

– Tavo vieta tarp tokių kaip tu, o mano – tarp tokių kaip aš, kurie supranta, ką išgyvenu. Aš kitokia, nei buvau prieš kelis mėnesius, bet, ko gero, abu tai suprantame.

Kodėl negali liautis savęs baudusi, Lina? Tu nekalta. Nebūtum įstengusi jo išgelbėti.

Pats nežinai, apie ką kalbi.

Žinau, manai, kad dėdė mirė dėl tavo kaltės, ir save kankindama savotiškai atgailauji.

To, ką padariau, neišpirks jokia atgaila.

Ji jau gręžėsi nuo manęs.

Nepabėk.

Aš nebėgu. Aš jau pabėgusi.

Galvoje vos girdėjau jos balsą. Prisiartinau. Nesvarbu, ką ji padarė ar kad tarp mudviejų viskas baigta. Negalėjau žiūrėti, kaip ji naikina save.

Prisitraukiau ją prie krūtinės ir apsivijau rankomis, lyg ji skęstų, o aš tik norėčiau ištraukti ją iš vandens. Jutau kiekvieną prie manęs prigludusį jos colį, deginantį šalčiu. Ji pirštų galais brūkštelėjo per manuosius. Toje vietoje, kur glaudėsi jos galva, krūtinė aptirpo.

Nesvarbu, mudu kartu ar ne. Lina, tu nesi tokia kaip jie.

Kaip nesu ir tokia kaip taviškiai.

Paskutinius žodžius ji ištarė kuždomis. Mano pirštai įsipynė į jos plaukus. Visa savo esybe negalėjau jos paleisti. Manau, ji verkė, bet nebuvau tuo tikras. Stebėjau lubas: paskutiniai gipso gabalėliai aplink skylę ėmė trūkinėti tūkstančiais plyšelių, lyg bet kurią minutę ant mūsų užgriūtų likęs stogas.

Tai ir viskas?

Taip ir buvo, bet aš nenorėjau išgirsti atsakymo. Norėjau dar truputį pagyventi šia akimirka. Norėjau glausti ją ir dėtis, kad ji tebėra mano.

– Po dviejų dienų mano namiškiai išvažiuoja. Kai rytoj jie nubus, manęs neberas.

– Lina, negali...

Ji palietė mano lūpas.

– Jei kada nors mane mylėjai, o žinau, kad mylėjai, nesikišk. Neleisiu, kad dėl manęs mirtų dar kas nors iš mylimų žmonių.

– Lina.

– Tai mano prakeiksmas. Mano. Palik jį man.

– O jei pasakysiu „ne“?

Ji pažvelgė į mane, visas jos veidas apniuko ir virto šešėliu.

– Tu neturi iš ko rinktis. Jei rytoj atvažiuosi į Reivenvudą, galiu pažadėti, kad kalbėti tau nesinorės. O ir negalėsi.

– Nori pasakyti, kad ketini mane užburti? – Tarp mudviejų buvo neįvardyta riba, kurios ji niekuomet nebuvo peržengusi.

Ji nusišypsojo ir priglaudė pirštą man prie lūpų.

– *Silentium*. Lotyniškai „tyla“, – štai ką išgirsi, jei prieš man išvažiuojant mėginsi kam nors pasakyti, jog išvykstu.

– Tu taip nepadarysi.

– Jau padariau.

Pagaliau. Štai, kur atsidūrėme. Vienintelis tarp mūsų likęs dalykas – neįsivaizduojama galia, kurios anksčiau niekuomet nebuvo prieš mane panaudojusi. Jos akys liepsnojo auksinės ir ryškios. Žalios spalvos nelikę nė pėdsako. Supratau, kad ji nejuokauja.

– Prisiek, kad čia negrįši, – Lina išsprūdo man iš rankų ir nusigręžė. Ji nebenorėjo rodyti savo akių, o man buvo sunku į jas žiūrėti.

– Prisiekiu.

Ji nebeištarė nė žodžio. Linktelėjo ir nusišluostė veidu riedančias ašaras. Man einant iš kambario, lyte lijo gipso gabaliukais.

◈ ◈ ◈

Paskutinį kartą žengiau Reivenvudo koridoriais. Kuo toliau ėjau, tuo labiau niaukėsi namas. Lina išvažiuoja. Meikono nebėra. Visi išvažiuoja, ir namas atrodė miręs. Pirštais braukiau per poliruotus raudonmedžio laiptų turėklus. Norėjau įsiminti lako kvapą, glotnų seno medžio pojūtį, net menkiausią importinių Meikono cigarų, kvapiųjų šiurkščių, tikrųjų apelsinų ir knygų aromatą.

Stabtelėjau prie Meikono miegamojo durų. Nudažytos matiniais juodais dažais, jos atrodė kaip bet kurios kitos šio namo durys. Vis dėlto tai nebuvo bet kurios durys ir prie jų miegojo Baubas, laukdamas šeimininko, kuris namo niekada nebegrįš. Be Meikono jis buvo toks pat bejėgis kaip Lina. Beveik nepajudindamas galvos Baubas pakelė į mane akis.

Suėmiau durų rankeną ir stumtelėjęs atidariau. Meikono kambarys buvo visiškai toks pat, kokį jį prisiminiau. Jame niekas

nieko neišdrįso apdengti paklodėmis. Kambario viduryje lyg tūkstantį kartų nulakuota Virtuvės – nematomų Meikono patarnautojų – žvilgėjo juodmedžio lova su baldakimu. Juodos žaliuzės visiškai temdė kambarį, todėl dienos negalėjai atskirti nuo nakties. Aukštose žvakidėse stypsojo juodos žvakės, palubėje kabėjo juodas kalinėtos geležies sietynas. Atpažinau geležyje iškaltą kerėtojų raštą. Iš pradžių nesupratau, kur buvau jį matęs, bet paskui prisiminiau.

Mačiau jį ant Ridlės ir Džono Brido odos, taip pat „Tremtyje“. Tamsiojo kerėtojo ženklas. Ta pati tatuiruotė. Kiekviena atrodė skirtingai, bet vis tiek buvo neklystamai panašios. Labiau įdagas nei tatuiruotė, lyg būtų išdeginta, ne išpiešta rašalu.

Sudrebėjau ir nuo juodo tualetinio staliuko pakėliau nedidelį daiktelį. Tai buvo įrėminta Meikono ir kažkokios moters nuotrauka. Mačiau šalia jos stovintį Meikoną, bet kambaryje buvo tamsu, ir įstengiau įžiūrėti tik silueto kontūrą, šešėlį, užfiksuotą juostoje. Kažin, ar tai Džeinė?

Kiek paslapčių nusinešė į kapą Meikonas? Bandžiau padėti rėmelį į vietą, bet tamsoje neapskaičiavau atstumo ir nuotrauka nukrito. Pasilenkiau jos pakelti ir pastebėjau, kad atverstas vienas kilimėlio kampas. Kilimėlis atrodė visiškai toks pat, kokį mačiau Meikono kambaryje tuneliuose.

Pakėliau kilimėlį ir po juo išvydau taisyklingą stačiakampį, išpjautą grindyse, pro kurį galėtų pralįsti vyras. Dar vienos durys į tunelius. Truktelėjau grindų lentą ir ji pasidavė. Apačioje mačiau Meikono kabinetą, bet laiptų nebuvo, o akmeninės grindys atrodė per toli, kad galėčiau nušokti rimtai nesusitrenkdamas galvos.

Prisiminiau į *Lunae Libri* vedančias slaptas duris. Kitos išeities neturėjau, teko išbandyti. Įsikibau į lovos kraštą ir atsargiai žengiau žemyn. Akimirką kluptelėjau, paskui po koja pajutau kažką kietą. Laiptelį. Nors jo nemačiau, jutau šiurkščią medinę pakopą. Dar po kelių sekundžių stovėjau ant akmeninių Meikono kabineto grindų.

Jis ištisas dienas nemiegodavo. Leisdavo jas tuneliuose, tikriausiai su Mariana. Įsivaizdavau juodu ieškančius senų nežinomų kerėtojų legendų, diskutuojančius apie prieškarinį sodų planavimą, geriančius arbatą. Išskyrus Liną, su ja Meikonas tikriausiai praleisdavo daugiausia laiko.

Kažin, ar toji moteris nuotraukoje – ne Mariana ir ar jos vardas tikrai Džeinė. Apie tai anksčiau nebuvau pagalvojęs, bet tokia prielaida daug ką paaiškintų. Kodėl Meikono kabinete buvo tokia nesuskaičiuojama galybė tvarkingai sukrautų rudų bibliotekos paketų. Kodėl Djuko universiteto profesorė tūno tokiame miestelyje kaip Gatlinas, neva dirbdama bibliotekininke ar net saugotoja. Kodėl taip ilgai Mariana ir Meikonas buvo neperskiriami. Kaip vienišiui nelabajam, niekur nekeliančiam kojos, tai buvo daug.

Gal visus tuos metus juodu mylėjo vienas kitą?

Apsidairiau po kambarį ir pagaliau pamačiau – medinę dėžutę, saugančią Meikono mintis ir paslaptis. Ji gulėjo ant lentynos, ten, kur Mariana ją paliko.

Užsimerkiau ir ištiesiau į ją ranką...

Šito Meikonas troško mažiausiai, bet kartu ir labiausiai – paskutinį kartą pamatyti Džeinę. Nematė jos jau keletą savaičių, nebent skaičiuotume naktis, kai, stebėdamas iš tolo, sekdavo ją grįžtančią namo iš bibliotekos ir trokšdavo paliesti.

Ne dabar, tik ne dabar, kai virsmas taip arti. Bet ji čia, nors buvo liepęs jai nesiartinti.

– Džeine, turi iš čia išvažiuoti. Tai pavojinga.

Ji lėtai perėjo per kambarį, prisiartino prie jo.

– Nejau nesupranti? Negaliu laikytis nuošaly.

– Žinau, – jis prisitraukė ją ir pabučiavo – paskutinį kartą.

Meikonas išėmė kažką iš mažos dėžutės, gulinčios giliai spintoje. Įdėjo tą daiktą Džeinei į ranką ir užspaudė pirštus. Daiktas buvo apvalus ir glotnus, tobulas rutulys. Savo ranka jis apglėbė jos ranką ir rimtai sukuždėjo:

– Po virsmo negalėsiu tavęs apsaugoti, nepajėgsiu apginti nuo vienintelės pačios grėsmingiausios būtybės. Nuo savęs. – Meikonas pažvelgė į jųdviejų rankas, švelniai sūpuojančias taip rūpestingai slėptą daiktą. – Jei kas nors nutiks ir tau kils pavojus... pasinaudok juo.

Džeinė atgniaužė ranką. Rutulys buvo juodas ir spindėjo vaivorykštės spalvomis lyg perlas. Bet, jai bežiūrint, jis ėmė keistis ir švytėti. Ji išgirdo smulkių virpesių skleidžiamą gausmą.

– Kas tai?

Meikonas atsitraukė atbulas, lyg dabar, kai rutulys atgijo, nenorėtų jo liesti.

– Tai lanko žibintas.

– Kam jis?

– Jei ateitų toks laikas, kai tapsiu tau pavojingas, niekas neįstengtų tavęs apginti. Niekaip negalėtų manęs užmušti ar sužeisti. Tai padaryti gali tik kitas nelabasis.

Džeinės akys apsiniaukė. Jos balsas virto šnabždesiu:

– Niekuomet negalėčiau tavęs sužeisti.

Meikonas ištiesė ranką ir švelniai paglostė jai veidą.

– Žinau, bet net jei norėtum, tai būtų neįmanoma. Mirtingasis negali užmušti nelabojo. Štai todėl tau reikalingas lanko žibintas. Tai vienintelis daiktas, galintis suvaldyti mano padermę. Vienintelis būdas, kuriuo galėsi mane sustabdyti, jei aš...

– Ką turi omenyje sakydamas „suvaldyti“?

Meikonas nusisuko.

– Džeine, jis tarytum narvas. Vienintelis narvas, galintis mus sulaikyti.

Džeinė pažvelgė į tamsų rutulį, švytintį delne. Dabar, kai jau žinojo, kas tai, atrodė, kad jis kiaurai degina jos ranką ir širdį. Ji numetė jį ant stalo, ir rutulys nuriedėjo paviršiumi; švytėjimas palengva blėso, rutulys tapo juodas.

– Manai, įkalinsiu tave jame kaip kokį žvėrį?

– Būsiu blogesnis už žvėrį.

Ašaros ritosi Džeinės veidu, tekėjo lūpomis. Ji stvėrė Meikono ranką ir privertė atsigręžti.

– Ar ilgai tu ten būtum?

– Tikriausiai amžinai.

Ji papurtė galvą.

– To nepadarysiu. Niekuomet nepasmerkčiau tavęs tokiai nelaisvei.

Rodėsi, kad Meikono akyse tvenkiasi ašaros, nors Džeinė žinojo, jog tai neįmanoma. Jis negalėjo lieti ašarų, nes jų neturėjo, bet vis dėlto dievagojosi pastebėjusi akis žvilgant.

– Jei kas nors tau atsitiktų, jei aš tau sukelčiau skausmo, pasmerktum mane tokiam likimui, tokiai amžinybei, kuri būtų blogesnė už viską, ką patirčiau čia. – Meikonas laikė pakėlęs lanko žibintą. – Jei ateis toks laikas ir tau teks juo pasinaudoti, turi pažadėti, kad taip padarysi.

Džeinė užgniaužė ašaras, jos balsas virpėjo.

– Nežinau, ar aš...

Meikonas prisiglaudė kakta prie jos.

– Pažadėk man, Džeine. Jei myli mane, pažadėk.

Džeinė įsikniaubė veidu į jo vėsų kaklą. Giliai įkvėpė.

– Pažadu.

Meikonas pakėlė galvą ir dirstelėjo jai per petį.

– Itanai, pažadas yra pažadas.

◈ ◈ ◈

Pabudau lovoje. Pro langą liejosi šviesa, tad supratau esąs jau ne Meikono kabinete. Spoksojau į lubas, bet beprotiško juodo sietyno ten nebuvo, taigi gulėjau ir ne jo kambaryje Reivenvude.

Sutrikęs svirduliuodamas atsisėdau. Sėdėjau savo lovoje, savo kambaryje. Langas buvo atviras, man į akis tvieskė ryto šviesa. Kaip galėjau nualpti vienur, o po kelių valandų atsidurti kitur? Kas atsitiko erdvei ir laikui, ir visiems fizikos dėsniams? Koks kerėtojas ar nelabasis turėtų tiek galios taip padaryti?

Anksčiau regėjimai niekuomet manęs taip nepaveikdavo. Ir Abraomas, ir Meikonas mane matė. Ar tai įmanoma? Ką Meikonas bandė man pasakyti? Kodėl jis norėjo, kad matyčiau tuos regėjimus? Negalėjau nieko suvokti, išskyrus viena. Keitėsi arba regėjimai, arba aš pats. Čia jau pasistengė Lina.

• 6.17 •

Palikimas

Kaip ir buvau žadėjęs, prie Reivenvudo nesiartinau. Išaušus rytui nežinojau, nei kur Lina yra, nei kur link ji traukia. Spėliojau, ar Džonas ir Ridlė su ja.

Žinojau tik viena: visą gyvenimą Lina laukė, kada galės būti atsakinga už savo likimą – surasti būdą, kaip, nepaisant prakeiksmo, pašaukti save. Dabar neketinau jai kliudyti. Be to, kaip Lina ir sakė, ji man to neleistų.

Tad man beliko visą dieną tysoti lovoje ir gailėtis savęs. Pačiam su savimi ir keliomis komiksų knygelėmis – bet kokiomis, išskyrus „Akvameną“.

Vis dėlto Gatlinas suplanavo kitaip.

Apygardos mugė buvo grožio konkursų ir pyragų diena, o vakaras skirtas romantiškoms pažintims, jei pasiseks. Visi Šventieji reiškė visai ką kita. Tai buvo Gatlino tradicija. Užuot su šortais ir sandalais dieną leidę mugėje, miestelio gyventojai, apsitaisę gražiausiais sekmadieniniais drabužiais, praleisdavo ją kapinėse, reikšdami pagarbą mirusiems savo ir visų kitų giminaičiams. Pamirškite faktą, kad Visų Šventųjų diena iš tiesų yra katalikiška šventė, švenčiama lapkričio mėnesį. Gatline turėjome savą tvarką. Tad pavertėme tą dieną atminimo, kaltės ir apskritai varžytuvių diena. Kas suvers didesnę plastikinių gėlių ir angelų krūvą ant savo protėvių kapo.

Visų Šventųjų iškilmėse dalyvaudavo visi: baptistai, metodistai, net evangelikai ir sekmininkai. Miestelyje tik du žmonės nepasirodydavo kapinėse: Ama, kuri Visų Šventųjų dieną praleisdavo savo šeimos sklypelyje Veider Krike, ir Meikonas Reivenvudas. Spėliojau, ar juodu kada nors praleido Visus Šventuosius drauge, pelkėse su Didžiaisiais. Abejojau. Negalėjau įsivaizduoti, kad Meikonas arba Didieji vertintų plastikines gėles.

Kas žino, ar kerėtojai turi savo Visų Šventųjų versiją, ar būdama nežinia kur Lina jaučiasi taip pat, kaip dabar jaučiuosi aš. Lyg norėtum įsiropšti į lovą ir slėptis iki dienos galo. Pernai neprisiverčiau išsiruošti į Visų Šventųjų iškilmes. Dar buvo per greitai. Ankstesniais metais visą dieną stoviniuodavau prie Veitų, kurių nepažinojau arba beveik neprisiminiau, kapų.

Šiandien stovėsiu prie kapo žmogaus, apie kurį galvoju kiekvieną dieną. Prie mamos.

Ama sukiojosi virtuvėje vilkėdama savo gerąją baltą palaidinę – tą su nėriniuota apykakle – ir segėdama ilgą mėlyną sijoną. Rankoje spaudė vieną mažyčių senyvų ponių rankinių.

– Verčiau skubėk pas savo tetules, – ji patraukė mano kaklaraiščio mazgą ir jį patiesino. – Žinai, kaip jos jaudinasi, jei vėluoji.

– Taip, ponia, – stvėriau nuo spintelės tėčio automobilio raktelius. Prieš valandą išleidau jį prie „Jo amžinojo atilsio sodo“ vartų. Jis norėjo su mama pabūti vienas.

– Palauk minutėlę.

Sustingau. Nenorėjau, kad Ama žiūrėtų man į akis. Dabar nepajėgiau kalbėti apie Liną ir nenorėjau, kad ji mėgintų ką nors iš manęs išpešti.

Ama panaršė po rankinę ir ištraukė kažką, ko neįžiūrėjau. Ji atgniaužė mano ranką ir į delną įkrito grandinėlė. Ji buvo plona ir auksinė, ant jos kabėjo mažytis paukščiukas. Daug mažesnis nei tie, kuriuos mačiau Meikono laidotuvėse, bet iškart jį pažinau.

– Žvirbliukas tavo mamai, – Amos akys blizgėjo lyg plentas po lietaus. – Kerėtojams žvirbliai reiškia laisvę, bet aiškiaregiams jie simbolizuoja saugią kelionę. Žvirbliai sumanūs. Jie pajėgia nuskristi toli, bet visuomet suranda kelią namo.

Mano gerklėje gniaužėsi gumulas.

– Nemanau, kad mama dar kur nors keliautų.

Ama nusišluostė akis ir spragtelėjusi uždarė rankinę.

– Na, Itanai Veitai, ar ne per daug drūčiai esi dėl visko tikras.

◈ ◈ ◈

Man sustojus žvyruotame sesučių įvažos keliuke ir atidarius automobilio duris, Lusilė, užuot iššokusi lauk, liko sėdėti ant keleivio sėdynės. Ji žinojo, kur esame, ir suprato, kad buvo iš čia ištremta. Įkalbėjau ją išlipti iš automobilio, bet ji atsitūpė ant šaligatvio krašto, kur baigiasi cementas ir prasideda veja.

Nespėjus pasibelsti Telma atvėrė duris. Ji pažvelgė pro mane tiesiai į katę ir sukryžiavo rankas.

– Nagi, Lusile.

Lusilė tingiai laižėsi letenėlę, paskui ėmė uostinėti uodegą. Lyg būtų parodžiusi Telmai iškeltą vidurinį pirštą.

– Atėjai pasakyti, kad Amos bandelės tau skanesnės nei mano? – Lusilė buvo vienintelė man žinoma katė, šlamščianti ne kačių ėdalą, o bandeles su padažu. Ji kniauktelėjo, lyg tuo klausimu norėdama tarti keletą rinktinių žodelių.

Telma atsigręžė į mane.

– Sveikas, saldainiuk. Girdėjau, kaip privažiavai, – ji pabučiavo man skruostą; nuo jos bučinio visuomet likdavo ryškus rausvas lūpų atspaudas, kurio neįstengdavo nuvalyti net labiausiai prakaituotas delnas. – Jautiesi gerai?

Visi žinojo, kad šiandien man lengva nebus.

– Taip, gerai. Ar sesutės pasiruošusios?

Telma įsisprendė į klubus.

– Ar tos merginos gyvenime buvo kam nors pasiruošusios? – sesutes Telma visuomet vadindavo merginomis, nesvarbu, kad šios

buvo dvigubai vyresnės už ją.

Iš svetainės atsklido balsas:

– Itanai? Tai tu? Eikš čia. Reikia, kad į kai ką pažiūrėtum.

Nežinia, ką tai reiškė. Jos galėjo iš laikraščio „The Stars and Stripes“ daryti tvarsčius meškėnų šeimynai arba planuoti tetulės Pru ketvirtąsias – o gal penktąsias? – vestuves. Žinoma, galėjo būti dar ir trečia galimybė, kurios nesvarsčiau, ir į ją galėjau būti įpainiotas pats.

– Eikš vidun, – pamojo man teta Greisė. – Merse, duok jam tų mėlynų lipdukų. – Ji vėdavosi sena bažnyčios programėle, tikriausiai likusia nuo kurio nors buvusio vyro laidotuvių. Tiesą sakant, kadangi sesutės per pamaldas niekam neleisdavo jomis naudotis, visur po namus voliojosi gausybė programėlių.

– Pati tau juos paduosiu, bet dėl to nelaimingo atsitikimo turiu būti labai atsargi. Man kilo komplikacijų. – Nuo apygardos mugės apie nieką kita ji nebekalbėjo. Pusė miestelio žinojo, kad ji buvo nualpusi, bet pati teta Greisė kalbėjo, kad jai kilę beveik mirtinų komplikacijų, tad dabar iki dienų galo Telma, teta Pru ir teta Mersė versis per galvą vykdydamos jos paliepimus.

– Ne, ne. Sakiau tau, Itano spalva raudona. Paduok jam raudonus, – teta Pru kažką pašėlusiai keverzojo į geltoną suliniuotą bloknotą.

Teta Mersė padavė man lapą raudonų apskritų lipdukų.

– Dabar, Itanai, apeik svetainę ir klijuok lipdukus ant visų daiktų, kurių nori. Eik, eik, – ji laukiamai žvelgė į mane, tarytum įsižeistų, jei vieno lipduko neprispausčiau jai prie kaktos.

– Teta Merse, ką jūs kalbate?

Teta Greisė nukabino nuo sienos įrėmintą senyvo vyriškio konfederatų uniforma nuotrauką.

– Štai čia generolas Robertas Čarlsas Taileris, paskutinis maištininkų generolas, žuvęs Kare tarp valstijų. Duok man vieną lipduką. Šis portretas bus šio to vertas.

Nė nenutuokiau, ką jos sumanė, o klausti nedrįsau.

– Mums reikia važiuoti. Nejau pamiršote, kad šiandien Visi Šventieji?

Teta Pru susiraukė.

– Žinoma, nepamiršome. Dėl to ir tvarkome savo reikalus.

– Tam ir reikalingi lipdukai. Kiekvienam vis kita spalva. Telmos geltona, tavo raudona, tavo tėčio mėlyna, – teta Mersė nutilo, lyg būtų pametusi mintį.

Teta Pru nutildė ją žvilgsniu. Jai nepatiko, kai ją nutraukdavo.

– Šiuos mažus lipdukus priklijuok po tais daiktais, kurių nori. Kai numirsime, Telma tiksliai žinos, kam kas turi atitekti.

– Visi Šventieji ir privertė apie tai pagalvoti, – išdidžiai nusišypsojo teta Greisė.

– Aš nieko nenoriu, ir nė viena dar nemirštate, – numečiau lapą

su lipdukais ant stalo.

– Itanai, kitą savaitę čia atvažiuos Veidas, o jis – godus kaip lapinas vištidėje. Pirmiausia turi išsirinkti tu. – Veidas buvo mano dėdės Landžio nesantuokinis sūnus, dar vienas šeimos narys, niekuomet nepateksiantis į Veitų giminės medį.

Kai sesutės šitaip įsijausdavo, tikrai būdavo beprasmiška su jomis ginčytis. Tad kitą pusę valandos praleidau klijuodamas raudonus lipdukus po valgomojo kambario kėdėmis ir Pilietinį karą primenančiais daiktais, bet vis tiek turėjau užmušinėti laiką laukdamas, kol sesutės Visiems Šventiesiems išsirinks skrybėlaites. Išsirinkti tinkamą skrybėlaitę – rimtas uždavinys, ir dauguma miestelio ponių jau prieš kelias savaites tuo tikslu buvo apsilankiusios Čarlstone. Ir matydamas jas, kopiančias į kalvą su įmantriausiomis puošmenomis ant galvų, pradedant povo plunksnomis ir baigiant ką tik nuskintomis rožėmis, galėjai pamanyti, kad Gatlino damos susiruošė ne į kapines, bet į pobūvį sode.

Viskas aplinkui buvo sujaukta. Teta Pru tikriausiai privertė Telmą sutempti iš pastogės visas dėžes, prikimštas senų drabužių, dygsniuotų antklodžių ir nuotraukų albumų. Perverčiau viršutinio albumo lapus. Senos nuotraukos buvo lipnia juostele priklijuotos prie rudų puslapių: teta Pru ir jos vyrai, teta Mersė, stovinti priešais senus savo namus Balandžių gatvėje, mano namai – Veitų žemė, kai senelis tebuvo vaikas. Atverčiau paskutinį lapą, į mane žvelgė dar vienas namas.

Reivenvudo dvaras.

Bet ne tas Reivenvudas, kurį pažinojau. Tai buvo Reivenvudas, tinkantis Istorijos draugijos registrui. Į baltutėlę verandą vedanti alėja apsodinta kiparisais. Visos kolonos, visos langinės ką tik nudažytos. Gožiančios augmenijos nė pėdsako, jokių pakrypusių Meikono Reivenvudo laiptų. Po nuotrauka įrašas, rūpestingai išraitytas dailia rašysena.

Reivenvudo dvaras, 1865

Aš žvelgiau į Abraomo laikų Reivenvudą.

– Ką čia turi? – atšlepsėjo teta Mersė su didžiausia rausviausia flamingu papuošta skrybėle. Priekyje buvo kažkoks keistas tinklelis, tarytum vualis, virš jo, rausvame lizde, tupėjo labai netikroviškas paukštis. Jai bent kiek krustelėjus, visa konstrukcija savotiškai suplasnodavo, tarytum pasirengusi pakilti ir nuskristi nuo galvos. Na, Savana ir aistruolių komanda neteks amo.

Mėginau nežiūrėti į plasnojantį paukštį.

– Seną nuotraukų albumą. Jis gulėjo ant šitos dėžės, – padaviau jai albumą.

– Prudense Džeine, atnešk man akinius.

Koridoriuje kažkas supoškėjo, ir tarpduryje išdygo teta Pru su tokia pat didele ir trikdančia skrybėle. Ši buvo juoda, visa apgaubta

vualiu, ir teta Pru atrodė panaši į mafijos boso motiną per jo laidotuves.

– Jei nešiotumeis pasikabinusi juos ant kaklo, kaip sakiau...

Teta Mersė buvo arba pritildžiusi savo klausos aparatą, arba nekreipė dėmesio į tetą Pru.

– Žiūrėk, ką rado Itanas.

Albumas tebebuvo atverstas ties tuo pačiu puslapiu. Į mus žvelgė praeities Reivenvudas.

– Viešpatie, pasigailėk, tik pažiūrėkite. Velnio dirbtuvės, jei kada tokias regėjau.

Sesutės ir dauguma senųjų Gatlino gyventojų buvo įsitikinę, kad Abraomas Reivenvudas, norėdamas išgelbėti plantaciją nuo generolo Šermano deginimo akcijos 1865-aisiais, visas kitas palei upę išsidriekusias plantacijas pavertusios pelenais, buvo sudaręs kažkokį sandėrį su velniu. Jei tik sesutės žinotų, kaip tai panašu į tiesą.

– Ne vienintelis Abraomo Reivenvudo padarytas blogis, – teta Pru atsitraukė nuo albumo.

– Ką norite pasakyti? – devyniasdešimt procentų to, ką kalbėdavo sesutės, būdavo nesąmonės, bet dešimties likusiųjų buvo verta pasiklausyti. Sesutės, ne kas kitas, papasakojo man apie paslaptingą protėvį Itaną Karterį Veitą, žuvusį Pilietiniame kare. Gal jos ką nors žino ir apie Abraomą Reivenvudą.

Teta Pru papurtė galvą.

– Iš kalbų apie jį nieko gero nebus.

Vis dėlto teta Mersė negalėjo atsispirti pagundai mesti iššūkį vyresniajai seseriai.

– Mūsų senelis sakydavo, kad gėrio ir blogio kovoje Abraomas Reivenvudas palaikė ne tą pusę – bandė likimą. Jis tikrai ėjo išvien su velniu, vertėsi raganavimu, bendravo su piktosiomis dvasiomis.

– Merse! Liaukis taip kalbėjusi!

– Ką liautis? Kalbėti tiesą?

– Netempk į šiuos namus tiesos! – jaudinosi teta Pru.

Teta Mersė pažvelgė man tiesiai į akis.

– Bet kai Abraomas sudarė sandėrį, velnias atsigręžė prieš jį patį, ir, kai reikalai su juo buvo baigti, Abraomas nė nepanėšėjo į žmogų. Jis virto kažkuo kitu.

Sesučių nuomone, kiekvienas nedoras poelgis, apgavystė ar nusikaltimas buvo velnio darbas, ir aš nė neketinau jų tikinti, kad yra kitaip. Nes pamatęs, ką padarė Abraomas Reivenvudas, supratau, jog jis – daugiau nei blogas. Ir žinojau, kad velnias čia niekuo dėtas.

– Dabar, Merse Line, jau pasakoji pasakas ir verčiau liaukis, kol gerasis Viešpats nenutrenkė tavęs čia, šiuose namuose, ir dar Visų Šventųjų dieną. Aš visiškai netrokštu būti nutrenkta kokio paklydusio žaibo, – teta Pru sudavė lazdele per tetos Mersės kėdę.

– Manai, šis vaikinas negirdėjo apie keistus Gatlino įvykius? – tarpduryje išdygo teta Greisė su savo siaubinga šviesiai violetine skrybėle. Dar buvau negimęs, kai kažkas padarė klaidą pasakydamas tetai Greisei, kad šviesiai violetinė jai labai tinka, ir nuo to laiko viskas, ką ji vilkėdavo, prieštaravo šiam teiginiui. – Paliejęs pieną nebesupilsi jo atgal į ąsotį.

Teta Pru trinktelėjo lazdele į grindis. Jos, kaip ir Ama, kalbėjo mįslėmis, vadinasi, kažką žinojo. Gal nežinojo, kad po jų namu tuneliais klajoja kerėtojai, bet kažką žinojo.

– Vienus reikalus lengviau išpainioti nei kitus. Į šitą nė nenoriu kištis, – eidama iš kambario teta Pru prasibrovė pro tetą Greisę. – Šiandien nedera blogai kalbėti apie mirusiuosius.

Teta Greisė atkrypavo prie mūsų. Prilaikydamas jos alkūnę nuvedžiau ją prie sofos. Teta Mersė laukė, kol tetos Pru lazdelė nuaidės koridoriumi tolyn.

– Jau nuėjo? Mano klausos aparatas nesustiprintas.

Teta Greisė linktelėjo.

– Tarytum taip.

Jiedvi palinko, lyg ketintų perduoti man branduolinių raketų paleidimo kodus.

– Jei kai ką tau pasakysiu, ar pažadi nepasakoti tėčiui? Nes jei papasakosi, mes tikrai atsidursime Namuose, – ji kalbėjo apie Samervilio senelių globos namus – sesučių nuomone, septintąjį pragaro ratą.

Teta Greisė pritariamai linktelėjo.

– Kas tai? Tėčiui nieko nesakysiu. Pažadu.

– Prudensė Džeinė klysta, – iki šnabždesio pritildė balsą teta Mersė. – Abraomas Reivenvudas tebesisukioja netoliese, kaip mane gyvą matote.

Norėjau leptelėti, kad ji kuoktelėjo. Dvi senos, nukaršusios ponios tvirtina mačiusios žmogų, arba ką dauguma žmonių laikė žmogumi, kurio jau šimtas metų niekas nebuvo regėjęs.

– Ką norite pasakyti – tebesisukioja netoliese?

– Mačiau jį pernai savomis akimis. Ir ne šiaip kur nors – už bažnyčios! – teta Mersė pasivėdavo nosinaite, lyg galėtų nuo šios minties apalpti. – Antradieniais po pamaldų šventoriuje laukiame Telmos, nes ji Pirmųjų metodistų bažnyčioje turi vadovauti Biblijos studijų rateliui. Taigi paleidau Harloną Džeimsą iš savo rankinės, kad jis kiek pamiklintų kojeles – juk žinai, Prudensė Džeinė verčia mane jį nešioti. Bet vos paleidau jį ant žemės, jis nubėgo už bažnyčios.

– Žinai, tam šuniui rūpi išnešti sveiką kailį, – papurtė galvą teta Greisė.

Prieš pasakodama toliau teta Mersė dirstelėjo į duris.

– Na, turėjau sekti jam iš paskos, nes žinai, ką Prudensei Džeinei

reiškia tas šuo. Taigi ėjau aplinkui ir vos pasukau už kampo pašaukti Harlono Džeimso, pamačiau jį. Abraomo Reivenvudo vaiduoklį. Kapinaitėse už bažnyčios. Čarlstone tie pažanguoliai iš Apvaliosios bažnyčios dėl vieno tikrai teisūs.

Pasak Čarlstono gyventojų, Apvalioji bažnyčia taip statoma dėl to, kad kampuose negalėtų slėptis velnias. Niekuomet neišklojau akivaizdaus fakto, kad, jei kalbėsime apie kai kuriuos vietinius parapijiečius, velniui paprastai nekildavo jokių sunkumų pražygiuoti pagrindiniu bažnyčios praėjimu.

– Ir aš jį mačiau, – sušnibždėjo teta Greisė. – Žinau, kad tai buvo jis, nes jo paveikslas kabo ant sienos Istorijos draugijoje, kur su merginomis lošiu ramsą. Ten pat, kur ir kiti miestelio įkūrėjai, nes Reivenvudai Gatline įsikūrė pirmieji. Abraomas Reivenvudas, aišku kaip dieną.

Teta Mersė nutildė seserį. Tetos Pru nebuvo kambaryje, tad atėjo jos metas vadovauti.

– Tai buvo jis, tikrai. Stovėjo ten su Sailo Reivenvudo berniuku. Ne Meikonu – tuo kitu, Finėju.

Tą vardą prisiminiau iš Reivenvudų giminės medžio. Hantingas Finėjas Reivenvudas.

– Norite pasakyti, Hantingu?

– Niekas to bernioko nevadino vardu. Visi jį vadino Finėju. Tai biblinis vardas, Finehas. Žinai, ką jis reiškia? – ji padarė dramatišką pauzę. – Gyvatės liežuvis.

Akimirką sulaikiau kvapą.

– Dėl to vyro šmėklos apsirikti neįmanoma. Gerasis Viešpats paliudys: nešėme iš ten kudašių greičiau nei katė svylančia uodega. Dabar, Viešpats mato, taip greitai nepajudėčiau. Tik ne po mane ištikusių komplikacijų...

Sesutės buvo kuoktelėjusios, bet jų savotiškumas paprastai remdavosi beprotiška istorija. Niekaip nesuprasi, kurią tiesos versiją jos pasakoja, bet dažniausiai tai būdavo viena iš versijų. Bet kuri šio pasakojimo versija buvo pavojinga. Neįstengiau jo perprasti, bet šių metų pamokos man įkalė į galvą, kad anksčiau ar vėliau teks tai padaryti.

Krebždėdama prie tinklinių durų sukniaukė Lusilė. Tikriausiai pakankamai prisiklausė. Po sofa suurzgė Harlonas Džeimsas. Pirmą kartą man kilo mintis, ko tiedu prisižiūrėjo taip ilgai sukiodamiesi po šiuos namus.

Vis dėlto ne kiekvienas šuo – Baubas Redlis. Kartais šuo tėra šuo. Kartais katė – tik paprasta katė. Taigi atidariau tinklines duris ir prilipdžiau Lusilei prie galvos raudoną lipduką.

Saugotojos

Jei šiame mieste ir turėjome kokį nors patikimą informacijos šaltinį, tai buvo Gatlino gyventojai. Tokią dieną kaip ši nereikėjo labai smarkiai dairytis, norint išvysti beveik visus miestelėnus, susirinkusius tame pačiame pusės mylios plote. Kai dėl sesučių vėluodami – kaip visada – atsidūrėme kapinėse, jos jau buvo sausakimšos. Iš pradžių Lusilė atsisakė šokti į kadilaką, paskui gavome sustoti prie „Rojaus sodų“, nes teta Pru norėjo nupirkti gėlių visiems savo velioniams vyrams, tik tos gėlės neatrodė pakankamai gražios, o kai pagaliau vėl sulipome į automobilį, teta Mersė neleido man važiuoti greičiau nei dvidešimt mylių per valandą. Jau ne vieną mėnesį su baime laukiau šios dienos. Pagaliau ji atėjo.

Klumpinau aukštyn žvyruotu „Jo amžinojo atilsio sodo“ taku, stumdamas tetos Mersės vežimėlį. Paskui mane ėjo Telma, į vieną jos ranką laikėsi įsikibusi teta Pru, į kitą – teta Greisė. Už jų slinko Lusilė, atsargiai tarp akmenukų statydama kojas, stengdamasi išlaikyti orų atstumą. Ant vežimėlio rankenos kabojo tetos Mersės lakuotos odos rankinė ir kas antrą žingsnį baksnojo man į pilvą. Jau buvau išpiltas prakaito ir nuogąstavau, ar vežimėlis neįstrigs tankioje vasaros žolėje. Buvo didelė tikimybė, kad mudviem su Linku gali tekti kaip gaisrininkams nešti tetules ant pečių.

Į kalvą užkopėme pačiu laiku: spėjome pamatyti Emilę, besipuikuojančią nauja balta ant sprando surišama suknele. Visiems Šventiesiems visos merginos įsigydavo po naują suknelę. Jokių klepsinčių basučių nei berankovių marškinėlių, tik iščiustyti geriausi sekmadieniniai drabužiai. Tarytum koks giminės susitikimas, tik dešimt kartų didesnis, nes beveik visas miestelis ir didesnė apygardos dalis vienaip ar kitaip buvo tavo, kaimyno ar kaimynų kaimyno giminės.

Emilė kikeno ir lipte lipo prie Emorio.

– Atsinešei alaus?

Emoris praskleidė švarką ir parodė sidabrinę gertuvę.

– Netgi kai ko geriau.

Ties Snou šeimos sklypu – geriausia kapinaičių vieta pačiame eilėmis išsirikiavusių akmeninių antkapių viduryje – Edena, Šarlotė ir Savana mėgavosi gerbėjų dėmesiu. Sklypas buvo nuklotas ryškiomis plastikinėmis gėlėmis ir angeliukais. Greta aukščiausio paminklinio akmens žolę rupšnojo net mažytis plastikinis elniukas. Kapų puošyba buvo dar vienas Gatlino konkursas – būdas įrodyti, kad šeimos ir netgi jų mirusieji gali pranokti kaimynus. Žmonės vertėsi per galvą. Plastikiniai vainikai, apsukti žaliais nailoniniais vijokliais, blizgantys triušiai ir voveraitės, net girdyklėlės paukščiams, tokios įkaitusios saulėje, kad galėjo kiaurai pradeginti pirštus. Jokio saiko. Kuo prastesnis skonis, tuo geriau.

Mano mama juokdavosi iš savo mėgstamiausiųjų. „Tai – natiurmortai, tokie pat meno kūriniai kaip olandų ir flamandų meistrų, tik iš plastiko. Bet persmelkti to paties jausmo.“ Mama juokdavosi iš prasčiausių Gatlino tradicijų ir gerbė geriausias. Gal todėl jai pavyko čia ištverti.

Ji ypač mėgo naktį įsižiebiančius tamsoje švytinčius kryžius. Retkarčiais vasaros vakarais mudu gulėdavome kapinaitėse ant kalvos ir stebėdavome, kaip jie nušvinta prieblandoje tarytum žvaigždės. Kartą paklausiau, kodėl jai patinka čia gulėti. „Itanai, tai istorija. Šeimų, jų mylėtų žmonių, prarastų žmonių istorija. Tie kryžiai, tos paikos plastikinės gėlės ir gyvūnai čia padėti tam, kad primintų žmogų, kurio ilgimasi. Gražu tai matyti, ir mūsų pareiga tai įžvelgti.“ Tėčiui niekuomet nepasakodavome apie tuos vakarus kapinėse. Tai buvo kai kas, ką mudu darydavome vienu du.

Man reikės praeiti beveik pro visą Džeksono vidurinę ir perlipti per vieną kitą plastikinį triušį, kad patekčiau prie Veitų šeimos kapavietės vejos pakraštyje. Dar viena Visų Šventųjų ypatybė. Tiesą sakant, ne tiek jau daug čia tų prisiminimų. Po valandos visi, perkopę dvidešimt vienerius, vos baigę liežuvauti apie mirusiuosius stoviniuos šnekučiuodamiesi apie gyvenimą, o visi jaunesni nei trisdešimties už mauzoliejų lenks burnelę. Visi, išskyrus mane. Būsiu per daug paniręs į prisiminimus.

– Ei, žmogau, – prie manęs atrisnojo Linkas ir nusišypsojo sesutėms: – Laba diena, ponios.

– Vesli, kaip šiandien laikaisi? Stiebiesi į viršų it kokia piktžolė, tiesa? – šniokštavo ir prakaitavo teta Pru.

– Taip, ponia.

Už Linko stovėjo Rozalija Votkins ir mojo tetai Pru.

– Itanai, kodėl tau toliau nepatraukus su Vesliu? Matau Rozaliją ir norėčiau jos paklausti, kokius miltus ji beria į savo kolibrių pyragą. – Teta Pru įsmeigė į žolę savo lazdelę, ir Telma padėjo tetai Mersei išlipti iš vežimėlio.

– Ar tikrai susitvarkysite be manęs?

Teta Pru rūsčiai dėbtelėjo į mane.

– Žinoma, susitvarkysime. Savimi rūpinamės nuo pat gimimo.

– Nuo tada, kai gimė tavo tėtis, – pataisė teta Greisė.

– Vos nepamiršau, – teta Pru atsisegė rankinę ir kažką joje sužvejojo. – Radau tos netikėlės katės ženklelį, – ji piktai dėbtelėjo į Lusilę. – Nors jis mums ne kažin kiek padėjo. Nepasakyčiau, kad kai kam rūpėtų metų metais rodyta ištikimybė ir visi tie pasivaikščiojimai palei tau vienai ištiestą skalbinių virvę. Matyt, kalbant apie kai kuriuos, neverta tikėtis nė lašelio dėkingumo.

Katė nė neatsigręždama nupėdino šalin.

Žvilgtelėjau į metalinį ženklelį su išgraviruotu Lusilės vardu ir

įsimečiau į kišenę.

– Trūksta žiedo.

– Verčiau įsidėk į piniginę, jei tektų įrodyti, kad ji neserga pasiutlige. Ji mėgsta kandžiotis. Telma pasistengs gauti kitą.

– Dėkui.

Sesutės susikibo už parankių ir joms krypuojant prie draugių gargantiueliškos skrybėlės daužėsi viena į kitą. Net sesutės turi draugių. Mano gyvenimas buvo apgailėtinas.

– Šonas ir Erlas atsinešė alaus ir viskio „Jim Beam“. Visi renkamės už Hanikatų kriptos.

Bent turėjau Linką.

Abu žinojome, kad aš neisiu gerti. Po kelių minučių stovėsiu prie mamos kapo. Galvosiu apie tai, kaip ji visuomet juokdavosi, kai pasakodavau jai apie poną Li ir iškreiptą jo Jungtinių Valstijų istorijos versiją – Jungtinių Valstijų isteriją, kaip vadindavo ji. Kaip juodu su tėčiu basi šokdavo virtuvėje pagal Džeimso Teiloro muziką. Kaip ji žinotų, ką reikia pasakyti, kai viskas byra į šipulius, pavyzdžiui, kai buvusi mergina verčiau pasirenka kažkokį mutantą nelabąjį nei mane.

Ant peties uždėjo ranką Linkas.

– Gerai jautiesi?

– Taip, puikiai. Pasivaikščiokime.

Šiandien stovėsiu prie jos kapo, nors dar nebuvau tam pasiruošęs. Kol kas dar ne.

Lina, kur...

Susizgribau ir mėginau nukreipti mintis kitur. Nežinau, kodėl tebeieškojau jos. Tikriausiai iš įpročio. Bet užuot išgirdęs Linos balsą, išgirdau Savaną. Ji stovėjo prieš mane gerokai per daug pasidažiusi, bet vis tiek jai kažkaip pavyko atrodyti dailiai. Žvilgantys plaukai, storai nuteptos blakstienos ir siaurutės surišamos vasarinės suknelės petnešėlės, tikriausiai esančios tik tam, kad verstų vaikinus galvoti, kaip jas atrišus. Na, jei nežinotum, kokia ji bjaurybė, arba tau būtų vis tiek.

– Itanai, labai užjaučiu dėl mamos, – ji sutrikusi krenkštelėjo. Ją čia ateiti tikriausiai privertė mama; tokia jau toji ponia Snou – visuomenės veikėja. Šį vakarą, nors nuo mamos mirties praėjo tik metai su trupučiu, prie mūsų durų slenksčio rasiu ne vieną dubenį su maistu, visai kaip tądien po jos laidotuvių. Gatline laikas slenka lėtai, lyg šuns amžius, tik atvirkščiai. Ir, visai kaip tą dieną po laidotuvių, Ama visus juos paliks lauke oposumams.

Oposumams, regis, niekuomet nepabosta kumpio su obuoliais troškinys.

Vis dėlto tai buvo maloniausi žodžiai, kuriuos nuo rugsėjo išgirdau iš Savanos. Nors man nerūpėjo, ką ji apie mane galvoja, šiandien buvo malonu bent dėl vieno dalyko nesijausti kaip mėšlui.

– Dėkui.

Savana dirbtinai nusišypsojo ir nuėjo, aukšti jos kulniukai trūkčiodami smigo į žolę. Linkas atsilaisvino kaklaraištį, kreivą ir per trumpą. Tą patį, kurį ryšėjo baigdamas šeštą klasę. Iš namų jis išsmuko vilkėdamas sportinius marškinėlius su užrašu AŠ TARP KVAILIŲ ir strėlytėmis, rodančiomis į skirtingas puses. Šiandien panašiai jaučiausi ir aš. Apsuptas kvailių.

Užuojautos nesiliovė. Gal aplinkinius slėgė kaltė, nes turėjau pamišėlį tėvą, o mama buvo mirusi. O gal jie prisibijojo Amos. Šiaip ar taip, tikriausiai aplenkiau Loretą Vest, triskart našlę, kurios paskutinis vyras mirė aligatoriui iškandus jo pilve skylę, – Visų Šventųjų iškilmėse buvau pats graudžiausias. Jei būtų skiriami prizai, būčiau laimėjęs žydrąjį kaspiną. Sprendžiau iš to, kaip man einant pro šalį visi purtė galvas. *Kaip gaila, Itanas Veitas nebeturi mamos*.

Lygiai taip pat dabar purtė galvą ponia Linkoln, žengdama prie manęs su išraiška, kuri bylojo: *vargšas suklaidintas našlaitis berniukas*. Linkas nėrė šalin, kol ji nepasiekė savo tikslo.

– Itanai, norėjau pasakyti, mums visiems trūksta tavo mamos.

Nebuvau tikras, apie ką ji kalba – savo drauges ARD, nepakentusias mamos, ar moteris, sėdinčias prie kirpyklos ir išvedžiojančias, kad mama per daug skaitanti ir iš to nieko gero nebūsią. Ponia Linkoln nusibraukė nesamą ašarą.

– Ji buvo gera moteris. Žinai, pamenu, kaip jai patiko sodininkauti. Visuomet darželyje prižiūrėdavo savo rožes, kiek tik leido jos jautri širdis.

– Taip, ponia.

Panašiausios į sodininkavimą veiklos mama imdavosi aitriaisiais pipirais barstydama pomidorus, kad tėtis negaudytų juos ėdančių triušių. Rožės buvo Amos rūpestis. Visi tai žinojo. Norėjau, kad ponia Linkoln savo pastabą apie jautrią širdį būtų pareiškusi Amos akivaizdoje.

– Man patinka galvoti, kad dabar ji aukštybėse su angelais prižiūri senąjį gražųjį Rojaus sodą. Geni ir karpo pažinimo medį su cherubinais ir...

Gyvatėmis?

– Atleiskite, ponia, man reikia susirasti tėtį, – turėjau sprukti nuo Linko mamos, kol jos – arba manęs, nes to troškau, – netrenkė žaibas.

Mane nusivijo jos balsas:

– Pasakyk tėčiui, kad atnešiu jam savo gardžiausią kumpio su obuoliais troškinį!

Reikalas baigtas. Aš tikrai gausiu žydrąjį kaspiną. Troškau kuo greičiau nuo jos pasprukti. Bet per Visus Šventuosius pabėgti buvo neįmanoma. Vos praeidavai pro vieną siaubą keliantį giminaitį ar kaimyną, iš už kampo tuoj pat išnirdavo kitas. Arba, Linko atveju, dar

vienas siaubą varantis tėvas ar motina.

Linko tėtis apkabino ranka Tomo Votkinso sprandą.

– Erlas buvo šauniausias tarp mūsų. Turėjo puikiausią uniformą, geriausiai išdėstydavo dalinius... – Linko tėtis užgniaužė girtą raudą. – Ir gamindavo geriausius šaudmenis.

Taip jau sutapo, kad Didysis Erlas žuvo tuos šaudmenis gamindamas, ir ponas Linkolnas per Hani Hilio mūšio inscenizaciją vadovavo kavalerijai vietoj jo. Dalis tos kaltės šiandien prasiveržė padedama viskio.

– Norėjau atsinešti šautuvą ir pagerbti Erlą saliutu, bet Prakeiktoji Dora jį paslėpė. – Ronio Viko žmona buvo žinoma kaip Prakeiktoji Dora, kartais trumpinama iki PD, nes jis kitaip jos nevadino. Truktelėjo dar viskio.

– Už Erlą! – jie apsikabino per pečius ir kilnojo skardines bei butelius prie Erlo kapo. Alumi ir „Wild Turkey“ nutaškė visą antkapį – taip Gatline pagerbiami mirusieji.

– Viešpatie! Viliuosi, mudu taip nenusivažiuosime, – Linkas sėlino šalin, aš sekiau iš paskos. Jo tėvams visuomet pavykdavo pridaryti jam gėdos. – Kodėl mano tėvai ne tokie kaip tavo?

– Nori pasakyti, pamišėliai? Ar mirę? Neįsižeisk, bet manau, pamišimo jiems netrūksta.

– Tavo tėtis – jau ne pamišėlis, bent ne didesnis nei visi kiti šio miesto gyventojai. Niekam nerūpi, kad vos palaidojęs žmoną vaikštai viena pižama. Mano tėvai tokios dingsties neturi. Jiems trūksta kelių šulų.

– Mes iki tiek nenusivažiuosime. Nes tu būsi garsus Niujorko būgnininkas, o aš – nežinau, kuo nors versiuos, tik apsieisiu be konfederatų uniformos ir „Wild Turkey“, – mėginau kalbėti įtikinamai, tik nežinau, kas buvo labiau neįtikėtina – kad Linkas taps garsiu muzikantu ar kad aš išsikrapštysiu iš Gatlino.

Ant mano miegamojo sienos tebekabėjo žemėlapis, plona žalia linija jungiantis visas vietas, apie kurias buvau skaitęs, vietas, į kurias norėjau nuvykti. Visą gyvenimą galvojau apie kelius, vedančius visur, išskyrus Gatliną. Paskui sutikau Liną ir pamiršau žemėlapį, lyg jo nebūtų buvę. Manau, būčiau galėjęs įstrigti bet kur, net ir čia, jei tik mudu būtume kartu. Keista, žemėlapis tarytum prarado patrauklumą, kai buvo labiausiai man reikalingas.

– Verčiau eisiu aplankyti mamos, – tariau lyg eidamas pro biblioteką ir sukdamas pas ją į archyvą. – Žinai, ką noriu pasakyti.

Linkas susidaužė su manimi krumpliais.

– Aš prisidėsiu vėliau. Einu truputį pasivaikščioti.

Pasivaikščioti? Linkas neidavo pasivaikščioti. Jis mėgindavo pasigerti arba kabindavo merginas, kurios nenorėdavo į jį žiūrėti.

– Kas nutiko? Juk neketini ieškoti kitos ponios Vesli Džeferson

Linkoln, tiesa?

Linkas perbraukė ranka savo dygius šviesius plaukus.

– Norėčiau. Žinai, aš kvailys, bet mano galvoje dabar tik viena mergina.

Mergina, kurios ten neturėtų būti. Ką galėjau pasakyti? Žinojau, ką reiškia mylėti merginą, kuri nenori turėti su tavimi jokių reikalų.

– Atleisk, žmogau. Tikriausiai ne taip lengva pamiršti Ridlę.

– Taigi, o pamačius ją vakar tapo dar sunkiau, – nusivylęs papurtė galvą jis. – Žinau, ji tamsioji ir visa kita, bet negaliu atsikratyti jausmo, kad tarp mudviejų buvo ne vien seksas.

– Suprantu, ką sakai.

Mudu buvome apgailėtini nevykėliai. Nors nemaniau, kad Ridlė geba jausti kokius nors nuoširdžius jausmus, nenorėjau dar labiau jo skaudinti. Be to, Linkas ir nelaukė atsakymo.

– Žinai, visas tas reikalas, kurį pasakojai apie kerėtojus ir mirtinguosius – jų negalėjimą būti kartu, nes mirtingąjį tai pribaigtų?

Linktelėjau. Tai buvo tik apie aštuoniasdešimt procentų to, ką maniau.

– Ir ką?

– Mudu daugiau nei kartą buvome artimi, – spyrė į žolę jis. Nepriekaištingai nupjautoje vejoje liko ruda dėmė.

– Smulkmenų nenoriu girdėti.

– Štai ką noriu pasakyti. Ne aš nuspausdavau stabdžius. Tai padarydavo Rid. Maniau, ji linksminasi su manimi, tarytum jai būtų smagu su manimi tik šėlioti, ir tiek. – Linkas neramiai mindžikavo. – Bet dabar, kai pagalvoju, gal aš klydau. Gal ji nenorėjo manęs sužaloti.

Buvo aišku, kad Linkas gerokai apie tai mąstė.

– Nežinau. Vis tiek ji – tamsioji kerėtoja.

Linkas gūžtelėjo pečiais.

– Žinau, bet juk reikia turėti svajonę.

Norėjau pasakyti Linkui, kas vyksta, kad Ridlė ir Lina gal jau toli. Pravėriau burną, paskui neišleidęs nė garso užsičiaupiau. Jei Lina mane užkerėjo, nenorėjau to žinoti.

◈ ◈ ◈

Po laidotuvių tik kartą aplankiau mamos kapą, bet tai padariau ne per Visus Šventuosius. Tada dar nebuvau tam pasiruošęs. Neatrodė, kad ji iš tiesų būtų čia, pleventų po kapines kaip Ženevjeva ar Didieji. Jutau ją tik archyve arba kabinete mūsų namuose. Tos vietos buvo jos mėgstamos, ir, kad ir kur ji dabar būtų, galėjau įsivaizduoti ją ten leidžiančią savo dienas.

Tik ne čia, ne po žeme, kur klūpėjo veidą į delnus įkniaubęs tėtis. Čia jis praleido ne vieną valandą, ir jos neprabėgo be pėdsako.

Atsikrenkščiau, kad tėtis žinotų, jog esu čia. Tarytum slapta klausyčiausi privataus jų pokalbio. Jis nusišluostė veidą ir atsistojo.

– Kaip laikaisi?

– Tikriausiai gerai, – nežinau, ką jutau, bet tas jausmas nebuvo geras.

Spoksodamas į antkapį jis susibruko rankas į kišenes. Ant žolės šalia akmens gulėjo trapus baltas žiedas. Kvapusis šiurkščius. Perskaičiau akmenyje iškaltas raitytas raides.

LAILA IVERS VEIT
MYLIMA ŽMONA IR MOTINA
SCIENTIAE CUSTOS

Pakartojau paskutinę eilutę. Nepastebėjau jos, kai lankiausi čia paskutinį kartą, liepos vidury, likus kelioms savaitėms iki savo gimtadienio. Tada atėjau vienas, ir kai pagaliau grįžau namo, buvau toks apkvaitęs nuo žiūrėjimo į mamos kapą, kad apie tą eilutę buvau visai pamiršęs. *Scientiae Custos*.

– Lotyniškai. Reiškia „Žinių saugotoja“. Mariana pasiūlė. Tinka, tiesa?

Jei tik jis žinotų.

Prisiverčiau nusišypsoti.

– Taip. Jai tinka.

Tėtis ranka apglėbė man pečius ir spustelėjo – kai mano Mažosios lygos komanda pralaimėdavo rungtynes, jis elgdavosi lygiai taip pat.

– Man tikrai jos labai trūksta. Negaliu patikėti, kad jos nėra.

Nieko neatsakiau. Man užgniaužė kvapą, krūtinę taip suspaudė, kad maniau nualpsiu. Mano mama mirusi. Niekuomet jos nepamatysiu, kad ir kiek puslapių ji atverstų savo knygose, kad ir kiek perduotų man žinučių.

– Žinau, tau, Itanai, tikrai buvo nelengva. Norėjau atsiprašyti, kad per šiuos metus neskyriau tau dėmesio, kiek būčiau turėjęs. Tiesiog...

– Tėti, – jutau drėkstant akis, bet nenorėjau apsiašaroti. Nenorėjau suteikti pasitenkinimo miestelio troškinių fabrikui. Todėl jį nutraukiau: – Viskas gerai.

Jis paskutinį kartelį spustelėjo man pečius.

– Leisiu tau vienam su ja pabūti. Einu pasivaikščioti.

Tebespoksojau į antkapį, į akmenyje įrėžtą mažytį keltišką *Awen* simbolį. Žinojau, ką jis reiškia, mama visuomet jį mėgo. Trys viršuje susiglaudžiančios linijos, vaizduojančios šviesos spindulius.

Už nugaros išgirdau Marianos balsą:

– *Awen*. Tai geilų žodis, reiškiantis poetinį įkvėpimą ar dvasinį nušvitimą. Du dalykus, kuriuos gerbė tavo mama.

Prisiminiau ženklus ant Reivenvudo durų sąramos, „Mėnulių knygą“ ir „Tremties“ duris puošiančius simbolius. Jie kažką reiškė. Kai kuriais atvejais net daugiau nei žodžiai. Mama tai žinojo. Spėliojau, ar ji dėl to tapo saugotoja, o gal apie simbolius sužinojo iš anksčiau buvusių saugotojų. Ją gaubė daugybė paslapčių, kurių niekuomet

neišsiaiškinsiu.

– Atleisk, Itanai. Ar norėtum pabūti vienas?

Leidausi Marianos apglėbiamas.

– Ne. Tiesą sakant, man neatrodo, kad ji čia. Suprantate, ką noriu pasakyti?

– Suprantu, – ji pabučiavo man kaktą ir nusišypsojo traukdama iš kišenės žalią pomidorą. Atsargiai padėjo jį ant antkapio.

Atsilošiau ir nusišypsojau.

– Na, jei esate tikra draugė, galėjote jį ir iškepti.

Mariana apkabino mane ranka. Ji vilkėjo geriausią suknelę, kaip ir visi, bet jos išeiginė suknelė buvo kažkokia puikesnė. Minkšta ir geltona it sviestas, prie kaklo plevėsavo palaidas kaspinas. Sijonas krito tikriausiai tūkstančiu raukšlėtų klosčių, kaip senamadiškame filme. Panašiai būtų apsirengusi ir Lina.

– Laila žino, kad aš to niekada nepadaryčiau, – ji suspaudė mane tvirčiau. – Tiesą sakant, atėjau čia tik norėdama sutikti tave.

– Dėkui, teta Mariana. Pora pastarųjų dienų praėjo audringai.

– Olivija man pasakojo. Kerėtojų baras, nelabasis ir šėtonas – visi tą pačią naktį. Bijau, kad Ama nebeišleis tavęs manęs aplankyti. – Ji neužsiminė, kaip šiandien kliuvo Liv.

– Dar kai kas. – Lina. Negalėjau prisiversti ištarti jos vardo. Mariana nubraukė man nuo akių plaukus. – Girdėjau ir užjaučiu. Bet kai ką tau atnešiau, – ji atidarė rankinę ir išėmė medinę dėžutę nusitrynusiu drožinėtu dangteliu. – Kaip sakiau, iš tikro atėjau susitikti su tavimi ir perduoti tau šitą, – ji ištiesė dėžutę. – Jis priklausė tavo mamai, ji labai jį brangino. Tai seniausias daiktas visoje jos kolekcijoje. Manau, ji norėtų, kad tu jį turėtum.

Paėmiau dėžutę. Ji buvo sunkesnė, nei atrodė.

– Atsargiai. Gali sudužti.

Švelniai pakėliau dangtelį tikėdamasis rasti dar vieną mamos brangintą Pilietinio karo relikviją – vėliavos skiautelę, kulką, nėrinių juostelę. Ką nors paženklintą istorijos ir laiko. Bet atidaręs dėžutę radau ką kita, kitokios istorijos ir laiko pažymėtą. Vos pamatęs suvokiau, kas tai.

Regėjimuose matytas lanko žibintas.

Tas pats lanko žibintas, kurį Meikonas Reivenvudas atidavė mylimai merginai.

Lailai Džeinei Ivers.

Kartą buvau matęs šį vardą išsiuvinėtą senoje pagalvėje, priklausiusioje mamai, kai ji buvo maža. *Džeinė*. Teta Karolina sakė, kad taip ją vadino tik senelė, bet senelė mirė dar prieš man gimstant, tad niekuomet to vardo nebuvau girdėjęs. Teta Karolina klydo. Džeine ją vadino ne tik senelė.

Vadinasi...

Mergina regėjimuose buvo mano mama.

O Meikonas Reivenvudas – mamos gyvenimo meilė.

• 6.17 •

Lanko žibintas

Mama ir Meikonas Reivenvudas. Išmečiau lanko žibintą, lyg jis būtų man įgėlęs. Dėžutė nukrito ir rutulys nekaltai nuriedėjo per žolę, tarytum būtų ne antgamtinis kalėjimas, o vaikiškas žaislas.

– Itanai? Kas atsitiko?

Buvo aišku: Mariana nenutuokia, kad pažinau lanko žibintą. Pasakodamas apie regėjimus nebuvau jo minėjęs. Dėl jo per daug nekvaršinau sau galvos. Jis tebuvo dar viena kerėtojų pasaulio detalė, kurios nesupratau.

Bet ši smulkmena buvo svarbi.

Jei tai tas pats regėjimuose matytas lanko žibintas, tuomet mama mylėjo Meikoną, kaip aš mylėjau Liną. Kaip mamą mylėjo mano tėvas.

Turėjau išsiaiškinti, ar Mariana žino, kaip lanko žibintas pakliuvo pas mano mamą ir kas jai jį atidavė.

– Žinojote?

Ji pasilenkė ir pakėlė rutulį, tamsus jo paviršius spindėjo saulėje. Įspraudė jį į dėžutę.

– Ką žinojau? Itanai, nesuprantu, ką kalbi.

Klausimai mano galvoje kilo greičiau, nei pajėgiau juos formuluoti. Kaip mama susitiko su Meikonu Reivenvudu? Ar ilgai jie buvo kartu? Kas dar apie tai žinojo? Ir pats svarbiausias...

O tėtis?

– Ar žinojote, kad mama myli Meikoną Reivenvudą?

Marianos veidas persimainė, ir aš viską supratau. Ji ketino tik perduoti mamos dovaną, bet ne išduoti jos didžiausią paslaptį.

– Kas tau pasakė?

– Jūs. Kai padavėte lanko žibintą, kurį Meikonas Reivenvudas atidavė mylimai merginai. Mano mamai.

Marianos akys priplūdo ašarų, bet jos neištryško.

– Regėjimai. Juose matei Meikoną ir savo mamą, – ji mėgino suvokti, viską sujungti į viena.

Prisiminiau tą vakarą, kai pirmąsyk sutikau Meikoną. „Laila Ivers“, – ištarė jis. „Laila Ivers Veit“, – pataisiau aš.

Meikonas minėjo mamos darbą, bet tvirtino jos nepažįstąs. Dar vienas melas. Man sukosi galva.

– Tai jūs žinojote, – tai buvo ne klausimas. Papurčiau galvą trokšdamas nusikratyti visko, ką sužinojau. – Ar tėtis žino?

– Ne. Ir tu, Itanai, negali jam pasakyti. Jis nesupras, – jos balse suskambo neviltis.

– Nesupras? Aš nesuprantu!

Keletas aplinkinių liovėsi liežuvavę ir sužiuro į mus.

– Labai apgailestauju. Niekuomet nemaniau, kad man teks papasakoti šią istoriją. Tai buvo tavo mamos istorija, ne mano.

– Jei kartais nepastebėjote, mano mama mirusi. Dar tiksliau kalbant, ji neatsakinėja į klausimus, – mano balsas skambėjo šiurkščiai ir be pasigailėjimo – panašiai taip ir jaučiausi.

Mariana pažvelgė į mamos antkapį.

– Tu teisus. Turi žinoti.

– Noriu žinoti tiesą.

– Ją ir ketinu tau papasakoti, – jos balsas virpėjo. – Jei žinai apie lanko žibintą, manau, žinai, kodėl Meikonas atidavė jį tavo mamai.

– Kad ji galėtų nuo jo apsisaugoti.

Anksčiau gailėjausi Meikono. Dabar jutau šleikštulį. Mano mama atliko Džuljetos vaidmenį kažkokioje iškreiptoje dramoje, kurioje Romeo – nelabasis, net jei jis ir buvo Meikonas.

– Teisingai. Meikonas ir Laila grūmėsi su tokia pat tikrove, kaip judu su Lina. Pastaruosius kelis mėnesius buvo sunku žiūrėti į tave ir nedaryti tam tikrų... palyginimų. Neįsivaizduoju, kaip Meikonui turėjo būti sunku.

– Liaukitės. Prašau.

– Itanai, suprantu, kad tau sunku, bet praeities tai nepakeis. Esu saugotoja, o faktai yra tokie. Tavo mama buvo mirtingoji. Meikonas – nelabasis. Juodu negalėjo būti kartu, niekaip negalėjo, kai Meikonas pasikeitė ir virto tamsiąją būtybe, kaip jam ir buvo lemta. Meikonas nepasikliovė savimi. Bijojo galįs sužaloti tavo mamą, tad atidavė jai lanko žibintą.

– Faktai. Melas. Koks skirtumas, – buvau nuo visko pavargęs.

– Faktas. Jis ją mylėjo labiau už gyvybę.

Kodėl Mariana jį gina?

– Faktas. Jei nenudobei savo gyvenimo meilės, dar nesi didvyris, – niršau aš.

– Itanai, dėl to jis vos nenusigalavo.

– Tikrai? Ką gi, apsidairykite aplink. Mano mama mirusi. Abu jie mirė. Tad Meikono planas iš tiesų ne itin pagelbėjo, tiesa?

Mariana giliai įkvėpė. Žinojau tą žvilgsnį ir laukiau pamokslo. Ji truktelėjo mane už rankos ir mudu išėjome iš kapinių, tolyn nuo visų, vaikštančių ant žemės ir gulinčių po žeme.

– Juodu susitiko Djuke. Abu studijavo Amerikos istoriją. Įsimylėjo kaip bet kurie jaunuoliai.

– Norite pasakyti, kaip nieko neįtarianti paskutinio kurso studentė ir besiplunksnuojantis demonas. Jei jau griežtai laikomės faktų.

– „Šviesoje yra tamsos ir tamsoje yra šviesos.“ Taip sakydavo tavo mama.

Manęs nedomino filosofinės kerėtojų pasaulio prigimties

sampratos.

– Kada jis jai atidavė lanko žibintą?

– Galiausiai Meikonas papasakojo Lailai, kas jis toks ir kuo tapsiąs, kad jųdviejų bendra ateitis neįmanoma, – Mariana kalbėjo lėtai ir atsargiai. Spėliojau, ar jai pasakoti taip pat skaudu, kaip man klausytis, ir gailėjausi mudviejų abiejų.

– Ji labai nusiminė, taip pat ir jis. Jis atidavė jai lanko žibintą, kurio, laimei, jai taip ir neprireikė. Jis metė universitetą ir grįžo namo į Gatliną.

Mariana tikėjosi, kad ką nors negailestingai rėšiu. Mėginau ką nors leptelėti, bet, nepaisant visko, man buvo smalsu.

– Kas nutiko Meikonui grįžus? Ar jie susitikinėjo?

– Deja, ne.

Nepatikliai į ją dėbtelėjau.

– Deja?

Mariana papurtė galvą.

– Itanai, padėtis buvo labai liūdna. Nebuvau mačiusi tavo mamos labiau susikrimtusios. Labai nerimavau ir nežinojau, ko griebtis. Maniau, ji mirs iš sielvarto – tokia buvo sugniuždyta.

Mudu ėjome taku, juosiančiu „Jo amžinojo atilsio sodą“. Atsidūrėme medžių apsupty, jie slėpė mus nuo Gatlino akių.

– Bet... – turėjau sužinoti pabaigą, net jei ji skaudi.

– Bet tavo mama tuneliais atsekė paskui Meikoną į Gatliną. Ji nepajėgė gyventi toli nuo jo ir prisiekė rasti būdą, kaip juodu galėtų būti kartu. Kaip kerėtojai ir mirtingieji galėtų gyventi kartu. Ji buvo apsėsta tos minties.

Supratau ją. Man tai nepatiko, bet aš supratau.

– Atsakymo į šitą klausimą reikėjo ieškoti ne mirtingųjų, bet kerėtojų pasaulyje. Tad tavo mama surado būdą, kaip tam pasauliui priklausyti, net jei negalėjo būti su Meikonu.

Mudu vėl ėmėme žingsniuoti.

– Kalbate apie saugotojos darbą, tiesa?

Mariana linktelėjo.

– Laila rado profesiją, leidžiančią jai studijuoti kerėtojų pasaulį ir jo dėsnius, jo šviesą ir tamsą. Tai vienas iš būdų ieškoti atsakymų.

– Kaip ji gavo šitą darbą? – Nemaniau, kad būna kerėtojų geltonųjų puslapių, bet jei Karltonas Itonas gyvenantiems ant žemės išnešioja mūsų geltonuosius puslapius ir kerėtojų paštą požemiuose, kas žino?

– Tuo laiku Gatline nebuvo saugotojo, – Mariana nejaukiai nutilo. – Bet vienas galingas kerėtojas paprašė, kad toks atsirastų, nes čia įsikūrusi *Lunae Libri* ir kadaise būta „Mėnulių knygos“.

Dabar viskas tapo aišku.

– Meikonas. Jis paprašė, kad ji būtų paskirta čia, tiesa? Po visko

negalėjo likti nuošalyje.

Mariana nosinaite nusišluostė veidą.

– Ne, paraišką pateikė Arilija Valentin, Meikono motina.

– Kodėl Meikono motinai prireikė, kad mama būtų saugotoja? Net jei ir gailėjo sūnaus, žinojo, kad juodu negali būti kartu.

– Arilija – galinga pranašautoja, sugebanti įžvelgti ateities nuotrupas.

– Lyg kokia kerėtojų Ama?

Mariana nusišluostė veidą.

– Tikriausiai galima manyti ir taip. Arilija kažką įžvelgė – tavo mamos gebėjimą rasti tiesą, pamatyti paslėptus dalykus. Manau, ji vylėsi, kad tavo mama ras atsakymą, būdą, kaip kerėtojai ir mirtingieji galėtų būti kartu. Šviesieji kerėtojai visuomet laukė tokios galimybės. Ženevjeva buvo ne pirmoji kerėtoja, pamilusi mirtingąjį, – Mariana nukreipė žvilgsnį į tolį, kur ant žole apžėlusio šlaito šeimos buvo pradėjusios kloti iškylautojų vaišes. – O gal taip pasielgė dėl sūnaus.

Mariana sustojo. Mudu buvome apsukę dar vieną ratą ir stovėjome prie Meikono kapo. Tolumoje mačiau verkiantį angelą. Tik dabar kapas atrodė visiškai kitaip nei per laidotuves. Ten, kur būta vien purvo, dabar žėlė laukinis sodas, gožiamas dviejų neapsakomai aukštų citrinmedžių abipus antkapio. Jų pavėsyje ant kapo vešėjo besiskleidžiantys jazminai ir rozmarinų raizgynai. Kažin, ar šiandien kas nors jį aplankė, ar pastebėjo?

Suspaudžiau rankomis smilkinius mėgindamas numalšinti sprogstančią galvą. Mariana švelniai priglaudė savo delną man prie nugaros.

– Žinau, sunku tiek daug suvokti, bet tai nieko nekeičia. Tavo mama mylėjo tave.

Nusipurčiau Marianos ranką.

– Taip, tik tėčio nemylėjo.

Mariana timptelėjo mane už rankos ir atgręžė į save. Mama buvo ne tik mano motina, bet ir geriausia Marianos draugė, tad man nepavyks išsisukti, jei Marianos akivaizdoje abejosiu jos sąžiningumu. Nei šiandien, nei kurią nors kitą dieną.

– Nekalbėk taip, Itanai Veitai. Tavo mama mylėjo tavo tėvą.

– Bet į Gatliną ji atsikraustė ne dėl tėčio. Ji čia atsikraustė dėl Meikono.

– Tavo tėvai susitiko Djuke, kai mudvi rašėme savo disertaciją. Kaip saugotoja, tavo mama gyveno tuneliuose po Gatlinu, keliaudavo tarp *Lunae Libri* ir universiteto, kur dirbome drauge. Ji gyveno ne miestelyje, ne ARD ir ponios Linkoln pasaulyje. Tad į Gatliną atsikraustė tik dėl tavo tėvo. Iš tamsos iškilo į šviesą, ir, patikėk manimi, tavo mamai tai buvo svarbus žingsnis. Tavo tėvas išgelbėjo ją nuo jos pačios, kai niekas kitas to neįstengė. Nei aš. Nei Meikonas.

Spoksojau į citrinmedžius, metančius šešėlį ant Meikono kapo, ir pro juos į mamos kapavietę. Galvojau apie ten klūpojusį tėtį. Galvojau apie Meikoną, metusį iššūkį „Jo amžinojo atilsio sodui“, jei tik šitaip galėjo ilsėtis vos už vieno medžio nuo mamos.

– Ji atsikraustė į miestą, kur niekas jos nepriėmė, nes tavo tėvas atsisakė iš jo išvažiuoti, o ji mylėjo jį, – Mariana pirštais suėmė mano smakrą. – Tiesiog jis buvo ne pirmas, kurį ji pamilo.

Giliai atsikvėpiau. Laimė, kad visas mano gyvenimas nebuvo visiškas melas. Ji mylėjo tėtį, net jei mylėjo ir Meikoną Reivenvudą. Iš Marianos rankų paėmiau lanko žibintą. Norėjau jį palaikyti, paturėti rankose daiktą, priklausiusį jiems abiem.

– Ji taip ir nesurado atsakymo, kaip mirtingieji ir kerėtojai galėtų būti kartu.

– Nemanau, kad tai įmanoma, – Mariana mane apkabino, ir aš padėjau galvą jai ant peties. – Itanai Veitai, galimas daiktas, jog tu vedlys. Atsakyk man.

Pirmą sykį nuo tada, kai beveik prieš metus lietuje pamačiau stovinčią Liną, nežinojau, ką pasakyti. Kaip ir mama, aš neradau jokių atsakymų. Prisišaukiau tik nemalonumų. Ar ir ji rado tą patį?

Pažvelgiau į dėžutę Marianos rankose.

– Ar dėl to mirė mano mama? Nes bandė rasti atsakymą?

Mariana paėmė mano ranką ir įspraudė į ją dėžutę, pirštais apgniauždama mano pirštus.

– Papasakojau, ką žinau. Išvadas pasidaryk pats, o aš negaliu kištis. Tokios taisyklės. Didžiajai daiktų tvarkai aš esu nesvarbi. Saugotojai niekuomet nėra svarbūs.

– Netiesa, – man Mariana buvo svarbi, bet negalėjau to pasakyti. Mama buvo svarbi. To net nereikėjo sakyti.

Mariana nusišypsojo, paskui atitraukė ranką ir dėžutė liko mano delne.

– Aš nesiskundžiu. Itanai, aš pasirinkau savo kelią. Ne visiems tenka laimė pasirinkti vietą daiktų tvarkoje.

– Norite pasakyti, Lina nesvarbi? O gal aš?

– Patinka tau tai ar nepatinka, esi svarbus, kaip ir Lina. Čia nėra iš ko rinktis, – ji nubraukė man nuo akių plaukus – visai kaip mama. – Tiesa yra tiesa. „Retai gryna ir niekuomet paprasta“, kaip pasakytų Oskaras Vaildas.

– Nesuprantu.

– „Visas tiesas lengva suprasti, kai jos atrastos. Svarbu jas rasti.“

– Dar šiek tiek Oskaro Vaildo išminties?

– Galilėjaus, šiuolaikinės astronomijos tėvo. Dar vienas žmogus, atsisakęs vietos daiktų tvarkoje – supratimo, kad Saulė nesisuka aplink Žemę. Jis gal geriau nei kas kitas žinojo, kad tiesos negalime pasirinkti. Galime tik pasirinkti, kaip su ja elgtis.

Paėmiau dėžutę, nes širdies gilumoje supratau, ką ji kalba, net jei nieko neišmaniau apie Galilėjų ir nė tiek nenutuokiau apie Oskarą Vaildą. Norėjau to ar ne, priklausiau šiai visumai. Negalėjau nuo jos pabėgti, kaip negalėjau išvengti ir regėjimų.

Dabar turėjau nuspręsti, kaip su tuo elgtis.

• 6.17 •

Šuolis

Tą naktį atsiguląs į lovą neramus laukiau sapnų. Sakoma, kad susapnuosi tai, apie ką galvojai prieš užmigdamas, bet kuo labiau stengiausi negalvoti apie Meikoną ir mamą, tuo labiau mintys sukosi apie juos. Išsekintas visų tų pastangų negalvoti nė nepajutau, kaip su visu čiužiniu nugrimzdau į juodumą ir mano lova virto valtimi...

Man virš galvos siūbavo gluosniai.

Jutau, kad esu liūliuojamas pirmyn ir atgal. Dangus buvo žydras, giedras, siurrealistinis. Pasukau galvą ir pažvelgiau į šoną. Suskilinėjusios lentos, nudažytos apsilupinėjusiais melsvais dažais, labai panašiais į tuos, kuriais nudažytos ir mano miegamojo lubos. Gulėjau upės nešamame gelbėjimo laivelyje ar irklinėje valtyje.

Atsisėdau ir valtis susiūbavo. Nedidelė balta rankelė nusviro per bortą ir liaunu pirštu braukė per vandenį. Spoksojau į ribulius, ardančius tobulo dangaus atspindį. Jei ne jie, paviršius būtų ramus ir lygus kaip stiklas.

Priešais mane valties gale gulėjo Lina. Vilkėjo baltą suknelę kaip sename kine, kur viskas nufilmuota nespalvota juosta. Nėriniai, kaspinas ir mažytės perlų pavidalo sagutės. Ji laikė juodą skėtį, jos plaukai, nagai, net lūpos buvo juodi. Gulėjo susirietusi ant šono, prigludusi prie valties krašto, mums plaukiant jos ranka vilkosi iš paskos.

– Lina?

Ji neatsimerkė, bet nusišypsojo.

– Itanai, man šalta.

Pažvelgiau į jos ranką, kuri dabar iki riešo mirko vandenyje.

– Juk vasara. Vanduo nešaltas.

Mėginau nuropoti iki jos, bet valtis susiūbavo ir ji pasislinko dar toliau į galą. Iš po suknelės išlindo juodi sportukai „Chucks“.

Negalėjau pajudėti.

Dabar visa Linos ranka paniro į vandenį, ir mačiau, kaip paviršiumi plūduriuoja plaukų sruogos.

– Lina, atsisėsk! Įkrisi!

Ji nusijuokė ir išmetė skėtį. Šis sukdamasis suposi ant mūsų paliktų vandens ribulių. Pasvirau prie jos, ir valtis stipriai susiūbavo.

– Ar jie tau nesakė? Aš jau įkritusi.

Mečiausi į jos pusę. Neįtikėtina, bet tai vyko iš tikrųjų. Žinojau,

nes laukiau tykštančio vandens garso.

Trenkiausi į valties kraštą ir atsimerkiau. Pasaulis lingavo, o jos nebebuvo. Pažvelgiau žemyn ir įžiūrėjau tik drumzliną žalsvai rudą Santi vandenį ir tamsius Linos plaukus. Nuleidau rankas į upę. Galvoti neįstengiau.

Šok arba lik valtyje.

Plaukai, it kokia mitinė jūrų būtybė, nevaldomai, tyliai – net kvapą užėmė – grimzdo gilyn. Upės gelmėse miglotai švytėjo baltas veidas. Įstrigęs po stiklu.

– Mama?

◈ ◈ ◈

Atsisėdau lovoje visas peršlapęs ir kosėdamas. Pro langą liejosi mėnulio šviesa. Langas vėl buvo atdaras. Nuėjau į vonią ir iš delno gėriau vandenį, iki lioviausi kosėti. Įsispoksojau į veidrodį. Buvo tamsu ir aš vos įžiūrėjau savo veidą. Mėginau šešėliuose surasti akis. Bet vietoj jų pamačiau kai ką kita... Šviesą tolumoje.

Nebemačiau veidrodžio nei savo veido šešėlių. Tik šviesą ir pro šalį blykčiojančius vaizdus.

Mėginau sukoncentruoti žvilgsnį ir suvokti, ką matau, bet viskas lėkė per greitai, dūmė pro mane, mėtė mane aukštyn ir žemyn, lyg jočiau. Mačiau gatvę – šlapią, žvilgančią ir tamsią. Ji buvo vos už kelių colių nuo manęs, todėl atrodė, lyg ropočiau žeme. Bet to negalėjo būti, nes viskas judėjo labai greitai. Pamačiau styrančius aukštus, stačius kampus – manęs pasitikti kilo gatvė.

Temačiau šviesą ir gatvę, esančią taip nepatogiai arti. Įsitvėręs praustuvės kraštų jutau šaltą porcelianą ir stengiausi neparkristi. Man sukosi galva, į mane lėkė blyksniai, artėjo šviesa. Staiga vaizdas visiškai pasikeitė, lyg labirinte būčiau pasukęs už kampo, ir viskas ėmė lėtėti.

Po gatvės žibintu du žmonės rėmėsi į murziną plytų pastato sieną. Žibintas ir buvo ta šviesa, tai ryškėjusi, tai blėsusi mano akyse. Aš į juos žvelgiau iš apačios, lyg gulėčiau ant žemės. Įsižiūrėjau į siluetus prieš mane.

– Reikėjo palikti raštelį. Senelė nerimaus, – Linos balsas. Ji stovėjo visai priešais mane. Tai nebuvo regėjimas, nepanašu į medaliono ar Meikono dienoraščio sukeltus regėjimus.

– Lina! – pašaukiau vardu, bet ji nesujudėjo.

Kitas žmogus žengtelėjo arčiau. Nė nematydamas jo veido žinojau, kad tai Džonas.

– Jei būtum palikusi raštelį, pagal jį jie būtų mus suradę paprastu burtažodžiu daikto vietai nustatyti. Ypač tavo senelė. Ji turi pašėlusios galios, – jis palietė jos petį. – Tikriausiai tai paveldima.

– Nesijaučiu galinga. Nežinau, ką jaučiau.

– Juk nesigaili, tiesa? – Džonas paėmė jos ranką ir atvertė,

norėdamas pamatyti delną. Pasikuitė kišenėje ir ištraukęs žymeklį ėmė išsiblaškęs rašinėti jai ant rankos.

Žiūrėdama, ką jis rašo, Lina papurtė galvą.

– Ne. Man nebėra ten vietos. Galiausiai būčiau pradėjusi jiems kenkti. Aš skaudinu visus, kurie mane myli.

– Lina!.. – veltui šaukiau. Ji manęs negirdėjo.

– Kai nusigausime prie Didžiosios Užtvaros, viskas bus kitaip. Ten nėra šviesos nei tamsos, nei talentų, nei kataklistų, tik patys gryniausi kerai. Vadinasi, jokio etikečių klijavimo, jokio pasmerkimo.

Abu įdėmiai žiūrėjo, kaip Džonas aplink jos riešą vedžioja žymeklį. Abiejų galvos buvo palenktos, tad juodu beveik lietėsi vienas prie kito. Lina lėtai suko riešą, kurį jis laikė rankoje.

– Man baisu.

– Niekuomet neleisčiau, kad tau kas nors nutiktų, – jis užkišo jai už ausies išsprūdusią plaukų sruogą. Kažin, ar ji prisimena?

– Sunku įsivaizduoti, kad tokia vieta tikrai yra. Visą gyvenimą buvau žmonių smerkiama, – nusijuokė Lina, bet aš jos balse išgirdau kartėlį.

– Todėl ten ir vykstame. Kad pagaliau būtum savimi, – jo petys nepatogiai trūktelėjo ir jis susiraukęs stvėrėsi už jo. Nusipurtė skausmą Linai nė nepastebėjus. Bet aš pastebėjau.

– Savimi? Nė nežinau, kas tai yra, – Lina pasitraukė nuo sienos ir pažvelgė į naktį. Gatvės žibinto šviesoje išryškėjo jos profilis, ir aš mačiau spindintį jos vėrinį.

– Norėčiau sužinoti, – palinko prie Linos Džonas. Jis kalbėjo taip tyliai, kad vos girdėjau žodžius.

Lina atrodė pavargusi, bet atpažinau jos kreivą šypsnį.

– Jei kada nors ją sutiksiu, supažindinsiu.

– Na, vyručiai, pasiruošę keliauti? – iš pastato išėjo Ridlė, čiulpdama raudoną it vyšnia ledinuką.

Lina apsisuko ir šviesa apšvietė jos riešą, tą, ant kurio rašinėjo Džonas. Bet žodžių ant rankos nebuvo. Ranka buvo išpiešta juodais ornamentais. Tokiais pačiais, kokius mačiau ant jos rankų mugėje ir ant sąsiuvinio kraštų. Nespėjus įžiūrėti ko nors daugiau, mano regimas vaizdas pasislinko į šalį, ir priešais temačiau plačią gatvę bei šlapius grindinio akmenis. Paskui nebemačiau nė jų.

Nežinau, kaip ilgai stovėjau įsitvėręs praustuvės. Atrodė, jei paleisiu, nualpsiu. Mano rankos virpėjo, kojos linko per kelius. Kas čia ką tik įvyko? Tai nebuvo regėjimas. Jie buvo taip arti, būčiau galėjęs ištiesti ranką ir ją paliesti. Kodėl ji manęs negirdėjo?

Nesvarbu. Ji tikrai padarė kaip žadėjusi – pabėgo. Nežinojau, kur ji, bet buvau pakankamai prisižiūrėjęs tunelių, tad juos atpažinau.

Ji iškeliavo, traukia prie Didžiosios Užtvaros, kad ir kur ji būtų. Tai jau nebe mano reikalas. Nenorėjau to nei sapnuoti, nei matyti, nei

apie tai girdėti.

Pamiršk. Eik miegoti. Štai, ko man dabar reikia.

Šok arba lik valtyje.

Koks sumautas sapnas. Tarytum tai priklausytų nuo manęs. Ši valtis skęsta – su manimi ar be manęs.

Paleidau praustuvę ir nusivėmęs į unitazą klupinėdamas grįžau į kambarį. Praėjau pro batų dėžučių stirtas, sukrautas palei sieną, dėžutes, saugančias viską, kas man svarbu, arba tai, ką norėjau nuslėpti. Po akimirkos jau stovėjau prie jų. Žinojau, ko ieškau, bet nežinojau, kurioje dėžutėje.

Vanduo kaip stiklas. Pagalvojau prisiminęs sapną.

Bandžiau prisiminti, kur ieškoti. Juokinga, nes puikiai žinojau, kas laikoma kiekvienoje dėžutėje. Bent vakar žinojau. Mėginau galvoti, bet mačiau tik septyniasdešimt ar aštuoniasdešimt dėžučių, sukrautų aplink mane. Juoda nuo „Adidas“, žalia nuo „New Balance“... Nepajėgiau prisiminti.

Buvau jau atidaręs gal dvylika dėžučių, kai suradau juodą nuo sportbačių „Converse“. Viduje tebegulėjo raižyta medinė dėžutė. Iš aksominio patalo iškėliau glotnų trapų rutulį. Aksome liko rutulio atspaudas, tamsus ir sulamdytas, lyg rutulys jame būtų išgulėjęs tūkstančius metų.

Lanko žibintas.

Jis buvo labiausiai branginamas mamos turtas, ir Mariana atidavė jį man. Kodėl kaip tik dabar?

Blyškiame rutulyje mano rankoje palengva ėmė atsispindėti kambarys, ir pagaliau apvalus paviršius atgijo, jame ėmė sūkuriuoti spalvos. Jis nušvito blyškia žalsva šviesa. Mintyse vėl pamačiau ir išgirdau Liną. *Skaudinu visus, kuriuos myliu*.

Švytėjimas ėmė blėsti, ir lanko žibintas mano rankoje vėl tapo juodas, tamsus, šaltas ir negyvas. Bet aš tebejaučiau Liną. Jutau, kur ji, tarytum lanko žibintas būtų koks kompasas, vedantis prie jos. Gal vis dėlto tos kalbos apie vedlį ne visai iš piršto laužtos.

Nors tai buvo visiškai nesuprantama, nes mažiausiai už viską troškau būti ten, kur Lina ir Džonas. Tai kodėl juos teberegiu?

Mintys lėkė kaip pašėlusios. *Didžioji Užtvara?* Vieta, kur nėra nei šviesos, nei tamsos? Ar tai įmanoma?

Dabar užmigti buvo beprasmiška.

Užsitempiau suglamžytus marškinėlius „Atari“. Žinojau, ką turiu daryti.

Nepaisant to, kartu mudu ar atskirai, šis reikalas svarbesnis nei mudviejų santykiai su Lina. Gal toks pat svarbus kaip daiktų tvarka arba Galilėjaus suvokimas, kad Žemė sukasi aplink Saulę. Na tai kas, kad nenoriu to matyti. Atsitiktinumų nebūna. Liną, Džoną ir Ridlę mačiau ne be priežasties.

Tik neturėjau supratimo, kokia ji.

Todėl turėjau pasikalbėti su pačiu Galilėjumi.

◈ ◈ ◈

Kai žengiau į tamsą, išgirdau bepragystančius gražuolius pono Makėjaus gaidžius. Buvo be penkiolikos penkta, ir saulė dar nė nesiruošė tekėti, bet aš žingsniavau per miestelį, lyg būtų pats popietės metas. Eidamas sutrūkinėjusiu šaligatviu ir lipniu asfaltu klausiausi savo žingsnių.

Kur jie keliauja? Kodėl aš juos regiu. Kodėl tai svarbu?

Išgirdau kažkokį garsą. Atsigręžęs pamačiau Lusilę: ji pakėlė galvą ir atsitūpė už manęs ant grindinio. Papurčiau galvą ir nudrožiau toliau. Ta pakvaišusi katė ketina mane sekti, bet man tai nerūpi. Tikriausi mudu vieninteliai visame miestelyje nemiegame.

Tačiau nemiegojome ne tik mes. Nemiegojo ir Gatlino Galilėjus. Kai pasukau už kampo į Marianos gatvę, jos laisvame kambaryje pamačiau šviesą. Priartėjęs išvydau kitą švieselę, mirgančią priebutyje.

– Liv, – užliuoksėjau laipteliais ir išgirdau kažką tarškant tamsoje.

– Po šimts perkūnų! – Man į galvą nukrypo milžiniško teleskopo objektyvas, ir aš pasilenkiau. Liv sugriebė objektyvo galą, susivėlusios kasos mataravo ant nugaros. – Nesėlink prie manęs šitaip! – Ji pasuko rankenėlę ir teleskopas vėl atsidūrė savo vietoje ant aukšto aliumininio trikojo.

– Jei kopi fasadiniais laiptais, sunku tai pavadinti sėlinimu, – mėginau nespoksoti į jos pižamą – kažkokias mergaitiškas trumpikes, kyšančias iš po marškinėlių su Plutonu ir užrašu NYKŠTUKINĖ PLANETA PATARIA: DRAUGĄ RINKIS PAGAL SAVO DYDĮ.

– Nemačiau tavęs, – Liv pareguliavo okuliarą ir įsižiūrėjo pro teleskopą. – Na, tai ką čia veiki? Gal tu pamišėlis?

– Tą ir bandau išsiaiškinti.

– Padėsiu tau sutaupyti laiko. Atsakymas būtų „taip“.

– Aš nejuokauju.

Ji tyrinėjo mane, paskui paėmė raudoną užrašų knygutę ir ėmė rašyti.

– Aš klausau. Tik turiu kai ką užsirašyti.

Pažvelgiau jai per petį.

– Ką stebėjai?

– Dangų. – Ji vėl dirstelėjo pro teleskopą, paskui į savo selenometrą. Užsirašė dar keletą skaičių.

– Tiek ir pats suprantu.

– Štai, – ji pasitraukė į šalį ir mostelėjo man prieiti arčiau. Pažvelgiau pro objektyvą. Danguje staiga pliūptelėjo šviesa ir žvaigždės, pažiro galaktikos dulkės, ir tas vaizdas nė kiek nepriminė Gatlino dangaus. – Ką matai?

– Dangų. Žvaigždes. Mėnulį. Jis ganėtinai nuostabus.

– Dabar pažiūrėk, – ji atitraukė mane nuo objektyvo ir pažvelgė į dangų. Nors tebebuvo tamsu, neįžiūrėjau nė pusės žvaigždžių, matytų pro teleskopą.

– Šviesos ne tokios ryškios, – vėl pažvelgiau pro teleskopą. Ir dangus vėl virto žėrinčiomis žvaigždėmis. Atsitraukiau nuo objektyvo ir įsižiūrėjau į naktį. Tikrasis dangus buvo tamsesnis, ne toks ryškus, lyg apleista nuošali erdvė. – Keista. Pro tavo teleskopą žvaigždės atrodo visai kitokios.

– Todėl, kad ten jos ne visos.

– Ką čia kalbi? Dangus yra dangus.

Liv pakėlė akis į mėnulį.

– Išskyrus tuos atvejus, kai jis ne toks.

– Ką tai reiškia?

– Niekas tikrai nežino. Yra kerėtojų žvaigždynų ir mirtingųjų žvaigždynų. Jie ne tie patys. Bent neatrodo taip pat, žiūrint mirtingojo akimis. Deja, mudu su tavimi turime tik tokias, – nusišypsojo ji ir pakeitė nustatymą. – Man sakė, kad kerėtojai negali matyti mirtingųjų žvaigždynų.

– Ar gali būti?

– Kaip apskritai kas nors gali būti?

– Ar mūsų dangus tikras? Ar tik atrodo tikras? – jaučiausi kaip laukinė bitė, supratusi, kad buvo apgauta ir melsvą lubų dažų sluoksnį laikiusi dangumi.

– Ar yra skirtumas? – parodė ji į tamsų dangų. – Matai? Didieji Grįžulo Ratai. Pažįsti juos, tiesa?

Linktelėjau galvą.

– Jei pažvelgsi tiesiai žemyn, per dvi žvaigždes nuo kaušo rankenos, ar matai tą ryškią žvaigždę?

– Tai Šiaurinė, – tą pasakytų bet kuris buvęs Gatlino skautas.

– Taigi. Poliarinė. Dabar matai, kur žemutiniame taške baigiasi kaušo dugnas? Ar matai ten ką nors?

Papurčiau galvą.

Ji pažvelgė pro teleskopą, pasukiojo vieną skalę, paskui kitą.

– Pažiūrėk dabar, – atsitraukė ji.

Pro objektyvą mačiau Didžiuosius Grįžulo Ratus, visai tokius, kaip jie atrodo paprastame danguje, tik ryškiau švytinčius.

– Tas pat. Beveik.

– Žiūrėk į kaušo apačią. Į tą pačią vietą. Ką matai?

Įsižiūrėjau.

– Nieko.

Liv atrodė suirzusi.

– Pažiūrėk dar kartą.

– Kam? Ten nieko nėra.

– Kaip tai nėra? – Liv pasilenkė ir pažvelgė pro objektyvą. – Taip

negali būti. Ten turėtų būti septynkampė žvaigždė, tai, ką mirtingieji vadina stebuklinga žvaigžde.

Septynkampė žvaigždė. Tokią Lina nešiojo ant vėrinio.

– Tai kerėtojų Šiaurinės atitikmuo. Ji rodo tiesiai į pietus, ne į šiaurę, ir kerėtojų pasaulyje turi mistinės svarbos. Ji vadinama Pietine. Palauk. Surasiu ją tau, – ji vėl palinko prie teleskopo. – Bet tu kalbėk. Neabejoju, kad atėjai ne paskaitos apie stebuklingas žvaigždes. Kas atsitiko?

Buvo beprasmiška atidėlioti.

– Lina pabėgo su Džonu ir Ridle. Jie kažkur tuneliuose.

Dabar jos dėmesys nukrypo į mane.

– Ką? Iš kur žinai?

– Sunku paaiškinti. Mačiau juos keistame regėjime, kuris buvo visai ne regėjimas.

– Panašus, kokį matei palietęs dienoraštį Meikono kabinete?

Papurčiau galvą.

– Nieko neliečiau. Vieną akimirką žiūrėjau į savo atvaizdą veidrodyje, o kitą jau mačiau pro mane lekiančius daiktus, lyg bėgčiau. Kai sustojau, jie stovėjo gatvelėje už kelių pėdų, bet manęs nematė ir negirdėjo, – padrikai dėsčiau aš.

– Ką jie veikė? – paklausė Liv.

– Kalbėjo apie kažkokią vietą, vadinamą Didžiąja Užtvara. Kur viskas bus tobula ir jie, pasak Džono, galės ilgai ir laimingai gyventi, – mėginau nuslėpti kartėlį.

– Tikrai sakė keliausią prie Didžiosios Užtvaros? Esi tuo tikras?

– Taip. O ką? – staiga pajutau, kad kišenėje ima kaisti lanko žibintas.

– Didžioji Užtvara yra vienas seniausių kerėtojų mitų. Galingos senosios magijos vieta, buvusi dar gerokai prieš atsirandant šviesai ir tamsai – savotiška nirvana. Nė vienas logiškai protaujantis žmogus netiki, kad ji tikrai yra.

– Džonas Bridas tuo tiki.

Liv pažvelgė į dangų.

– Arba taip sako. Tai nesąmonė, bet galinga nesąmonė. Kaip manymas, kad Žemė plokščia. Arba kad Saulė sukasi aplink Žemę.

Kaip Galilėjus. Tikrai.

Atėjau čia ieškodamas priežasties sugrįžti į lovą, į Džeksono vidurinę ir į savo gyvenimą. Išsiaiškinti, kodėl vonios veidrodyje mačiau Liną – juk ne todėl, kad esu pamišęs. Sulaukti atsakymo, kuris vėl nenuvestų prie Linos. Bet atsitiko priešingai.

Liv nesiliovė kalbėjusi, nenujausdama, kad vienas akmuo užgulė man skrandį, o kitas svilino kišenę.

– Legendos pasakoja, kad jei seksi paskui Pietinę, galiausiai surasi Didžiąją Užtvarą.

– O jei tos žvaigždės nėra? – nuo tos minties sukirbėjo kita, paskui dar viena, ir visos jos plūstelėjo man į galvą.

Liv neatsakė, nes karštligiškai reguliavo teleskopą.

– Ji turi čia būti. Matyt, teleskopui kažkas negerai.

– O jei ji dingo? Juk galaktika kinta, tiesa?

– Žinoma. Tritūkstantaisiais metais Poliarinė žvaigždė nebebus Šiaurinė, jos vietoje bus Alrai. Jei jau paklausei, šis pavadinimas arabiškai reiškia „piemuo“.

– Tritūkstantaisiais metais?

– Taip. Po tūkstančio metų. Žvaigždė negali dingti staiga, jei neįvyksta jokio rimto kosminio sprogimo. Ji nėra menkas objektas.

– „Pasaulis baigiasi ne pokštelėdamas, bet inkšdamas“, – prisiminiau T. S. Elioto eilėraščio eilutę. Prieš savo gimtadienį Lina neįstengė išmesti jos iš galvos.

– Taip, na, man patinka tas eilėraštis, bet moksle viskas truputį kitaip.

Ne pokštelėdamas, bet inkšdamas. O gal ji rašė: ne inkšdamas, bet pokštelėdamas? Negalėjau tiksliai prisiminti žodžių, bet Meikonui žuvus Lina užrašė juos ant savo miegamojo sienos kaip eilėraštį.

Ar ji žinojo, kur tai veda? Mane supykino. Lanko žibintas buvo toks karštas, kad svilino odą.

– Teleskopui nieko nenutiko.

Liv tyrinėjo selenometrą.

– Manau, kad neveikia. Ne tik teleskopas. Net rodmenys išsikraipė.

– Širdys skrieja tolyn, žvaigždės lekia pavymui, – tariau negalvodamas, lyg kokią seną dainą, įstrigusią galvoje.

– Ką?

– *Septyniolika mėnulių*. Nieko, tai tik daina, kurią nuolat girdžiu. Ji kažkaip susijusi su Linos pašaukimu.

– Pranašinga daina? – netikėdama ji žvelgė į mane.

– Ar ji taip vadinasi? – turėjau žinoti, kad ji kaip nors vadinsis.

– Ji pranašauja, kas įvyks. Visą šį laiką girdėjai pranašingą dainą? Kodėl nesakei?

Gūžtelėjau pečiais. Nes esu kvailys. Nes man nepatiko kalbėti apie Liną su Liv. Nes tos dainos pritraukė siaubingų dalykų. Rinkis, ką nori.

– Pasakyk man visą posmą.

– Kažkas kalbama apie skliautus ir prieš laiką tekantį mėnulį. Paskui yra žodžiai apie žvaigždes, lekiančias pavymui širdžių... Kitko neprisimenu.

Liv susmuko ant viršutinio priebučio laiptelio.

– Prieš laiką tekantis mėnuo. Ar taip pasakyta dainoje?

Linktelėjau.

– Pirmiausia mėnuo. Paskui pavymui lekianti žvaigždė. Esu tuo

tikras.

Dabar dangus buvo nutviekstas šviesos.

– Prieš laiką iškviestas pašaukiantis mėnulis. Tai viską paaiškintų.

– Ką? Dingusią žvaigždę?

Liv užsimerkė.

– Daugiau nei žvaigždę. Prieš laiką iškviestas mėnulis gali pakeisti visą daiktų tvarką pradedant visais magnetiniais ir baigiant stebuklingais laukais. Tai paaiškintų bet kokius kerėtojų dangaus pokyčius. Prigimtinė kerėtojų pasaulio tvarka subalansuota lygiai taip pat subtiliai kaip ir mūsų.

– Kas galėtų tai padaryti?

– Nori pasakyti, *kokia būtybė*? – Liv apsikabino kelius.

Ji galėjo kalbėti tik apie vieną.

– Sarafina?

– Nėra įrašų apie kerėtoją, turintį pakankamai galių iškviesti mėnulį. Bet jei kas nors priverčia mėnulį tekėti prieš laiką, niekaip nesužinosi, kada priartės kito pašaukimo naktis. Nei kur.

Pašaukimas. Vadinasi, Lina.

Prisiminiau, ką archyve pasakė Mariana. *Mes negalime pasirinkti tiesos. Galime tik pasirinkti, kaip su ja elgtis*.

– Jei kalbame apie pašaukiantį mėnulį, vadinasi, kalbame apie Liną. Turėtume žadinti Marianą. Ji gali mums padėti, – bet net taip sakydamas žinojau tiesą. Gal ji ir gali mums padėti, bet tai nereiškia, kad padės. Kaip saugotoja, ji negali kištis.

Liv galvojo tą patį.

– Nejau tikrai manai, kad po to, kas mums pastarąjį kartą nutiko tuneliuose, profesorė Aškroft leis juose gainiotis Liną? Ji visai vasarai užrakins mus retų leidinių saugykloje.

Dar blogiau, ji paskambins Amai, ir aš kiekvieną dieną senoviniu tetos Greisės kadilaku vežiosiu sesutes į bažnyčią.

Šok arba lik valtyje.

Tai nebuvo tikras sprendimas, jau nebe. Apsisprendžiau seniai, kai pirmą kartą 9-ajame kelyje pliaupiant lietui išlipau iš automobilio. Tada ir šokau. Negalėjau likti valtyje, tik ne aš, nesvarbu, kartu mes su Lina ar ne. Neketinau leisti Džonui Bridui nei Sarafinai, nei dingusiai žvaigždei ar ne laiku patekėjusiam mėnuliui, nei jokiam pakvaišusiam kerėtojų dangui dabar mane sulaikyti. Bent tiek turėjau atsilyginti tai merginai, sutiktai 9-ajame kelyje.

– Liv, aš surasiu Liną. Nežinau kaip, bet surasiu. Juk gali selenometru sekti paskui mėnulį, tiesa?

– Galiu išmatuoti magnetinės mėnulio traukos variantiškumą, jei tu to klausi.

– Tai gali rasti pašaukiantį mėnulį?

– Jei mano skaičiavimai teisingi, jei išsilaikys toks oras, jei išliks

įprastos tipinės konsekvencijos tarp kerėtojų ir mirtingųjų žvaigždynų...

– Labiau klausiau „taip“ ar „ne“.

Svarstydama Liv timptelėjo vieną kasą.

– Taip.

– Jei norime, kad mums pavyktų, turime leistis į kelią, kol Ama ir Mariana tebemiega.

Liv dvejojo. Kaip būsimoji saugotoja ji neturėtų įsipainioti. Bet vos sueidavome kartu, pakliūdavome į bėdą.

– Linai gali grėsti didelis pavojus.

– Liv, jei nenori eiti...

– Žinoma, noriu. Žvaigždes ir kerėtojų pasaulį tyrinėju nuo penkerių. Niekuomet nieko kito netroškau, tik jam priklausyti. Vos prieš kelias savaites buvau apie jį tik skaičiusi ir stebėjusi pro teleskopą. Nusibodo vien stebėti. Bet profesorė Aškroft...

Klydau dėl Liv. Ji kitokia nei Mariana. Ji nebus patenkinta lentynose dėliodama kerėtojų rankraščius. Ji nori įrodyti, kad pasaulis nėra plokščias.

– Saugotoja, šok arba lik valtyje. Eini? – Tekėjo saulė ir mūsų laikas seko.

– Ar tikrai nori, kad eičiau? – ji nežiūrėjo į mane, o aš į ją. Tarp mudviejų pleveno prisiminimas apie ketinimą pasibučiuoti.

– Ar pažįsti dar ką nors, turintį atliekamą selenometrą ir mintyse besinešiojantį kerėtojų žvaigždėlapį su trūkstamomis žvaigždėmis?

Nebuvau tikras, ar man padės jos variantiškumai ir konsekvencijos bei skaičiavimai. Bet žinojau, kad daina niekuomet neklysta, ir šiąnakt regėti įvykiai tai patvirtino. Man reikėjo pagalbos, jos reikėjo ir Linai, net jei mudu jungęs ryšys jau nutrūko. Man reikėjo saugotojos, net ir pabėgusios saugotojos su beprotišku laikrodžiu, ieškančios veiksmo visur, išskyrus knygas.

– Šoku, – tyliai tarė Liv. – Nebenoriu likti valtyje. – Ji tyliai, nė nebarkštelėjusi, paspaudė tinklinių durų rankeną. Vadinasi, eina vidun pasiimti daiktų. Vadinasi, keliaus su manimi.

– Tikrai? – nenorėjau, kad ji eitų dėl manęs. Bent ne dėl manęs vieno. Šitaip tikinau save, bet nė pats nežinojau, ką kalbu.

– Ar pažįsti dar kitą kvailį, einantį ieškoti mitinės vietos, kurioje klastinga antgamtinė būtybė mėgina iškviesti pašaukiantį mėnulį? – nusišypsojo ji ir atidarė duris.

– Tiesą sakant, žinau.

• 6.18 •

Išorinės durys

„VASAROS MOKYKLA: PIRMĄ ALGĄ GREITAI GAUS', JEIGU MOKYTIS TU NESILIAUS'.“

Taip skelbė raidės lentoje, kurioje paprastai būdavo parašyta: LAUKINĖS KATĖS, PIRMYN. Mudu su Liv spoksojome į ją iš krūmų palei Džeksono vidurinės paradinius laiptus.

– Esu pagrįstai įsitikinusi, kad „nesiliausi“ ir „gausi“ rašoma su „i“.

– Tikriausiai pritrūko „i“ raidžių. Žinai, mokyklos baigimo iškilmės, išleistuvės, IIG. Ištrūk Iš Gatlino.

Bus ganėtinai keblu. Nepaisant vasaros, panelė Hester sėdės prie budėtojos stalo ir stebės duris. Jei neišlaikydavai kurio nors dalyko, turėdavai užsirašyti į vasaros mokyklą. Bet tai nereiškė, kad negali pabėgti – jei tik prasprukdavai pro panelę Hester. Nors ponas Li neįvykdė savo grasinimo sukirsti mus dėl praleistos Hani Hilio mūšio inscenizacijos, Linkas gavo nepatenkinamą biologijos įvertinimą. Vadinasi, turiu rasti būdą patekti vidun.

– Ar visą rytą tūnosime krūmuose? – vis labiau irzo Liv.

– Palauk valandėlę. Visą laiką laužydavau galvą, kaip pasprukti iš Džeksono. Niekad nė nesusimąsčiau, kaip patekti vidun. Bet be Linko neiškeliausime.

Liv nusišypsojo.

– Niekuomet nenuvertink britiško akcento galios. Žiūrėk ir mokykis.

Panelė Hester dėbsojo pro akinių viršų į Liv, savo šviesius plaukus susukusią į kuodą. Buvo vasara, vadinasi, panelė Hester vilkėjo berankovę palaidinę ir mūvėjo sintetinius šortus sulig keliais. Kojas buvo įsispyrusi į baltus sportbačius „Ked“ be raištelių. Iš po stalo greta Liv, kur slėpiausi, aiškiai mačiau žalių panelės Hester šortų apačią ir nuospaudomis apėjusias pėdas.

– Atleiskite. Iš kur sakėte esanti?

– Iš BŠK, – spyrė man Liv, ir aš ėmiau slinkti koridoriaus link.

– Ak, taip. Ir kas tai būtų?

Liv nekantriai atsiduso.

– Britų švietimo konsulatas. Kaip minėjau, Jungtinėse Valstijose ieškome efektyviai dirbančių mokyklų, kurias galėtume panaudoti kaip modelį švietimo reformai.

– Efektyviai dirbančių? – panelė Hester atrodė sumišusi. Aš keturiomis nuropojau už kampo.

– Negaliu patikėti, kad niekas jums nepranešė apie mano vizitą. Gal galėčiau pasikalbėti su vyriausiuoju mokytoju?

– Vyriausiuoju mokytoju? – Kol panelė Hester susigaudė, kas yra vyriausiasis mokytojas, buvau užkopęs pusę laiptų. Liv buvo ne tik šviesiaplaukė, netgi ne tik galvota – ji buvo mergina su daugybe paslėptų talentų.

– Gerai, gana „Šarlotės tinklo“ juokelių. Viena ranka tvirtai suimkite pavyzdį ir žirklėmis perskroskite jam pilvą nuo viršaus iki

apačios, – pro duris girdėjau ponios Vilson balsą. Vien iš kvapo supratau, kas šiandien vyksta biologijos pamokoje. Jau nekalbant apie sąmyšį.

– Maniau, nualpsiu...

– Vilburai, nereikia!

– Fe!

Dirstelėjau pro durų langelį. Ant laboratorinių stalų gulėjo išrikiuoti rausvi paršelių embrionai. Prisegti prie juodų vaškuotų lentelių ant metalinių padėklų, tokie mažyčiai. Išskyrus Linko.

Linko paršelio embrionas buvo didžiulis. Jis pakėlė ranką.

– Ee, ponia Vilson? Negaliu žirklėmis perkirpti krūtinkaulio. Tankas per didelis.

– Tankas?

– Tankas, mano paršelis.

– Gali pasinaudoti sodo žirklėmis, jos klasės gale.

Pabeldžiau į langą. Linkas ėjo visai pro šalį, bet manęs neišgirdo. Viena ranka užsiėmusi nosį prie gretimo ilgo juodo laboratorinio stalo sėdėjo Edena ir pincetu knaisiojo po savo paršelio vidurius. Nustebau, kad ji čia, su kitais atsilikėliais, bet ne todėl, kad ji būtų koks proto bokštas, – maniau, jos mamytė ir ARD mafija ras būdą jai iš čia ištraukti.

Edena iš paršelio ištraukė ilgą geltoną virvelę.

– Kas čia toks geltonas? – atrodė, ji tuoj prapliups pykčiu.

Ponia Vilson nusišypsojo. Išmušė jos mėgstamiausia metų valanda.

– Panele Vesterli, kiek kartų šią savaitę lankeisi „Dar-ee Keen“? Gėrei pieno kokteilį ir valgei keptas bulvytes su mėsainiu? Svogūnų žiedus? Su gabalėliu pyrago?

– Ką?

– Tai riebalai. Dabar paieškokime pūslės.

Linkui einant pro šalį su milžiniškomis žirklėmis pabeldžiau dar kartą. Jis mane pamatė ir pravėrė duris.

– Ponia Vilson, man reikia į tualetą.

Su visomis žirklėmis mudu nudūmėme koridoriumi. Kai pasukome už kampo ir atsidūrėme priešais budėtojos stalą, Liv nusišypsojo panelei Hester ir užvertė užrašų knygutę.

– Labai jums dėkui. Susisieksiu su jumis.

Ji išėjo paskui mus pro laukujes duris, šviesūs plaukai išslydo iš kuodo. Turėjai būti visiškas bukagalvis, kad nesuprastum, jog įplėštus džinsus mūvinti Liv – paauglė.

Panelė Hester sumišusi žvelgė pavymui ir purtė galvą.

– Raudonskverniai.

◈ ◈ ◈

Linkas turėjo puikią savybę – niekuomet neklausinėdavo

smulkmenų. Prisidėdavo, ir tiek. Prisidėjo, kai bandėme supjaustyti tikrą padangą ir padaryti iš jos sūpuokles. Prisidėjo, kai priverčiau jį užpakaliniame kieme padėti pastatyti spąstus aligatoriams. Nepykdavo, kai vaikydamasis kokią merginą vogčia paimdavau Dranduletą, nors visa mokykla laikydavo mane pakvaišėliu. Puiki geriausio draugo savybė, ir kartais spėliodavau, ar padaryčiau dėl jo tą patį, jei aplinkybės apsiverstų aukštyn kojomis. Nes visuomet prašydavau aš, o jis visuomet būdavo viskam pasiryžęs.

Po penkių minučių riedėjome Džeksono gatve. Pravažiavome visą Balandžių gatvę ir sustojome prie „Dar-ee Keen“. Žvilgtelėjau į laikrodį. Ama jau žino, kad manęs nėra. Mariana bibliotekoje lauks Liv, jei nepasigedo per pusryčius. O ponia Vilson bus ką nors pasiuntusi ištempti Linko iš tualeto. Mūsų laikas seko.

Kai su riebiu maistu ant riebaluotų geltonų padėklų susėdome prie riebaluoto raudono stalo, tikro plano dar nebuvome sulipdę.

– Negaliu patikėti, kad ji pabėgo su vampyriūkščiu.

– Kiek kartų turiu tau kartoti? Jis nelabasis, – pataisė Liv.

– Kad ir kas būtų. Jei jis kraugerys nelabasis, gali išsiurbti tau kraują. Tad nėra skirtumo, – susikimšo į burną bandelę Linkas, kitą voliodamas po padažą lėkštėje.

– Kraugerys nelabasis yra demonas. Vampyrai būna filmuose.

Nesinorėjo to sakyti, bet, šiaip ar taip, turėjau iškloti tiesą.

– Ir Ridlė su jais.

Linkas atsiduso ir suglamžė bandelės servetėlę. Jo išraiška nepasikeitė, bet supratau, kad skrandyje jaučia tokį patį gumulą kaip ir aš.

– Prakeikimas, – metė servetėlę į šiukšlinę. Servetėlė atsitrenkė į kraštą ir nukrito ant grindų. – Tu tikras, kad jie tuneliuose?

– Atrodo, taip. – Pakeliui į kavinę papasakojau Linkui apie regėjimą, bet nutylėjau, kad pamačiau jį savo vonios veidrodyje. – Jie traukia į kažkokią vietą, vadinamą Didžiąja Užtvara.

– Vietą, kuri neegzistuoja, – papurtė galvą Liv, ant riešo tikrindama besisukančias skales.

Linkas atstūmė savo lėkštę, dar pilną maisto.

– Tai pasakykit man aiškiai. Leisimės į tunelius ir su įmantriu Liv laikrodžiu ieškosime ne laiku patekėjusio mėnulio?

– Selenometru, – nepakeldama žvilgsnio Liv užsirašinėjo į raudonąją knygelę skalių rodmenis.

– Kuo tik nori. Kodėl nepranešame Linos šeimai, kas vyksta? Gal jie gali paversti mus nematomais ar paskolinti kokių nors beprotiškų kerėtojų ginklų.

Ginklas. Kaip tas, kurį dabar turiu su savimi.

Kišenėje jutau lanko žibinto apvalumą. Nė nenutuokiau, kaip jis veikia, bet gal žino Liv. Ji išmano kerėtojų dangų.

– Nematomais jis mūsų nepavers, bet šį tą turiu, – virš blizgančio plastikinio stalo ištiesiau rutulį.

– Žmogau. Kamuolys? Rimtai? – Linkui jis nepadarė įspūdžio.

Liv buvo apstulbinta. Ji nedrąsiai ištiesė ranką, bet suabejojo.

– Ar čia tai, ką aš ir manau?

– Lanko žibintas. Man jį davė Mariana per Visus Šventuosius. Jis priklausė mano mamai.

Liv bandė nuslėpti susierzinimą.

– Profesorė Aškroft visą šį laiką turėjo lanko žibintą ir neparodė jo man?

– Štai, žiūrėk. Pasidžiauk, – mečiau rutulį Liv į rankas. Ji atsargiai sugavo jį lyg kiaušinį.

– Atsargiai! Ar bent nutuoki, kokie jie reti? – Liv negalėjo nuleisti akių nuo žvilgančio rutulio paviršiaus.

Linkas siurbė savo kokakolos likučius, kol liko tik ledas.

– Ar kas nors ką nors man paaiškins? Ką jis daro?

Liv buvo pakerėta.

– Tai vienas galingiausių kerėtojų pasaulio ginklų. Metafizinis nelabojo kalėjimas, jei moki juo naudotis. – Viltingai žvilgtelėjau į ją. – Deja, aš nemoku.

Linkas dūrė pirštu į lanko žibintą.

– Kaip nelabųjų kriptonitas?

Liv linktelėjo.

– Panašiai.

Abejonių nekilo – lanko žibintas labai galingas, bet jis nepadės išspręsti mūsų dabartinės problemos. Nieko neįstengiau sugalvoti.

– Jei šis daiktas negali mums padėti, kaip pateksime į tunelius?

– Šiandien ne šventinė diena, – Liv nenoriai atidavė man lanko žibintą. – Jei ketiname įsigauti į kerėtojų tunelius, tai teks padaryti pro išorines duris. Pro *Lunae Libri* nepateksime.

– Yra ir kitų įėjimų? Pro taip vadinamas išorines duris? – paklausė Linkas.

Liv linktelėjo.

– Taip. Bet juos žino tik kerėtojai ir keli mirtingieji, pavyzdžiui, profesorė Aškroft. O ji mums nepasakys. Esu tikra, dabar ji jau pakuoja mano daiktus.

Tikėjausi, kad Liv žinos atsakymą, bet jį pasiūlė Linkas.

– Žinai, ką tai reiškia? – išsišiepė jis ir apkabino Liv. – Pagaliau išmušė tavo valanda. Laikas pasivažinėti Meilės tuneliu.

◈ ◈ ◈

Pasibaigus mugei aikštė buvo tik aikštė. Paspyriau piktžolėmis apžėlusį grumstą.

– Žiūrėkite, atrakcionų vietose tebematyti įdubimai, – parodė Liv. Jai iš paskos sekė Lusilė.

– Taip, bet kaip žinoti, kurie atrakcionai paliko kurias žymes? – kavinėje šis sumanymas atrodė vykęs, bet dabar stovėjome tuščiame lauke.

Už kelių jardų mums riktelėjo ir pamojo Linkas.

– Man regis, štai čia stovėjo apžvalgos ratas. Sprendžiu iš daugybės nuorūkų. Tas senas mulkis visą dieną be perstojo rūkė.

Mudu jį pasivijome. Liv parodė juodą dėmę tolumoje.

– Ar ne ten mus pamatė Lina?

– Ką? – mane sutrikdė žodelis „mus“.

– Noriu pasakyti, pamatė mane, – paraudo ji. – Manau, štai ten, jai praėjus, sprogo kukurūzų spraginimo aparatas. Prieš tai ji susprogdino klouno balioną ir pravirkdė mažus vaikus.

Kaip galėjau pamiršti?

Aukštoje žolėje buvo sunku rasti įspaustus pėdsakus. Pasilenkiau ir praskleidžiau piktžoles į šalis, bet nieko neaptikau. Tik kelis popierinius ledų puodelius ir bilietų. Atsitiesdamas pajutau kišenėje vėl kaistantį lanko žibintą, išgirdau tylų gausmą. Išėmiau jį iš kišenės – jis skaidriai žydrai švytėjo.

Pamojau Liv, kad prieitų.

– Kaip manai, ką tai reiškia?

Ji tyrinėjo rutulį, stebėjo ryškėjančią spalvą.

– Neišmanau. Neteko skaityti, kad jie keistų spalvą.

– Vaikinai, kas nutiko? – Linkas nusišluostė kaktą nutriušusiais marškinėliais su užrašu „Black Sabbath“. – Tai bent. Kada jis pradėjo veikti kaip nuotaikos žiedas?

– Ką tik, – nežinau kodėl, bet sulėtinau žingsnį, ėjau stabčiodamas. Man žingsniuojant lanko žibintas švytėjo stipriau.

– Itanai, ką darai? – Liv ėjo čia pat už manęs.

– Nesu tikras, – pasukau kita kryptimi ir spalva ėmė blėsti. Kodėl ji blėsta?

Apsisukau ir patraukiau priešinga kryptimi. Kaip ir tikėjausi, su kiekvienu žingsniu lanko žibintas vis labiau kaito mano delne, virpesiai intensyvėjo.

– Žiūrėk, – atgniaužiau delną, kad Liv pamatytų jį spinduliuojantį tamsiai mėlyna spalva.

– Kas vyksta?

Gūžtelėjau pečiais.

– Regis, kuo labiau artėjame, tuo labiau jis šėlsta.

– Juk nemanai... – susimąsčiusi ji įsispoksojo į savo dulkėtus sportbačius sidabriniais auliukais. Mudu galvojome tą patį.

Apverčiau rutulį delne.

– Ar jis galėtų veikti kaip kompasas?

Liv stebėjo ryškiai švytintį rutulį – net Lusilė liuoksėjo šalia, lyg mėgintų pagauti jonvabalius.

Priėjusi prie nubalusio žolės plotelio Liv sustojo.

Lanko žibinto viduje tarytum sūkuriavo tamsus rašalas. Atidžiai įsižiūrėjau į žemę.

– Čia nieko nėra.

Liv pasilenkė, praskleidė žolę.

– Nesu tokia tikra.

Liv nuvalė purvą, pasirodė kažkoks kontūras.

– Pažiūrėkit į linijas. Tai durys, – Linkas buvo teisus. Panašu į duris grindyse po kilimėliu Meikono kambaryje.

Priklaupiau šalia ir ranka perbraukiau durų pakraštį, nuvalydamas likusias žemes. Pažvelgiau į Liv.

– Iš kur žinojai?

– Nori pasakyti, nepaisant, kad lanko žibintas pakvaišo? – ji atrodė patenkinta savimi. – Ne taip sunku rasti išorines duris, jei žinai, ko ieškai.

– Viliuosi, nebus per sunku atidaryti, – Linkas parodė į durų vidurį. Ten buvo rakto skylė.

Liv atsiduso.

– Jos užrakintos. Mums reikia kerėtojų rakto. Be jo neišsiversime.

Iš už diržo Linkas išsitraukė masyvias sodo žirkles, nugvelbtas iš biologijos laboratorijos. Nebūtų Linkas, jei ką nors padėtų į vietą.

– Na jau, kerėtojų rakto.

– Žirklės nepadės, – Liv pritūpė žolėje šalia Linko. – Tai kerėtojų užraktas, ne kokia nors drabužinės spynelė.

Grūsdamas sodo žirkles į plyšį Linkas šniokštavo.

– Tu ne vietinė. Šioje apygardoje nėra tokių durų, kurių neatidarytum su replėmis ar nusmailintu dantų šepetuku.

Dirstelėjau į Liv.

– Tikriausiai supranti, kad jis viską išsigalvoja.

– Tikrai? – išsišiepė mums Linkas, ir durys nenoriai girgždėdamos atsidarė. Jis iškėlė man kumštį. – Susidaužiam.

Liv buvo priblokšta.

– Na, knygose apie tai neparašyta.

Linkas pasilenkė ir pažvelgė vidun.

– Tamsu, laiptų nėra. Atrodo, teks iš aukštai šokti.

– Ženk ant laiptelio, – žinojau, kas bus toliau.

– Ar pakvaišai?

– Patikėk manimi.

Linkas nuleido koją ieškodamas laiptelio ir po akimirkos stovėjo ore.

– Žmogau, iš kur kerėtojai gauna tokių dalykų? Gal yra kokių kerėtojų dailidžių? Antgamtinių statybininkų sąjunga? – Jis dingo iš akių. Po kelių sekundžių išgirdau jo balsą, ataidintį iš gelmės. – Čia ne taip jau gilu. Judu einate ar ne?

Lusilė įsižiūrėjo į tamsą ir liuoktelėjo į angą. Toji katė pati ne mažiau kvaištelėjo, visus tuos metus gyvendama su mano tetulėmis. Pažvelgiau nuo krašto – mačiau mirgančią deglo šviesą. Apačioje stovėjo Linkas, jam prie kojų tupėjo Lusilė.

– Praleiskime merginas į priekį.

– Kodėl vyrai taip sako tik tada, kai gresia kas nors baisaus ar pavojingo? – Liv dvejodama nuleido koją į angą. – Neįsižeisk.

Nusišypsojau.

– Neįsižeidžiau.

Akimirką sidabriniai jos sportbačiai kyburiavo ore, ir ji netekusi pusiausvyros susverdėjo. Stvėriau jos ranką.

– Žinai, jei surasime Liną, ji gali būti visiškai...

– Žinau, – pažvelgiau į ramias mėlynas Liv akis, kurios niekuomet nevirs nei auksinėmis, nei žaliomis. Saulė suspindo jos plaukuose, šviesiuose kaip medus. Ji man nusišypsojo ir aš paleidau ranką.

Supratau, kad tai ji padeda man neprarasti pusiausvyros.

Kai dingau paskui ją tamsoje, už manęs pokštelėdamos užsidarė durys ir užstojo dangų.

◈ ◈ ◈

Įėjimas į tunelį buvo drėgnas, šaltas ir apsamanojęs, panašus į tą, kuris iš *Lunae Libri* veda į Reivenvudą. Lubos virš laiptų buvo žemos, akmeninės sienos senos ir sudūlėjusios kaip kokio požeminio kalėjimo. Kiekvienas vandens lašas ir kiekvienas garsas aidėjo atsimušęs nuo sienų.

Nusileidę laiptais supratome atsidūrę kryžkelėje. Ne perkeltine, bet tiesiogine prasme.

– Kuriuo keliu suksime? – Linkas žvelgė į du visiškai skirtingus tunelius. Ši kelionė buvo sudėtingesnė nei išvyka į „Tremtį“. Tuomet pataikėme tiesiai, bet šįkart klostėsi kitaip, ir mums reikėjo rinktis.

Aš turėjau rinktis.

Į kairę sukantis tunelis labiau priminė pievą nei tunelį. Jis platėjo, svyruoklinių gluosnių šakos gaubė dulkėtą taką, apaugusį susipynusiomis laukinėmis gėlėmis bei aukšta žole. Po giedru žydru dangumi plytėjo banguojančios kalvos. Jei čia būtų ne kerėtojų tunelis, kur niekas nėra tai, kas atrodo, beveik galėtum įsivaizduoti čiulbančius paukščius ir žolę rupšnojančius triušius.

Į dešinę vedantis tunelis netgi nebuvo tunelis – vingiuojanti miesto gatvė po kerėtojų dangumi. Tamsi gatvė atrodė visiška priešingybė saulėtam pirmojo tunelio užmiesčio peizažui. Liv užsirašinėjo į knygelę. Dirstelėjau jai per petį. *Gretimuose tuneliuose asinchroninės laiko zonos*.

Šviesą skleidė tik gatvės gale blykčiojanti motelio iškaba. Abipus gatvės rikiavosi aukšti daugiabučiai namai su mažais geležiniais balkonėliais ir gaisrinėmis kopėčiomis. Kryžiavosi nuo vieno pastato

prie kito išvedžioti ilgi laidai, jie pynėsi į sudėtingą tinklą, kuriame karojo vienas kitas įsipainiojęs drabužis. Asfaltu driekėsi apleisti tramvajų bėgiai.

– Tai kuriuo keliu eisime? – nenustygo Linkas. Klajoti baugiais kerėtojų tuneliais jam buvo ne prie širdies. – Balsuoju už „Ozo šalies burtininko“ kelią, – pasuko į saulėkaitą jis.

– Nemanau, kad prireiks balsuoti, – iš kišenės išsitraukiau lanko žibintą. Pirmiau, nei pastebėjau šviesą, man delną sušildė jo kaitra. Juodas rutulio paviršius ėmė žalsvai švytėti.

Liv išpūtė akis.

– Nuostabu.

Žengiau kelis žingsnius tamsia gatve, ir šviesa ryškėjo.

Linkas priėjo mums iš nugaros.

– Ei! Aš ėjau priešinga kryptimi. Nejau manęs nesustabdysite?

– Žiūrėk, – gan aukštai iškėliau lanko žibintą, kad jis matytų, ir žengiau toliau.

– Mirtinas žibintas.

Liv patikrino selenometrą.

– Tu teisus. Jis veda mus kaip kompasas. Tai patvirtina mano rodmenys. Mėnulio magnetinė trauka šia kryptimi yra stipresnė, o tai visiškai nebūdinga šiam metų laikui.

Linkas papurtė galvą.

– Turėjau žinoti, kad teks sukti ta baisinga gatve. Tikriausiai kitas šėtonas mus pribaigs.

Artinantis prie gatvės, su kiekvienu žingsniu lanko žibintas švietė ryškesne ir sodresne žalia šviesa.

– Eisime šia kryptimi.

– Žinoma.

Nors Linkas įtikino save, jog traukiame mirčiai tiesiai į nasrus, tamsi gatvė atrodė tik tamsi gatvė. Trumpą atstumą iki blykčiojančios motelio iškabos įveikėme be nuotykių. Tai buvo aklagatvis – gatvė atvedė prie durų po iškaba. Šią gatvę statmenai kirto kita, joje įėjimai į namus taip pat buvo neapšviesti. Tarp motelio iškabos ir gretimo pastato išvydome stačius akmeninius laiptus. Dar vienas liukas.

– Kur mums eiti – į kairę ar dešinę? – paklausė Liv, vėl žengdama gatve.

Dirstelėjau į ryškią lanko žibinto šviesą, dabar smaragdo žalumos.

– Nei vienur, nei kitur. Lipsim aukštyn.

Pastūmęs atidariau sunkias duris laiptų viršuje. Pro milžinišką akmeninę arką klupdami išvirtome į saulės šviesą, besiskverbiančią pro gigantiško ąžuolo šakas. Moteris baltais šortais ir baltais plaukais mynė baltą dviratį, baltoje dviračio pintinėje tupėjo baltas pudelis. Dviratį vijosi didžiulis auksaspalvis retriveris. Šuo tempė vyrą, laikantį jo pavadėlį. Lusilė metė žvilgsnį į retriverį ir puolė į krūmus.

– Lusile! – pasilenkiau tarp krūmų, bet ji buvo dingusi. – Nuostabu. Vėl pamečiau tetos katę.

– Formaliai ji tavo. Gyvena su tavimi, – tarp azalijų blaškėsi Linkas. – Nesijaudink. Ji sugrįš. Katės puikiai jaučia kryptį.

– Iš kur žinai? – Liv atrodė patenkinta.

– Mačiau „Kačių savaitę“. Kaip „Ryklių savaitė“, tik apie kates.

Dėbtelėjau į jį. Linkas paraudo.

– Ką? Mano mama per televiziją žiūri daugybę nenormalių laidų.

– Eime.

Mums išlindus iš medžių priedangos į Linką atsitrenkė mergina violetiniais plaukais ir vos neišmetė milžiniško eskizų bloknoto. Azalijomis ir pavėsingais didžiuliais ąžuolais apsodintame parke mus supo šunys, žmonės, dviračiai ir riedutininkai. Viduryje stovėjo puošnus akmeninis fontanas su iškaltomis undinėmis, purškiančiomis viena ant kitos vandenį. Nuo fontano visomis kryptimis driekėsi pasivaikščiojimo takai.

– Kas nutiko tuneliams? Kur mes? – labiau nei paprastai sutriko Linkas.

– Kažkokiame parke, – atsakė Liv.

Žinojau tiksliai, kur esame, ir nusišypsojau.

– Ne kažkokiame. Forsaito parke. Mes Savanoje.

– Ką? – Liv rausėsi rankinėje.

– Savanoje, Džordžijos valstijoje. Atvažiuodavau čia su mama nuo pat mažens.

Liv išskleidė kažką panašų į kerėtojų žvaigždėlapį. Atpažinau Pietinę septynkampę žvaigždę, dingusią iš tikro kerėtojų dangaus.

– Nieko nesuprantu. Jei Didžioji Užtvara egzistuoja, nors nesakau, kad tuo tikiu, ji tikrai ne vidury mirtingųjų miesto.

Gūžtelėjau pečiais.

– Čia buvome atvesti. Ką galiu pridurti?

– Nuėjome maždaug penkias mylias. Kaip galime būti Savanoje? – Linkas dar nesuvokė, kad tuneliuose viskas kitaip.

Kažką murmėdama Liv spustelėjo rašiklį.

– Vieta ir laikas nepaklūsta mirtingųjų fizikos dėsniams.

Dvi nedidukės senučiukės vaikiškose kėdutėse su rateliais stūmė du mažyčius šunelius. Mes tikrai buvome Savanoje. Liv užvertė raudonąją knygelę.

– Laikas, erdvė, atstumas – čia viskas kitaip. Tuneliai priklauso kerėtojų, ne mirtingųjų pasauliui.

Lyg duodamas ženklą lanko žibintas apsiblausė ir virto blizgančiu juodu rutuliu. Įsikišau jį vėl į kišenę.

– Kas, po?.. Kaip žinosime, kur eiti toliau? – supanikavo Linkas, bet aš likau ramus.

– Mums jo nereikia. Manau, žinau, kur turėtume eiti.

Linkas suraukė kaktą.

– Kaip?

– Savanoje pažįstu tik vieną žmogų.

• 6.18 •

Veidrodyje

Mano teta Karolina gyveno Rytinėje Laisvės gatvėje, prie Šv. Jono Krikštytojo katedros. Jau kelerius metus nebuvau jos lankęs, bet žinojau, kad reikia eiti Tauro gatve, nes pro jos namą driekiasi istorinis Savanos tramvajų maršrutas, nutiestas Tauro gatve abiem kryptimis. Be to, nuo parko gatvės vedė prie upės, o kelią ženklino maždaug kas du kvartalus įrengtos aikštės. Net jei nebuvai vedlys, Savanoje sunku paklysti.

Tarp Savanos ir Čarlstono galėjai rasti kokį nori istorinį maršrutą. Plantacijų, kulinarinio pietinių valstijų paveldo, konfederacijos dukterų, vaiduoklių (šį mėgau labiausiai) ir klasikinį – istorinių namų maršrutą. Kiek pamenu, tetos Karolinos namas visuomet priklausė pastarajam. Apie jos atidą smulkmenoms legendos sklandė ne tik tarp mūsų šeimos narių, bet ir visoje Savanoje. Ji buvo Savanos istorijos muziejaus kuratorė ir istoriją apie kiekvieno ąžuolų miesto pastatą, žymesnį įvykį ir skandalą išmanė tiek pat kiek mano mama apie Pilietinį karą. Ir tai buvo ne menki juokai, nes skandalų šiose vietose buvo ne mažiau nei turistinių maršrutų.

– Ar esi tikras, kur trauki, žmogau? Manau, turėtume stabtelėti ir užkąsti. Dėl mėsainio padaryčiau bet ką, – lanko žibinto navigaciniais gebėjimais Linkas tikėjo labiau nei mano. Vėl atsiradusi Lusilė atsitūpė prie jo kojų ir pakreipė galvą į šoną. Ji taip pat šiek tiek abejojo.

– Eikime tiesiai link upės. Anksčiau ar vėliau prieisime Rytinę Laisvės gatvę. Žiūrėkite, – parodžiau už kelių kvartalų kylančią katedros smailę. – Tai Šv. Jono Krikštytojo katedra. Jau beveik atėjome.

Po dvidešimties minučių tebesukome ratus aplink katedrą. Linko ir Liv kantrybė baigė išsekti, ir aš jų nekaltinau. Dairiausi po Rytinę Laisvės gatvę ieškodamas ko nors pažįstamo.

– Namas geltonas.

– Geltona tikriausiai pati mėgstamiausia spalva. Šioje gatvėje kas antras namas geltonas, – net Liv širdo ant manęs. Jau tris kartus apėjome tą patį kvartalą.

– Maniau, kad jis už Lafajeto aikštės.

– Man atrodo, turime susirasti telefonų knygą ir paieškoti numerio, – nusibraukė nuo kaktos prakaitą Liv.

Prisimerkęs įsižiūrėjau į siluetą tolumoje.

– Nereikia telefonų knygos. Tai tas namas kvartalo gale.

Liv pavartė akis.

– Iš kur žinai?

– Nes priešais jį stovi teta Delė.

Nieko keisčiau nesugalvosi: vos kelias valandas pasiblaškę po tunelius atsidūrėme Savanoje kažkokiame kitokiame laike. Išskyrus tai, kaip patekome pas tetą Karoliną ir radome Linos tetą Delę, stovinčią prie šaligatvio krašto ir mojančią. Ji mūsų laukė.

– Itanai! Kaip džiaugiuosi pagaliau tave suradusi. Visur buvau – Atėnuose, Dubline, Kaire.

– Ieškojote mūsų Egipte ir Airijoje? – Liv atrodė ne mažiau sutrikusi nei aš, bet šįkart galėjau jai paaiškinti.

– Džordžijos valstijoje. Atėnai, Dublinas ir Kairas yra Džordžijos miestai.

Liv nuraudo. Kartais pamiršdavau, kad ji Gatlinui tokia pat tolima kaip ir Lina, tik kitaip.

Teta Delė čiupo mano ranką ir meiliai ją paplekšnojo.

– Arilija mėgino burtais nustatyti tavo buvimo vietą, bet išsiaiškino tik tiek, kad esi Džordžijoje. Deja, burtai labiau menas nei mokslas. Dėkok žvaigždėms, kad tave suradau.

– Teta Dele, ką čia veikiate?

– Dingo Lina. Vylėmės, kad ji su tavimi, – atsiduso ji, suvokusi, kad klydo.

– Ne su manimi, bet manau, galiu ją rasti.

Teta Delė ranka išlygino sulamdytą sijoną.

– Tuomet galiu tau padėti.

Linkas pasikasė galvą. Anksčiau buvo sutikęs tetą Delę, bet niekuomet nematė jos demonstruojančios palimpsestės gebėjimų. Buvo aišku, kad jis nesuvokia, kaip mums padės išsidraikiusi senyva moteriškė. Tamsią naktį pabuvojęs su ja prie Ženevjevos Dukein kapo išmaniau geriau.

Sunkiu geležiniu belstuku pabeldžiau į duris. Jas atidarė teta Karolina, šluostydamasi rankas į savo P.U.M. – Pietuose Užaugintų Mergaičių – prikyštę. Ji nusišypsojo, akių kampučiuose susimetė raukšlelės.

– Itanai, ką čia veiki? Nesitikėjau, kad atvažiuosi į Savaną.

Nebuvau taip toli numatęs ir neparuošiau įtikinamo melo, tad teko griebtis niekam tikusio.

– Aš čia lankau... draugą.

– Kur Lina?

– Ji negalėjo kartu važiuoti, – žengiau pro duris, kad pristatydamas draugus atitraukčiau jos dėmesį. – Linką pažįstate, o čia Liv ir Linos teta Delfina. – Neabejojau, kad man išėjus teta Karolina visų pirmiausia puls skambinti tėčiui, norėdama pasakyti, kaip malonu buvo su manimi susitikti. O aš neketinau atskleisti Amai savo buvimo vietos ir gyvas sulaukti septynioliktojo gimtadienio.

– Malonu ir vėl jus matyti, ponia.

Kai reikėjo, Linku galėjau visuomet pasikliauti. Mėginau prisiminti ką nors, gyvenantį Savanoje, kurio nepažinotų teta, jei tai apskritai įmanoma. Savana didesnis miestas už Gatliną, bet visi pietietiški miestai vienodi. Visi vieni kitus pažįsta.

Teta Karolina nulydėjo mus į vidų. Netrukus ji dingo ir po kelių akimirkų vėl išdygo su saldžia arbata ir lėkšte „Banne Babies“ – klevų sirupo sausainukų, dar saldesnių už arbatą.

– Šiandien tokia keista diena.

– Ką turite omenyje? – ištiesiau ranką link sausainio.

– Šįryt, būnant muziejuje, kažkas įsilaužė į namus, bet ne tai keisčiausia. Nieko nepaimta. Išnaršyta visa pastogė, o likusi namo dalis net nepaliesta.

Dirstelėjau į Liv. Sutapimų nebūna. Tikriausiai tą patį manė ir teta Delė, bet neišsidavė. Ji atrodė kiek apkvaitusi, lyg sunkiai įstengtų susigaudyti tarp visų tų skirtingų dalykų, įvykusių šiame kambaryje nuo 1820 metų, kai buvo pastatytas namas. Kol sėdėjome ir kirtome sausainukus, ji tikriausiai it žaibas pralėkė per tuos du šimtmečius. Prisimenu, ką tą naktį kapinėse su Ženevjeva ji kalbėjo apie savo dovaną. Būti palimpseste – didelė garbė ir dar didesnė našta.

Abejojau, ar tetos Karolinos namuose būtų ką vogti.

– O kas laikoma pastogėje?

– Tiesą sakant, nieko. Kalėdų papuošalai, keletas architektūrinių namo brėžinių, senų tavo mamos užrašų.

Liv bakstelėjo man į kojį po stalu. Ir aš galvojau tą patį. Kodėl jie ne archyve?

– Kokių užrašų?

Teta Karolina išėmė dar sausainių. Linkas šlamštė juos greičiau, nei ji spėjo nešti.

– Tikrai nežinau. Likus mėnesiui ar panašiai iki mirties tavo mama paprašė pasaugoti keletą dėžių. Žinai savo mamą ir jos aplankus.

– Ar jūs nieko prieš, jei žvilgtelėčiau į juos? Šią vasarą dirbu bibliotekoje su teta Mariana, ir kai kurie užrašai jai gali būti įdomūs, – bandžiau kalbėti nerūpestingai.

– Prašom, bet ten viskas apversta aukštyn kojomis, – ji paėmė tuščią lėkštę. – Man reikia šen bei ten paskambinti ir dar baigti pildyti policijos protokolą. Bet būsiu čia, jei manęs prireiktų.

Teta Karolina buvo teisi: visa pastogė buvo apversta aukštyn kojomis. Visur išmėtyti drabužiai ir popieriai. Tikriausiai kažkas visų dėžių turinį suvertė į vieną milžinišką krūvą. Liv pakėlė kelis atsitiktinius lapus.

– Kaip, po... – susidrovėjęs Linkas dirstelėjo į tetą Delę. – Norėjau pasakyti, kaip, po šimts pypkių, čia ką nors rasime? Ir ko mes

ieškome? – spyrė į tuščią dėžę ant grindų.

– Bet ko, kas galėjo priklausyti mano mamai. Kažkas čia kaži ko ieškojo.

Visi įnikome į skirtingas krūvos puses.

Teta Delė rado dėžutę skrybėlei, pilną Pilietinio karo šovinių tūtelių ir šratų.

– Kadaise čia būta dailios skrybėlaitės.

Pakėliau seną mokyklinį mamos albumą ir vadovą po Getisbergo mūšio lauką. Pastebėjau, koks šis sutrintas, palyginti su klasės albumu. Tokia jau ta mano mama.

Liv priklaupė prie šūsnies popierių.

– Atrodo, kažką radau. Sakyčiau, jie priklausė tavo mamai, bet iš tiesų nieko vertinga – seni Reivenvudo dvaro eskizai ir keli užrašai apie Gatlino istoriją.

Viskas, kas tik susiję su Reivenvudu, buvo šio to verta. Ji padavė man užrašus ir aš perverčiau lapus. Gatlino Pilietinio karo įrašų žurnalai, pageltę Reivenvudo dvaro ir senesnių miestelio pastatų, netgi mūsų namo – Veitų žemės – eskizai. Bet nieko, ko būtų galima nusitverti.

– Ei, kac, kac. Žiūrėk, radau draugę... – Linkas pakėlė pietietiško taksidermijos meno išsaugotą katę, paskui, suvokęs, jog tai negyvos katės nutriušusiu juodu kailiu iškamša, numetė. – Lusilei.

– Turėtų būti dar kas nors. Kad ir kas čia lankėsi, jie ieškojo ne Pilietinio karo įrašų žurnalų.

– Gal jie rado, ko buvo atėję, – gūžtelėjo pečiais Liv.

Pažvelgiau į tetą Delę.

– Yra tik vienas būdas sužinoti.

Po kelių minučių visi sukryžiavę po savimi kojas sėdėjome ant grindų lyg ratelis aplink laužą stovykloje. Arba spiritizmo seanse.

– Tikrai nesu įsitikinusi, kad šis sumanymas geras.

– Tai vienintelis būdas sužinoti, kas čia įsilaužė ir kodėl.

Teta Delė linktelėjo, nors neatrodė tvirtai įtikinta.

– Gerai. Nepamirškite: jei pajusite šleikštulį, nulenkite galvą tarp kelių. Dabar susiimkime rankomis.

Linkas dėbtelėjo į mane.

– Ką ji čia kalba? Kodėl turėtume pajusti šleikštulį?

Stvėriau Liv ranką ir ratas užsidarė. Liv ranka mano delne atrodė švelni ir šilta. Bet nespėjus pagalvoti, kad mudu laikomės už rankų, man prieš akis ėmė lėkti vaizdai...

Vienas paskui kitą, atsiverdami ir užsiverdami kaip durys. Kiekvieną vaizdą logiškai sekė kitas, jie jungėsi tarsi domino kauliukai ar piešiniai judančių paveikslėlių knygutėse, kurias skaitydavau būdamas vaikas.

Lina, Ridlė ir Džonas, verčiantys pastogėje dėžes...

– *Turi būti čia. Ieškokime,* – Džonas meta ant grindų senas knygas.

– *Kodėl tu toks tikras?* – Lina siekia kitos dėžės, jos ranka išpiešta juodais raštais.

– *Ji žinojo, kaip surasti ir be žvaigždės*.

Atsidarė dar vienos durys. Teta Karolina, velkanti dėžes pastogės grindimis. Laikydama seną mano mamos nuotrauką ji priklaupia prie vienos dėžės ir raudodama glosto nuotrauką.

Ir dar. Mano mama pečius apkritusiais plaukais, prilaikomais akinių raudonais rėmeliais. Mačiau ją taip aiškiai, lyg stovėtų tiesiai prieš mane. Ji pašėlusiai rašo aptrintame odiniame dienoraštyje, paskui išplėšia tą lapą, sulanksto ir įdeda į voką. Kažką greitai užrašo ant voko ir įbruka į dienoraščio galą. Tada nuo sienos atitraukia seną lagaminą. Pakelia už lagamino atsiknojusią lentelę. Apsidairo, lyg jaustų, kad kas nors stebi, ir įkiša dienoraštį į siaurą plyšį.

Teta Delė paleido mano ranką.

– Velniai griebtų! – Linkas netgi pamiršo, kaip elgtis ponios akivaizdoje. Buvo pažaliavęs ir kaipmat įspraudė galvą tarp kelių, lyg leistųsi avariniu būdu. Nemačiau jo tokio nuo tada, kai Savana Snou išprovokavo jį išgerti butelį užsilikusios pipirmėčių degtinės.

– Labai atsiprašau. Žinau, kad po kelionės sunku aklimatizuotis, – teta Delė patapšnojo Linkui nugarą. – Kaip pirmą kartą, laikaisi šauniai.

Neturėjau laiko pagalvoti apie viską, ką regėjau. Tad susikoncentravau į viena: *Ji žinojo, kaip surasti ir be žvaigždės*. Džonas kalbėjo apie Didžiąją Užtvarą. Jis manė, kad mama kažką apie ją žinojo, ką nors, ką galbūt užrašė savo dienoraštyje. Mudu su Liv tikriausiai galvojome apie tą patį, nes kartu palietėme senąjį lagaminą.

– Sunkus. Atsargiai, – ėmiau traukti jį nuo sienos. Atrodė, lyg būtų prikrautas plytų.

Liv ištiesė ranką prie sienos bandydama pakelti lentelę. Bet plyšio nelietė. Aš įkišau ranką ir tučtuojau prisiliečiau prie nutrintos odos. Ištraukiau dienoraštį rankoje jausdamas jo svorį. Tai buvo dalis mamos. Atsiverčiau jo galą. Nuo voko į mane žvelgė smulki mamos rašysena.

Meikonui

Atplėšiau voką ir išlanksčiau vienintelį lapą.

Jei skaitai šį laišką, vadinasi, man nepavyko tavęs pasiekti laiku ir papasakoti pačiai. Reikalai klostosi kur kas prasčiau, nei kuris nors iš mūsų galėjo įsivaizduoti. Galbūt jau per vėlu. Bet jei yra galimybė, tu vienintelis žinosi, kaip užkirsti kelią tam, ko labiausiai bijojome.

Abraomas gyvas. Jis visą laiką slapstėsi. Ir jis ne vienas. Su juo Sarafina, tokia pat atsidavusi jo sekėja kaip ir tavo tėvas.

Turi sulaikyti juos, iki mums visiems pritrūks laiko.

– ldž

Mano žvilgsnis nuslydo į lapo apačią. LDž. Laila Džeinė. Pastebėjau dar kai ką – datą. Pajutau, lyg kas būtų spyręs į pilvą. Kovo 21-oji. Mėnuo iki mamos avarijos. Iki jos nužudymo.

Liv pasitraukė į šalį pajutusi, kad tampa asmeniškų ir skausmingų dalykų liudytoja. Ieškodamas atsakymų perverčiau dienoraščio lapus. Dar vienas Reivenvudų giminės medžio egzempliorius. Mačiau jį anksčiau archyve, bet šis atrodė kitoks. Kai kurie vardai jame buvo išbraukti.

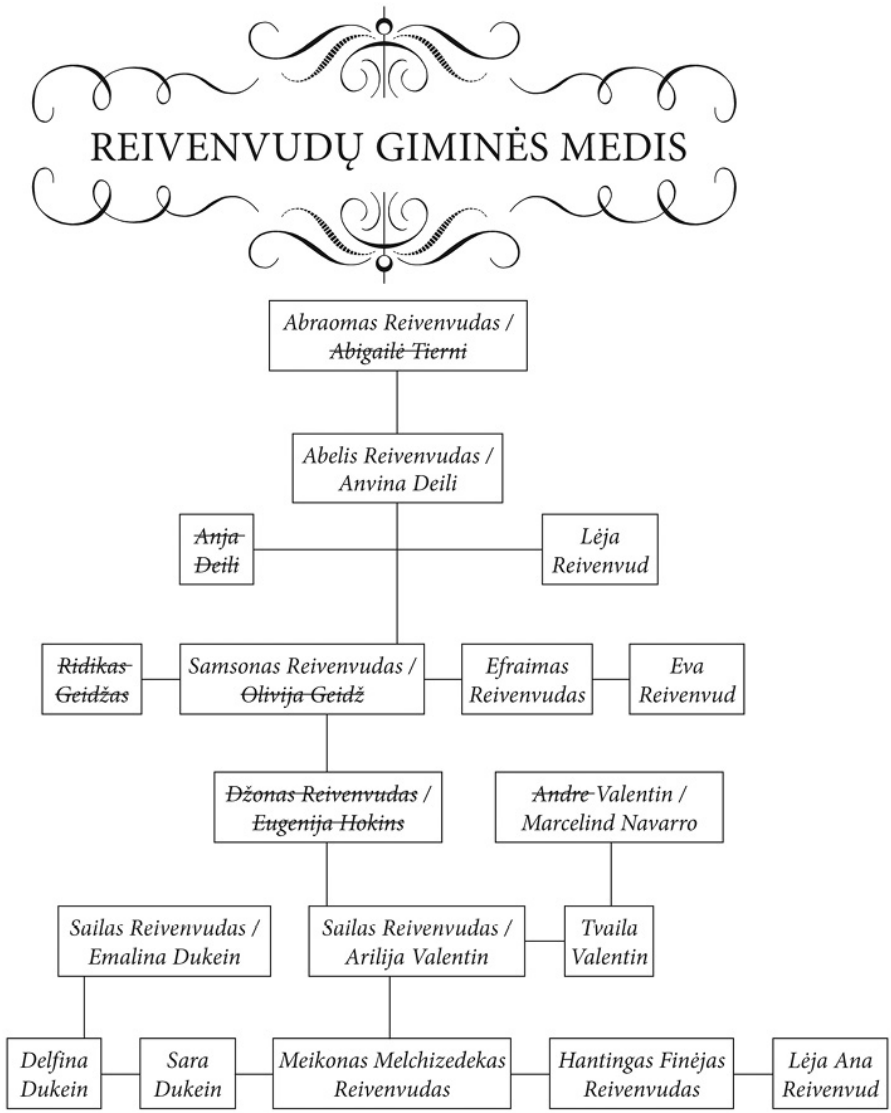

Verčiant lapus išsprūdo neįrištas lapas ir nusklendė ant grindų. Pakėliau jį ir išskleidžiau trapų popierėlį. Tai buvo kalkė, plonytė ir

šiek tiek peršviečiama kaip kopijavimo popierius. Vienoje jos pusėje buvo nupieštos keistos figūros. Netaisyklingi ovalai su įdubimais ir iškilimais, lyg vaikas būtų piešęs debesis. Grįžtelėjau į Liv laikydamas išskleistą kalkę, kad ji matytų figūras. Netarusi nė žodžio ji papurtė galvą. Nė vienas iš mudviejų nežinojome, ką tai reiškia.

Sulanksčiau plonytį popierių ir įdėjau atgal į dienoraštį, peršokdamas prie jo galo. Atverčiau paskutinį puslapį. Čia buvo dar kai kas nesuprantama, bent man.

In Luce Caecae Caligines sunt,
Et in Caliginibus, Lux.
In Arcu imperium est,
Et in imperio, Nox.

Instinktyviai išplėšiau tą lapą ir įsigrūdau į kišenę. Dėl to laiško ir tikriausiai dėl to, kas parašyta šiuose puslapiuose, mirė mano mama. Dabar jie priklauso man.

– Itanai, gerai jautiesi? – tetos Delės balse skambėjo susirūpinimas.

Mano būsena taip menkai tepriminė gerą, kad net neįstengiau prisiminti, kaip jausdavausi gerai. Turėjau ištrūkti iš šito kambario, kuo toliau nuo mamos praeities, nuo savo minčių.

– Tuoj grįšiu.

Puoliau laiptais žemyn į svečių kambarį ir su visais nešvariais drabužiais kritau ant lovos. Spoksojau į lubas, nudažytas dangiška žydra spalva, visai kaip mano miegamajame. Kvailos bitės. Jos apsikvailino ir pačios to net nežino.

O gal apsikvailinau aš.

Buvau apkvaitęs; taip jautiesi, kai bandai pajusti viską vienu metu. Galėjau būti tetos Delės vietoje, kai ji įžengė į šį seną namą.

Abraomas Reivenvudas – ne praeities reliktas. Jis gyvas slapstosi šešėliuose kartu su Sarafina. Mano mama tai sužinojo, ir dėl to Sarafina ją nužudė.

Akyse tvenkėsi migla. Pasitryniau jas tikėdamasis ašarų, bet jos neištryško. Stipriai užsimerkiau, bet atsimerkęs regėjau vien pro šalį šmėkščiojančias spalvas ir šviesas, lyg bėgčiau. Mačiau nuotrupas: sieną, sulankstytas sidabrines šiukšlines, cigarečių nuorūkas. Kad ir ką patyriau tuomet, spoksodamas į vonios veidrodį, dabar kartojosi ir vėl. Mėginau keltis, bet buvau per daug apsvaigęs. Pro šalį tebelėkė vaizdų nuotrupos, pagaliau jos ėmė lėtėti ir sąmonė jas pasivijo.

Atsiradau kambaryje, tikriausiai miegamajame. Iš ten, kur stovėjau, buvo sunku suprasti. Pilkos betoninės grindys, baltos sienos, išrašytos tais pačiais juodais raštais, matytais ant Linos rankų. Man į juos žiūrint, jie tarytum judėjo.

Peržvelgiau kambarį. Ji turėtų būti kažkur čia.

– Jaučiuosi visiškai kitokia nei visi kiti, net kitokia nei kiti

kerėtojai, – tai buvo Linos balsas. Nusekiau balsą akimis.

Jie buvo virš manęs, gulėjo ant juodai nudažytų lubų. Linos ir Džono galvos glaudėsi, juodu kalbėjosi nežiūrėdami vienas į kitą. Stebeilijo į grindis, kaip aš naktį negalėdamas užmigti spoksodavau į lubas. Linos plaukai krito jai ant pečių, laikėsi prigludę prie lubų, tarytum ji gulėtų ant grindų.

Atrodytų neįmanomas dalykas, jei nebūčiau to matęs. Tik šįkart ant lubų ji gulėjo ne viena. Ir aš čia buvau ne tam, kad nutempčiau ją žemyn.

– Niekas man negali paaiškinti mano galių, net giminės. Nes jie nežino, – jos balsas skambėjo liūdnas ir nutolęs. – O kiekvieną dieną nubudusi galiu padaryti tokių dalykų, kokių vakar neįstengiau.

– Ir man taip pat. Vieną dieną nubudęs pagalvojau, kur norėčiau atsidurti, ir po akimirkos jau ten buvau, – Džonas vis mesdavo kažką į viršų ir vėl sugaudavo. Tik mesdavo ne į lubas, bet į grindis.

– Nori pasakyti, nežinojai, kad gali keliauti?

– Nežinojau, kol nepabandžiau, – jis užsimerkė, bet nesiliovė mėtęs kamuoliuko.

– O tėvai? Jie žinojo?

– Nepažinojau savo tėvų. Jie dingo, kai buvau mažas. Apsigimėlį atpažįsta net antgamtinės būtybės.

Jei jis ir melavo, aš to neperpratau. Jo balse skambėjo kartėlis ir nuoskauda, ir man pasirodė, kad ji nuoširdi.

Lina pasivertė ant šono ir pasikėlė ant alkūnės, norėdama geriau į jį įsižiūrėti.

– Kaip gaila. Turėjo būti siaubinga. Aš bent turėjau senelę, kuri manimi rūpinosi, – ji pažvelgė į kamuoliuką ir šis sustingo ore. – Dabar neturiu nieko.

Kamuoliukas nukrito ant grindų. Kelis kartus pašokinėjo ir nuriedėjo po lova. Džonas pasisuko į ją.

– Turi Ridlę. Ir mane.

– Patikėk, geriau mane pažinęs, neši kudašių kiek išgalėdamas.

Dabar juos skyrė vos keli coliai.

– Klysti. Žinau, ką reškia jaustis vienišam, net būnant su kitais.

Ji nieko neatsakė. Ar taip ji jautėsi būdama su manimi? Ar jautėsi vieniša, net kai būdavome kartu? Būdama mano glėbyje?

– Lina? – Pajutau šleikštulį, kai jis tai ištarė. – Kai nukaksime prie Didžiosios Užtvaros, bus kitaip, pažadu.

– Dauguma sako, kad ji neegzistuoja.

– Todėl, kad nežino, kaip ją surasti. Iki jos galima nusigauti tik tuneliais. Aš nuvesiu tave tenai, – jis kilstelėjo jai smakrą, kad ji geriau įsižiūrėtų į jo akis. – Žinau, kad bijai. Bet turi mane, jei tik manęs nori.

Lina nukreipė žvilgsnį į šalį atgalia ranka trindama vieną akį.

Mačiau juodus raštus, kurie dabar atrodė dar tamsesni. Panašesni į Ridlės ir Džono tatuiruotes, o ne į piešinius žymekliu. Ji žiūrėjo tiesiai į mane, bet manęs nematė.

– Man reikia įsitikinti, ar aš nieko nesužeisiu. Nesvarbu, ko noriu.

– Man svarbu, – Džonas nykščiu pabraukė jai po akimi gaudydamas ašaras ir palinko arčiau. – Gali manimi pasitikėti. Niekada tavęs nenuskriausčiau. – Jis prisitraukė ją prie krūtinės, jos galva prigludo jam prie peties.

Galiu?

Daugiau nieko nebeišgirdau, darėsi vis sunkiau ją įžiūrėti, lyg keistųsi vaizdo mastelis. Smarkiai sumirksėjau mėgindamas sufokusuoti žvilgsnį, bet kai vėl atsimerkiau, temačiau besisukančias žydras lubas. Pasiverčiau ant šono į sieną.

Vėl atsidūriau tetos Karolinos kambaryje, o jie dingo. Kad ir kur jie buvo, dingo drauge.

Lina gyveno toliau. Ji palengva atviravo su Džonu, ir jis artėjo prie tos jos dalies, kurią aš maniau dingusią. Gal man nebuvo lemta jos pasiekti.

Meikonas gyveno tamsoje, o mama šviesoje.

Gal mums nelemta rasti išeities, kaip mirtingieji ir kerėtojai galėtų būti kartu, nes mums nelemta būti kartu.

Kažkas pabeldė į duris, nors jos buvo atviros.

– Itanai? Gerai jautiesi?

Liv. Ji žengė tyliai, bet aš išgirdau. Nesujudėjau.

Jai atsisėdus lovos kraštas šiek tiek įdubo. Jutau jos ranką, trinančią man pakaušį. Prisilietimas buvo raminantis ir gerai pažįstamas, lyg ji tūkstantį kartų būtų taip trynusi. Tokia jau ta Liv – tarytum visada būčiau ją pažinojęs. Regis, visuomet pajusdavo, ko man reikia, lyg žinotų apie mane tai, ko nė pats nežinau.

– Itanai, viskas bus gerai. Išsiaiškinsime, ką visa tai reiškia, pažadu.

Žinojau, kad ji kalba rimtai.

Atsiverčiau. Saulė buvo nusileidusi ir kambarys skendėjo tamsoje. Nepasistengiau uždegti šviesos. Bet galėjau įžiūrėti jos siluetą – ji įdėmiai žvelgė į mane.

– Maniau, neturėtum kištis.

– Aš ir nesikišu. Šito profesorė Aškroft mane išmokė pirmiausiai. – Ji patylėjo. – Bet nieko negaliu padaryti.

– Žinau.

Tamsoje mudu žiūrėjome vienas į kitą, jos delnas gulėjo man prie skruosto, ten, kur nukrito man atsivertus. Bet pirmą kartą iš tikro mačiau ją, jos galimybes. Kažką pajutau. Liv taip pat juto, to nepaneigsi. Mačiau kas kartą jai į mane pažiūrėjus.

Liv atsigulė ir susirietė šalia, padėjusi galvą man ant peties.

Netekusi Meikono mama atrado, kaip gyventi toliau. Ji pamilo mano tėtį, ir tai įrodymas, jog galima netekti savo gyvenimo meilės ir vėl pamilti iš naujo.

Juk taip?

Išgirdau tylų kuždesį, ne širdyje, bet prie pat ausies. Liv palinko arčiau.

– Tu tai išsiaiškinsi, kaip ir visa kita. Be to, turi kai ką, ko dauguma vedlių neturi.

– Tikrai? Ką gi?

– Puikią saugotoją.

Pakišau ranką Liv po kaklu. Sausmedis ir muilas – štai kuo ji kvepia.

– Ar dėl to ėjai kartu? Nes man reikia saugotojos?

Ji atsakė ne iškart. Jutau, kad mėgina tyliai apskaičiuoti. Kiek turėtų atskleisti, kuo galėtų rizikuoti. Žinojau, kad ji taip daro, nes pats elgiausi lygiai taip pat.

– Tai ne vienintelė priežastis, bet turbūt ir ji.

– Nes tu neturėtum įsipainioti?

Jutau, kaip man prie krūtinės daužosi jos širdis. Liv puikiai tilpo man po petimi.

– Nes nenorėčiau susižeisti.

Ji bijojo, bet ne tamsiųjų kerėtojų, ne mutantų nelabųjų ir ne auksinių akių. Ji baiminosi kai ko paprastesnio, bet ne mažiau pavojingo. Menkesnio, bet neaprėpiamai galingesnio.

Prisitraukiau ją arčiau.

– Ir aš nenorėčiau, – nes ir aš bijojau to paties.

Daugiau nieko nekalbėjome. Laikiau ją priglaudęs ir galvojau apie visas tas galimybes žmogui susižeisti. Tai, kas sužeistų ją ir mane. Šie du dalykai buvo kažkaip tarpusavyje susipynę. Sunku paaiškinti, bet kai esi užsidaręs, kaip pastaruosius kelis mėnesius buvau aš, atsiverti atrodo taip pat nepadoru, kaip nuogam šokti bažnyčioje.

Širdys skrieja tolyn, žvaigždės lekia pavymui, lūžta kiautas tuščiaviduris…

Toji daina buvo mūsų, Linos ir mano. Ir aš palūžau. Ar tai reiškia, kad turiu likti tuščiaviduris? O gal manęs laukia kas nors kita? Gal visiškai nauja daina?

Pavyzdžiui, kas nors iš „Pink Floyd“ repertuaro? *Marmuro salėse aidi juokas tuščiaviduris*.

Nusišypsojau tamsoje klausydamas ritmingo jos kvėpavimo, jis pritilo ir virto miegu. Buvau išsekęs. Nors vėl atsidūrėme tarp mirtingųjų, vis tiek atrodė, lyg priklausyčiau kerėtojų pasauliui, o Gatlinas būtų neįtikėtinai toli. Negalėjau suvokti, kaip atsiradau šičia, nepajėgiau išmatuoti nueitų mylių nei atstumo, kurį dar teks įveikti.

Nugrimzdau į užmarštį nežinodamas, ką darysiu, kai ten pateksiu.

• 6.19 •

Bonaventūras

Bėgau kažkieno vejamas. Broviausi per gyvatvores ir skubėjau tuščiomis gatvėmis bei užpakaliniais kiemais. Vienintelis nesikeičiantis dalykas buvo adrenalinas. Be sustojimo.

Paskui pamačiau harlį, lekiantį tiesiai į mane, jo šviesos vis labiau artėjo. Jos buvo ne geltonos, bet žalios, taip ryškiai plieskė man į akis, kad turėjau rankomis užsidengti veidą...

Pabudau. Nieko nemačiau, tik blykčiojančią žalią šviesą, tai įsižiebiančią, tai vėl užgęstančią.

Nežinojau, kur esu, iki suvokiau, kad žalias švytėjimas sklinda iš lanko žibinto, dabar tvieskiančio, lyg būtų Liepos 4-oji. Jis gulėjo ant čiužinio, tikriausiai išriedėjęs man iš kišenės. Tik čiužinys atrodė kitoks ir nevaldomai blyksėjo šviesa.

Palengva prisiminiau: žvaigždės, tuneliai, pastogė, svečių miegamasis. Tada suvokiau, kodėl čiužinys atrodo kitoks.

Liv buvo išėjusi.

◈ ◈ ◈

Neilgai truko išsiaiškinti, kur Liv.

– Ar tu apskritai miegi?

– Matyt, ne tiek daug, kiek tu, – Liv, kaip paprastai, nepakėlė akių nuo teleskopo, nors šis buvo aliumininis ir daug mažesnis nei tas, kurį ji laikė Marianos priebutyje.

Atsisėdau šalia ant užpakalinių laiptų. Kiemas buvo tykus kaip ir mano teta, ramus žalumos lopinėlis po išsikerojusiu magnolijos medžiu.

– Kodėl atsikėlei?

– Sulaukiau skambučio, kuris ir pažadino, – mėginau kalbėti nerūpestingai, nors iš tikro jaučiausi priešingai. Nesmagiai. Mostelėjau į svečių miegamojo langą trečiame aukšte. Net iš čia galėjai įžiūrėti pulsuojančią žalią šviesą, ryškiai matomą pro lango stiklą.

– Keista. Tikriausiai ir aš sulaukiau panašaus. Žvilgtelėk pro celestroną, – padavė man miniatiūrinį teleskopą. Jis atrodė kaip žibintuvėlis, tik viename gale turėjo pritvirtintą didelį objektyvą.

Paėmiau jį ir mūsų rankos susilietė. Nepasakyčiau, kad būtų trenkusi elektra.

– Ar ir šitą pati padarei?

Ji nusišypsojo.

– Man jį davė profesorė Aškroft. Dabar liaukis tauškęs ir žiūrėk. Ten, – ji parodė tiesiai virš magnolijos, ir man mirtingojo akimis ta vieta atrodė kaip tamsus dangaus plotelis be žvaigždžių.

Priderinau teleskopą prie akies. Dabar danguje virš medžio švytėjo šviesos ruožas, kažkokia pamėkliška aura, besidriekianti žemės

link netoli nuo mūsų.

– Kas tai, krintanti žvaigždė? Krintančios žvaigždės palieka tokius pėdsakus?

– Gal. Jei tai krintanti žvaigždė.

– Iš kur žinai, kad tai ne ji?

Ji patapšnojo per teleskopą.

– Gal ji ir krinta, bet tai kerėtojų žvaigždė, krintanti kerėtojų danguje, nepamiršai? Kitaip matytume ją ir be teleskopo.

– Ar tą rodo tavo beprotiškas laikrodis?

Ji pakėlė laikrodį, gulintį šalia ant laiptelio.

– Nesu tikra, ką jis rodo. Maniau, kad sugedo, kol nepamačiau dangaus.

Lanko žibintas tebeblykčiojo lange – neslopstantys žalios šviesos blyksniai.

Prisiminiau kai ką iš savo sapno. Atrodė, tarytum tiesiai į mane lėktų harlis.

– Negalime čia likti. Kažkas vyksta.

Kažkas vyksta čia, Savanoje.

Liv užsisegė ant riešo selenometrą.

– Kad ir kas būtų, čia kažkas vyksta.

Ji įsimetė teleskopą į savo kuprinę ir mostelėjo į tolį. Atėjo laikas keliauti.

Ištiesiau ranką, bet ji atsistojo pati.

– Pažadink Linką. Aš susirinksiu daiktus.

– Vis tiek nesuprantu, kodėl šis reikalas negali palaukti ryto, – niurzgėjo Linkas, jo dygūs plaukai styrojo į visas šalis.

– Ar panašu, kad šis daiktas galėtų laukti ryto?

Lanko žibintas dabar buvo toks ryškus, kad apšvietė prieš mus visą gatvę.

– Gal galėtum sumažinti jo ryškumą ar ką? Išjungti ryškiausių spindulių pluoštus, – prisidengė akis Linkas.

– Nemanau, kad padės, – papurčiau lanko žibintą, bet žalia šviesa nesiliovė blykčiojusi.

– Žmogau, sugadinai stebuklingąjį 8-ąjį rutulį5.

– Nesugadinau. Aš... – pasidaviau ir įgrūdau rutulį į kišenę. – Taip, jis tarsi sugedęs. – Šviesa skverbėsi pro mano džinsus.

– Galbūt jį sužadino kokia nors kerėtojų galios banga ir išmušė iš įprastos lanko žibinto funkcijų pusiausvyros, – susidomėjusi svarstė Liv.

Bet Linko tai nedomino.

– Lyg skelbtų pavojų? Nieko gero.

– Mes nežinome.

– Juokauji? Kai komisaras Gordonas įjungia Betmeno prožektorių, nieko gero nelauk. Arba kai Fantastiškasis ketvertas pamato danguje

skaičių keturis.

– Suprantu tavo mintį.

– Tikrai? Gal šaus ir tokia, kuri pasakytų, kur bandome nukakti, nes Itanas sugadino 8-ąjį rutulį?

Liv pasižiūrėjo į selenometrą ir ėmė žingsniuoti.

– Galime nusigauti į apytikslę vietą, kur nukrito žvaigždė, – ji dirstelėjo į mane. – Noriu pasakyti, jei tai buvo žvaigždė. Bet gal Linkas ir teisus. Tiksliai nežinau, kur mes einame nei ką rasime ten nuėję.

– Vaikinui beveik norėtųsi nepaleisti iš rankų sodo žirklių, – tariau sekdamas paskui Liv gatve.

– Jei jau kalbame apie nenormalius dalykus, žiū, kas čia, – Linkas parodė į šaligatvio kraštą priešais namą raudonomis langinėmis. Ant šaligatvio tupėjo Lusilė ir spoksojo į mus, lyg mes ją gaišintume. – Sakiau, ji sugrįš.

Laukdama Lusilė niūrai laižėsi rudas letenėles.

– Negali be manęs gyventi, mergyt, tiesa? Tai bent poveikį darau moterims, – išsiviepė Linkas kasydamas jai galvą. Ši letenėle nuginė jo pirštus.

– Nagi, eime. Ar tu neisi? – Lusilė nekrustelėjo.

– Taigi. Jis tikrai daro poveikį moterims, – tariau aš Liv, o Lusilė išsitiesė priešais namą.

– Ji apsigalvos, – pasakė Linkas. – Jos visuomet apsigalvoja.

Štai tuomet Lusilė metėsi bėgti gatve, nuliuoksėjo priešinga kryptimi, nei ėjome mes.

◈ ◈ ◈

Kai supratome beeiną iš miesto, buvo vidurys nakties ir tamsu, nors į akį durk. Atrodė, lyg jau būtume žingsniavę valandų valandas. Dieną pagrindinis kelias visuomet būdavo judrus. Dabar jis buvo ištuštėjęs. Ir tai suprantama, turint omenyje, kur jis mus vedė.

– Tu tikra?

– Nė kiek. Tai tik apytikslė vieta, pagrįsta turimais duomenimis, – kas penki kvartalai Liv vis išsitraukdavo savo mažąjį teleskopą. Duomenys abejonių nekėlė.

– Man patinka, kai ji kalba kaip moksliukė, – Linkas timptelėjo jai už kasos, o Liv jį nuvijo.

Dairiausi į aukštas akmenines kolonas, iš abiejų pusių supančias įėjimą į garsiąsias Savanos Bonaventūro kapines miesto pakraštyje. Tai vienos žinomiausių kapinių pietinėse valstijose, taip pat vienos labiausiai saugomų. Tai kėlė keblumų, nes sutemus būdavo užrakinamos.

– Žmogau, čia pokštas, tiesa? Ar jūs, vaikinai, tikrai manote, jog tai turėtų būti čia? – Linkas per daug nesidžiaugė atsiradusia proga naktį paklaidžioti po kapines, ypač kai įėjimą saugo sargas ir

patruliuojantis policijos automobilis, vis pravažiuojantis pro priekinius vartus.

Liv pakėlė žvilgsnį į prie kryžiaus prigludusios moters statulą.

– Baikime šį reikalą.

Linkas išsitraukė savo sodo žirkles.

– Nemanau, kad šios mažylės juos įveiks.

– Ne pro vartus, – parodžiau į mūro tvorą kitapus medžių. – Per ten.

Liv pavyko apmindžioti visą mano veidą, įspirti į sprandą ir sportbačiais smarkiai įsirausti į mentes, kol permečiau visą jos šešių svarų svorį per tvorą. Viršuje ji neteko pusiausvyros ir šleptelėjo žemėn.

– Man viskas gerai. Nesijaudinkit, – šūktelėjo Liv anapus tvoros.

Mudu su Linku susižvalgėme ir jis pasilenkė.

– Tu pirmas. Aš kaip nors užsiropšiu pats.

Įsitvėręs mūro pasilypėjau jam ant nugaros. Jis palengva išsitiesė ir pagaliau stovėjo stačias.

– Tikrai? Kaip tu tai padarysi?

– Turėsiu pasiieškoti medžio, augančio arti tvoros. Kur nors turėtų toks būti. Nesirūpink. Aš jus susirasiu.

Atsidūriau ant tvoros viršaus. Įsikibau į ją abiem rankomis.

– Ne veltui visus šiuos metus bėgdavau iš pamokų.

Nusišypsojau ir paleidau rankas.

Po penkių minučių už septynių medžių, pro trupančius konfederatų antkapius ir statulas, saugančias užmirštųjų namus, lanko žibintas atvedė mus į kapinių gilumą. Čia augo tankus apsamanojusių ąžuolų guotas, susikryžiavusios jų šakos kilo lyg arka virš siauro takelio, kuriuo vos įstengėme prasibrauti. Lanko žibintas blykčiojo ir pulsavo.

– Atėjome. Juk tai čia, tiesa? – per Liv petį dirstelėjau į selenometrą.

Linkas apsidairė.

– Kur? Nieko nematau. – Parodžiau aikštelę tarp medžių. – Rimtai?

Liv taip pat atrodė susijaudinusi. Tamsiose kapinėse ji nė kiek netroško brautis per kedeninių tilandsijų brūzgynus.

– Negaunu jokių duomenų. Prietaisas išprotėjo.

– Nesvarbu. Tai čia, esu tikras.

– Manai, Lina, Ridlė ir Džonas kur nors netoliese? – regis, Linkas ketino sukti atgal ir palaukti mūsų prie vartų, o gal net šonkauliukų užkandinėje.

– Nežinau, – praskleidžiau brūzgyną ir žengiau.

Už krūmų medžiai atrodė dar grėsmingesni, šakojosi mums virš galvų ir pynė savo pačių dangaus skliautą. Prieš mus plytėjo proskyna

su milžiniška maldaujančio angelo statula viduryje kapų. Kapai buvo apkraštuoti akmenimis, jais atskirtas kiekvienas sklypelis. Beveik galėjai įžiūrėti po jais žemėje užkastus karstus.

– Itanai, žiūrėk, – Liv parodė kažką už statulos. Mačiau siauro mėnesienos ruožo apšviestus siluetus. Jie judėjo.

Buvome ne vieni.

Linkas papurtė galvą.

– Gero nelauk.

Akimirką neįstengiau pajudėti. O jei ten Lina ir Džonas? Ką jie veikia vieni naktį kapinėse? Žengiau taku, supamu dar daugiau statulų – klūpančių, žvelgiančių į dangų arba verkiančių ir žiūrinčių žemyn į mus angelų.

Nė nenutuokiau, ko laukti, bet kai figūros pasirodė, atpažinau tas, kurias išvysti tikėjausi mažiausiai.

Ama ir Arilija, Meikono motina. Paskutinį kartą ją mačiau per Meikono laidotuves. Jiedvi sėdėjo tarp kapų. Man galas. Turėjau žinoti, kad Ama mane suras.

Su jomis ant žemės sėdėjo dar viena moteris. Aš jos nepažinau. Buvo kiek vyresnė nei Arilija, tokios pat auksinio atspalvio odos. Jos plaukai buvo supinti į šimtus mažų kasyčių, ant kaklo kabėjo dvidešimt ar trisdešimt eilių karolių – kai kurie suverti iš brangakmenių, kiti – iš mažų paukščių ir gyvūnų figūrėlių. Kiekvienos ausies kaušelyje buvo pradurta mažiausiai dešimt skylučių ir iš kiekvienos skylutės karojo ilgi auskarai.

Visos trys sėdėjo ratu, sukryžiavusios kojas, žemė aplink jas buvo nuklota paminkliniais akmenimis. Susikibusios rankomis rato viduryje. Ama sėdėjo nugara į mus, bet nė kiek neabejojau – žinojo, jog aš čia.

– Ilgokai užtrukai. Mes laukėme, o žinai, kaip aš nemėgstu laukti, – Amos balsas neatrodė labiau susijaudinęs nei įprastai, ir tai buvo nesuprantama, nes aš dingau net nepalikęs raštelio.

– Ama, tikrai atsiprašau...

Ji mostelėjo ranka, lyg vaikydama musę.

– Dabar tam neturime laiko, – Ama pakratė rankoje kaulą; galėjau lažintis, tai buvo kapinių kaulas.

Pažvelgiau į Amą.

– Ar tai tu mus čia atvedei?

– Nepasakyčiau, kad aš. Jus atvedė kai kas kitas, kai kas stipresnis už mane. Aš tik žinojau, kad ateini.

– Iš kur?

Ama dėbtelėjo į mane rūsčiausiu savo žvilgsniu.

– Iš kur paukštis žino, kaip jam skristi į pietus? Iš kur šamas moka plaukti? Nežinau, kiek kartų dar reikia pakartoti, Itanai Veitai. Aiškiarege esu vadinama ne šiaip sau.

– Ir aš nuspėjau, kad atvyksite, – Arilija konstatavo faktą, bet vis

tiek suerzino Amą. Mačiau iš jos veido išraiškos.

Ama pakėlė smakrą.

– Po to, kai apie tai užsiminiau.

Ama buvo įpratusi būti vienintele Gatlino aiškiarege, ir jai nepatiko, kai kas nors ją pralenkdavo, net jei tai pranašautoja, turinti antgamtinių galių.

Kita moteris, ta, kurios nepažinojau, pasisuko į Amą.

– Verčiau pradėkime, Amarija. Jie laukia.

– Ateikite ir sėskitės, – pamojo mums Ama. – Tvaila pasiruošusi.

Tvaila. Prisiminiau tą vardą.

Nespėjus man prasižioti, Arilija atsakė į klausimą.

– Tai mano sesuo Tvaila. Iš toli atkeliavo, kad šią naktį būtų su mumis.

Prisiminiau. Lina buvo minėjusi savo senelės seserį Tvailą, tą, kuri niekuomet neišvykdavo iš Naujojo Orleano. Ligi šiol.

– Nieko tokio. Dabar eikš ir sėsk prie manęs, *cher*. Nebijok. Tai tik regėjimo ratas, – Tvaila paplekšnojo vietą šalia savęs. Ama sėdėjo Tvailai iš kitos pusės ir varstė mane savo *žvilgsniu*. Liv žengtelėjo atbula, ji atrodė gerokai sumišusi, nors ir rengėsi tapti saugotoja. Linkas stoviniavo čia pat jai už nugaros. Tokį jau poveikį Ama darė žmonėms, o iš to, kaip klostėsi reikalai, buvo galima spręsti, kad Tvaila ir Arilija jai nė kiek nenusileidžia.

– Mano sesuo – galinga burtininkė, nekromantė, – Arilijos balse suskambo pasididžiavimas.

Linkas nutaisė grimasą ir sukuždėjo Liv:

– Susideda su numirėliais? Gal turėtų nutylėti tokius dalykus.

Liv pavartė akis.

– Ne nekrofilė, kvaily. Nekromantė, kerėtoja, galinti iškviesti mirusiuosius ir su jais bendrauti.

Arilija linktelėjo.

– Teisingai, mums reikia, kad padėtų kas nors jau palikęs šį pasaulį.

Iškart supratau, apie ką ji kalba, ar bent vyliausi suprantąs.

– Ama, bandysime iškviesti Meikoną?

Jos veidu nuslinko liūdesys.

– Norėčiau, kad taip būtų, bet neįstengtume nusigauti ten, kur iškeliavo Meikonas.

– Laikas, – Tvaila išsitraukė kažką iš kišenės ir dirstelėjo į Amą bei Ariliją. Galėjai justi, kaip pasikeitė jų elgesys. Visos trys dabar atrodė be galo dalykiškos, net jei tas dalykas – pažadinti mirusiuosius.

Arilija pakėlė prie lūpų atverstus delnus ir švelniai į juos prabilo:

– Mano galia – tai jūsų galia, sesės, – ji metė į rato vidurį saują mažų akmenėlių.

– Mėnulio akmenys, – sukuždėjo Liv.

Ama išsitraukė maišelį su vištos kaulais. Tą kvapą bet kur pažinčiau. Taip namuose kvepėjo mūsų virtuvė.

– Mano galia – tai jūsų galia, sesės.

Ama metė kaulelius į rato vidurį, kur jau gulėjo mėnulio akmenėliai. Tvaila atgniaužė delną – jame buvo išdrožtas mažytis paukščiukas. Ji tarė žodžius, suteikiančius jam galios:

Vienas tebus šiam pasauliui, kitas tebus anam.

Teatsiveria durys į ten, iš kur kelio nėra atgal.

Ji ėmė garsiai ir karštligiškai skanduoti, ore vilnijo neįprasti žodžiai. Jos akys užsivertė į viršų, bet vokai nenusileido. Kratydama ilgus spurguotų karolių vėrinius skanduoti ėmė ir Arilija.

Ama stvėrė mano smakrą, kad galėtų pažvelgti į akis.

– Žinau, lengva nebus, bet yra dalykų, kuriuos tu privalai žinoti.

Regėjimo rato viduryje oras ėmė sūkuriuoti ir suktis, virsti lengva balta migla. Tvaila, Arilija ir Ama tebeskandavo, jų balsai pasiekė aukščiausią tašką. Regis, migla pakluso jų įsakymui, sukosi greičiau ir tirštėjo, verpetu kilo aukštyn kaip besiplečiantis viesulas.

Be jokio perspėjimo Tvaila stipriai įkvėpė lyg paskutinį sykį. Migla, regis, jai pakluso ir dingo jos burnoje. Kokią valandėlę maniau, kad ji kris negyva. Ji sėdėjo tokia tiesia nugara, kad galėjai pamanyti, jog yra pririšta prie kuolo. Akys užverstos į viršų, burna praverta.

Linkas atsitraukė saugiu atstumu, o Liv prirepečkojo arčiau ir ištiesė ranką norėdama Tvailai padėti. Bet Ama sugavo jos ranką ore.

– Palauk.

Tvaila iškvėpė. Baltoji migla išsiliejo jai iš burnos ir pakilo virš rato. Įgaudama kontūrus. Migla sūkuriavo aukštyn ir judėdama kūrė pavidalą. Iš po baltos suknelės išlindo basos pėdos, suknelę it oras balioną užpildė liemuo. Tai buvo iš rūko išnyrantis skaidruolis. Stebėjau, kaip migla vinguriuodama kyla į viršų, sukuria liemenį, gležną kaklą ir pagaliau veidą.

Tai buvo...

Mano mama.

Spindinti prieš mane tuo skaidruoliams būdingu nežemišku švytėjimu. Tik po peršviečiamu pavidalu ji atrodė visiškai kaip mano mama. Akių vokai suplastėjo, ir ji pažvelgė į mane. Tas skaidruolis ne tik atrodė kaip mano mama. Tai buvo mama.

Ji prabilo, ir jos balsas buvo toks pat melodingas, kokį ir prisiminiau.

– Itanai, brangusis, aš laukiau tavęs.

Stebeilijau į ją netekęs žado. Jokiuose sapnuose, sapnuotuose nuo tos dienos, kai ji mirė, jokioje nuotraukoje, jokiame prisiminime ji neatrodė tokia tikra kaip dabar.

– Turiu tiek daug tau papasakoti, tiek daug, ko negaliu pasakyti. Mėginau parodyti tau kelią, pasiųsti tau dainų...

Ji siuntė man dainas. Dainas, kurias girdėjome tik mudu su Lina. Prabilau, bet mano balsas suskambo kažkur toli, lyg būtų ne mano. *Septyniolika mėnulių* – pranašiška daina.

– Visą šį laiką tai buvai tu.

Ji nusišypsojo.

– Taip. Tau reikėjo manęs. Bet dabar jam reikia tavęs, o tau taip pat jo reikia.

– Kam? Kalbi apie tėtį? – žinojau, kad ji kalba ne apie tėtį. Kalba apie tą kitą vyrą, tokį svarbų mums abiem.

Meikoną.

Ji nežino, kad jo nebėra.

– Kalbi apie Meikoną? – pastebėjau atpažinimo kibirkštėlę jos akyse. Turėjau jai pranešti. Jei kas nors nutiktų Linai, norėčiau, kad kas nors man tai praneštų. Nesvarbu, kaip viskas pasikeitė. – Meikono nebėra. Mirė prieš kelis mėnesius. Jis negali man padėti.

Stebėjau ją mirguliuojančią mėnesienoje. Ji buvo tokia pat graži kaip ir tada, kai mačiau ją paskutinį kartą, kai apkabino mane aplytame priebutyje prieš išeinant į mokyklą.

– Klausyk, Itanai. Jis visuomet bus su tavimi. Tik tu gali jį išgelbėti.

Jos siluetas ėmė blėsti.

Ištiesiau ranką beprotiškai trokšdamas ją paliesti, bet ranka nuslydo oru.

– Mama?

– Iškviestas pašaukiantis mėnulis, – ji nyko, tirpo naktyje. – Jei nugalės tamsa, septynioliktasis mėnulis bus paskutinis. – Aš jos beveik nebemačiau. Virš rato vėl palengva sūkuriavo migla. – Itanai, paskubėk. Neturi daug laiko, bet gali tai padaryti. Aš tikiu, – ji nusišypsojo ir aš stengiausi įsiminti jos išraišką, nes supratau, kad ji dingsta.

– O jei pavėlavau?

Išgirdau tolstantį jos balsą:

– Mėginau tave apsaugoti. Turėjau žinoti, kad negaliu. Visuomet buvai ypatingas.

Spoksojau į besisukantį baltą rūką; kažkas sukosi ir mano skrandyje.

– Mano mielas vasarų berniuk. Galvosiu apie tave. Myliu...

Žodžiai ištirpo. Čia buvo mano mama. Kelias minutes mačiau jos šypseną ir girdėjau jos balsą. Dabar jos nebebuvo.

Vėl jos netekau.

– Ir aš tave myliu, mama.

5 Žaislinis rutulys ateičiai spėti arba klausti patarimo (*vert. past.*).

• 6.19 •

Randai

– Turiu tau kai ką papasakoti, – Ama nervingai grąžė rankas. – Apie tą šešioliktojo mėnulio naktį, Linos gimtadienį.

Prireikė šiek tiek laiko susivokti, kad ji kreipiasi į mane. Tebespoksojau į rato vidurį, kur prieš akimirką stovėjo mama.

Šįkart mama nepasiuntė man žinučių knygomis ar dainos žodžiais. Aš ją mačiau.

– Pasakyk berniukui.

– Tvaila, tylėk, – Arilija uždėjo delną ant sesers rankos.

– Melas. Kur melas, ten plečiasi tamsa. Pasakyk berniukui. Pasakyk dabar.

– Apie ką jūs šnekate? – dairiausi čia į Tvailą, čia į Ariliją. Ama dėbtelėjo į abi savo žvilgsniu, atsakydama Tvaila papurtė karoliukais išpuoštas kasas.

– Klausyk manęs, Itanai Veitai, – Amos balsas trūkčiojo ir virpėjo. – Tu nenukritai nuo kriptos viršaus, bent ne taip, kaip tau pasakojome.

– Ką? – nesusigaudžiau, apie ką ji. Kodėl šneka apie Linos gimtadienį, kai aš ką tik regėjau savo mirusios mamos vaiduoklį?

– Tu nenukritai, supranti? – pakartojo ji.

– Apie ką šneki? Žinoma, nukritau. Atsipeikėjau ant žemės, tysojau ant nugaros.

– Bet tu ne taip ant jos atsidūrei, – Ama dvejojo. – Ten buvo Linos mama. Sarafina smeigė tau peiliu, – Ama žvelgė man tiesiai į akis. – Ji tave nužudė. Buvai negyvas, ir mes tave atgaivinome.

Ji tave nužudė.

Pakartojau sau tuos žodžius. Šukės taip greitai ėmė dėliotis į vietas, kad vos galėjau suvokti žodžių prasmę. Bet jie man padėjo suvokti...

...sapnas, kuris buvo visai ne sapnas, o prisiminimas, kaip gulėjau nekvėpuodamas, nejausdamas, negalvodamas ir nematydamas...

...purvas ir liepsnos, priglobusios mano gyvybės apleistą kūną...

– Itanai! Gerai jautiesi? – išgirdau Amą, tik jos balsas buvo nutolęs kaip ta naktis, kai tysojau ant žemės.

Dabar galėjau gulėti po žeme, kaip mama ir Meikonas.

Turėjau gulėti.

– Itanai? – mane purtė Linkas.

Mano kūnas prisipildė pojūčių, kurių neįstengiau valdyti ir nenorėjau prisiminti. Kraujas burnoje, ausyse šniokščiantis kraujas...

– Jis alpsta, – Liv prilaikė mano galvą.

Užplūdo patirtas skausmas ir triukšmas, ir dar kažkas. Balsai. Pavidalai. Žmonės.

Miriau.

Pakišau ranką po marškiniais, perbraukiau randą ant pilvo. Ten, kur tikru peiliu mane sužeidė Sarafina, liko randas. Beveik nepastebimas, bet dabar jis nuolat primins tą naktį, kai buvau miręs. Prisiminiau, kaip susijaudino Lina, jį pamačiusi.

– Tebesi tas pats vaikinas, ir Lina tave tebemyli. Jos meilė ir yra ta priežastis, dėl kurios dabar atsiradai čia, – švelniai suskambo supratingas Arilijos balsas. Atsimerkiau, man atsipeikėjant išskydę pavidalai virto žmonėmis.

Mano mintys visiškai susijaukė. Net dabar nepajėgiau nieko suprasti.

– Ką turite galvoje sakydama „jos meilė ir yra ta priežastis, dėl kurios atsiradau čia“?

Tyliai prabilo Ama, norėdamas ją išgirsti turėjau įtemptai klausytis.

– Tai Lina sugrąžino tau gyvybę. Aš jai padėjau, aš ir tavo mama.

Žodžiai skambėjo kažkaip keistai, tad mėginau pats sau juos pakartoti. Lina ir Ama abi kartu prikėlė mane iš mirusiųjų. Ir lig šiol abi tai slėpė nuo manęs. Pasitryniau randą. Jis atrodė tikras.

– Nuo kada Lina sugeba prikelti mirusiuosius? Jei mane prikėlė ji, ar nemanote, kad lig šio laiko būtų prikėlusi ir Meikoną?

Ama žvelgė į mane. Nebuvau matęs jos tokios išsigandusios.

– Ji ne pati tai padarė. Pasinaudojo susaistančiu užkeikimu iš „Mėnulių knygos“. Sujungiančiu mirtį su gyvenimu.

Lina pasitelkė „Mėnulių knygą“.

Knygą, užtraukusią prakeiksmą visoms Ženevjevos ir Linos giminės kartoms: kiekvienam vaikui per šešioliktąjį gimtadienį būti pašauktam šviesai arba tamsai. Knygą, kuria Ženevjeva pasinaudojo, kad vos akimirkai sugrąžintų Itanui Karteriui Veitui gyvybę ir visą likusį gyvenimą už tai mokėtų.

Neįstengiau nieko galvoti. Mano protas pasidavė, nepajėgiau sugaudyti minčių. *Ženevjeva. Lina. Kaina*.

– Kaip tu galėjai? – atsitraukiau nuo jų, toliau nuo Regėjimo rato. Gana prisižiūrėjau.

– Neturėjau kitos išeities. Ji nepajėgė su tavimi atsisveikinti, – susigėdusi Ama žiūrėjo į mane. – Kaip ir aš.

Purtydamas galvą pašokau ant kojų.

– Melas. Ji nebūtų to padariusi, – vis dėlto žinojau, kad būtų. Abi būtų. Tik taip ir būtų abi pasielgusios. Žinojau, nes ir pats būčiau pasielgęs taip pat.

Dabar tai buvo nebesvarbu.

Per visą gyvenimą nebuvau taip supykęs ant Amos nei taip nusivylęs.

– Žinojai, kad knyga nieko neduos, ko nors už tai nepaėmusi. Pati taip sakei.

– Žinau.

– Lina turės už tai sumokėti, ir viskas per mane. Jums abiem teks sumokėti, – atrodė, man galva skils pusiau arba sprogs.

Amai ant skruosto pakibo išdavikė ašara. Ji priglaudė prie kaktos du pirštus ir užsimerkė – šitaip Ama persižegnodavo, tyliai melsdavosi.

– Ji moka jau dabar.

Ėmiau dusti.

Linos akys. Triukai mugėje. Pabėgimas su Džonu Bridu. Žodžiai liejosi patys, nors stengiausi juos sulaikyti.

– Per mane ji virsta tamsiąja.

– Jei Lina virs tamsiąja, virs ne dėl knygos. Knyga sudarė kitokį sandėrį, – Ama nutilo, lyg būtų per sunku pasakoti.

– Kokį sandėrį?

– Vieną gyvybę grąžino, bet pasiėmė kitą. Žinojome, kad sulauksime pasekmių, – žodžiai užstrigo jai gerklėje. – Tik nežinojome, kad tai bus Melchizedekas.

Meikonas.

Negali būti.

Vieną gyvybę grąžino, bet pasiėmė kitą. Kitoks sandėris.

Mano gyvybė už Meikono.

Viskas tapo aišku. Kodėl Lina taip elgėsi pastaruosius kelis mėnesius. Kodėl traukėsi nuo manęs, nuo visų. Kodėl save kaltino dėl Meikono mirties.

Tai buvo tiesa. Ji pražudė jį.

Kad išgelbėtų mane.

Prisiminiau jos sąsiuvinį ir mano aptiktą užburtą puslapį. Kokie ten buvo žodžiai? Ama? Sarafina? Meikonas? Knyga? Tai buvo tikra tos nakties istorija. Prisiminiau ant jos sienos užrašytas eiles. Miręs Niekas ir Niekas gyvas. Dvi tos pačios monetos pusės. Meikonas ir aš.

Žalio nieko nebelieka. Prieš keletą mėnesių maniau, kad ji neteisingai užrašė Frosto eilėraštį. Bet dabar neabejojau, kad nesupainiojo. Ji kalbėjo apie save.

Galvojau, kaip jai buvo skaudu žiūrėti į mane. Nenuostabu, kad jautėsi kalta. Nenuostabu, kad bėga. Kažin, ar kada nors pajėgs vėl į mane pažvelgti. Visa tai Lina padarė dėl manęs. Ji nekalta.

Kaltas aš.

Niekas nieko nekalbėjo. Kelio atgal nebėra nė vienam. To, ką tą naktį padarė Lina ir Ama, nebepakeisi. Manęs čia neturėjo būti, bet aš buvau.

– Tokia tvarka, ir tvarkos nepakeisi, – Tvaila užsimerkė, lyg girdėtų kažką, ko negirdėjau aš.

Ama išsitraukė iš kišenės nosinę ir nusišluostė veidą.

– Atleisk, kad anksčiau nepapasakojau, bet nesigailiu, kad tai padarėme. Tai buvo vienintelė išeitis.

– Tu nesupranti. Lina mano, kad virsta tamsiąja. Ji pabėgo su kažkokiu tamsiuoju kerėtoju ar nelabuoju. Dėl manęs pateko į pavojų.

– Nesąmonė. Ta mergina padarė, ką turėjo padaryti, nes ji tave myli.

Arilija susirinko nuo žemės aukas: kauliukus, žvirbliuką, mėnulio akmenėlius.

– Itanai, niekas negali priversti Linos tapti tamsiąja. Ji turi pasirinkti pati.

– Bet ji mano esanti tamsioji, nes pražudė Meikoną. Mano, jau pasirinkusi.

– Tačiau ji dar nepasirinko, – įsiterpė Liv. Ji stovėjo kiek atokiau, norėdama suteikti mums privatumo.

Linkas sėdėjo ant seno akmeninio suolo už kelių žingsnių nuo jos.

– Tuomet turime ją surasti ir jai pasakyti, – jis elgėsi taip, lyg nieko negirdėjęs apie tai, jog aš buvau miręs ir vėl prikeltas. Elgėsi taip, tarytum niekas nepasikeitė. Priėjau prie Linko ir atsisėdau ant suolo šalia.

Liv dirstelėjo į mane.

– Tau nieko?

Liv. Neprisiverčiau pažvelgti į ją. Buvau apimtas pavydo ir įskaudintas, todėl įtraukiau Liv į savo sudužusio gyvenimo jovalą. Ir viskas dėl to, kad maniau, jog Lina manęs nebemyli. Buvau kvailys ir klydau. Lina taip stipriai mane mylėjo, kad norėdama išgelbėti rizikavo viskuo.

Aš nusivyliau Lina po to, kai ji atsisakė nusivilti manimi. Buvau skolingas jai gyvybę. Paprasčiau nebūna.

Pirštais prisiliečiau prie kažko, išraižyto ant suolo briaunos. Žodžių.

TĄ VĖSŲ RAMŲ VAKARĄ

Ta pati daina, kuri skambėjo Reivenvude pirmąjį vakarą, kai sutikau Meikoną. Daugiau nei sutapimas, ypač pasaulyje, kuriame sutapimų nebūna. Tai turėjo būti koks nors ženklas.

Ko ženklas? To, ką padariau Meikonui? Negalėjau nė pagalvoti, kaip turėjo jaustis Lina, suvokusi, kad mainais už mane prarado jį. Jei aš taip būčiau praradęs mamą? Ar pajėgčiau žiūrėti į gyvą Liną ir nematyti mirusios mamos?

– Minutėlę, – pakilau nuo suolo ir leidausi taku pro medžius, tuo pačiu, kuriuo atėjome. Giliai į plaučius traukiau nakties orą, nes dar pajėgiau kvėpuoti. Kai pagaliau lioviausi bėgęs, įsižiūrėjau į žvaigždes danguje.

Ar Lina žiūri į tą patį dangų, o gal į tokį, kokio niekuomet nematysiu? Ar mūsų mėnuliai išties tokie skirtingi?

Įkišau ranką į kišenę siekdamas lanko žibinto, kad šis parodytų, kaip man ją rasti, bet veltui. Jis rodė ką kita...

Meikonas niekuomet nebuvo toks kaip jo tėvas Sailas, ir abu tai žinojo. Jis labiau nusidavė į savo motiną Arilją. Galingą šviesiąją kerėtoją, kurią tėvas karštai pamilo besimokydamas koledže Naujajame Orleane. Panašiai kaip juodu su Džeine susitiko ir pamilo vienas kitą studijuodami Djuke. Ir, kaip ir Meikonas, tėvas motiną pamilo dar prieš virsmą. Prieš seneliui įtikinant Sailą, jog santykiai su šviesiąja kerėtoja – jų padermei pasibaisėtini.

Ilgus metus Meikono senelis ardė motinos ir tėvo santykius. Per tą laiką juodu susilaukė jo, Hantingo ir Lėjos. Motinai teko pasitelkti pranašautojos galias ir pabėgti nuo Sailo siautėjimo ir nevaldomo kraujo troškulio. Jiedvi su Lėja paspruko į Naująjį Orleaną. Tėvas niekuomet nebūtų leidęs jai pasiimti sūnaus.

Dabar Meikonas galėjo kreiptis tik į motiną. Tik ji supras, kad jis pamilęs mirtingąją. Padaręs didžiausią kraugerių nelabųjų padermės šventvagystę.

Demonų karys.

Meikonas nepranešė motinai grįžtąs, bet ji jo laukė. Iš tunelių iškopė į malonią Naujojo Orleano vasaros nakties kaitrą. Tamsoje mirgėjo jonvabaliai, viską stelbė magnolijų kvapas. Ji laukė jo priebutyje, nėrė nėrinius sūpuodamasi senoje medinėje kėdėje. Buvo seniai nesimatę.

– Mama, man reikia tavo pagalbos.

Ji padėjo adatą ir lankelį ir pakilo nuo kėdės.

– Žinau. Viskas paruošta, cher.

Vienintelis daiktas turėjo galios sulaikyti nelabąjį, tokią pat būtybę kaip jis.

Lanko žibintas.

Juos laikė viduramžių įtaisais, ginklais, sukurtais valdyti ir įkalinti pačius galingiausius skriaudikus, nelabuosius. Anksčiau Meikonas tokio nebuvo regėjęs. Mažai jų buvo likę, o ir tų pačių beveik neįmanoma rasti.

Vis dėlto motina lanko žibintą turėjo, ir jam jo reikėjo.

Meikonas nusekė paskui ją į virtuvę. Ji atidarė nedidelę spintelę, atstojančią dvasių altorių. Išvyniojo mažą medinę dėžutę, aprašinėtą niadų rašmenimis – senovine kerėtojų kalba.

KAS JO SIEKIA, TAS IR SURAS

VELNIŲ NAMAI

RAKTAS Į TIESĄ

– Tavo tėvas perdavė jį man prieš savo virsmą. Reivenvudai jį perduoda iš kartos į kartą. Tavo senelis tvirtino, lanko žibintas priklausė pačiam Abraomui, ir aš tikiu, kad taip buvo. Žibintas paženklintas Abraomo neapykanta ir fanatiškumu.

Ji atidarė dėžutę – joje gulėjo juodas rutulys. Meikonas juto jo energiją net neliesdamas – jo spindinčios sienos gaubė šiurpią amžinybę.

– Meikonai, privalai suprasti. Jei nelabasis pakliūva į lanko žibintą, kelio išsilaisvinti nėra. Turėsi būti išlaisvintas. Jei kam nors jį perduosi, turi

būti visiškai tikras, kad gali tuo žmogumi pasikliauti, nes į jo rankas atiduosi daugiau nei gyvenimą. Atiduosi jam tūkstantį gyvenimų. Štai kaip, pakliuvus tenai, atrodys amžinybė.

Ji pakėlė dėžutę aukščiau, kad jis galėtų įsižiūrėti, tarytum įstengtų įsivaizduoti kalėjimą vien į jį žiūrėdamas.

– Mama, suprantu. Džeine galiu pasitikėti. Ji – pats sąžiningiausias ir principingiausias mano sutiktas žmogus, be to, ji mane myli. Nepaisant to, kas esu.

Arilija palietė Meikono skruostą.

– Nieko blogo būti tuo, kas esi, cher. *O jei taip būtų, dėl to kalta būčiau aš. Aš pasmerkiau tave tokiai lemčiai.*

Meikonas pasilenkė ir pabučiavo jai kaktą.

– Mama, myliu tave. Tu dėl nieko nekalta. Kaltas jis.

Jo tėvas.

Džeinei didesnį pavojų tikriausiai kėlė Sailas, ne Meikonas. Tėvas buvo pirmojo kruvinojo Reivenvudo nelabojo – Abraomo – doktrinos vergas.

– Meikonai, tai ne jo kaltė. Nežinai, koks buvo tavo senelis. Kaip jis privertė tavo tėvą patikėti savo klaidingai suvokiamu pranašumu. Kad mirtingieji žemesni už kerėtojus ir nelabuosius, tik kraujo šaltinis jų troškuliui numalšinti. Tavo tėvui buvo įskiepyta ši mintis, kaip anksčiau buvo įskiepyta jo tėvui.

Meikonui tai nerūpėjo. Jis seniai liovėsi gailėtis tėvo, liovėsi stebėtis, dėl ko Sailą galėjusi pamilti jo motina.

– Papasakok, kaip juo naudotis, – Meikonas nedrąsiai ištiesė ranką. – Galiu jį paliesti?

– Taip. Tas, kuris liečia juo tave, privalo turėti ketinimą, bet net ir tuomet jis nepavojingas, jei neištars Carmen Defixionis.

Nuo rūsio durų motina nukabino mažą maišelį su afrikietišku talismanu – stipriausia vudu apsauga – ir nusileido tamsiais laiptais. Sugrįžusi nešėsi kažką susuktą į dulkėtą maišinio audeklo skiautę. Padėjo ant stalo ir išvyniojo.

Responsum.

Pažodžiui išvertus tai reikštų „atsakymas“.

Užrašas buvo niadų kalba. Visi įstatymai, valdantys jo padermę.

Tai buvo seniausia knyga. Pasaulyje jų tik keli egzemplioriai. Motina atsargiai vertė trapius lapus ir pagaliau rado tą, kurio ieškojo.

Carcer.

Kalėjimas.

Nupieštas lanko žibintas atrodė lygiai taip pat, kaip gulintis aksomu išklotoje dėžutėje ant motinos virtuvės stalo, šalia nepaliesto étouffée6.

– Kaip jis veikia?

– Gana paprastai. Tereikia lanko žibintu paliesti nelabąjį, kurį nori įkalinti, ir tuo pat metu ištarti Carmen *užkeikimą. Visa kita padarys lanko*

žibintas.

– Ar Carmen *yra šioje knygoje?*

– Ne, jis per daug pavojingas, kad būtų galima pasikliauti rašytiniu žodžiu. Carmen *privalai išmokti iš jį žinančiojo ir įsidėti į galvą.*

Ji pritildė balsą, lyg bijotų, jog kas nors klausosi. Tuomet sukuždėjo žodžius, galinčius pasmerkti jį amžinai kančiai.

Comprehende, Liga, Cruci Fige.

Sugauk, uždaryk ir nukryžiuok.

Arilija nuleido dėžutės dangtelį ir padavė ją Meikonui.

– Būk atsargus. Lankas turi galios, o galioje – naktis.

Meikonas pabučiavo jai kaktą.

– Pažadu.

Jis pasisuko eiti, bet motinos balsas jį pašaukė.

– Tau šito prireiks, – ant pergamento skiautės ji brūkštelėjo kelias eilutes.

– Kas tai?

– Vienintelis raktas nuo šitų durų, – mostelėjo ji į dėžutę po jo pažastimi. – Vienintelis būdas tave išlaisvinti.

◈ ◈ ◈

Atsimerkiau. Gulėjau ant žemės ir spoksojau į žvaigždes. Kadaise lanko žibintas priklausė Meikonui, kaip pasakojo Mariana. Nežinojau, kur jis, anapusiniame pasaulyje ar kokiame nors kerėtojų danguje. Nežinojau, kodėl jis man visa tai rodo, bet jei šiąnakt ko nors ir išmokau, tai supratimo, kad viskas vyksta dėl kokios nors priežasties.

Priežastį privalėjau išsiaiškinti, kol dar ne per vėlu.

Tebestovėjome Bonaventūro kapinėse, nors dabar buvome šalia įėjimo. Nesiteikiau aiškinti Amai, kad negrįžtu su ja. Regis, ji ir pati tą suprato.

– Verčiau jau eisime, – apkabinau Amą.

Ji sugriebė mano rankas ir tvirtai suspaudė.

– Itanai Veitai, ženk po vieną žingsnį. Tavo mama gali sakyti, kad privalai tai padaryti, bet aš nenuleisiu nuo tavęs akių.

Žinojau, kaip jai sunku mane paleisti, užuot siuntus tiesiai namo ir uždraudus visą gyvenimą kur nors išeiti.

Reikalai išties buvo prasti. Štai jums įrodymas.

Arilija žengė į priekį ir įspraudė man kažką į delną – mažą lėlytę, kokias darydavo Ama. Tai buvo vudu amuletas.

– Tikėjau tavo mama ir tikiu tavimi, Itanai. Tad linkiu sėkmės, nes lengva nebus.

– Teisinga niekuomet nebūna lengva, – pakartojau žodžius, kuriuos mama buvo sakiusi šimtus kartų. Tapau savotišku jos žodžių perdavėju.

Kaulėtu pirštu Tvaila palietė man skruostą.

– Ši tiesa galioja abiejuose pasauliuose. Norėdamas laimėti, turi

ko nors netekti. Mes čia neilgam, *cher*.

Tai buvo perspėjimas, lyg ji žinotų kažką, ko nežinau aš. Po visko, ką šiąnakt regėjau, buvau tikras, kad ji žino.

Ama apglėbė mane savo liesomis rankomis ir paskutinįsyk suspaudė glėbyje, net kaulai sutraškėjo.

– Pasistengsiu kai kuo saviškai prisidėti, kad tau pasisektų, – sukuždėjo ir atsigręžė į Linką. – Vesli Džefersonai Linkolnai, verčiau jau grįžk sveikas, nes pasakysiu tavo mamai, ką būdamas devynerių darei mano rūsyje, girdi?

Išgirdęs pažįstamą grasinimą Linkas nusišypsojo.

– Klausau, ponia.

Liv Ama nieko nesakė, tik skubotai linktelėjo jos pusėn. Šitaip parodė, kam lieka ištikima. Dabar, kai žinojau, ką dėl manęs padarė Lina, neabejojau, ką jai jaučia Ama.

Ama atsikrenkštė.

– Sargai nuėjo, bet Tvaila jų amžinai nesulaikys. Verčiau jau eikit.

Pastūmiau kaltinės geležies vartus, paskui mane sekė Linkas ir Liv.

Lina, ateinu. Nori tu to ar nenori.

6 Naujajame Orleane populiarus patiekalas, verdamas iš jūrų gėrybių ir valgomas su ryžiais (*vert. past*.).

• 6.19 •

Ten, žemai

Mums traukiant Savanos parko šalikele tunelių link niekas neištarė nė žodžio. Nutarėme nerizikuoti ir negrįžti pas tetą Karoliną, nes ten likusi teta Delė tikriausiai neleistų mums iškeliauti be jos. Daugiau, regis, nebuvo ko aptarinėti. Linkas, neturėdamas profesionalaus plaukų standiklio, visaip mėgino priversti savo plaukus styroti, Liv tikrino selenometrą ir kartą ar du kažką užsirašė raudonojoje užrašų knygelėje.

Nieko naujo.

Tik tie įprastiniai veiksmai šįryt rūškanoje priešaušrio prieblandoje neatrodė tokie patys. Mano galvoje skriejo mintys ir aš vis klupinėjau. Ši naktis buvo baisesnė už košmariškiausią sapną. Negalėjau pabusti. Net nereikėjo užsimerkti norint regėti tą sapną – Sarafiną ir peilį, Liną, maldaujančią dėl manęs.

Miriau.

Buvau miręs nežinia kiek laiko.

Kelias minutes?

Valandas?

Jei ne Lina, dabar gulėčiau „Jo amžinojo atilsio sode“ po žeme. Antras užkaltas kedro karstas šeimos kapavietėje.

Ar ką nors tuomet jutau? Mačiau? Ar tai mane pakeitė? Paliečiau

kietą randą po marškiniais. Ar iš tiesų tai mano randas? O gal tik koks prisiminimas to, kas nutiko anam Itanui Veitui, tam, kuris negrįžo?

Viskas miglotai susipynė, pavyzdžiui, mudviejų su Lina bendri sapnai arba du skirtingi dangūs, kuriuos Liv man parodė naktį, kai dingo Pietinė žvaigždė. Kas šioje migloje buvo tikra? Ar aš nesąmoningai suvokiau, ką Lina padarė? Ar nujaučiau slypint po tuo, kas tarp mudviejų įvyko?

Jei ji būtų žinojusi, ką renkasi, ar būtų pasirinkusi kitaip?

Buvau skolingas jai gyvybę, bet nesijaučiau laimingas. Jaučiausi palūžęs. Bijojau atsidurti po žeme, nebūtyje, ir likti vienas. Jutau mamos, Meikono ir, tam tikra prasme, Linos netektį. Ir dar kai ką.

Nepakeliamą liūdesį ir neįtikėtiną kaltę, kad esu gyvas.

Tekant saulei Forsaito parkas atrodė nykus. Niekuomet nebuvau matęs, kad čia neknibždėtų žmonių. Be jų beveik neatpažinau įėjimo į tunelius. Jokio tramvajų skimbčiojimo, jokių turistų. Nebėgiojo miniatiūriniai šunyčiai, sodininkai nekarpė azalijų. Galvojau apie visus gyvus, kvėpuojančius žmones, kurie šiandien klajos po parką.

– Nepamatei, – trūktelėjo man ranką Liv.

– Ko?

– Durų. Praėjai visai pro šalį.

Ji buvo teisi. Mes praėjome pro arkinį įėjimą ir tik tada jį atpažinau. Beveik pamiršau, koks subtilus kerėtojų pasaulis, visuomet pasislėpęs nuo paprasto žvilgsnio. Jei neieškotum, parke išorinių durų nepastebėtum, o arka nuolat gaubė jas šešėliu – gal savotiškais kerais. Linkas ėmėsi darbo, kuo greičiau grūsdamas sodo žirkles į plyšį tarp durų ir staktos. Sudejavo ir atplėšė. Blausi tunelio niša atrodė dar tamsesnė nei vasaros priešaušris.

– Negaliu patikėti, kad jam pavyko, – papurčiau galvą.

– Nuo pat Gatlino sukau dėl to galvą, – tarė Liv. – Manau, tai turi didžiulę prasmę.

– Vadinasi, tos mėšlinos sodo žirklės gali atidaryti kerėtojų duris?

– Tai ir yra daiktų tvarkos grožis. Sakiau tau, yra stebuklingoji visata ir materialioji visata, – Liv užvertė galvą į dangų.

Nusekiau ją akimis.

– Kaip du dangūs.

– Taip. Nė vienas jų nėra tikresnis už kitą. Abu egzistuoja kartu.

– Vadinasi, surūdijusios metalinės žirklės gali įveikti stebuklingus vartus? – nežinau, kodėl nustebau.

– Ne visuomet. Bet kur susiduria abi visatos, visuomet būna kokia nors siūlė. Tiesa? – Liv viskas buvo kuo aiškiausia.

Linktelėjau.

– Kažin, ar stiprybė vienoje visatoje atitinka silpnumą kitoje, – kalbėjo ji ne tiek man, kiek sau.

– Nori pasakyti, kad Linkui nesunku atidaryti duris, nes kerėtojui

tai neįmanoma? – Linkas įtartinai lengvai įveikė įėjimus į tunelius. Kita vertus, Liv nežinojo, kad Linkas krapštinėja spynas nuo tada, kai maždaug šeštoje klasėje mama pirmą kartą jam įvedė komendanto valandą.

– Galimas daiktas. Gal tuo galima paaiškinti ir visa tai, kas vyksta su lanko žibintu.

– O kaip tau šita versija? Kerėtojų durys man atsidaro, nes esu nartus eržilas, – pasilenkė Linkas.

– Arba kerėtojai, prieš šimtus metų padarę šias duris, nepagalvojo apie sodo žirkles, – tariau aš.

– Nes jų galvos buvo užimtos mintimis apie nepaprastus eržiliškus mano gebėjimus abiejose visatose, – sodo žirkles jis vėl užsikišo už diržo. – Pirmiausia praleisime merginas.

Liv nusileido į tunelį.

– Lyg turėčiau stebėtis.

◈ ◈ ◈

Nusekėme laiptais žemyn į tykų tunelį. Viešpatavo visiška ramybė, neaidėjo net mūsų žingsniai. Mus apgaubė klampi ir slogi tyla. Oras po mirtingųjų pasauliu nebuvo toks besvoris kaip viršuje.

Šulinio dugne žvelgėme į tą patį tamsų kelią, atvedusį mus į Savaną. Tą, kuris šakojosi dviem kryptimis: į atgrasią tamsią gatvę, kurioje stovėjome, ir taką per šviesos užlietą pievą. Tai įsižiebdama, tai užgesdama dabar tiesiai prieš mus blyksėjo neoninė motelio iškaba, bet tai ir buvo vienintelis skirtumas.

Iškaba ir Lusilė, susirangiusi po ja. Blykčiojanti šviesa nutvieksdavo jos kailį. Pamačiusi mus ji nusižiovavo ir lėtai pasirąžė, po vieną ištiesdama letenėles.

– Lusile, daraisi nepakenčiama, – Linkas pritūpė ir pakasė jai paausius. – Na, gerai, tau atleisiu, – Linkui viskas atrodė kaip pagyrimas.

– Kur dabar? – žvelgiau į kryžkelę.

– Laiptai į pragarą ar geltonų plytų kelias? Kodėl tau nepapurčius savo 8-ojo rutulio ir nepažiūrėjus, gal jis vėl pasiruošęs žaisti, – atsistojo Linkas.

Išsitraukiau iš kišenės lanko žibintą. Jis tebešvytėjo tai žybtelėdamas, tai užgesdamas, bet smaragdinės spalvos, atvedusios mus į Savaną, nebeliko. Dabar jis buvo sodriai mėlynas kaip tos palydovinės Žemės nuotraukos.

Liv palietė rutulį ir spalva po jos pirštu suintensyvėjo.

– Mėlyna daug sodresnė nei žalia. Manau, ji ryškėja.

– Arba stiprėja tavo antgamtinės galios, – Linkas stumtelėjo mane ir aš vos nepaleidau lanko žibinto.

– Ir dar stebiesi, kodėl šis daiktas liovėsi veikęs? – pyktelėjęs atitraukiau rutulį nuo Linko.

Linkas stuktelėjo man petimi.

– Pamėgink perskaityti mano mintis. Ne, palauk. Pamėgink skristi.

– Liaukis kvailiojęs, – nutraukė jį Liv. – Girdėjai, ką sakė Itano mama. Neturime laiko. Lanko žibintas gali veikti, gali neveikti. Kad ir kaip būtų, mums reikia atsakymo.

Linkas išsitiesė. Našta viso to, ką matėme kapinėse, dabar užgulė mūsų pečius. Įtampa ėmė stiprėti.

– Ša, klausykit... – žengiau kelis žingsnius prie tunelio, iškloto aukštos žolės kilimu. Dabar beveik girdėjome paukščių čiulbesį.

Pakėliau lanko žibintą ir sulaikiau kvapą. Nesipriešinčiau, jei jis taptų juodas ir nusiųstų mus kitu taku, apgaubtu šešėlių, su gaisrininkų kopėčiomis, ropojančiomis tamsių pastatų sienomis, durimis be iškabų. Kad tik duotų atsakymą.

Šįkart jis tylėjo.

– Pamėgink kitą kelią, – tarė Liv, nenuleisdama akių nuo žibinto. Pasukau atgal.

Niekas nepasikeitė.

Be lanko žibinto nebuvo ir vedlio. Giliai širdyje supratau, jog be lanko žibinto neišsikapstyčiau net iš popierinio maišelio, o iš tunelių – juo labiau.

– Matyt, toks bus atsakymas. Mėšlas, – įsikišau rutulį į kišenę.

– Puiku, – Linkas nė nesusimąstęs patraukė saulės nušviestu taku.

– Kur droži?

– Neįsižeisk, bet einu ten, nebent kokia slapta vedlio nuojauta pakuždėtų tau, kur eiti, – jis pažvelgė į šešėliuotą gatvę. – Kaip suprantu, vis dėlto mes pasiklydome, tiesa?

– Beveik.

– Arba, kitaip tariant, turime vienodai šansų išspręsti uždavinį per pusę duoto laiko. – Nebandžiau taisyti jo skaičiavimų. – Tad, manyčiau, išmėginkime kelią į Ozą ir tarkime, kad reikalai pagaliau taisosi. Nes ką prarasime?

Sunku buvo ginčytis su iškreipta Linko logika, kai jis bandė būti logiškas.

– Turi geresnį sumanymą?

Liv papurtė galvą.

– Pasibaisėtina, bet neturiu.

Patraukėme į Ozo miestą.

Tunelis išties buvo kaip iš senos, sudriskusios mamos L. Franko Baumo knygutės. Virš dulkėto tako sviro gluosniai, vėrėsi neaprėpiamas žydras požemių dangus.

Gamtovaizdį gaubė ramybė, ir man ji darė priešingą poveikį. Buvau pratęs prie šešėlių. Šis kelias atrodė per daug idiliškas. Kiekvieną akimirką laukiau, kada virš kalvų tolumoje nusklęs šėtonas.

Arba ant galvos užvirs namas, kai mažiausiai to tikiesi.

Mano gyvenime įvyko keistas posūkis, keistesnio nebūčiau įsivaizdavęs. Ką aš veikiu šiame kelyje? Kur jis mane iš tiesų veda? Kas aš toks, kad stočiau į mūšį su nesuvokiama galybe, padedamas tik pabėgusios katės, išskirtinai nevykusio būgnininko su sodo žirklėmis ir ovaltino mėgėjos, primenančios Galilėjų paauglystėje?

Kad išgelbėčiau merginą, kuri net nenori būti išgelbėta?

– Palauk, tu, kvaila kate! – Linkas metėsi paskui Lusilę, kuri ėmėsi vadovauti bėgdama priekyje zigzagais, lyg žinodama, kur keliaujame. Ironiška, nes aš to nė kiek nenutuokiau.

◈ ◈ ◈

Po dviejų valandų saulė tebešvietė, o mano nerimas didėjo. Liv ir Linkas ėjo priekyje – taip Liv šalinosi manęs ar bent susidariusių aplinkybių. Nekaltinau jos. Ji matė mano mamą ir girdėjo viską, ką pasakė Ama. Žinojo, ką dėl manęs padarė Lina; tai paaiškino tamsiajai kerėtojai būdingą ir permainingą jos elgseną. Niekas nepasikeitė, bet pasikeitė visa ko priežastys. Antrą kartą šią vasarą mergina, kuri man rūpėjo ir kuriai rūpėjau aš, neįstengė žiūrėti man į akis.

Tad ji žingsniavo taku su Linku, mokė jį britiškų užgaulių ir dėjosi besijuokianti iš jo pokštų.

– Tavo kambarys šlykštus. Tavo mašina prasmirdusi, gal net supuvusi, – erzino jį Liv, bet be įkarščio.

– Iš kur žinai?

– Žiūriu į tave ir matau. – Atrodė, kad Liv mintys kažkur kitur. Regis, erzindama Linką ji nepajėgė prasiblaškyti.

– O aš? – Linkas perbraukė ranka savo dygius plaukus norėdamas įsitikinti, ar visi styro į viršų.

– Pažiūrėkime. Tu esi vėpla, kvailys, – bandė išspausti šypseną Liv.

– Tai viskas gerai, ar ne?

– Žinoma, kuo geriausiai.

Šaunuolis senis Linkas. Jo nepakartojamas stuobriškas žavesys galėjo išgelbėti beveik kiekvieną į beviltišką padėtį pakliuvusią draugiją.

– Girdite? – Liv sustojo. Paprastai dainuojant girdėdavau tik aš vienas, ir tai būdavo Linos daina. Šįkart ją girdėjome visi, ir ji niekuo neprimine hipnotizuojančio *Septyniolikos mėnulių* balso. Dainininkas buvo prastas, bliovė kaip gaištantis padaras. Lusilė sumiaukė ir pasišiaušė.

Linkas apsidairė.

– Kas čia?

– Nežinau. Skamba beveik kaip... – nutilau.

– Kaip kas nors, pakliuvęs į bėdą? – Liv priglaudė ranką prie ausies.

– Norėjau pasakyti, „besikliaujantis amžinuoju prieglobsčiu“. – Tai buvo sena giesmė, sesučių giedama bažnyčioje. Beveik neklydau.

Kai pasukome už kampo, remdamasi į Telmos ranką mūsų link žengė teta Pru ir giedojo lyg sekmadienį bažnyčioje. Vilkėjo baltą gėlėtą suknelę, mūvėjo priderintas baltas pirštinaites ir šlepsėjo rusvai gelsvais ortopediniais batais. Joms iš paskos bėgo Harlonas Džeimsas, jis buvo beveik tokio pat dydžio kaip tetos Pru lakuotos odos rankinė. Atrodė, saulėtą popietę visi trys išėjo pasivaikščioti.

Lusilė sumiaukė ir atsitūpė ant tako priešais mus.

Linkas pasikasė galvą.

– Žmogau, ar man vaidenasi? Panašu, kad ten tavo pakvaišusi tetulė ir jos blusius šuo.

Iš pradžių nieko neatsakiau. Pernelyg įtemptai spėliojau, ar čia ne koks apgaulingas kerėtojų triukas. Prieisime, o tuomet iš mano tetulės išlįs Sarafina ir mus visus nudės.

– Gal tai Sarafina, – svarsčiau garsiai, mėgindamas logiškai paaiškinti visiškai nelogiškus dalykus.

Liv papurtė galvą.

– Nemanau. Kataklistai gali susiprojektuoti kitų žmonių kūnuose, bet negali apsigyventi iškart dviejuose. Trijuose, jei skaičiuosime ir šunį.

– Kas skaičiuotų tą šunį? – nusivaipė Linkas.

Dalis manęs, didžioji mano dalis, troško sprukti šalin, o išsiaiškinti vėliau. Bet jos mus pastebėjo. Teta Pru, arba būtybė, apsigyvenusi tetoje Pru, pamojo nosinaite.

– Itanai!

Linkas atsigręžė į mane.

– Ar turėtume dėti į kojas?

– Tave surasti sunkiau, nei ganyti kates! – pašaukė teta Pru, iš paskutiniųjų šlepsėdama per žolę. Lusilė sumiaukė ir atmetė galvą. – Nagi, Telma, neatsilik. – Net iš tolo buvo neįmanoma supainioti krypuojančios eisenos ir valdingo balso.

– Ne, tai ji.

Bėgti per vėlu.

– Kaip jos čia pakliuvo? – Linkas buvo ne mažiau suglumęs nei aš. Vienas dalykas sužinoti, kad Karltonas Itonas nešioja paštą į *Lunae Libri*, bet susitikti tuneliais klajojančią šimtametę mano prosenelės seserį, vilkinčią bažnytine suknele, – visai kas kita.

Irdamasi taku teta Pru lazdele badė žolę.

– Vesli Linkolnai! Ar ketini stovėti ir žiūrėti, kaip sena moteris nusivarys nuo kojų, ar ateisi čia ir padėsi man užkopti į šitą kalvą?

– Taip, ponia. Noriu pasakyti, ne, ponia, – Linkas vos neparvirto bėgdamas kibti jai į parankę. Aš stvėriau už kitos.

Palengva atslūgo šokas, ištikęs ją pamačius.

– Teta Pru, kaip jūs čia atsidūrėte?

– Tikriausiai taip pat kaip ir tu. Nusileidau pro duris. Vienos kaip tik yra už Misionierių baptistų bažnyčios. Kai buvau dar jaunesnė už tave, pro jas išsmukdavau iš Biblijos pamokų.

– Bet iš kur žinote apie tunelius? – negalėjau suprasti aš. Ar ji mus sekė?

– Į šiuos tunelius buvau nusileidusi daugiau kartų, nei girtuoklis prisiekė negerti. Manai, esi vienintelis, žinantis, kas vyksta šiame mieste? – Ji žinojo. Ji buvo viena jų, kaip mama, Mariana ir Karltonas Itonas – mirtingieji, kažkokiu būdu priklausantys kerėtojų pasauliui.

– Ar teta Greisė ir teta Mersė taip pat žino?

– Žinoma, ne. Tuodvi neišsaugotų paslapties, net jei nuo to priklausytų jų gyvybė. Štai kodėl tėvelis papasakojo tik man. O aš niekam nepasakojau, išskyrus Telmą.

Telma meiliai spustelėjo tetos Pru ranką.

– Man papasakojo tik todėl, kad pati nebeįstengė nulipti laiptais.

Teta Pru sudavė Telmai nosinaite.

– Nagi, Telma, juk žinai, jog tai netiesa. Nesek pasakų.

– Ar jus profesorė Aškroft pasiuntė mūsų pasekti? – Liv nervingai pakėlė akis nuo užrašų knygutės.

Teta Pru prunkštelėjo.

– Niekas manęs niekur nesiuntė, tikrai ne. Aš per sena, kad mane siuntinėtų. Atėjau pati, – ji parodė į mane. – Bet tu verčiau melskis, kad Ama neieškotų tavęs čia, požemiuose. Kai išėjai, ji tik ir teverda kaulus.

Jei tik ji žinotų.

– Tuomet ką jūs čia veikiate, teta Pru? – Net jei ji ir buvo informuota, pagyvenusiai moterėlei tuneliai neatrodė saugiausia vieta.

– Kad atneščiau tau šituos, – teta Pru atidarė rankinę ir ištiesė mums pažiūrėti. Po siuvimo žirklėmis, kuponais ir kišenine Karaliaus Jokūbo Biblija gulėjo tvarkingai surištas storas pageltusių popierių pluoštas. – Nagi, paimk.

Būčiau mažiau nustebęs, jei būtų liepusi man durti sau siuvimo žirklėmis. Jokiu būdu negalėjau kišti rankos į tetos rankinę. Tai būtų baisus pietietiško etiketo pažeidimas.

Regis, Liv perprato problemą.

– Galiu?

Gal britų vyrai taip pat nesirausia moterų rankinėse.

– Tam juos ir atnešiau.

Liv švelniai iškėlė popierius iš tetos Pru rankinės.

– Tikrai labai seni, – atsargiai paskleidė juos ant minkštos žolės. – Negali būti, jog čia tai, apie ką aš ir galvojau.

Pasilenkiau ir ėmiau tyrinėti. Popieriai atrodė kaip brėžiniai ar architektūriniai planai. Jie buvo paženklinti visokiausiomis spalvomis

ir aprašinėti skirtingomis rašysenomis. Kruopščiai nubraižyti ant tinklelio, kiekviena linija tiksliai išmatuota ir tiesi. Liv išlygino popierių ir aš pamačiau ilgas susikertančias linijas.

– Manau, priklauso nuo to, ką tu galvojai.

Liv ranka virpėjo.

– Tai tunelių planai, – ji pakėlė žvilgsnį į tetą Pru. – Ar galiu paklausti, iš kur juos gavote, ponia? Nieko panašaus nesu mačiusi, netgi *Lunae Libri*.

Teta Pru išsiėmė iš rankinės raudonai ir baltai dryžuotą šaltmėtinį saldainį ir jį išvyniojo.

– Man juos davė tėtis, o jam perdavė senelis. Jie senesni nei pasaulis.

Buvau netekęs amo. Jei Lina manė, kad be jos mano gyvenimas bus kaip buvo, ji klydo. Paženklintas prakeiksmo ar ne, bet mūsų giminės medis augo persipynęs su kerėtojų.

Ir, mūsų laimei, su jų žemėlapiais.

– Dar daug reikia, kad jie būtų užbaigti. Kadaise buvau tikra planų sudarinėtoja, bet mane priveikė bursitas.

– Mėginau padėti, bet nesu įgudusi kaip tavo teta, – tarytum atsiprašinėjo Telma. Teta Pru pamojavo nosinaite.

– Jūs juos nubraižėte?

– Nubraižiau savo dalį, – ji tvirčiau pasirėmė lazdele iš išdidžiai išsitiesė.

Liv pagarbiai spoksojo į žemėlapius.

– Kaip? Juk tuneliai tęsiasi be galo.

– Po mažą trupinėlį. Šiuose žemėlapiuose nėra parodyti visi tuneliai. Daugiausia Karolinos, kai kurie Džordžijos valstijos. Tik tiek tepasiekėme.

Neįtikėtina. Kaip mano išsidraikiusi tetulė įstengė nubraižyti kerėtojų tunelių žemėlapius?

– O kaip jums pavyko tai nuslėpti nuo tetos Greisės ir tetos Mersės? – Kiek prisimenu, jos visos visada sukiodavosi taip arti viena kitos, kad net atsitrenkdavo viena į kitą.

– Itanai, mes ne visada gyvenome kartu, – ji pritildė balsą, lyg teta Mersė ir teta Greisė galėtų klausytis. – O ketvirtadieniais, jei atvirai, aš nelošiu bridžo.

Mėginau įsivaizduoti tetą Pru braižančią kerėtojų tunelius, kai kitos vyresnės ARD narės bažnyčios susirinkimų salėje lošia kortomis.

– Paimk juos. Manau, jei ketini čia likti, tau jų prireiks. Po kurio laiko tikrai susipainioji. Kartais man taip susisukdavo galva, kad vos rasdavau kelią atgal į Pietų Karoliną.

– Dėkui, teta Pru. Bet... – nutilau. Juk negalėjau imti ir visko išpasakoti apie lanko žibintą ir regėjimus, Liną ir Džoną bei Didžiąją Užtvarą, ne laiku patekėjusį mėnulį ir dingusią žvaigždę, o ką jau

kalbėti apie pakvaišusias skales, besisukančias ant Liv riešo. Ir negalėjau nė prasižioti apie Sarafiną ir Abraomą. Ne ta istorija, kurią būtų galima pasakoti vienai seniausių Gatlino gyventojų.

Mostelėjusi man į veidą nosinaite teta Pru nutraukė mano mintis.

– Pasimetei kaip meitėlis per kiaulių atranką. Jei nenori gauti per makaulę su „Karolinos auksu“, verčiau gerai įsižiūrėk.

– Klausau, ponia. – Maniau žinąs, kur veda šis pamokslas. Bet prašoviau pro šalį kaip Savana Snou, jaunimo chore vilkinti berankovę suknelę ir žiaumojanti kramtomąją gumą.

– Dabar klausyk, girdi? – dūrė ji į mane kaulėtu pirštu. – Apsireiškė Karltonas Itonas, šniukštinėdamas, kas išlaužė kerėtojų duris mugės aikštėje. Paskui išgirdau, kad dingo Dukeinų mergaitė, pabėgote judu su Linku ir niekur nematyti tos merginos, gyvenančios pas Marianą. Žinai, tos, kuri į arbatą pila pieno. Man pasirodė, kad sutapimų truputį per daug, net kaip Gatlinui.

Baisi staigmena. Žinias nešiojantis Karltonas.

– Kad ir kas tai būtų, tau jų prireiks, ir noriu, kad juos paimtum. Neturiu laiko visoms toms nesąmonėms.

Spėjau teisingai. Ji žino, ką mes veikiame, kad ir kaip apsimetinėtų.

– Tikrai dėkingas jums už rūpestį, teta Pru.

– Aš nesirūpinu. Nėra ko rūpintis, jei paimsi žemėlapius, – ji paplekšnojo man per ranką. – Tu surasi tą auksaakę Liną Du-kein. Ir aklai vištai pasitaiko grūdas.

– Tikiuosi, taip ir bus, ponia.

Teta Pru patapšnojo man ranką ir įsitvėrė savo lazdelės.

– Tuomet liaukis tarškėjęs su senomis moteriškėmis ir skubėk pasitikti bėdos – kuo anksčiau, tuo geriau. Su Dievo padėjimu tau pavyks, – ir ji nusivedė Telmą šalin.

Kokią minutę Lusilė bėgo jai iš paskos, tilindžiuodama ant kaklo parištu varpeliu. Teta Pru sustojo ir nusišypsojo.

– Matau, tebeturi tą katę. Laukiau, kada bus tinkama proga paleisti ją nuo tos skalbinių virvės. Ji šį bei tą moka. Pamatysi. Tebeturi jos ženklelį, tiesa?

– Taip, ponia. Jis mano kišenėje.

– Reikia tokio žiedelio, kad būtų galima pritvirtinti prie jos antkaklio. Bet tu jį saugok, aš gausiu tau žiedelį, – teta Pru išvyniojo dar vieną šaltmėtinį saldainį ir metė jį žemėn Lusilei. – Man tikrai gaila, mergele, kad pavadinau tave dezertyre, bet, žinai, Mersė nė už ką nebūtų leidusi tavęs atsisakyti.

Lusilė pauostė saldainį.

Telma pamojo ir nusišypsojo plačia Dolės Parton šypsena.

– Sėkmės, saldainiuk.

Stebėjau jas besileidžiančias kalva žemyn ir spėliojau, ko dar

nežinau apie savo giminaičius. Kas dar atrodo kaip nieko nenutuokiantis nukriošėlis, bet iš tiesų stebi kiekvieną mano žingsnį? Kas dar laisvalaikiu saugo kerėtojų rankraščius ir paslaptis arba braižo pasaulio žemėlapį, apie kurio egzistavimą diduma Gatlino nė nenutuokia?

Lusilė lyžtelėjo saldainio. Jei ir žinojo, neprabilo.

– Gerai, taigi turime žemėlapį. Tai šis tas, tiesa, jaunoji Mariana? – Tetai Pru ir Telmai nusileidus takeliu, Linko nuotaika pasitaisė.

– Liv? – Ji manęs negirdėjo. Viena ranka vartė užrašų knygutės lapus, kita brėžė kelią žemėlapyje.

– Čia Čarlstonas, o čia turėtų būti Savana. Tad jei manytume, kad lanko žibintas mums padėjo surasti pietinį kelią link pakrantės...

– Kodėl link pakrantės? – pertraukiau aš.

– Tiesiai į pietus. Lyg būtume sekę Pietinę žvaigždę, prisimeni? – nusivylusi Liv atsisėdo. – Tiek daug išsišakojimų. Tik kelias valandas ėjome nuo Savanos šulinio, bet galėjome atsidurti bet kur.

Ji buvo teisi. Jei laikas ir fizikos dėsniai viršuje ir apačioje nesutampa, kas galėtų paneigti, kad mes neatsidūrėme Kinijoje?

– Net jei žinotume, kur esame, kol rastume savo buvimo vietą žemėlapyje, galime užtrukti kelias dienas. Neturime laiko.

– Na, tai pradėkime. Teturime tik tiek.

Tai buvo šis tas ir leido tikėtis, jog iš tiesų galime rasti Liną. Nežinau, ar tikėjau, kad žemėlapis gali mus ten nuvesti, ar maniau, jog pats tai galiu padaryti.

Nesvarbu, kad tik laiku rasčiau Liną.

Padedant Dievui mums pavyks.

• 6.19 •

Blogiukė

Mano optimizmas truko neilgai. Kuo daugiau galvojau, kaip surasiu Liną, tuo daugiau galvojau ir apie Džoną. O jei Liv teisi ir Lina niekuomet nebebus ta mergina, kurią aš prisimenu? O jei mes jau pavėlavome? Nesilioviau galvojęs apie juodus raštus, besisukančius ant jos rankų.

Tebegalvojau apie tai, kai galvoje išgirdau žodžius. Iš pradžių jie atplaukė tykūs. Akimirką maniau, jog tai Linos balsas. Tik išgirdęs pažįstamą melodiją supratau klydęs.

Septyniolika mėnulių, septyniolika metų
Netektis neapleidžia nei baimės
Lauki jo kaip lemties, pagaliau jis ateis
Septyniolika ašarų ritas...

Mano pranašingoji daina. Stengiausi suvokti, ką mėgina pasakyti mama. *Neturi daug laiko.* Jos žodžiai aidėjo mano galvoje. *Lauki jo kaip lemties, pagaliau jis ateis...* Ar ji kalba apie Abraomą?

Jei taip, ką aš darysiu?

Buvau taip įsijautęs į eiles, kad nesuvokiau, jog mane kalbina Linkas.

– Girdėjai?

– Dainą?

– Kokią dainą? – jis parodė, kad nutilčiau. Kalbėjo apie kažką kita. Tarytum mums už nugarų traškėtų sausi lapai ir tyliai šnarėtų vėjas. Tačiau nedvelkė nė menkiausias vėjelis.

– Aš ne... – pradėjo Liv, bet Linkas ją nutildė.

– Ša!

Liv pavartė akis.

– Ar visi amerikiečiai vaikinai tokie narsuoliai kaip judu?

– Girdėjau ir aš, – apsidairiau, bet aplinkui nieko nebuvo, nė gyvos dvasios. Lusilė pastatė ausis.

Viskas įvyko taip greitai, kad nespėjome susigaudyti. Nes tai, ką išgirdau, nebuvo gyva būtybė.

Tai buvo Hantingas Reivenvudas, Meikono brolis ir žudikas.

Pirmiausia išvydau grėsmingą nežmonišką Hantingo šypseną. Jis taip greitai išdygo iš nežinia kur per dvi pėdas prieš mus, kad atrodė beveik kaip migla. Pasirodė dar vienas nelabasis ir dar kitas. Jie dygo tarsi iš niekur vienas paskui kitą kaip grandinės grandys. Grandinė tvirtėjo, ir jie apsupo mus ratu.

Visi jie buvo kraugeriai nelabieji vienodomis juodomis akimis ir dramblio kaulo spalvos iltimis, išskyrus vieną. Larkinas, Linos pusbrolis ir Hantingo pakalikas, kaklą buvo apsivyniojęs ilga ruda gyvate. Gyvatės akys buvo tokios pat geltonos kaip ir Larkino.

Jis linktelėjo gyvatei, vinguriuojančiai jo ranka žemyn.

– Variagalviai skydasnukiai. Šlykštūs bjaurybės. Juk nenorite, kad kuris nors jums įgeltų. Bet įgelti galima visaip.

– Turėčiau pritarti, – nusijuokė Hantingas apnuogindamas iltinius dantis. Jam už nugaros pasirengęs pulti gūžėsi pasiutusį šunį primenantis žvėris. Jis turėjo didžiulį senbernaro snukį, tik vietoj didelių liūdnų akių nuožmiai žėrėjo geltoni akivarai. Nugaros šeriai šiaušėsi kaip vilko. Hantingas įsigijo šunį – jei būtų galima taip jį pavadinti.

Liv įsikibo man į ranką, į odą susmigo jos nagai. Ji negalėjo atitraukti žvilgsnio nuo Hantingo ir jo globotinio. Buvo visiškai aišku, kad kraugerį nelabąjį ji buvo mačiusi tik kokioje nors kerėtojų knygelėje.

– Tai gaujos šuo. Jie išmokyti ieškoti kraujo. Laikykis nuo jo atokiau.

Hantingas prisidegė cigaretę.

– O, Itanai, matau, susiradai mirtingą merginą. Pats laikas. Ir manau, ši bus tikra *saugotoja,* – nusijuokė iš savo nevykusio pokšto, į

tobulai žydrą dangų išpūsdamas didelius dūmų žiedus. – Beveik norėtųsi tave paleisti. – Šuo giliai gerklėje suurzgė. – Beveik.

– Tu... gali mus paleisti, – išstenėjo Linkas. – Mes niekam nepasakosime. Pažadame. – Vienas nelabųjų susijuokė. Hantingas staiga kryptelėjo galvą ir demonas nebeišleido nė garso. Buvo aišku, kas čia įsakinėja.

– Kodėl man turėtų rūpėti, ar jūs kam nors ką nors pasakosite? Tiesą sakant, man patinka būti dėmesio centre. Esu šioks toks aktorius, – jis žengė arčiau Linko, bet nenuleido akių nuo manęs. – O ir kam jūs papasakotumėte? Dabar, kai mano dukterėčia nužudė Meikoną. Nesitikėjau, kad taip nutiks.

Hantingo šuns nasrai putojo kaip ir kitų jo šunų, nelabųjų, kurie tik atrodė panašūs į žmones. Vienas jų atsargiai priartėjo prie Liv. Ši šastelėjo ir tvirčiau įsikibo mano rankos.

– Gal liaukitės mus gąsdinę? – mėginau ištarti griežtai, bet nieko nepavyko apgauti. Šįkart visi griausmingai nusikvatojo.

– Manai, mėginame jus pagąsdinti? Itanai, galvojau, esi nuovokesnis. Aš ir mano vaikinai esame išalkę. Be pusryčių.

Pasigirdo laibas Liv balselis:

– Negali būti, kad jūs...

Hantingas mirktelėjo Liv.

– Mieloji, nesijaudink. Gal tik krimstelėsime dailų tavo kakliuką ir paversime tave viena iš mūsų.

Man užgniaužė kvapą. Niekada nemaniau, kad nelabieji gali žmones paversti tokiais pat kaip jie.

Ar tikrai?

Hantingas sprigtelėjo cigaretę į žydinčių varpelių lopinėlį. Akimirką mane pribloškė padėties ironija. „Muzikos garsų“ pievelėje gauja odiniais drabužiais apsitaisiusių, cigaretes rūkančių nelabųjų laukė, kada galės mus nudobti, pritariant medžiuose čiulbantiems paukščiams.

– Malonu su jumis trimis paplepėti, bet man darosi nuobodu. Tik trumpam įstengiu sukaupti dėmesį.

Jis pasuko galvą atgal – daug toliau, nei galėtų bet koks žmogus. Hantingas ketino mane nužudyti, o jo draugeliai – nudėti Linką ir Liv. Smegenys bandė tai suvokti, širdis smarkiai daužėsi.

– Nebelaukime, – tarė Larkinas, pliaukštelėdamas dvišaku kaip jo gyvatės liežuviu.

Liv įsikniaubė man į petį. Ji nenorėjo žiūrėti. Mėginau galvoti. Aš Hantingui ne varžovas, bet juk kiekvienas turi Achilo kulną, tiesa?

– Skaičiuoju, – suurzgė Hantingas. – Gyvų nepaliksime.

Mano mintys lėkė kaip pašėlusios. Lanko žibintas. Turiu galingiausią ginklą prieš nelabuosius, bet nenutuokiu, kaip juo naudotis. Ranka siekiau kišenės.

– Ne, – sukuždėjo Liv. – Neverta. – Ji užsimerkė ir aš priglaudžiau ją stipriau. Paskutinės mano mintys sukosi apie dvi merginas, kurios tiek daug man reiškė. Lina, kurios niekuomet neišgelbėsiu. Ir Liv, kuri dėl mano kaltės tuoj žus.

Bet Hantingas taip ir nepuolė.

Jis keistai pakreipė galvą lyg vilkas, išgirdęs šaukiant kitą vilką. Tada žengė atbulas, o paskui jį ir kiti nelabieji, net Larkinas ir demoniškasis senbernaras. Jo pakalikai sutriko ir dairėsi vienas į kitą. Spoksojo į Hantingą, laukdami nurodymų, bet šis nieko nesakė. Tik lėtai traukėsi, paskui jį sekė kiti. Mus supęs ratas atsitraukė. Hantingo išraiška pasikeitė, jis vėl atrodė panašesnis į žmogų nei į demoną, koks buvo.

– Kas vyksta? – sukuždėjo Liv.

– Nežinau.

Buvo aišku, kad Hantingas ir jo pakalikai taip pat sutrikę, nes sukdamiesi ir zuidami jie traukėsi nuo mūsų vis toliau. Kažkas juos valdė, bet kas?

Hantingas įsmeigė į mane akis.

– Pasimatysime. Greičiau, nei manai.

Jie slinko atgal. Hantingas nesiliovė purtęs galvą, lyg mėgindamas iš jos kažką išmesti – daiktą ar padarą. Gaujai nurodinėjo naujas vadas, ir jam nebeliko kitos išeities, tik paklusti.

Kažkoks labai įtaigus vadas.

Ir labai dailus.

Už poros jardų nuo jų į medį šliejosi Ridlė, čiulpdama ledinuką. Vienas paskui kitą nelabieji išnyko.

– Kas čia? – Liv pastebėjo Ridlę. Keista, bet su savo rausvomis ir gelsvomis plaukų sruogomis, nenormaliai trumpu sijonėliu, prilaikomu kažkokių lyg ir petnešų, ir smailiakulnėmis basutėmis ji atrodė visai savo vietoje. Lyg būtų kerėtojų Raudonkepuraitė, nešanti užnuodytas bandeles savo piktai senelei. „Tremtyje“ Liv gal gerai neįsižiūrėjo į Ridlę, bet dabar buvo neįmanoma jos nepastebėti.

Linkas įsmeigė į Ridlę akis.

– Tikra blogiukė.

Kaip visada pernelyg savimi pasitikėdama Ridlė neskubiai patraukė prie mūsų. Ledinuką numetė į žolę.

– Prakeikimas, išsunkė iš manęs viską.

– Ar tu mus išgelbėjai? – Liv tebebuvo sutrikusi.

– Tikrai taip, Mere Popins. Galėsi padėkoti vėliau. Turime sprukti iš čia. Larkinas kvailys, bet dėdė Hantingas galingas. Mano kerai jo ilgai neveiks.

Brolis ir dėdė – nuo Linos giminės medžio nukrito daugybė niekam tikusių obuolių. Ridlė nusitaikė į mano ranką arba tiksliau – į Liv ranką, įkibusią į manąją. Nusiėmė akinius nuo saulės ir žybtelėjo

geltonomis akimis.

Liv to beveik nepastebėjo.

– Žmonės, kas jums? Visuomet Merė Popins. Ar ji – vienintelis britų personažas, apie kurį yra girdėję amerikiečiai?

– Nemanau, kad buvome deramai supažindintos, nors nuolat visur susitinkame, – Ridlė dėbtelėjo į mane primerktomis akimis. – Aš Linos pusseserė Ridlė.

– Aš Liv. Dirbu su Itanu bibliotekoje.

– Na, kadangi sutikau judu kerėtojų klube, o dabar ir kerėtojų tunelyje, manau, kad kalbame ne apie tą kaimiečių biblioteką Gatmėšlyje. Turėtum būti saugotoja. Ar tikrai?

Liv paleido mano ranką.

– Tiesą sakant, rengiuosi tapti saugotoja, bet teko pastudijuoti ganėtinai plačiai.

Ridlė nužvelgė Liv nuo kojų ligi galvos ir išsivyniojo gabalėlį kramtomosios.

– Matyt, ne taip jau plačiai, jei sutikusi sireną jos neatpažįsti, – išpūtė burbulą Ridlė. Šis sprogo prie pat Liv veido. – Eime, kol mano dėdė nepradėjo galvoti savo galva.

– Mes niekur su tavimi neisime.

Ji pavartė akis ir apvyniojo gumą aplink pirštą.

– Jei norite tapti dėdės pietumis, jūsų valia. Galite rinktis, bet turiu pasakyti, kad prie stalo jis elgiasi pasibjaurėtinai.

– Kodėl mums padėjai? Kokie čia spąstai? – paklausiau aš.

– Jokių spąstų, – Ridlė pažvelgė į Linką, beatsipeikėjantį nuo ištikto šoko ją pamačius. – Negalėjau leisti, kad kas nors nutiktų mano berniukui-žaisliukui.

– Nes esu tau labai svarbus, ar ne? – piktai įsiterpė Linkas.

– Nevaizduok tokio įsižeidusio. Mums kurį laiką buvo smagu.

Linkas gal buvo įskaudintas, bet Ridlė, regis, jautėsi nesmagiai.

– Tebūnie, kaip sakai, mažyte.

– Nevadink manęs mažyte, – Ridlė atmetė plaukus ir susprogdino dar vieną burbulą. – Galite eiti su manimi arba likti čia ir mėginti patys susiremti su dėde, – ji išdidžiai nustypino į medžių tankmę. – Kraugerių gauja pradės jus sekti tą pačią akimirką, kai išsinešdinsiu iš jų makaulių.

Kraugerių gauja. Puiku. Štai kaip jie vadinasi.

Liv ištarė tai, ką visi galvojome.

– Ridlė teisi: jei gauja mus seka, netrukus vėl pavys, – ji dirstelėjo į mane. – Neturime kitos išeities.

Liv dingo paskui Ridlę miške.

Kad ir kaip nenorėjau kur nors sekti paskui Ridlę, būti nugalabytam gaujos kraugerių nelabųjų neatrodė patraukli alternatyva. Nesitarėme, bet Linkas tikriausiai tam pritarė, ir mes abu

patraukėme paskui jas.

Atrodė, kad Ridlė tiksliai žino, kur eina, nors pastebėjau, kad Liv taip ir nepaslėpė žemėlapių. Ridlė drožė tiesiai per pievą, nekreipdama dėmesio į taką, ir traukė link tolumoje dunksančio medžių guoto. Regis, basutės nė kiek netrukdė jai sparčiai žingsniuoti, ir mums visiems buvo nelengva spėti paskui ją.

Linkas nurisnojo į priekį ją vydamasis.

– Rid, ką gi iš tikro čia veiki?

– Graudu prisipažinti, bet esu čia norėdama padėti tau ir tavo linksmajai kvailių kompanijai.

Linkas užgniaužė juoką.

– Taip, tiesa. Ledinukai nebeveikia. Bandyk dar kartą.

Artėjant prie medžių žolė pasidarė aukštesnė. Žengėme taip greitai, kad stiebeliai kirto man per blauzdas, bet žingsnio nelėtinau. Ne mažiau už Linką norėjau sužinoti, ką sumaniusi Ridlė.

– Neturiu numačiusi darbotvarkės, šaunuoli. Aš čia ne dėl tavęs. Atėjau padėti savo pusseserei.

– Tau Lina nerūpi, – piktai įsiterpiau aš.

Ridlė sustojo ir atsigręžė į mane.

– Žinai, Trumpasis Šiaude, kas man nerūpi? Tu. Bet dėl kažkokios priežasties tu susijęs su mano pussesere ir galbūt esi vienintelis, galintis įtikinti ją pakeisti savo požiūrį, kol nevėlu.

Aš sustojau.

Liv šaltai į ją dirstelėjo.

– Nori pasakyti, iki jai nusigaunant prie Didžiosios Užtvaros? Vietos, apie kurią tu jai papasakojai?

Ridlė prisimerkė, dėbtelėjo į Liv.

– Apdovanokit šitą mergiūkštę prizu. Saugotojos išties šį bei tą nutuokia. – Liv nesišypsojo. – Bet ne aš papasakojau jai apie Užtvarą. Tai padarė Džonas. Jis apsėstas minties apie Užtvarą.

– Džonas? Tas Džonas, su kuriuo ją supažindinai? Vaikinas, su kuriuo įtikinai ją bėgti? – rėkiau aš ir man buvo vis tiek, net jei mane išgirs visa kraugerių gauja.

– Ramiau, Trumpasis Šiaude. Lina pati priima sprendimus, tiki tuo ar ne, – Ridlės balsas sušvelnėjo. – Ji pati to norėjo.

Prisiminiau, kaip stebėjau Liną su Džonu, klausiausi jų pokalbio apie vietą, kur juos priimtų tokius, kokie yra. Vietą, kurioje galėtų būti savimi. Žinoma, Lina troško ten nusigauti. Apie tai ji svajojo visą gyvenimą.

– Kodėl taip staiga apsigalvojai, Ridle? Kodėl dabar nori ją sulaikyti?

– Užtvara pavojinga. Ji ne tokia, kaip galvoja Lina.

– Nori pasakyti, Lina nežino, kad Sarafina bando prieš laiką iškviesti septynioliktąjį mėnulį? Bet tu žinojai, tiesa?

Ridlė nusuko akis į šalį. Buvau teisus.

Ridlė lupinėjo nuo nagų violetinį laką – įprotis, būdingas tiek susinervinusioms kerėtojoms, tiek mirtingosioms. Ji linktelėjo.

– Sarafina veikia ne viena.

Mano galvoje blykstelėjo mintis: mamos laiškas Meikonui. Abraomas. Sarafina veikia su Abraomu, jis turi galios iškviesti mėnulį.

– Abraomas, – tyliai ištarė Liv. – Ką gi, puiku.

Linkas sureagavo greičiau nei aš.

– Ir tu neperspėjai Linos? Ar tu tikrai tokia beprotė ir netikėlė?

– Aš...

Nutraukiau ją.

– Ji bailė.

Ridlė išsitiesė, geltonos jos akys žioravo įniršiu.

– Bailė, nes nenoriu tapti lavonu? Ar žinote, ką teta ir tas pabaisa man padarytų? – jos balsas virpėjo, ji stengėsi tai nuslėpti. – Norėčiau pamatyti, Trumpasis Šiaude, kaip tu juodviem pažiūrėtum į akis. Šalia Abraomo Linos mama atrodo kaip tavo katytė.

Lusilė sušnypštė.

– Tai nesvarbu, kol Lina nenusigavo iki Užtvaros. Bet jei norite ją sustabdyti, mums reikia judintis. Nežinau, kaip ten nukakti. Tik žinau, kur juos palikau.

– Tai kaip ketini nukeliauti prie Didžiosios Užtvaros? – Buvo neįmanoma suprasti, ar ji meluoja.

– Džonas žino kelią.

– Ar Džonas žino, kad ten laukia Sarafina su Abraomu? – Nejau jis visą laiką pūtė jai miglą į akis?

Ridlė papurtė galvą.

– Nežinau. Tas vaikinas – kietas riešutėlis. Jis turi... problemų.

– Kaip mes ją įtikinsime ten neiti? – Jau bandžiau perkalbėti Liną nebėgti iš namų, bet man nekaip sekėsi.

– Čia tavo sritis. Gal šitas padės, – ji metė man aplamdytą sąsiuvinį, surištą spirale. Bet kur būčiau jį pažinęs. Ganėtinai daug popiečių stebėjau į jį rašančią Liną.

– Pavogei jos sąsiuvinį?

Ridlė atmetė plaukus.

– „Vogti“ – bjaurus žodis. Pasiskolinau, o tu turėtum man padėkoti. Gal tame šlykščiai sentimentaliame seilėjimesi yra kas nors naudinga.

Atsegiau savo kuprinę ir įgrūdau į ją sąsiuvinį. Buvo keista vėl rankose laikyti dalelę Linos. Dabar kuprinėje nešiausi Linos, o užpakalinėje kelnių kišenėje – mamos paslaptis. Nebuvau tikras, kiek dar paslapčių įstengčiau sudoroti.

Ridlės motyvai Liv domino labiau nei Linos sąsiuvinis.

– Palauk. Tai dabar turėtume tikėti, kad tapai geravalė?

– Po velnių, ne. Esu bloga iki kaulų smegenų. Ir man nusišvilpt, kuo jūs tikite, – Ridlė dėbtelėjo į mane akies kampučiu. – Tiesą sakant, man sunku suprasti, ką jūs čia veikiate.

Žengiau priekin, kol Ridlė kitu ledinuku neprivertė Liv pasisiūlyti Hantingui vietoj užkandžio.

– Vadinasi, štai kaip. Nori padėti mums surasti Liną?

– Teisingai, Trumpasis Šiaude. Gal mudu ir nemėgstame vienas kito, bet turime bendrų interesų, – ji pasisuko į Liv, bet kalbėjo man. – Mylime tą patį žmogų, o jai gresia pavojus. Tad aš perėjau į priešo pusę. Dabar judinkimės, kol mano dėdė nesugavo jūsų trijulės.

Linkas spoksojo į Ridlę.

– Žmogau, šito nelaukiau.

– Neprisigalvok, ko nėra. Kai tik priversime Liną grįžti, vėl būsiu savimi – bloga mergaite.

– Niekuomet negali žinoti, Rid. Jei nudėsime piktąją raganą, gal burtininkas dovanos tau širdį.

Ridlė nusisuko, smailūs jos basučių kulnai susmigo į purvą.

– Lyg aš jos norėčiau.

• 6.19 •

Padariniai

Stengėmės neatsilikti nuo Ridlės, vinguriuojančios tarp medžių. Paskui ją žengė Liv, nuolat dirsčiodama į žemėlapį arba į selenometrą. Ridle ji pasitikėjo ne labiau nei mudu su Linku.

Kažkas man kėlė nerimą. Iš dalies ja patikėjau. Gal jai iš tiesų rūpi Lina. Nepanašu, bet jei kartais Ridlė sako tiesą, turiu sekti paskui ją. Mane slėgė skola Linai, kurios niekuomet negrąžinsiu.

Nežinojau, ar mudviejų kas nors laukia ateityje. Ar Lina kada nors vėl taps mergina, kurią pamilau. Ko gero, tai buvo nesvarbu.

Mano kišenėje kaito lanko žibintas. Ištraukiau jį tikėdamasis išvysti mirguliuojančias vaivorykštės spalvas, bet paviršius buvo juodas. Dabar temačiau tik savo atspindį. Lanko žibintas atrodė ne tik sugedęs. Jis atrodė visiškai beprasmis.

Pamačius žibintą Ridlės akys išsiplėtė ir ji pirmąkart po gan ilgo žingsniavimo sustojo.

– Iš kur jį gavai, Trumpasis Šiaude?

– Mariana davė. – Nenorėjau, kad Ridlė sužinotų, jog jis priklausė mano mamai ir kas jai buvo jį perdavęs.

– Na, šis daikčiukas gal kiek išlygintų jėgas. Nemanau, kad tau pavyktų į jį sugrūsti mano dėdę, bet kokį vieną iš jo šutvės – galbūt.

– Tik nežinau, kaip juo naudotis, – nenorėjau prisipažinti, bet tai buvo tiesa.

Ridlė pakėlė antakį.

– O mažoji panelė Visažinė tau nepaaiškino? – Liv skruostai

nuraudo. Ridlė lėtai išsivyniojo juostelę rausvos gumos ir perlenkusi įsidėjo į burną. – Turi jį su juo paliesti, – ji žengė prie manęs. – Vadinasi, turi prisiartinti.

– Ką gi, – pro ją prasibrovė Linkas. – Mudu dviese. Galime ir užsimoti.

Liv užsikišo už ausies pieštuką. Ji užsirašinėjo.

– Gal Linkas teisus. Nenorėčiau nė prie vieno iš jų prisiartinti. Bet jei nebūtų išeities, galėtume pamėginti.

– Paskui būtina paskleisti kerus. Žinai, ištarti užkeikimą ir visa kita, – patenkinta šypsojo Ridlė, remdamasi į medį. Suprato, kad mes užkeikimo nežinome. Prie Ridlės kojų ją tyrinėdama tupėjo Lusilė.

– Spėju, kad mums jo nepasakysi.

– Kodėl turėčiau jį žinoti? Tokie daikčiukai pakampėse nesimėto.

Liv išskleidė ant kelių žemėlapį ir rūpestingai išlygino.

– Einame teisinga kryptimi. Jei ir toliau trauksime į rytus, šis takas turėtų galiausiai atvesti į pakrantę, – ji parodė į tankų medžių guotą.

– Kur? Į tą mišką? – regis, abejojo Linkas.

– Nebijok, Nutrūktgalvi. Aš vesiuos Jonuką, tu veskis Grytutę, – mirktelėjo Linkui Ridlė, lyg tebeturėtų jam galios. Taip ir buvo, tik jos sirenos gabumai čia buvo niekuo dėti.

– Man ir vienam bus gerai. Neturi dar vieno gabalėlio gumos? – Linkas prasibrovė pro ją į priekį.

Gal Ridlė kaip vėjaraupiai? Jais užsikreti tik vieną kartą.

◈ ◈ ◈

– Kiek galima šlapintis? – nenustygdama Ridlė sviedė į krūmus akmenuką. Ji nekantravo keliauti toliau.

– Girdžiu, girdžiu, – iš krūmų atsklido Linko balsas.

– Malonu žinoti, kad veikia bent kai kurios organizmo funkcijos.

Liv dėbtelėjo į mane ir pavartė akis. Kuo ilgiau ėjome, tuo labiau Linkas ir Ridlė puldinėjo vienas kitą.

– Man nuo to ne lengviau.

– Nori, kad ateičiau ir padėčiau?

– Mali liežuviu, Rid, – iš krūmų atsiliepė Linkas. Ji pakilo eiti, ir Liv atrodė apstulbusi. Ridlė nusišypsojo ir vėl patenkinta atsisėdo.

Tyrinėjau rutulį savo rankose – spalva iš juodos keitėsi į vaivorykštinę, žalią. Jokios naudos, tarytum tik spalvos būtų nuolat perkraunamos. Gal Linkas teisus. Gal aš jį sugadinau.

Ridlė atrodė sutrikusi, o gal susidomėjusi. Sunku pasakyti.

– Kas nutiko žibintui?

– Jis kaip kompasas. Užsidega, jei einame teisingu keliu. – Bent užsidegdavo.

– Hm. Nežinojau, kad jie taip veikia, – jai vėl pasidarė nuobodu.

– Esu tikra, daug ko nežinai, – nekaltai šyptelėjo Liv.

– Atsargiau, galiu įtikinti tave paplaukioti upėje.

Stebėjau lanko žibintą. Jis buvo kažkoks kitoks. Šviesa ėmė pulsuoti ryškiai ir greitai – taip nepulsavo nuo tada, kai išėjome iš Bonaventūro kapinių. Pasisukau, norėdamas parodyti Liv.

– L, pažvelk čionai.

Į mane staiga atsigręžė Ridlė ir aš sustingau.

Liv pavadinau „L“.

Mano gyvenime buvo tik viena „L“. Ir nors Liv nieko nepastebėjo, pro Ridlės ausis tai neprasprūdo. Paklaikusiomis akimis ji čiulpė savo ledinuką. Stebeilijo tiesiai į mane, ir pajutau, kaip mano valia kažkur dingsta. Išmečiau lanko žibintą ir jis nuriedėjo miško samanomis.

Liv pritūpė ant pirštų galiukų ir palinko prie lanko žibinto.

– Keista. Kaip manai, kodėl jis vėl žaliai blykčioja? Vėl ketina apsilankyti Ama, Arilija ir Tvaila?

– Tikriausiai tai bomba, – išgirdau Linko balsą, bet pats negalėjau ištarti nė žodžio. Parkritau ant žemės Ridlei po kojomis. Jau senokai buvo nedemonstravusi man savųjų sirenos galių. Prieš veidu trenkiantis į purvą galvoje švystelėjo mintis. Arba Linkas teisus ir dabar yra jai atsparus, arba ji tikrai susilaiko. Jei tai tiesa, vadinasi, įgijo šio to nauja.

– Jei įskaudinsi mano pusseserę... jei bent pagalvosi įskaudinti mano pusseserę, visą likusį varganą savo gyvenimėlį būsi mano vergas. Supratai, Trumpasis Šiaude?

Mano galva nevalingai pakilo ir pasisuko, atrodė, kaklas tuoj lūš. Prieš savo valią atsimerkiau ir žiūrėjau į žioruojančias geltonas Ridlės akis. Jos degė taip ryškiai, kad man svaigo galva.

– Liaukis, – išgirdau Liv balsą ir, nespėjęs suvaldyti kūno, pajutau visu svoriu krentąs ant žemės. – Dėl Dievo meilės, Ridle, nebūk kvaila.

Liv ir Ridlė stovėjo viena priešais kitą. Liv rankos buvo sukryžiuotos ant krūtinės. Ridlė laikė iškėlusi tarp jų ledinuką.

– Mere Popins, nurimk. Mudu su Trumpuoju Šiaudu draugai.

– Man taip neatrodo, – kėlė balsą Liv. – Nepamiršk, tai mes rizikuojame savo gyvybėmis, kad išgelbėtume Liną. – Jų veidus nutvieskė spalvotos šviesos blyksniai. Lanko žibintas pašėlo, pulsuodamas spalvą pro medžius.

– Nesinervink, bičiule, – Ridlės žvilgsnis tapo plieninis.

Liv akys patamsėjo.

– Nebūk visiška kvailė. Jei Itanui nerūpi Lina, tai ką mes veikiame vidury šitų Dievo pamirštų miškų?

– Geras klausimas, saugotoja. Žinau, ką aš čia veikiu. Bet jei tau nerūpi šis vaikinas, kuo tu pasiteisinsi? – Ridlė stovėjo per žingsnį nuo Liv, bet Liv nesitraukė.

– Ką aš čia veikiu? Dingo Pietinė žvaigždė, prie Didžiosios Užtvaros kataklistė kviečia ne laiku patekėti mėnulį, o tu dar klausi,

ką aš čia veikiu? Tu rimtai?

– Tai vaikinas čia niekuo dėtas?

– Itanas, kuris, tiesą sakant, nėra kieno nors vaikinas, nieko neišmano apie kerėtojų pasaulį, – neišsigando Liv. – Įklimpęs iki kaklo. Jam reikia saugotojos.

– Tiesą sakant, tik mokaisi būti saugotoja. Prašyti tavo pagalbos – tas pat, kaip prašyti slaugytojos atlikti širdies operaciją. O pagal pareigų aprašymą privalai nesikišti. Tad, mano galva, nesi labai gera saugotoja. – Ridlė buvo teisi. Galiojo griežtos taisyklės, o Liv jas laužė.

– Gal ir tavo tiesa, bet aš – puiki astronomė. O be mano rodmenų apskritai negalėtume nei naudotis žemėlapiu, nei rasti Didžiosios Užtvaros, nei Linos.

Lanko žibintas mano rankoje staiga atšalo. Vėl tapo visiškai juodas.

– Ar ką nors praleidau? – Iš krūmų išlindo Linkas, segdamasis praskiepą. Merginos įbedė į jį akis, o aš kapanojausi iš purvyno. – O tu, rukštėle! Visada įdomiausia praleidžiu.

– Kokia... – Liv patapšnojo per selenometrą. – Kažkas ne taip. Skalės kraustosi iš proto.

Mišku nuaidėjo baisus traškesys. Tikriausiai mus pasivijo Hantingas. Mano galvoje blykstelėjo dar viena mintis, bet dėl to kaltės jausmas nė kiek nesumažėjo.

Gal ten dar kas nors, kokia nors būtybė, kuriai nepatiko, kad ją sekame. Kas nors, valdantis gamtos jėgas.

– Bėk!

Traškesys garsėjo. Man iš abiejų pusių staiga ėmė virsti medžiai. Aš atsitraukiau. Paskutinį kartą prieš mane medžiai virto neatsitiktinai.

Lina! Tai tu?

Už kelių pėdų aplink mus su visomis šaknimis buvo raunami didžiuliai apsamanoję ąžuolai ir veimutinės pušys. Traškėdami medžiai krito ant žemės.

Lina, nereikia!

Linkas klupdamas puolė prie Ridlės.

– Išsivyniok ledinuką, mažyte.

– Sakiau tau nevadinti manęs mažyte.

Pirmą kartą po daugybės valandų pamačiau dangų. Tik dabar jis buvo tamsus. Mus gaubė juodi kerėtojų burtų debesys. Paskui kai ką tolumoje pajutau.

Gal veikiau išgirdau.

Lina.

Itanai, bėk!

Tai buvo jos balsas, taip ilgai tylėjęs balsas. Bet jei Lina liepia man bėgti, kas rauna medžius?

Lina, kas vyksta?

Atsakymo neišgirdau. Visiškai sutemo, lyg vydamiesi mus plaukė kerėtojų debesys. Staiga pamačiau, kas tie debesys yra iš tiesų.

– Saugokitės! – trūktelėjau atgal Liv ir pačiu laiku prie Ridlės pastūmiau Linką. Vos sukritome į brūzgyną, iš dangaus tarytum lietus ėmė kristi nulaužtos pušys. Šakos suvirto į milžinišką krūvą kaip tik ten, kur mūsų stovėta. Dulkės graužė akis, nieko negalėjau įžiūrėti. Kosėjant į gerklę pakliuvo žemių.

Linos balsas dingo, bet išgirdau kai ką kita. Zvimbimą, lyg būtume užkliudę tūkstančio bičių avilį ir jos visos, gindamos motinėlę, būtų pasiryžusios bet ką nužudyti.

Tvyrojo toks tirštas dulkių debesis, kad vos įžvelgiau mane supančius siluetus. Liv gulėjo šalia, iš vieno antakio jai tekėjo kraujas. Ridlė verkšleno apsikabinusi Linką, prispaustą galingos medžio šakos.

– Pabusk, Maži Dinkai, pabusk.

Kai priropojau prie jų, Ridlė atšlijo. Jos veidą kaustė visiška baimė. Tik ji žvelgė ne į mane. Į kažką man už nugaros.

Zvimbimas garsėjo. Ant sprando pajutau deginantį kerėtojų tamsos šaltį. Kai atsigręžiau, vos mūsų nepalaidojusi didžiulė pušų spyglių krūva buvo virtusi laužu. Spyglių piramidė atrodė kaip mirtį nešantis laužas, milžiniška deganti platforma, kurios smailė kilo į juodus debesis. Tik degė ji ne raudona liepsna, ir ta liepsna netvoskė karščiu. Ji buvo geltona kaip Ridlės akys ir skleidė vien šaltį, liūdesį ir baimę.

Ridlė suinkštė garsiau.

– Ji čia.

Pakėliau akis: iš šnypščiančios geltonos laužo liepsnos iškilo akmens plokštė. Ant jos gulėjo moteris. Ji atrodė beveik rami, lyg negyva šventoji, kurią tuoj neš gatvėmis. Tik toji moteris buvo ne šventoji.

Sarafina.

Jos akys staiga atsimerkė, lūpas iškreipė šaltas šypsnys. Ji pasirąžė kaip iš snaudulio nubudusi katė, paskui pakilo ir atsistojo ant akmens. Iš apačios, kur stovėjome mes, atrodė, lyg būtų kokių penkiasdešimties pėdų.

– Itanai, tikėjaisi ko nors kita? Suprantu tavo sutrikimą. Žinai, sakoma, kokia motina, tokia ir duktė. Kas dieną vis labiau panašėjame.

Man daužėsi širdis. Mačiau raudonas Sarafinos lūpas, ilgus juodus plaukus. Nusisukau. Nenorėjau matyti jos veido, tokio panašaus į Linos.

– Traukis nuo manęs šalin, ragana!

Ridlė tebeverkė susirietusi prie Linko, lyg išprotėjusi siūbuodama pirmyn ir atgal.

Lina? Ar girdi mane?

Ugnies traškesį nustelbė vaiduokliškas Sarafinos balsas ir ji vėl pasirodė virš laužo.

– Atėjau ne tavęs, Itanai. Paliksiu tave savo mielajai dukrelei. Ji per šiuos metus labai suaugo, tiesa? Nieko nėra gražiau, kaip matyti savo vaiką, atskleidžiantį vis daugiau savo gebėjimų. Motinai tikrai yra kuo didžiuotis.

Stebėjau, kaip liepsnos šliaužia aukštyn jos kojomis.

– Klystate. Lina ne tokia kaip jūs.

– Manau, jau kažkur tai girdėjau – tikriausiai per Linos gimtadienį. Skirtumas tas, kad tuomet tuo tikėjai, o dabar meluoji. Žinai, kad ją praradai. Ji negali pakeisti to, kas turi įvykti.

Liepsnos vijosi aplink jos liemenį. Ji paveldėjo tobulus Dukein moterų bruožus, tik Sarafinos veide jie atrodė subjauroti.

– Gal Lina ir negali to pakeisti, bet aš galiu. Padarysiu viską, kad ją apsaugočiau.

Sarafina nusišypsojo, o aš susigūžiau. Jos šypsena labai priminė Liną, arba Linos pastarųjų dienų šypsnį. Kai liepsnos pasiekė jos krūtinę, Sarafina išnyko.

– Toks stiprus ir toks panašus į savo motiną. Paskutiniai jos žodžiai irgi buvo kažkokie panašūs. O gal ir ne? – išgirdau kuždant į ausį. – Matyt, užmiršau, nes man jie buvo nesvarbūs.

Suakmenėjau. Dabar Sarafina, tebegaubiama liepsnos, stovėjo visai šalia manęs. Žinojau, kad tai nežemiška ugnis, nes kuo labiau Sarafina artėjo, tuo man darėsi šalčiau.

– Tavo mama buvo nesvarbi. Jos mirtis nebuvo nei kilni, nei reikšminga. Tiesiog tuo metu pajutau, jog turiu tai padaryti. Ji nieko nereiškė. – Liepsnos pakilo jai iki kaklo ir šoktelėjo į viršų, apimdamos ją visą. – Visai kaip ir tu.

Stvėriau jai už gerklės. Norėjau plėšte ją išplėšti. Bet ranka slystelėjo oru. Ten nieko nebuvo. Ji tebuvo vaiduoklis. Norėjau ją užmušti, bet negalėjau net paliesti.

Sarafina nusijuokė.

– Manai, mirtingasai, gaiščiau laiką pasirodydama čia kūnu? – Ji pasisuko į Ridlę, kuri tebesisūpavo ranka užsiėmusi burną. – Ar nemanai, Ridle, kad čia linksma? – Sarafina pakėlė ranką ir išskėtė pirštus.

Ridlė pakilo, rankomis ji spaudė sau kaklą. Stebėjau, kaip kyla Ridlės basučių kulniukai ir kyburiuoja virš žemės, o veidas, pačiai save smaugiant, nusidažo violetine spalva. Šviesūs plaukai nukaro žemyn kaip lėlės.

Vaiduokliškas Sarafinos pavidalas ištirpo Ridlės kūne. Ridlė suspindo geltona šviesa – oda, plaukai, akys. Šviesa buvo tokia ryški, kad vyzdžių visai nebeliko. Net miško tamsoje turėjau prisidengti

veidą. Ridlės galva trūktelėjo kaip marionetės ir ji prabilo:

– Mano galios auga, ir netrukus virš mūsų patekės ne laiku iškviestas septynioliktasis mėnulis – tą įstengia tik motina. Aš sprendžiu, kada nusileisti saulei. Dėl savo vaiko aš pajudinau žvaigždes, ji pašauks save ir prisijungs prie manęs. Tik mano duktė galėjo sustabdyti šešioliktąjį mėnulį ir tik aš galiu iškviesti septynioliktąjį. Nėra kitų tokių kaip mes, nėra nė viename mūsų pasaulyje. Mes esame pradžia ir pabaiga. – Ridlės kūnas kaip tuščias maišas vėl susmuko ant žemės.

Mano kišenėje degė lanko žibintas. Vyliausi, kad Sarafina jo nejaučia. Prisiminiau blyksėjimą – lanko žibintas bandė mane perspėti. Turėjau tai pastebėti.

– Ridle, tu mus išdavei. Esi išdavikė. Tėvas ne toks atlaidus kaip aš.

Tėvas. Sarafina galėjo kalbėti tik apie vieną asmenį – Reivenvudo kraugerių nelabųjų giminės tėvą, užvirusį visą šią košę. Abraomą.

Sarafinos balsas nustelbė liepsnos ūžesį.

– Būsi teisiama, bet aš nesuteiksiu jam to malonumo. Buvau už tave atsakinga, o tu padarei man gėdą. Manau, labai pritiks, jei atsisveikindama paliksiu tau dovanėlę, – ji aukštai virš galvos iškėlė rankas. – Kadangi taip nori padėti šiems mirtingiesiems, nuo šiol gyvensi kaip mirtingoji ir kaip mirtingoji mirsi. Tavo galios sugrąžinamos tamsiajai ugniai, iš kurios ir užgimė.

Staiga Ridlė visu ūgiu išsitiesė ir suriko, jos skausmas nuaidėjo per mišką. Paskui viskas dingo: išvirtę medžiai, ugnis, Sarafina – viskas. Miškas vėl atrodė toks pat, kaip prieš kelias minutes. Žalias ir tamsus, priaugęs pušų ir ąžuolų, pilnas juodo purvo. Visi medžiai, visos šakos vėl atsidūrė savo vietose, lyg nieko nebūtų nutikę.

Liv iš plastikinio butelio pylė Ridlei į burną vandenį. Liv veidas tebebuvo purvinas ir kruvinas, bet ji atrodė atsipeikėjusi. Ridlė buvo išblyškusi kaip vaiduoklis.

– Tai neįtikėtinai galingi kerai. Vaiduoklis, galintis valdyti tamsiąją kerėtoją, – purtė galvą Liv. Paliečiau jos kruviną antakį ir ji susiraukė. – Ir tuo pat metu užburti, jei tai, ką pasakė apie Ridlės galias, tiesa. – Dvejodamas dirstelėjau į Ridlę. Buvo sunku įsivaizduoti Ridlę be jos įtikinėjimo galios. – Bet kuriuo atveju Ridlė jausis nekaip, bent kurį laiką, – Liv sudrėkino vandeniu savo nertinio kampą ir nušluostė Ridlei veidą. – Net sunku patikėti, kaip ji rizikavo ateidama čionai. Jūs visi jai tikriausiai labai rūpite.

– Ne visi, – atsakiau mėgindamas padėti Liv prilaikyti Ridlę. Ridlė iškosėjo vandenį ir ranka nusibraukė burną, išsitepliodama rausvais lūpų dažais. Atrodė kaip aistruolė, mokyklos mugėje šiek tiek per daug kartų panirusi vandens atrakcione. Ji bandė kalbėti.

– Linkas. Ar jis?..

Klūpojau šalia jo. Ant jo užkritusi medžio šaka jau buvo dingusi, bet Linkas tebevaitojo iš skausmo. Atrodė neįtikėtina, kad jis sužeistas, kad kas nors iš mūsų sužeistas, nes neliko nė žymės, kas čia vyko – jokių išvirtusių medžių, nė vienos nulaužtos šakelės. Bet Linko ranka buvo pamėlusi ir beveik dukart didesnė, o kelnės perplėštos.

– Ridlė? – atsimerkė Linkas.

– Ji sveika. Mes visi sveiki, – dar labiau praplėšiau jo kelnių klešnę. Jo kelis kraujavo.

Linkas pabandė nusijuokti.

– Į ką žiūri?

– Į tavo bjaurią marmūzę, – palinkau prie jo stebėdamas, ar jis fokusuoja žvilgsnį. Jis pasveiks.

– Juk nesiruoši manęs pabučiuoti, tiesa?

Tą akimirką man taip palengvėjo, kad būčiau beveik įstengęs jį pabučiuoti.

– Atkišk lūputes.

• 6.19 •

Niekuo neypatinga

Tą naktį miegojome miške tarp milžiniško medžio šaknų – didesnio medžio nebuvau regėjęs. Linko kelis buvo sutvarstytas mano atsarginiais marškinėliais, ranka parišta nuplėštu mano mokyklinio nertinio gabalu. Ridlė gulėjo kitoje medžio pusėje plačiai atsimerkusi ir spoksojo į dangų. Spėliojau, ar ji dabar mato mirtingųjų dangų. Ji atrodė išsekusi, bet nemaniau, kad bent kiek miegos.

Spėliojau, apie ką ji galvoja, ar gailisi padėjusi mums. Ar Ridlė tikrai neteko savo galių?

Kaip jaustis mirtinguoju, kai visuomet buvai kitoks, šis tas daugiau? Kai niekuomet nepatyrei „žmogiškosios būties bejėgiškumo“, kaip pernai per pamoką išsireiškė ponia Ingliš. Tada ji kalbėjo apie H. G. Velso „Nematomą žmogų“, dabar Ridlė atrodė lygiai tokia pat nematoma.

Ar būtum laimingas, jei pabudęs staiga suvoktum esąs niekuo neypatingas?

Ar Lina būtų laiminga? Ar taip jaustųsi gyvendama su manimi? O gal Lina jau pakankamai prisikentėjo dėl manęs?

Negalėjau užmigti, kaip ir Ridlė, bet nenorėjau spoksoti į dangų. Norėjau pažiūrėti, kas parašyta Linos sąsiuvinyje. Viena vertus, žinojau, kad kėsinuosi į jos privatumą, kita vertus, supratau, kad tuose sumaigytuose lapuose gali būti tai, kas mums padėtų. Maždaug po valandos įtikinau save, jog sąsiuvinį skaitysiu didesnio gėrio vardan, ir jį atsiverčiau.

Iš pradžių skaityti buvo sunku, nes turėjau vienintelį šviesos šaltinį – savo mobiliuką. Kai akys apsiprato, iš melsvomis linijomis

suliniuoto lapo į mane pažvelgė Linos rašysena. Per kelis mėnesius, praėjusius nuo jos gimtadienio, gana dažnai matydavau pažįstamą braižą, bet nemaniau, kad prie jo kada nors priprasiu. Jis buvo tokia priešingybė mergaitiškai rašysenai, kuria ji rašė iki tos nakties. Po daugybės mėnesių, per kuriuos buvo fotografuojami antkapių paminklai ir piešiami juodi ornamentai, pamatęs, ko iš tiesų ten prirašyta, dar labiau nustebau. Paraštėse prikeverzota tamsiųjų kerėtojų raštų, tokių kaip ant jos rankų. Bet pirmieji keli įrašai padaryti praėjus vos kelioms dienoms po Meikono mirties, kai ji dar iš tiesų rašė.

tuščiosprigrūstos dienosnaktys / vis ta pati (daugiau ar mažiau) baimė (mažiau ir daugiau) bijanti / laukianti tiesos pasmaugsiančios mane miegančią / jei kada užmigčiau

Baimė (mažiau ir daugiau) bijanti. Supratau tuos žodžius, nes ji taip pasielgė. Bebaimiškai ir dar labiau bijodama. Lyg neturėtų ko prarasti, bet vis tiek bijotų netekti.

Verčiau lapus nuo galo į pradžią, ir mano žvilgsnis užkliuvo už datos. Birželio 12 d. Paskutinė diena mokykloje.

tamsa slepiasi ir manau galinti ją sulaikyti / paslėpti ją savo delne / bet pažvelgusi į rankas matau kad jos tuščios / tylios kaip pirštai apglėbiantys mane

Skaičiau ir skaičiau. Ji aprašinėjo dieną prie ežero, tą dieną, kai perlenkė lazdą. Dieną, kai galėjo mane užmušti. Kas toji „ji“? Sarafina?

Ar seniai ji su tuo kovoja? Kada tai prasidėjo? Naktį, kai mirė Meikonas? Kai ji ėmė vilkėti jo drabužius?

Žinojau, kad turiu užversti sąsiuvinį, bet neįstengiau. Skaitydamas jos žodžius beveik vėl girdėjau jos mintis. Taip ilgai nežinojau, kas dedasi jos galvoje, ir baisiai troškau sužinoti. Verčiau puslapį po puslapio, ieškodamas ramybės man neduodančių dienų.

Pavyzdžiui, dienos mugėje...

mirtingųjų širdys ir mirtingųjų baimės / jie gali dalytis jomis
atrišu jį kaip žvirblelį

Laisvė – štai ką kerėtojams reiškia žvirblis.

Visą laiką maniau, kad ji bando išsivaduoti nuo manęs, bet iš tiesų ji mėgino mane paleisti į laisvę. Tarytum meilė jai būtų narvas, iš kurio negalėjau ištrūkti.

Užverčiau sąsiuvinį. Pernelyg skaudu buvo jį skaityti, ypač kai Lina taip nutolusi visomis svarbiausiomis prasmėmis.

Čia pat Ridlė tuščiu žvilgsniu tebespoksojo į mirtingųjų žvaigždes. Pirmą kartą regėjome tą patį dangų.

Liv buvo įsispraudusi tarp dviejų šaknų: iš vienos pusės gulėjau aš, iš kitos – Linkas. Kai sužinojau tiesą, kas įvyko per Linos gimtadienį, tikriausiai tikėjausi, kad mano jausmai Liv dings. Bet net

dabar nesilioviau savęs klausęs. Jei viskas būtų susiklostę kitaip, jei nebūčiau sutikęs Linos, jei niekuomet nebūčiau sutikęs Liv...

Kitas kelias valandas praleidau stebėdamas Liv. Miegodama ji atrodė rami, graži. Ne tokio grožio kaip Lina, kažkokia kitokia. Ji atrodė patenkinta – kaip saulėta diena, kaip stiklinė šalto pieno, neatversta, nepaliesta knyga. Dėl nieko nesikankinanti. Ji atrodė taip, kaip norėjau jaustis aš.

Mirtingas. Turintis vilties. Gyvas.

Kai pagaliau užsnūdau, akimirką toks ir jaučiausi...

Mane purtė Lina.

– Pabusk, miegaliau. Turime pasikalbėti.

Nusišypsojau ir prisitraukiau ją į glėbį. Bandžiau pabučiuoti, bet ji nusijuokė ir išsisuko nuo bučinio.

– Čia ne toks sapnas.

Atsisėdau ir apsidairiau. Mudu buvome tuneliuose, Meikono lovoje.

– Lina, visi mano sapnai tokie. Man beveik septyniolika.

– Čia mano sapnas, ne tavo. O man šešiolika sukako tik prieš keturis mėnesius.

– Ar Meikonas neįsius, kad mudu čia?

– Meikonas miręs, ar neprisimeni? Tu tikrai dar miegi, – ji buvo teisi. Buvau viską pamiršęs, o dabar visa tai vėl mane užgriuvo. Meikono nebėra. Sandėris.

Ir Lina buvo mane palikusi, tik ne amžinai. Dabar ji čia.

– Tai čia sapnas? – Netektis, kaltė dėl visko, ką esu padaręs, už ką esu jai skolingas, gniaužė skrandį, ir veltui mėginau tą pojūtį suvaldyti.

Lina linktelėjo.

– Aš tave sapnuoju ar tu mane?

– Kalbant apie mudu, ar būna skirtumas? – išsisuko nuo atsakymo ji.

Pamėginau vėl.

– Kai pabusiu, tavęs nerasiu?

– Taip. Bet turėjau pasimatyti su tavimi. Tik šitaip mudu galime išties pasikalbėti. – Ji vilkėjo baltus sportinius marškinėlius, tuos mano pačius seniausius ir minkščiausius. Atrodė susivėlusi ir patraukli; tokia ji būdavo man gražiausia, o ji manydavo atrodanti blogiausiai.

Apkabinau jai liemenį ir prisitraukiau arčiau.

– Lina, aš mačiausi su mama. Ji man papasakojo apie Meikoną. Manau, ji mylėjo jį.

– Juodu mylėjo vienas kitą. Tie regėjimai aplankė ir mane.

Vadinasi, mūsų ryšys nenutrūko. Mane užplūdo palengvėjimas.

– Lina, jie buvo kaip mes.

– Ir negalėjo būti kartu. Kaip mudu.

Tai buvo sapnas, tuo neabejojau. Nes galėjome keistai nutolę kalbėti apie šias baisias tiesas, lyg jos būtų svarbios kitiems. Ji padėjo galvą man ant krūtinės ir pirštais rankiojo nuo marškinėlių purvą. Kur aš taip išsipurvinau marškinius? Bandžiau prisiminti, bet veltui.

– Lina, ką darysime?

– Nežinau, Itanai. Man baisu.

– Ko tu nori?

– Tavęs, – sukuždėjo ji.

– Tai kodėl taip sunku?

– Elgiamės blogai. Viskas blogai, kai esu su tavimi.

– Ar ir dabar atrodo blogai? – apglėbiau ją tvirčiau.

– Ne. Bet jau nebesvarbu, kaip man atrodo. – Pajutau, kaip ji atsiduso man prie krūtinės.

– Kas tau taip sakė?

– Niekam nereikėjo sakyti. – Žvelgiau jai į akis. Jos tebebuvo auksinės.

– Negali keliauti prie Didžiosios Užtvaros. Turi grįžti.

– Dabar nebegaliu sustoti. Turiu sužinoti, kaip baigsis.

Žaidžiau su jos garbanotų juodų plaukų sruoga.

– Kodėl tau nereikėjo sužinoti, kaip viskas baigsis mums?

Ji nusišypsojo ir palietė mano veidą.

– Nes žinau, kaip tai baigiasi su tavimi.

– Ir kaipgi?

– Šitaip, – ji palinko ir pabučiavo mane, jos plaukai apkrito mane it lietus. Pakėliau antklodę ir ji palindo po ja susiriesdama mano glėby. Mums besibučiuojant jutau jos prisilietimo karštį. Mudu ritomės lovoje. Tai aš atsidurdavau virš jos, tai ji ant manęs. Tvoskė tokia kaitra, kad vos įstengiau kvėpuoti. Pamaniau, kad dega mano oda, ir kai atsiplėšiau nuo bučinio, oda tikrai degė.

Mudu abu degėme apsupti liepsnų, kylančių aukščiau, nei įstengėme įžiūrėti, o lova buvo visai ne lova, bet akmeninė plokštė. Ji degė visur aplink mus geltonomis Sarafinos ugnies liepsnomis.

Lina sukliko ir prigludo prie manęs. Pažvelgiau žemyn nuo tos vietos, kurioje atsidūrėme – nuo didžiulės nulaužtų medžių piramidės. Akmenyje, ant kurio gulėjome, buvo iškaltas keistas apskritimas, kažkoks tamsiųjų kerėtojų simbolis.

– Lina, pabusk! Tai padarei ne tu. Ne tu pražudei Meikoną. Tu nevirsti tamsiąja. Dėl to kalta knyga. Ama man viską papasakojo.

Laužas buvo sukrautas mums, ne Sarafinai. Girdėjau jos juoką – o gal juokėsi Lina? Jau nebegalėjau atskirti.

– Lina, paklausyk! Tau nereikia šito daryti...

Lina rėkė. Negalėjo liautis rėkusi.

Kol nubudau, mudu abu pasiglemžė liepsnos.

◈ ◈ ◈

– Itanai? Pabusk. Turime eiti.

Atsisėdau sunkiai kvėpuodamas ir šlaputėlis nuo prakaito. Ištiesiau rankas. Nieko. Nė menkiausio nudegimo, net neįbrėžtos. Tai buvo košmariškas sapnas. Apsidairiau. Liv ir Linkas jau buvo atsikėlę. Pasitryniau rankomis veidą. Širdis tebesidaužė, lyg sapnas būtų tikras ir aš vos išvengiau mirties. Vėl pagalvojau: tai mano sapnas ar Linos? Klausiau savęs, ar tikrai tokia būtų mūsų baigtis. Ugnis ir mirtis, kaip to trokštų Sarafina.

Ridlė sėdėjo ant akmens čiulpdama ledinuką, ir tai buvo savotiškai graudu. Per naktį ji, regis, nuo šoko perėjo į neigimo būseną. Elgėsi lyg niekur nieko. Niekas nežinojo, ką pasakyti. Ji atrodė kaip karo veteranas, kenčiantis nuo potrauminio streso – grįžęs namo jis tebemano esąs mūšio lauke.

Ji spoksojo į Linką, galvos krestelėjimu vis atmesdama plaukus, ir kažko tikėjosi.

– Kodėl tau neatėjus čia, Nutrūktgalvi?

Linkas nušlubavo iki mano kuprinės ir ištraukė butelį vandens.

– Kitą kartą.

Ridlė pastūmė virš kaktos akinius nuo saulės ir dar įdėmiau įsispoksojo į jį; buvo aišku, kad galios ją apleido. Dienos šviesoje Ridlės akys buvo tokios pat mėlynos kaip Liv.

– Sakiau, ateik čia, – Ridlė timptelėjo savo trumpą sijonėlį aukštyn virš sumuštos šlaunies. Man jos pagailo. Ji jau nebebuvo sirena, tik paprasta į ją panaši mergina.

– Kam? – nesuprato Linkas.

Ryškiai raudonu liežuviu Ridlė paskutinį sykį lyžtelėjo ledinuką.

– Nenori manęs pabučiuoti?

Akimirką maniau, kad Linkas pasiduos jos flirtui, bet tai tik atitolintų neišvengiamą baigtį.

– Ne, dėkui, – nusisuko jis. Buvo aišku, kad jaučiasi kaltas.

Ridlės lūpa suvirpėjo.

– Gal tai laikina, ir mano galios sugrįš, – labiau nei kitus ji bandė įtikinti save.

Kas nors turėjo jai pasakyti. Kuo greičiau ji pripažins tikrovę, tuo greičiau pajėgs gyventi toliau. Jei įstengs.

– Ridle, manau, jų tikrai nebėra.

Ji staiga atsigręžė į mane ir prabilo virpančiu balsu:

– Tu to nežinai. Vien todėl, kad pasisukiojai su kerėtoja, dar nereiškia, kad ką nors išmanai.

– Žinau, kad kerėtojų akys auksinės.

Išgirdau ją aiktelint. Ji stvėrė savo nešvarios berankovės palaidinės apačią ir pakėlė į viršų. Oda tebebuvo glotni ir auksinė, bet aplink bambą išpieštos tatuiruotės nebebuvo. Ji paglostė rankomis sau

pilvą, paskui palūžo.

– Tai tiesa. Ji tikrai atėmė mano galias, – Ridlė išskėtė pirštus ir ledinukas nukrito į purvą. Ji neišleido nė garso, bet veidu dviem sidabriniais takeliais tekėjo ašaros.

Linkas priėjo prie jos ir ištiesė rankas, norėdamas padėti atsistoti.

– Tai netiesa. Tu vis dar bloga. Noriu pasakyti, karšta. Kaip mirtingoji.

Apimta isterijos Ridlė pašoko ant kojų.

– Manai, labai juokinga? Kad netekti galių – tai tas pat, kaip pralaimėti kokias kvailas jūsų krepšinio rungtynes? Kvaily, jos – tai aš! Be jų aš niekas.

Jos skruostais nusidriekė juodi dryžiai. Ji drebėjo.

Linkas pakėlė iš purvo ledinuką. Atkimšo vandens butelį ir panardino ledinuką į jį.

– Truputį palauk, Rid. Įgysi savo pačios žavesio. Pamatysi, – jis grąžino jai ledinuką. Ridlė spoksojo į Linką bereikšmiu žvilgsniu.

Nė nedirstelėjusi į šalį iš visų jėgų ji sviedė ledinuką tolyn.

• 6.20 •

Bendra gija

Beveik nemiegojau. Linko ranka buvo sutinusi ir violetinė. Nė vienas iš mūsų nebuvo pajėgus keliauti pėsčiomis per pelkėtą mišką, bet kitos išeities neturėjome.

– Na, vaikinai, kaip laikotės? Gal eikime.

Linkas palietė savo ranką ir susiraukė.

– Būdavo ir geriau. Pavyzdžiui, na, nežinau, visomis kitomis mano gyvenimo dienomis.

Žaizda ant Liv veido buvo pradėjusi trauktis.

– Kažkada jaučiausi ir blogiau, bet tektų ilgai pasakoti: tektų paminėti Vemblio stadioną, nevykusią kelionę metro ir gerokai per daug sukirstų kebabų.

Pakėliau sudžiūvusiais purvais aplipusią savo kuprinę.

– Kur Lusilė?

Linkas apsidairė.

– Kas žino? Ta katė amžinai dingsta. Dabar supratau, kodėl tavo tetos ją laikydavo pririštą prie pasaitėlio.

Švilptelėjau žvelgdamas į medžių tankmę, bet jos nebuvo nė ženklo.

– Lusile! Kai atsikėlėme, ji buvo ten.

– Nesijaudink, žmogau. Ji mus suras. Katės turi šeštąjį pojūtį, žinai?

– Jai tikriausiai nusibodo mus sekioti, nes niekur nenusigauname, – tarė Ridlė. – Toji katė daug nuovokesnė nei mes.

Tada pamečiau pokalbio giją. Pernelyg įtemptai klausiausi

pokalbio savo galvoje. Negalėjau liautis galvojęs apie Liną ir ką ji dėl manęs yra padariusi. Kodėl taip ilgai nemačiau to, kas buvo taip akivaizdu?

Supratau, kad visą šį laiką Lina save baudė. Savanoriškas atsiskyrimas, liguistos antkapinių paminklų nuotraukos, lipnia juosta priklijuotos prie sienų, tamsieji simboliai jos sąsiuvinyje ir ant viso kūno, vilkimi dėdės drabužiai, net laiko leidimas su Ridle ir Džonu – visa tai ne dėl manęs. Tai dėl Meikono.

Bet taip ir nesuvokiau, kad buvau bendrininkas. Nuolat primenantis Linai nusikaltimą, už kurį ji vis iš naujo save teisė. Nuolat primenantis, ko neteko.

Tai buvau aš.

Ji kiekvieną dieną turėjo žiūrėti į mane, laikyti mane už rankos ir bučiuoti. Nenuostabu, kad blaškėsi tarp karščio ir šalčio, vieną minutę mane bučiuodavo, kitą jau bėgdavo nuo manęs. Prisiminiau dainos žodžius, daugybę kartų užrašytus ant jos sienų.

Bėgti, kad stovėtum ramiai.

Ji negalėjo ištrūkti, o aš jai neleidau. Savo paskutiniame sapne pasakiau žinąs apie sandėrį. Kažin, ar ir ji sapnavo tą sapną, ar žino, kad dalinuosi jos slapta našta. Kad jai nebereikia jos nešti vienai.

Lina, man taip gaila.

Klausiausi, ar neišgirsiu jos balso savo galvos kertelėse, vyliausi menkiausios galimybės, kad ir ji klausosi. Neišgirdau nė garselio, bet kai ką pamačiau – periferinio regėjimo lauke skriejančius vaizdus. Momentines nuotraukas, lekiančias pro mane it automobilius greitojoje magistralės juostoje.

Aš bėgau, šokinėjau, judėjau taip greitai, kad negalėjau sukoncentruoti žvilgsnio. Pagaliau mano regėjimas prisitaikė, kaip ir abu ankstesnius kartus, ir aš įžiūrėjau pro šalį skriejančius medžius, lapus, šakas. Iš pradžių tegirdėjau po manimi traškančius lapus ir oro dvelksmą. Paskui išgirdau balsus.

– Turime grįžti. – Tai Lina. Nusekiau paskui jos balsą į tankmę.

– Negalime. Pati žinai.

Pro lapus nesunkiai skverbėsi saulės šviesa. Mačiau tik batus – nudaužytus Linos ir sunkius juodus Džono. Jie stovėjo už kelių žingsnių.

Paskui pamačiau jų veidus. Linos veide atsispindėjo užsispyrimas. Perpratau tą žvilgsnį.

– Sarafina juos aptiko. Visi jau gali būti negyvi!

Džonas priėjo arčiau ir susiraukė visai taip pat kaip tada, kai mačiau juos miegamajame. Tai buvo nevalingas refleksas, reakcija į kažkokį skausmą. Jis pažvelgė į auksines jos akis.

– Nori pasakyti, Itanas?

Ji išvengė jo žvilgsnio.

– Noriu pasakyti, jie visi. Ar tau nė kiek nerūpi Ridlė? Ji dingo. Nemanai, kad šie du dalykai gali būti susiję?

– Kokie du dalykai?

Linos pečiai įsitempė.

– Mano pusseserės dingimas ir Sarafinos pasirodymas nežinia iš kur?

Jis paėmė jos ranką ir sunėrė pirštus – kaip kadaise darydavau aš.

– Lina, ji visuomet sukiojasi kur nors netoliese. Tavo mama tikriausiai pati galingiausia tamsioji kerėtoja pasaulyje. Kodėl ji norėtų pakenkti Ridlei, saviškei?

– Nežinau, – Lina purtė galvą, jos ryžtas blėso. – Tiesiog...

– Ką?

– Nors mes ir nesame kartu, nenoriu, kad jis nukentėtų. Jis bandė mane apsaugoti.

– Nuo ko?

Nuo savęs.

Išgirdau tuos žodžius, nors ji jų neištarė.

– Nuo daugybės dalykų. Tuomet viskas buvo kitaip.

– Tu dėjaisi ne ta, kuo esanti, mėginai visiems įtikti. Ar niekada nepagalvojai, kad jis ne saugo tave, bet bando sulaikyti?

Pajutau tankiau suplastant širdį, mano raumenys įsitempė.

Tai aš jį laikiau.

– Žinai, kartą draugavau su mirtingąja.

Lina atrodė priblokšta.

– Tikrai?

Džonas linktelėjo.

– Taip. Ji buvo miela, ir aš ją mylėjau.

– Kas atsitiko? – Lina kabinosi į kiekvieną žodį.

– Buvo per sunku. Ji nesuprato mano gyvenimo. Kad ne visada galiu daryti, ką noriu... – atrodė, jis kalba tiesą.

– Kodėl negalėjai daryti ko panorėjęs?

– Sakykime, vaikystėje buvau griežtai auklėjamas. Kaip su tramdomaisiais marškiniais. Net taisyklės turėdavo savas taisykles.

Lina atrodė sutrikusi.

– Ar dėl susitikinėjimo su mirtingaisiais?

Džonas vėl susiraukė ir šįkart susigūžė.

– Ne, ne dėl to. Taip buvau auklėjamas, nes buvau kitoks. Mane auginęs vyras man buvo vienintelis tėvas, kito nepažinojau, ir jis nenorėjo, kad ką nors nuskriausčiau.

– Ir aš nenoriu nieko nuskriausti.

– Tu kitokia. Noriu pasakyti, mudu abu kitokie.

Džonas stvėrė Linos ranką ir prisitraukė ją prie savęs.

– Nesijaudink. Rasime tavo pusseserę. Tikriausiai ji pabėgo su tuo būgnininku iš „Kančios“.

Dėl būgnininko jis neklydo, tik klubas buvo ne tas. „Kančia“? Lina su Džono paderme sukiojosi klubuose, pavadintuose „Tremtis“ ir „Kančia“. Manė, esanti to nusipelniusi.

Lina nieko neatsakė, bet rankos neištraukė. Mėginau prisiversti ir juos pasekti, bet neįstengiau. Aplinkybes valdžiau ne aš. Tai buvo aišku iš šio keisto regėjimo kampo taip arti žemės. Visą laiką žvelgiau į juos iš apačios. Niekaip to nesupratau. Bet tai buvo nesvarbu, nes vėl bėgau tamsiu tuneliu. O gal urvu? Pro šalį blyksint juodoms sienoms užuodžiau jūrą.

Pasitryniau akis ir nustebau – užuot tysojęs ant žemės žingsniavau paskui Liv. Tikra beprotybė pagalvojus, kad kažkur stebėjau Liną ir kartu tuneliais sekiau paskui Liv. Ar tai įmanoma?

Keisti regėjimai iš neįprastos perspektyvos ir blykčiojantys vaizdai – kas vyksta? Kodėl galiu matyti Liną ir Džoną? Turėjau išsiaiškinti.

Pažvelgiau sau į rankas. Jose neturėjau nieko, išskyrus lanko žibintą. Pabandžiau prisiminti, kada pirmą kartą šitaip pamačiau Liną. Tai atsitiko mano vonioje, lanko žibinto tuo metu neturėjau. Liečiau tik praustuvę. Turėtų būti kas nors bendra, bet nieko nepajėgiau įžvelgti.

Priekyje tunelis vėrėsi į akmeninę menę, iš jos buvo galima patekti į keturis tunelius.

Linkas atsiduso.

– Kur trauksime?

Nieko neatsakiau. Nes pažvelgęs į lanko žibintą už jo pamačiau dar kai ką.

Lusilę.

Ji viltingai tupėjo prie įėjimo į tunelį prieš mus. Įkišau ranką į užpakalinę kišenę ir ištraukiau tetos Pru įduotą sidabrinį ženklelį su išgraviruotu Lusilės vardu. Tebegirdėjau tetos Pru balsą.

Matau, tebeturi tą katę. Laukiau, kada bus tinkama proga ją paleisti nuo tos skalbinių virvės. Ji šį bei tą moka. Pamatysi.

Akimirksniu viskas atsidūrė savo vietose, ir aš supratau.

Tai Lusilė.

Vaizdai, skriejantys pro mane, kaskart man susirandant Liną ir Džoną. Taip arti žemės, daug arčiau, nei būtų man stovint. Keistas regėjimo kampas, lyg žvelgčiau į juos gulėdamas ant pilvo. Viskas paaiškėjo. Tai dingstanti, tai vėl atsirandanti Lusilė. Tik ji dingdavo ne atsitiktinai.

Mėginau prisiminti, kada Lusilė pradingdavo, ir įsidėmėti tuos kartus. Kai pirmą kartą pamačiau Liną su Džonu ir Ridle, stebeilijau į savo vonios veidrodį. Neprisimenu, ar Lusilė tuomet dingo, bet pamenu ją kitą rytą tupinčią ant priebučio į gatvę. Tai buvo visiškai nesuprantama, nes naktį niekuomet neišleisdavome jos laukan.

Antrą kartą Lusilė pabėgo Forsaito parke, kai atsidūrėme

Savanoje, ir nepasirodė, iki išėjome iš Bonaventūro kapinių – po to, kai Liną ir Džoną pamačiau pas tetą Karoliną. Tąkart, kai vėl nusileidome į tunelius, Linkas pastebėjo, kad Lusilės nėra, bet dabar ji štai čia, tupi priešais mus iškart man pamačius Liną.

Ne aš vienas matydavau Liną.

Ją matydavo ir Lusilė. Ji sekė paskui Liną, kaip mes keliaudami laikėmės žemėlapių, šviesų ar mėnulio traukos pokyčių. Aš stebėdavau Liną tos katės akimis gal taip pat, kaip Baubo akimis pasaulį stebėdavo Meikonas. Ar gali būti? Lusilė nebuvo kerėtojų katė, kaip aš nebuvau kerėtojas.

O gal buvo?

– Kas tu, Lusile?

Katė pažvelgė man į akis ir pakreipė galvą į šoną.

– Itanai? – mane stebėjo Liv. – Tu sveikas?

– Taip, – mečiau Lusilei reikšmingą žvilgsnį. Nekreipdama į mane dėmesio ji grakščiai uostinėjo uodegos galiuką.

– Juk supranti, kad ji katė, – smalsiai tebespoksojo Liv.

– Žinau.

– Tik tikrinu.

Puiku. Ne tik kalbuosi su kate, bet dar kalbuosi ir apie kalbėjimą su kate.

– Verčiau eikime.

Liv giliai atsikvėpė.

– Šis tas dėl ėjimo. Bijau, kad nepajėgsime.

– Kodėl?

Liv pamojo man prieiti arčiau, kur ant lygaus žemės paviršiaus buvo išskleisti visi tetos Pru žemėlapiai.

– Matai šitą ženklą? Tai artimiausia anga. Šiek tiek užtrukau, bet iš šito žemėlapio daug ką supratau. Tavo teta nejuokavo. Tikriausiai braižė jį metų metus.

– Ar visos angos sužymėtos?

– Sprendžiant pagal žemėlapį, taip. Matai tas raudonas „D“ raides, apibrėžtas mažais apskritimais? – Jų buvo visur. – O šitas plonytes raudonas linijas? Manau, jos yra arčiau paviršiaus. Yra tam tikra sistema. Regis, kuo sodresnė spalva, tuo gilesnis požemis.

Parodžiau į juodų linijų tinklelį.

– Sakai, čia būtų giliausia.

Liv linktelėjo.

– Galbūt ir tamsiausia. Požemio tamsių ir šviesių teritorijų samprata iš tiesų novatoriška. Tikrai dar nelabai žinoma.

– Tai koks keblumas?

– Štai, – ji parodė į du žodžius, užrašytus ant piečiausio didžiojo lapo pakraščio. *LOCA SILENTIA*.

Prisiminiau antrąjį žodį. Jis skambėjo panašiai į tą, kurį Lina

ištarė sakydama, jog užkerėjusi mane, kad neprasitarčiau giminėms apie jos išvykimą iš Gatlino.

– Ar nori pasakyti, kad žemėlapis per tylus?

Liv papurtė galvą.

– Bijau, kad čia žemėlapis *nutyla*. Nes pasiekėme galą. Priėjome piečiausią pakrantę, vadinasi, išėjome už žemėlapio ribų. *Terra incognita*, – ji gūžtelėjo pečiais. – Žinai, kaip sakoma. *Hic dracones sunt*.

– Taip, dažnai girdėjau taip sakant, – nė nenutuokiau, apie ką ji kalba.

– „Čia gyvena drakonai.“ Taip prieš penkis šimtus metų rašydavo jūreiviai, kai žemėlapis baigdavosi, o vandenynas – ne.

– Mieliau susidurčiau su drakonais nei su Sarafina, – pažvelgiau į tą vietą, kurią Liv barbeno pirštu. Tunelių tinklas, kuriuo atėjome, buvo sudėtingas kaip kokia greitkelių sistema. – Kas dabar?

– Man trūksta fantazijos. Nuo tada, kai tavo teta mums jį perdavė, nieko kita neveikiau, tik spoksojau į šį žemėlapį, bet vis tiek nežinau, kaip nusigauti iki Didžiosios Užtvaros. Ir net nežinau, ar tikiu, kad ta vieta iš tiesų yra. – Abu spoksojome į žemėlapį. – Atsiprašau. Žinau, kad jus visus nuvyliau, tikrai.

Pirštu braukiau palei pakrantės liniją iki Savanos, kurioje liovėsi veikęs lanko žibintas. Savanos įėjimas į tunelius buvo pažymėtas raudonai iškart po pirmąja užrašo *LOCA SILENTIA* raide. Žiūrėjau į raides ir raudonas žymes aplink jas, ir palengva į paviršių iškilo trūkstama dalis. Ji man priminė Bermudų trikampį, kažkokią tuštumą, kurioje viskas stebuklingai dingsta.

– *Loca silentia* nereiškia „kur nutyla žemėlapis“.

– Nejaugi?

– Manau, tai labiau reiškia kažką panašaus į radijo tylą, bent kerėtojams. Pagalvokime apie tai. Kada pirmą kartą liovėsi veikęs lanko žibintas?

Liv stengėsi prisiminti.

– Savanoje. Iškart po to, kai mes... – ji pažvelgė į mane ir nuraudo. – Palėpėje aptikome daiktus.

– Taigi. Mums įžengus į *Loca silentia* teritoriją, lanko žibintas liovėsi rodęs kelią. Manau, atsidūrėme savotiškoje antgamtinėje neskraidymo zonoje, tarsi Bermudų trikampyje, nes iš ten keliavome į pietus.

Kažką įtemptai galvodama Liv lėtai pakėlė žvilgsnį nuo žemėlapio į mane. Kai pagaliau prabilo, neįstengė nuslėpti susijaudinimo.

– Susidūrimo linija. Mes prie susidūrimo linijos. Štai kas yra Didžioji Užtvara.

– Kieno susidūrimo linijos?

– Vieta, kur susitinka dvi visatos, – Liv pažvelgė į skalę ant riešo. – Lanko žibintas visą šį laiką galėjo būti savotiškai magiškai per daug

apkrautas.

Prisiminiau tetą Pru – kada ir kur ji pasirodė.

– Guldau galvą, teta Pru žinojo, kad mums reikia žemėlapių. Buvome ką tik įžengę į *Loca silentia*, kai ji perdavė juos mums.

– Bet žemėlapis baigiasi, be to, jame nėra Didžiosios Užtvaros. Tai kaip ją surasti? – atsiduso Liv.

– Mama surastų. Ji žinojo, kaip ją rasti ir be žvaigždės, – troškau, kad dabar ji būtų čia, nors vaiduokliška jos vizija, kylanti iš dūmų, kapinių žemės ir vištos kaulų.

– Ar apie tai perskaitei jos užrašuose?

– Ne. Apie tai Linai kai ką užsiminė Džonas. – Nenorėjau apie tai galvoti, net jei informacija ir naudinga. – Kur pagal žemėlapį mes esame?

Ji parodė.

– Štai čia.

Buvome pasiekę ilgą lenktą liniją palei siauras pietinės pakrantės įlankėles. Kerėtojų keliai pynėsi sueidami ir išsiskirdami, kol pagaliau lyg nervų galūnėlės susitikdavo vandens pakraštyje.

– O kas šitie maži kontūrai? Salos? – kramtė rašiklio galą Liv.

– Tai Jūrų salos.

Liv atsišliejo į mane.

– Kodėl man jos tokios matytos?

– Ir aš apie tai galvojau. Maniau, dėl to, kad taip ilgai spoksojau į tą žemėlapį.

Tai buvo tiesa. Tie kontūrai, jų įlinkimai ir atsikišimai it susitelkusio kreivų debesų spiečiaus man buvo matyti. Kur aš juos mačiau?

Išsitraukiau iš užpakalinės kišenės pluoštą popierių – mamos užrašų. Štai jis, įkištas tarp lapų. Kalkė su keistu kerėtojų raštu, panašiu į paslaptingus debesis.

Ji žinojo, kaip ją surasti net be žvaigždės.

– Palauk... – uždengiau kalke žemėlapį. Ji buvo tarsi kopijavimo popierius – plona it svogūno luobelė ant Amos pjaustymo lentos.

– Kažin... – priglaudžiau permatomą popierių prie reikiamos vietos žemėlapyje. Visų kalkėje nubraižytų kontūrų linijos tobulai atitiko žemėlapio linijas. Išskyrus vieną, vaiduokliškai išnyrančią tik tada, kai dalinis brėžinys žemėlapyje susijungia su daliniu kalkės kontūru. Be kalkės ir žemėlapio linijos atrodė kaip beprasmės keverzonės.

Bet teisingai juos sudėjus linijos susijungdavo, ir galėjai matyti salą.

Lyg dvi kerėtojų rakto pusės arba dvi visatos, sudurtos vienam bendram tikslui.

Didžioji Užtvara slypėjo mirtingųjų pakrantės salų virtinės vidury.

Žinoma.

Stebėjau linijas, tušu išvedžiotas ant lapo ir po juo.

Štai ji. Galingiausia kerėtojų pasaulio vieta, kurią rodė rašiklis ir popierius, lyg mostelėjus burtų lazdele.

Paslėpta atviroje vietoje.

• 6.20 •

Niekieno sūnus

Durys neatrodė kaip nors neįprastai.

Nei šulinys, kuriuo prie jų nusileidome, nei vingiuotas perėjimas, kuriuo traukėme ieškodami kelio. Sukinėjomės koridoriais, nutiestais iš trupančių akmenų, žemės ir suskilinėjusios medienos. Tuneliai ir turėjo būti tokie: drėgni, tamsūs ir siauri. Beveik kaip tą dieną, kai mudu su Linku Samervilyje vienu kanalizacijos šuliniu nusekėme paskui benamį šunį.

Ko gero, keisčiausia buvo tai, kad dabar, kai perpratome žemėlapių paslaptį, viskas atrodė labai paprasta. Eiti jo laikantis buvo lengviausia.

Lig šiol.

– Štai. Turėtų būti čia, – Liv pakėlė nuo žemėlapio akis. Žvelgiau pro ją ten, kur mediniai laiptai vedė prie šviesos ruožų, tamsoje išryškinančių durų siluetą.

– Tu tuo tikra?

Ji linktelėjo ir įsikišo žemėlapį į kišenę.

– Tuomet pažiūrėkime, kas ten, – užkopiau laiptais prie durų.

– Ne taip greitai, Trumpasis Šiaude. Kaip manai, kas kitoje durų pusėje? – pristabdė mane Ridlė. Ji atrodė tokia pat sunerimusi kaip aš.

Liv tyrinėjo duris.

– Pasak legendų, senieji kerai – nei šviesūs, nei tamsūs.

Ridlė papurtė galvą.

– Saugotoja, tu nė nenutuoki, apie ką kalbi. Senieji kerai yra nežaboti. Jie begaliniai. Gryniausias chaosas. Šis derinys nebūtinai žada laimingą jūsų paieškos pabaigą.

Prisiartinau prie durų. Liv ir Linkas neatsilikdami slinko man iš paskos.

– Eime, Rid. Nori padėti Linai ar ne? – į sienas atsimušė Linko balsas.

– Tik norėjau pasakyti... – Ridlės balse išgirdau baimę. Mėginau negalvoti apie paskutinį kartą, kai ji atrodė tokia išgąsdinta – miške akis į akį susidūrusi su Sarafina.

Pastūmiau duris ir jos sugirgždėjo, sudūlėjęs medis linko ir klaipėsi. Dar kartelį, ir jos atsidarys. Atsidursime ten, kad ir kas tai būtų. Prie Didžiosios Užtvaros.

Nebijojau. Nežinau kodėl. Bet stumdamas duris negalvojau, kad įžengiu į stebuklingą visatą. Galvojau apie namus. Medinė įsprūda mažai kuo skyrėsi nuo išorinių durų, kurias aptikome mugės aikštėje po Meilės tuneliu. Gal tai simboliška – pradžioje matytas daiktas vėl pasirodė kelionės pabaigoje. Kažin, tai geras ar blogas ženklas?

Nesvarbu, kas už durų. Lina laukia. Jai reikia manęs, suvokia ji

tai ar ne.

Grįžti atgal negalėjome.

Įsirėmiau į duris ir jos atsidarė. Šviesos ruoželis virto akinamai baltu lauku.

◈ ◈ ◈

Žengiau į raižią šviesą, dabar tamsa liko užpakalyje. Vos įstengiau po kojomis įžiūrėti pakopas. Įkvėpiau oro, sūdraus nuo druskos ir karstelėjusio nuo jūros vandens.

Loca silentia. Dabar suvokiau. Kai iš tunelių tamsos išnirome į erdvų lygų vandens atspindį, tvyrojo tik šviesa ir tyla.

Palengva mano akys prisitaikė. Atrodė, lyg būtume atsidūrę akmenuotame Loukantrio paplūdimyje, apklotame pilkų ir baltų austrių geldelių užtiesalu, besiribojančiame su nelygia palmečių eile. Palei visą į salas atsiveriančią pakrantę driekėsi suskilinėjęs medinis pėsčiųjų takas. Dabar čia stovėjome visi keturi ir klausėmės, ar neišgirsime bangų mūšos, vėjo, gal žuvėdros danguje. Bet tyla buvo tokia klampi, kad nepajėgėme žengti toliau.

Peizažas atrodė visiškai paprastas ir neįtikėtinai siurrealistinis, ryškus kaip koks sapnas. Spalvos buvo per ryškios, šviesa per šviesi. O tolimuose šešėliuose kitapus pakrantės tamsa atrodė per tamsi. Bet viskas čia buvo kažkaip gražu. Net tamsa. Štai kaip *išgyvenome* mus nutildžiusią valandėlę. Tarp mūsų skleidėsi kerai, juosė mus it virvė, rišo vieną prie kito.

Patraukiau pėsčiųjų tako link, ir tolumoje iškilo apvalainos jūros salų pakrantės. Už jų tvyrojo tik tirštas pilkšvas rūkas. Iš vandens kyšojo pelkių žolių kuokštai, jie augo ant ilgų, seklių pakrantės dumblo sąnašų, tai iškylančių, tai panyrančių po vandeniu. Visu paplūdimiu į nejudantį žydrą vandenį tįso vėjų nugairintos medinės prieplaukos ir pradingdavo juodoje gelmėje. Prieplaukos ardė pakrantę it nugairinti mediniai pirštai. Tiltai į niekur.

Pažvelgiau aukštyn į dangų. Nematyti nė žvaigždelės. Liv dirstelėjo į selenometrą, dūzgiantį jai ant riešo, ir jį paplekšnojo.

– Nė vienas šių skaičių dabar nieko nereiškia. Turi kliautis savimi.

Ji nusisegė laikrodį ir įsikišo į kišenę.

– Ko gero.

– Tai kas dabar? – Linkas pasilenkė sveikąja ranka pakelti kriauklės ir sviedė ją tolyn. Vanduo prarijo ją be garso. Ridlė stovėjo šalia, rausvų plaukų sruogos plaikstėsi vėjyje. Priešais mus nusidriekusios prieplaukos gale ant aukšto stiebo plazdėjo Pietų Karolinos vėliava – palmetės siluetas ir mėnulio pjautuvas virš vidurnakčio mėlio užlieto lauko. Ji atrodė tarsi kokia kerėtojų vėliava. Geriau įsižiūrėjęs į vėliavą supratau, kad ji kitokia. Joje virš pažįstamo mėnulio pjautuvo ir palmetės švietė septynkampė žvaigždė. Ant vėliavos įsitaisiusi Pietinė žvaigždė, lyg būtų nukritusi iš dangaus.

Jei ši vieta iš tiesų buvo sandūra, kurioje susitinka mirtingųjų ir kerėtojų pasauliai, apie tai nerodė joks ženklas. Nežinau, ko tikėjausi. Temačiau vieną papildomą žvaigždę ant valstijos vėliavos, ir neapleido sūdrių kerų pojūtis – lyg ore druska.

Pėsčiųjų tako pakraštyje prisijungiau prie kitų. Pakilo vėjas, ir vėliava plakėsi aplink stiebą. Ji neskleidė jokio garso.

Liv pasitikrino žemėlapyje.

– Jei einame tinkama linkme, toji vieta turi būti tarp salos anapus plūduro ir tos vietos, kur dabar stovime.

– Manau, einame teisingai, – neabejojau.

– Iš kur žinai?

– Prisimeni tą Pietinę žvaigždę, apie kurią man pasakojai? – parodžiau į vėliavą. – Pagalvok. Jei visą kelią iki čia sektum paskui tą žvaigždę, žvaigždė ant vėliavos būtų kaip tik tai, ko ieškai. Ženklas, kad eini teisingai.

– Žinoma, septynkampė žvaigždė, – ji apžiūrėjo vėliavą, palietė audeklą, lyg pirmą kartą drįstų tuo patikėti.

Neturėjome laiko. Žinojau, kad privalome eiti.

– Tai ko mes ieškome? Žemės? Ar kokio žmogaus rankų sukurto daikto?

– Nori pasakyti, kad čia ne tai? – Linkas atrodė nusivylęs ir vėl už diržo užsikišo sodo žirkles.

– Manau, turime persikelti per vandenį. Tai būtų protinga, tikrai. Kaip persikėlimas per Stikso upę, norint patekti į Hadą, – Liv paplojo žemėlapiu sau per delną. – Anot žemėlapio, ieškome kokio nors jungiamojo elemento, kuris perkeltų mus per vandenį prie pačios Didžiosios Užtvaros. Kokios nors smėlio seklumos ar tilto, – ji išskleidė virš žemėlapio kalkę ir visi sužiurome.

Linkas paėmė jai iš rankų lapus.

– Taip, matau. Visai neblogai, – stumdė kalkę žemėlapiu aukštyn ir žemyn. – Dabar matai, o dabar – nematai. – Jis numetė žemėlapį ir šis susitaršiusiais lapais nuplazdėjo ant smėlio.

Liv pasilenkė jo pakelti.

– Atsargiau! Ar tu visiškas psichas?

– Nori pasakyti, genijus?

Kartais Linkui ir Liv visiškai nevertėjo kalbėtis. Liv įsidėjo į kišenę tetos Pru žemėlapį ir vėl žengėme toliau.

Ridlė pakėlė Lusilę Bol. Mums išlindus iš tunelių ji kalbėjo nedaug. Dabar, kai Ridlei buvo apkarpyti nagučiai, gal jai labiau patiko Lusilės draugija. O gal ji išsigandusi. Ji tikriausiai geriau už visus išmano, kokie pavojai mūsų laukia.

Pajutau kišenėje degantį lanko žibintą. Mano širdis sutvinksėjo, galva ėmė suktis.

Ką jis man daro? Nuo tada, kai įžengėme į niekieno žemę,

žemėlapyje pavadintą *Loca silentia*, žibintas liovėsi šviet̨es mums kelią ir ėmė rodyti praeitį. Meikono praeitį. Juo buvo perduodami regėjimai, jis virto tiesiogine linija, nepriklausoma nuo mano valios. Regėjimai užplūsdavo protarpiais, pertraukdavo dabartį fragmentiškais Meikono praeities gabaliukais.

Po Ridlės apavu garsiai sutraškėjo senas palmetės lapas. Paskui dar kažkas, ir pajutau, kad slystu...

Meikonas tučtuojau pajuto trakštelėjusį petį – aštrų skylančių kaulų skausmą. Jo oda įsitempė, lyg nebegalėdama išlaikyti to, kas slypėjo viduje. Jis visiškai nebepajėgė įkvėpti į plaučius, lyg būtų traiškomas. Regėjimas ėmė blaustis, ir jis pasijuto krintąs, nors įsitvėręs į žemę juto į kūną rėžiančius akmenis.

Virsmas.

Nuo šios akimirkos jis nebegalės dienos šviesoje vaikščioti tarp mirtingųjų. Saulė nusvilins minkštuosius kūno audinius. Jis nebeįstengs nepaisyti reikmės misti mirtingųjų krauju. Dabar jis – vienas jų, dar vienas kraugerys nelabasis ilgoje ReivenvudŲ giminės žudikų eilėje. Plėšrūnas, vaikštantis tarp savo aukų ir tykantis grobio.

◈ ◈ ◈

Grįžau taip pat staiga, kaip buvau nutolęs.

Svaigstančia galva, klupinėdamas pasivijau Liv.

– Turime eiti. Padėtis darosi nekontroliuojama.

– Kokia padėtis?

– Lanko žibintas – tie dalykai mano galvoje, – tariau neįstengdamas geriau paaiškinti.

Ji linktelėjo.

– Taip ir maniau, kad gali pasijusti blogai. Nebuvau tikra, ar vedlys nesureaguos stipriau į galingesnę vietą; esi jautrus kai kurių kerėtojų traukai. Noriu pasakyti, jei iš tiesų esi... – Jei aš tikrai esu vedlys. Jai nereikėjo to sakyti.

– Sakai, pagaliau patikėjai, jog Didžioji Užtvara tikrai yra?

– Ne, nebent... – pro tolimiausią prieplauką ji parodė į horizontą, kur už visų kitų driekėsi siauriausias, labiausiai suskilinėjęs takas. Jis buvo toks ilgas, kad pabaigos neįžiūrėjome, jis tiesiog dingo rūke. – Tai galėtų būti tiltas, kurio ieškome.

– Ne kažin koks tiltas, – Linkas atrodė nusiteikęs skeptiškai.

– Išsiaiškinti galima tik taip, – tariau ir nudrožiau pirmyn.

Mums ieškant kelio per pūvančias lentas ir austrių geldeles, vis paslysdavau ir paslysdavau. Buvau čia ir tuo pat metu ne čia. Viduje ir išorėje. Vieną minutę girdėjau Ridlės ir Linko balsus, aidinčius jiems pešantis. Kitą valandėlę rūko pakraščiai susiliedavo ir vėl būdavau įtraukiamas į Meikono praeities regėjimus. Žinojau, kad turėčiau kažką iš jų sužinoti, bet dabar jie plūdo taip staiga, jog nepajėgiau suprasti.

Pagalvojau apie Amą. Ji rėžtų: „Viskas ką nors reiškia.“ Mėginau įsivaizduoti, ką dar ji pasakytų.

Ž.E.N.K.L.A.I. Septynios raidės vertikaliai. Lyg įspėtų: Itanai Veitai, pasistenk atkreipti dėmesį, *ką daryti dabar*, nes tai bus ženklas, *ką daryti paskui*.

Ji buvo teisi kaip paprastai – viskas ką nors reiškia, tiesa? Visi Linos pokyčiai, sudėti kartu, galėjo atskleisti tiesą, jei būčiau pajėgęs juos įžvelgti. Dabar mėginau sulipdyti savo trumpai matytus regėjimus ir suprasti, ką jie bandė man papasakoti.

Tik neturėjau laiko, priėjus tiltą pajutau kitą bangą, takas ėmė siūbuoti, Ridlės ir Linko balsai nuslopo...

Kambaryje buvo tamsu, bet Meikonui nereikėjo šviesos. Lentynose stovėjo išrikiuotos knygos, kaip ir įsivaizdavo. Tomai, kuriuose po kaulelį išnarstyta Amerikos istorija, ypač šalį suformavę karai – Nepriklausomybės ir Pilietinis. Meikonas perbraukė pirštais odines nugarėles. Dabar jam šios knygos buvo nereikalingos.

Šis karas kitoks. Karas tarp kerėtojų, tarp jo šeimos narių.

Jis girdėjo viršuje žingsnius, pusmėnulio formos raktą, kišamą į spyną. Durys sugirgždėjo, lubose atsivėrė anga ir įsprūdo šviesos ruoželis. Jis norėjo ištiesti ranką, padėti jai nulipti žemyn, bet nedrįso.

Daugybę metų jos nematė ir nelietė.

Juodu susitikdavo tik laiškuose ir liesdami tas pačias knygas, kurias ji palikdavo jam tuneliuose. Visą tą laiką jis jos nematė ir negirdėjo. Tuo pasirūpino Mariana. Ji žengė pro lubose iškirstas duris ir kambarį nutvieskė šviesa. Meikonui užgniaužė kvapą. Ji buvo dar gražesnė, nei jis prisiminė. Kad nekristų ant veido, žvilgančius rudus plaukus prilaikė raudoni akiniai. Ji nusišypsojo.

– Džeine, – jau seniai nebuvo ištaręs jos vardo. Jis skambėjo kaip daina.

– Niekas manęs taip nebevadina nuo... – ji nudūrė akis. – Dabar mane vadina Laila.

– Žinoma, žinau.

Laila akivaizdžiai jaudinosi, jos balsas virpėjo.

– Atleisk, kad turėjau ateiti, bet nebuvo kitos išeities, – ji vengė jo žvilgsnio. Buvo per skaudu į jį žiūrėti. – Turiu tau kai ką pasakyti – to negalima palikti tavo kabinete ar rizikuoti siunčiant žinutę tuneliais.

Tuneliuose Meikonas turėjo nedidelį kabinetą, atokvėpį nuo savo pasirinktos tremties – atsiskyrėliško gyvenimo Gatline. Kartais Laila tarp jam paliktos knygos lapų įsprausdavo raštelį. Jie niekada nebūdavo asmeniški. Visuomet susiję su jos tyrimais Lunae Libri *– galimi atsakymai į abiejų keliamus klausimus*.

– Malonu tave matyti, – Meikonas žengė į priekį, ir Laila sustingo. Jis atrodė įskaudintas. – Tu saugi. Dabar pajėgiu valdyti save.

– Ne dėl to. Aš... neturėčiau čia būti. Pasakiau Mičelui, kad iki

vėlumos dirbsiu archyve. Man nepatinka jam meluoti.

Žinoma. Ji jautė kaltę. Tebebuvo tokia pat sąžininga kaip anksčiau.

– Mes ir esame archyve.

– Semantiškai, Meikonai.

Išgirdęs iš jos lūpų savo vardą Meikonas sunkiai atsiduso.

– Kas nutiko tokio svarbaus, kad rizikavai ateiti pas mane, Laila?

– Radau šį bei tą, ką tėvas nuo tavęs nuslėpė.

Paminėjus tėvą, tamsios Meikono akys apsiblausė.

– Jau daug metų nemačiau savo tėvo. Nuo tada... – jis nenorėjo sakyti, ką galvoja. Nematė savo tėvo nuo tada, kai Sailas klasta privertė Meikoną atsisakyti Lailos. Sailas ir jo iškreiptas požiūris, jo fanatiškumas tiek mirtingųjų, tiek kerėtojų atžvilgiu. Bet Meikonas net neužsiminė. Nenorėjo suteikti jai dar daugiau skausmo. – Nuo virsmo.

– Turėtum kai ką žinoti, – Laila pritildė balsą, lyg tai, ką ketino pasakyti, būtų galima ištarti tik pašnibždomis. – Abraomas gyvas.

Meikonas ir Laila nespėjo nė mirktelėti. Pasigirdo švilpesys ir tamsoje išdygo pavidalas.

– Puiku. Ji tikrai nuovokesnė, nei tikėjausi. Ar ne taip, Laila? – Abraomas garsiai plojo. – Mano taktinė klaida, tavo sesuo ją lengvai ištaisys. Tiesa, Meikonai?

Meikonas prisimerkė.

– Sarafina man ne sesuo.

Abraomas pasitaisė siaurutį kaklaraištį. Su balta barzda ir sekmadieniniu kostiumu jis labiau panėšėjo į pulkininką Sandersą nei į tą, kas buvo – į žudiką.

– Neširsk. Šiaip ar taip, Sarafina – tavo tėvo duktė. Apmaudu, kad judu nesutariate, – Abraomas atsainiai prisiartino prie Meikono. – Žinai, visuomet vyliausi, kad judviem pasitaikys proga susitikti. Esu tikras, mudviem pasikalbėjus, tu suprasi savo vietą daiktų tvarkoje.

– Aš žinau savo vietą. Jau seniai apsisprendžiau ir pasirinkau šviesą.

Abraomas garsiai nusikvatojo.

– Tarytum tai būtų įmanoma. Iš prigimties esi tamsioji būtybė, nelabasis. Šita absurdiška bendrystė su šviesiaisiais kerėtojais, mirtingųjų gynimas – tai beprasmiška. Tavo vieta su mumis, tavo šeima, – Abraomas pažvelgė į Lailą. – Ir dėl ko? Dėl mirtingos moters, su kuria niekuomet negalėtum būti? Dėl moters, ištekėjusios už kito vyro?

Laila žinojo, kad tai netiesa. Meikonas taip apsisprendė ne vien dėl jos, bet suprato, kad viena iš priežasčių buvo ir ji. Sukaupusi visą drąsą ji atsigręžė į Abraomą.

– Rasime būdą viskam baigti. Kerėtojai ir mirtingieji neturėtų vien tik gyvuoti greta.

Abraomas persimainė. Veidas apsiniaukė, jis jau nebeatrodė kaip senstantis Pietų džentelmenas. Šypsojosi Meikonui, bet atrodė grėsmingas ir piktas.

– Tavo tėvas ir Hantingas... mes vylėmės, kad prisijungsi prie mūsų. Perspėjau Hantingą, kad broliai dažnai nuvilia vienas kitą. Kaip ir sūnūs.

Meikonas staiga atsisuko, jo veidas pasikeitė, dabar jis atrodė panašus į Abraomą.

– Aš niekieno sūnus.

– Šiaip ar taip, neleisiu nei tau, nei šiai moteriai kliudyti mūsų planams. Tikrai gaila. Nusigręžei nuo šeimos, nes mylėjai šią nedorą mirtingąją, o ji vis tiek mirs, nes tu ją į tai įpainiojai, – Abraomas išnyko, paskui atsirado priešais Lailą. – Na, ką gi, – išsišiepė jis apnuogindamas spindinčias iltis.

Laila užsidengė galvą rankomis ir klyktelėjo tikėdamasi dantų kirčio. Staiga tarp jų išdygo Meikonas. Laila pajuto, kaip jis atsitrenkė į ją visu kūnu ir nubloškė atgal.

– Laila, bėk!

Akimirką ji buvo paralyžiuota, o juodu daužėsi vienas į kitą. Pasigirdo galingas garsas, lyg pusiau plyštų žemė. Laila matė, kaip Meikonas parbloškė Abraomą ant žemės, orą perskrodė gomurinis jo riksmas. Paskui ji puolė bėgti.

◈ ◈ ◈

Aplink mane lėtai sukosi dangus, lyg kas būtų paspaudęs atsukti atgal mygtuką. Liv tikriausiai kažką man sakė, mačiau ją kalbančią, bet nieko nesupratau. Vėl užsimerkiau.

Abraomas nužudė mano mamą. Gal ji mirė nuo Sarafinos rankos, bet Abraomo užsakymu. Buvau tuo tikras.

– Itanai? Girdi mane? – pasigirdo paklaikęs Liv balsas.

– Man nieko neatsitiko, – lėtai pasikėliau. Visi trys spoksojo į mane, man ant krūtinės tupėjo Lusilė.

Drybsojau išsikėtojęs ant sutrūnijusio medinio tako.

– Duok jį man, – Liv bandė ištraukti man iš rankų lanko žibintą. – Jis kaip koks metafizinis ryšys. Negali jo valdyti.

Aš jo nepaleidau. Tai buvo ryšys, kurio negalėjau nutraukti.

– Bent papasakok, kas nutiko. Ką šįkart matei? Abraomą ar Sarafiną? – norėdama prilaikyti man ant peties uždėjo ranką Liv.

– Viskas puiku. Nenoriu apie tai kalbėti.

Linkas nenuleido nuo manęs akių.

– Žmogau, tu tikrai sveikas?

Kelis kartus sumirksėjau. Lyg būčiau po vandeniu ir stebėčiau juos pro ribulius.

– Sveikas.

Ridlė atsistojo už kelių žingsnių ir nusivalė į sijoną rankas.

– Gerai žinomi paskutiniai žodžiai.

Liv pakėlė savo kuprinę ir stovėjo įdėmiai žvelgdama į tarsi begalinės prieplaukos galą. Prislinkau prie jos.

– Atėjome, – dirstelėjau į Liv. – Jaučiu.

Mane nukrėtė virpulys. Pastebėjau, kad virpa ir ji.

• 6.20 •

Jūra keičiasi

Atrodė, kad žingsniuojame amžinai, kuo toliau ėjome, tuo labiau ilgėjo tiltas prieš mus. Kuo labiau tolome nuo kranto, tuo mažiau matėme. Oras darėsi tirštesnis ir drėgnesnis; staiga priėjau sudūlėjusių lentų kraštą – ir tai, kas atrodė kaip neįveikiama rūko siena.

– Ar čia Didžioji Užtvara? – atsitūpiau ir paliečiau vietą, kur baigėsi lentos. Mano ranka nieko neužčiuopė. Jokių nematomų kerėtojų laiptų. Nieko.

– Palaukite, o jei čia koks nors pavojingas jėgos laukas arba nuodingi dūmai? – Linkas išsitraukė sodo žirkles ir atsargiai įsmeigė jas į miglą, paskui visiškai sveikas ištraukė atgal. – O gal ir ne. Vis tiek ganėtinai baisu. Kaip žinoti, ar praėję galėsime grįžti atgal? – Linkas paprastai garsiai ištardavo tai, ką galvodavo kiti.

Stovėjau prie tilto galo akis į akį su tuštuma.

– Aš einu.

Liv atrodė įsižeidusi.

– Vos gali paeiti. Kodėl tu?

Todėl, kad visa tai atsitiko dėl mano kaltės. Todėl, kad Lina buvo mano mergina. Todėl, kad galbūt aš – vedlys, kad ir kas tai būtų.

Nukreipiau akis į šalį ir pamačiau Lusilę, nagais įsikirtusią į Ridlės palaidinę. Lusilei Bol nė kiek nepatiko vanduo.

– Ai! – Ridlė paleido ją ant žemės. – Kvaila katė.

Lusilė žengė kelis atsargius žingsnius, paskui atsigręžė ir pažvelgė į mane. Pakreipė galvą.

Staiga mostelėjusi uodega liuoktelėjo ir dingo.

– Todėl. – Pasirodo, negaliu paaiškinti. Liv papurtė galvą, ir aš nieko nelaukdamas nėriau paskui Lusilę į debesis.

◈ ◈ ◈

Atsidūriau Didžiojoje Užtvaroje, tarp visatų, ir akimirką nesijaučiau nei kerėtojas, nei mirtingasis. Nieko nejutau, tik kerus.

Jutau juos, girdėjau ir užuodžiau. Oras buvo sūdrus nuo garsų, druskos ir vandens. Mane traukė pakrantė tilto gale, ir buvau priblokštas nepakeliamo ilgesio. Norėjau būti ten su Lina. Maža to, tiesiog troškau *ten būti*. Regis, tam nebuvo jokios priežasties, jokio loginio paaiškinimo, tik stiprus ilgesys.

Labiau už viską troškau būti ten.

Nenorėjau rinktis nė vieno pasaulio. Troškau būti abiejuose. Nenorėjau regėti tik vienos dangaus pusės. Norėjau matyti jį visą.

Dvejojau. Paskui žengiau žingsnį ir iš rūko panirau į nežinomybę.

• 6.20 •

Iš šviesos

Į mane plūstelėjo šaltas oras, ir rankų oda pašiurpo.

Kai atsimerkiau, ryškumas ir rūkas buvo dingę. Temačiau miglotą mėnesieną, srūvančią į dantytos olos angą tolumoje. Mėnulio pilnatis buvo skaidri ir švytinti.

Kažin, gal žvelgiu į septynioliktąjį mėnulį?

Užsimerkiau ir mėginau patirti stiprų pakylėjimą, kokį jutau prieš akimirką, būdamas tarp pasaulių.

Jis buvo ten, anapus visų pojūčių. Tas jausmas. Ore pulsavo elektra, tarytum ši pasaulio pusė būtų pilna man nematomos, bet juntamos gyvybės.

– Eime, – man už nugaros išdygo Ridlė tempdama Linką tvirtai užmerktomis akimis. Ridlė paleido jo ranką. – Dabar, Eržilų Eržile, gali atsimerkti.

Už jų gaudydama kvapą išniro Liv.

– Nuostabu.

Ji priėjo prie manęs. Iš kasų nebuvo išsipešęs beveik nė vienas auksinis plaukelis. Žėrinčiomis akimis ji stebėjo bangas, dūžtančias į uolas priešais mus.

– Ar manai, kad mes...

Atsakiau neleisdamas jai užbaigti.

– Persikėlėme į Didžiąją Užtvarą.

Vadinasi, kažkur čia yra Lina. Ir Sarafina.

Ir niekas nežino, kas dar.

Lusilė tupėjo ant akmens atsainiai laižydama letenėlę. Šalia jos išvydau kai ką, įstrigusį tarp dviejų akmenų.

Linos vėrinį.

– Ji čia, – pasilenkiau jo pakelti. Mano ranka nevaldomai virpėjo. Niekada nebuvau matęs jos be vėrinio, nė kartelio. Smėlyje spindėjo sidabrinė saga, kilpoje, kur Lina buvo užrišusi raudoną siūlą, įsipainiojo vielinė žvaigždutė. Tie prisiminimai buvo ne vien jos. Tai buvo mudviejų prisiminimai, viskas, kuo dalijomės nuo pat mūsų susitikimo. Kiekvienos laimingos jos gyvenimo akimirkos liudytojai. Numesti į šalį kaip pamestos suskilusių kriauklių šukės ar į krantą išplautos susiraizgiusios jūržolės.

Jei tai buvo koks nors ženklas, jis nieko gero nežadėjo.

– Ką nors radai, Trumpasis Šiaude?

Nenoriai atgniaužiau delną ir ištiesiau parodyti. Ridlė aiktelėjo. Liv vėrinio neatpažino.

– Kas tai?

Linkas nudelbė akis į žemę.

– Linos vėrinys.

– Gal ji pametė jį, – nekaltai tarė Liv.

– Ne! – pakėlė balsą Ridlė. – Lina niekada jo nenusiimdavo. Nė

karto per visą gyvenimą. Ji negalėjo jo pamesti. Jei būtų nuslydęs, būtų pastebėjusi tą pat akimirką.

Liv gūžtelėjo pečiais.

– Gal pastebėjo. Gal jai buvo nesvarbu.

Ridlė puolė prie Liv, bet Linkas sulaikė pastverdamas ją per juosmenį.

– Nekalbėk taip! Tu nieko nežinai! Trumpasis Šiaude, pasakyk jai.

Bet ir aš pats jau nieko nebežinojau.

Rinkdamiesi kelią palei krantą priartėjome prie akmenuotų gruoblėtų pakrantės olų. Potvynių vanduo sunešė ir nuklojo jų dugną smėliu, dantytos uolėtos sienos viską gaubė šešėliu. Takelis tarp akmenų, regis, mus vedė į vieną olą. Aplink dužo vandenyno bangos, ir man atrodė, kad bet kurią akimirką mus gali nuplauti vanduo.

Čia buvo juntama tikra jėga. Man po kojomis gaudė uola, ji net mėnesienai tarytum teikė gyvybės.

Šokinėjau nuo vieno akmens ant kito ir pagaliau įstengiau įžiūrėti, kas dedasi už akmenuotų, žemės paviršiuje atsivėrusių pakrantės olų. Stengdamiesi neatsilikti kiti ropštėsi paskui mane.

– Ten, – parodžiau į didelį urvą už mus supančių olų. Mėnulis spindėjo tiesiai virš jo, apšviesdamas milžinišką dantytą plyšį skliaute.

Ir dar kai ką.

Mėnesienoje vargiai įžiūrėjau šešėliuose judančius siluetus. Hantingo kraugerių gaują. Jų su niekuo nesupainiosi.

Visi tylėjo. Nebeliko paslapties, kurią reikėtų atskleisti. Ji akimirksniu virto tikrove. Urvas tikriausiai pilnas tamsiųjų kerėtojų, kraugerių nelabųjų, o su jais ir kataklistė.

Teturėjome vienas kitą ir lanko žibintą.

Šis tikrovė smarkiai pribloškė Linką.

– Pripažinkim. Mes – keturi lavonai, – jis dirstelėjo į Lusilę, laižančią letenėles. – Ir viena nugaišusi katė.

Jis buvo teisus. Kiek įžiūrėjome, įėjimas ir išėjimas tebuvo vienas. Jis buvo gerai saugomas, o viduje, ko gero, tykojo dar didesnė grėsmė.

– Itanai, jis teisus. Viduje tikriausiai mano dėdė su savo vyriokais. Man netekus galių, kraugerių gauja mus įveiks. Esame nieko neverti mirtingieji. Mus palaikė tik tas kvailas spindintis akmuo, – Ridlė beviltiškai paspyrė drėgną smėlį.

– Ne nieko neverti, Rid, – atsiduso Linkas. – Tiesiog mirtingi. Priprasi.

– Nušauk mane, jei taip atsitiks.

Liv stebeilijo į jūrą.

– Gal tiek teleidžia mūsų jėgos. Net jei prasigautume pro kraugerių gaują, susiremti su Sarafina būtų... – Liv nebaigė sakyti, bet visi žinojome, ką ji galvoja.

Mirtina užgaida. Beprotybė. Savižudybė.

Įsižiūrėjau į vėją, tamsą, naktį.

Lina, kur tu?

Mačiau į urvą srūvančią mėnesieną. Kažkur ten manęs laukė Lina. Ji neatsiliepė, bet tai netrukdė man jos ieškoti.

Ateinu.

– Gal Liv teisi, ir mums vertėtų pagalvoti apie grįžimą atgal. Pasikviesti pagalbos. – Pastebėjau, kad Linkas sunkiai kvėpuoja. Jis stengėsi tai nuslėpti, bet tebejautė skausmą.

Savo draugams, tiems, kuriems rūpiu, turėjau prisipažinti, ką ketinu daryti.

– Negalime grįžti. Noriu pasakyti, aš negaliu grįžti.

Septynioliktasis mėnulis nelauks, ir Linos laikas senka. Lanko žibintas mane čia atvedė su tikslu. Galvojau apie tai, ką jį perduodama prie mamos kapo man pasakė Mariana.

Šviesoje yra tamsos ir tamsoje yra šviesos.

Šią frazę dažnai kartodavo mama. Išsitraukiau iš kišenės lanko žibintą. Jis nusidažė spindinčia žalia spalva, neįtikėtinai ryškia. Kažkas vyko. Varčiau jį rankose ir viską prisiminiau. Viskas buvo čia, žvelgė į mane nuo akmeninio paviršiaus.

Reivenvudų ir Meikono giminės medžiai, išskleisti ant mamos stalo archyve.

Spoksojau į lanko žibintą, pirmą kartą regėdamas tokius dalykus. O vaizdai vis mainėsi mano galvoje ir ant akmeninio rutulio paviršiaus.

Mariana man perduoda labiausiai mamos brangintą turtą, ji stovi tarp dviejų žmonių kapų, kurie pagaliau rado, kaip būti kartu.

Gal Ridlė teisi. Mes teturime šitą kvailą spindintį akmenį.

Paskui žiedas, sukiojamas ant piršto.

Vieni mirtingieji – ne varžovai tamsiosioms jėgoms.

Šešėliuose mamos atvaizdas.

Ar gali taip būti, kad atsakymą visą laiką nešiojausi kišenėje?

Ir pora juodų akių, kuriose mačiau savo akių atspindžius.

Mes buvome ne vieni. Niekuomet nebuvome vieni. Regėjimuose pamačiau viską, kaip būta nuo pat pradžių. Vaizdai dingo taip pat staiga, kaip buvo atsiradę, virto žodžiais, vos apie juos pagalvodavau.

Lankas turi galios, o galioje yra naktis.

– Lanko žibintas – jis ne tai, kuo jį laikėme, – mano balsas aidu atsimušė nuo mus supančių uolėtų sienų.

Liv nustebo.

– Apie ką kalbi?

– Tai ne kompasas. Visai ne.

Iškėliau jį, kad visi pamatytų. Mums bežiūrint lanko žibintas švietė vis ryškiau ir ryškiau, ir pagaliau jį apsupo tobulas šviesos ratas. Tarytum maža žvaigždė. Šviesoje akmens nebeįžiūrėjau.

– Ką jis daro? – aiktelėjo Liv.

Lanko žibintas, kurį taip nekaltai perėmiau iš Marianos prie mamos kapo, nebuvo galios objektas, nebuvo skirtas man.

Jis buvo skirtas Meikonui.

Kilstelėjau lanko žibintą aukščiau. Mirguliuojančioje seklioje potvynio išplautos olos mėnesienoje aplink mano kojas sužėrėjo tamsus vanduo. Šviesa atsispindėjo net mažiausiose kvarco kruopelytėse, kuriomis buvo nusagstytos akmeninės sienos. Regis, tamsoje rutulys užsidegė. Mačiau apvalaus perlamutrinio paviršiaus švytėjimą, atskleidžiantį sūkuriuojančias slėpiningo vidaus spalvas. Violetinė mainėsi su tamsiai žalia, paskui prasiveržė kunkuliuojantys geltoni atspalviai, jie tamsėjo ir virto oranžiniais ir raudonais. Tą akimirką supratau.

Nebuvau nei saugotojas, nei kerėtojas, nei aiškiaregys.

Buvau nepanašus nei į Marianą, nei į savo mamą. Man nebuvo lemta saugoti išminties, istorijos, nei knygų bei paslapčių, kurių kerėtojų pasaulyje tiek daug. Netyrinėjau, kaip Liv, nežinomų sričių, nematavau, kas neišmatuojama. Nebuvau Ama. Man nebuvo skirta regėti, ko neregi niekas, nei bendrauti su Didžiaisiais. Ir nė kiek nepriminiau Linos. Negalėjau užtemdyti mėnulio nei maišyti dangaus su žeme. Niekuomet nieko neįtikinčiau nušokti nuo tilto, kaip įstengtų Ridlė. Ir nė iš tolo neprilygau Meikonui.

Giliai viduje seniai aiškinausi, koks vaidmuo man skirtas šioje istorijoje, mano istorijoje su Lina. Troškau, kad apskritai joje atsirastų man vietos.

Bet mano istorija pati susirado mane. Dabar, priartėjus prie pabaigos to, kas atrodė kaip gyvenimas tamsoje, ir ištrūkus iš tunelių painiavos, žinojau, kaip pasielgti. Supratau savo vaidmenį.

Mariana buvo teisi. Aš buvau vedlys. Mano darbas – surasti, kas pamesta.

Rasti paklydėlį.

Sukiojau tarp pirštų lanko žibintą ir viską suvokiau. Akmuo pakibo ore.

– Kas čia... – prisvirduliavo arčiau Linkas.

Iš užpakalinės kišenės išsitraukiau sulankstytą pageltusį lapą. Tą, kurį išplėšiau iš mamos dienoraščio ir visą kelią nešiausi be jokios priežasties. Ar bent man taip atrodė.

Kybantis lanko žibintas skleidė oloje sidabrinę šviesą. Žengiau prie jo arčiau ir pakėliau popierėlį, kad galėčiau ištarti užkeikimą, užrašytą mamos dienoraščio lape, net jei jis ir lotyniškas. Atidžiai tariau žodžius.

In Luce Caecae Caligines sunt,
Et in Caliginibus, Lux.
In Arcu imperium est,

Et in imperio, Nox.

– Žinoma, – sukuždėjo Liv, slinkdama arčiau šviesos. – Užkeikimas. *Ob Lucem Libertas*. Laisvė šviesoje, – Liv pažvelgė į mane. – Užbaik.

Apverčiau lapelį. Kitoje pusėje nieko nebuvo.

– Čia viskas.

Liv akys išsiplėtė.

– Negali palikti nebaigęs. Tai neįtikėtinai pavojinga. Lanko žibinto galia, ypač Reivenvudų lanko žibinto, gali mus nužudyti. Ji galėtų nužudyti...

– Tai padaryti turi tu.

– Itanai, negaliu. Žinai, kad negaliu.

– Liv. Lina mirs, tu, aš, Ridlė – visi mirsime. Pasiekėme ribą, iki kurios gali prisiartinti mirtingieji. Vieni daugiau nieko nebepadarysime, – uždėjau ranką jai ant peties.

– Itanai, – ji sukuždėjo mano vardą, tik vardą, bet aš kuo aiškiausiai išgirdau žodžius, kurių ji negalėjo ištarti. Beveik taip pat aiškiai, kaip girdėdavau Linos balsą, kai bendraudavome keltingu. Tarp mudviejų su Liv buvo užsimezgęs tarpusavio ryšys. Tai buvo ne burtai. Tai buvo labai žmogiška ir labai tikra. Gal Liv ir nepatiko, kas vyko tarp mudviejų, bet ji suprato. Ji suprato mane, ir širdyje tikėjau, kad visuomet supras. Gailėjausi, kad nesusiklostė kitaip, troškau, kad galiausiai Liv gautų viską, ko nori. Dalykų, nesusijusių su dingusiomis žvaigždėmis ar kerėtojų dangumi. Bet mano kelio gale buvo ne ji. Liv tebuvo mano kelio dalis.

Ji žvelgė pro mane į lanko žibintą, tebešvytintį priešais mus. Jos siluetą rėmino tokia ryški šviesa, kad atrodė, jog ji stovi prieš saulę. Liv ištiesė ranką į lanko žibintą, ir aš prisiminiau sapną, tą sapną, kuriame rankas į mane iš tamsos tiesė Lina.

Abi merginos skyrėsi kaip saulė ir mėnuo. Be vienos nebūčiau radęs kelio pas kitą.

Šviesoje yra tamsos ir tamsoje yra šviesos.

Liv palietė lanko žibintą pirštu ir prabilo:

In Illo qui Vinctus est,

Libertas Patefacietur.

Spirate denuo, Caligines.

E Luce exit.

Žiūrėdama į šviesos kamuolį ji verkė, ašaros ritosi jos veidu. Nenoromis tarė kiekvieną žodį, lyg jie būtų rėžte rėžiami į ją, bet nenutilo.

Tame, kuris įkalintas,

Atrasi laisvę.

Vėl gyvuok, tamsa,

Išnirk iš šviesos.

Liv balsas užsikirto. Ji užsimerkė ir lėtai į naktį, tvyrančią tarp mudviejų, ištarė paskutinius žodžius.

– Išnirk. Išnirk...

Žodžiai nutrūko. Ji ištiesė man ranką ir aš ją paėmiau. Linkas prišlubčiojo prie mūsų, Ridlė įsikibo į jo ranką iš kitos pusės. Liv virpėjo visu kūnu. Su kiekvienu žodžiu ji vis labiau tolo nuo savo šventos pareigos ir svajonės. Ji pasirinko palaikyti vieną pusę. Prisiėmė vaidmenį istorijoje, kurią privalėjo tik saugoti. Kai viskas baigsis, jei liksime gyvi, Liv nebebus stažuotoja saugotoja. Ji pasiaukojo, padovanojo vienintelį dalyką, teikusį prasmę jos gyvenimui.

Nepajėgiau įsivaizduoti, koks tai jausmas.

Keturi balsai susiliejo į vieną. Kelio atgal nebebuvo.

– *E Luce exit!* Išnirk iš šviesos!

Pakilo toks naikinantis vėjo šuoras, kad pėdomis atsitrenkiau į sieną užpakalyje. Visi keturi buvome parblokšti ant žemės. Burnoje jutau drėgną smėlį ir vandens sūrumą, bet dabar supratau. Mama mėgino man pasakyti, bet tada neišgirdau.

Uolų, samanų, jūros ir smėlio apsuptoje oloje atsirado būtybė, sudaryta tik iš šešėlio ir šviesos miglos. Iš pradžių už jos mačiau akmenis, lyg ji būtų vaiduoklis. Pro ją ritosi bangos, ji nesiekė žemės.

Paskui šviesa ištįso į kontūrą, kontūras į pavidalą, pavidalas virto žmogumi. Rankos tapo rankomis, kūnas kūnu, veidas veidu.

Meikono veidu.

Išgirdau mamos žodžius. *Dabar jis su tavimi*.

Meikonas atsimerkė ir pažvelgė į mane. *Tik tu gali jį išgelbėti*.

Jis vilkėjo apdegusius drabužius, tuos pačius, kaip tą naktį, kai mirė. Tik kažkas buvo kitaip.

Jo akys buvo žalios.

Kerėtojiškai žalios.

– Malonu tave matyti, Itanai Veitai.

• 6.20 •

Kūnas ir kraujas

– Meikonai!

Neįstengiau nieko daugiau, tik pulti jam ant kaklo. O jis ramiai pažvelgė į mane ir nuo smokingo nusibraukė apanglėjusius nuodėgulius. Jo akys trikdė. Buvau pripratęs prie stiklinių juodų nelabojo Meikono Reivenvudo akių, kuriose įžvelgdavau tik savo paties atvaizdą. Dabar jis stovėjo prieš mane žaliomis it šviesiojo kerėtojo akimis. Ridlė įsispoksojo, bet neišleido nė garso. Nedažnai matydavai Ridlę, netekusią žado.

– Be galo dėkingas, be galo tau esu dėkingas, pone Veitai, – Meikonas pasukiojo kaklą, ištiesė rankas, lyg nubudęs po ilgo miego.

Pasilenkiau ir pakėliau lanko žibintą, gulintį ant purvino smėlio.

– Aš taip ir maniau. Jūs visą laiką buvote lanko žibinte. – Kiek kartų laikiau jį rankoje ir klioviausi jo vedamas. Kokią pažįstamą šilumą skleidė akmuo.

Linkui taip pat buvo sunku patikėti, kad Meikonas gyvas. Nieko negalvodamas jis ištiesė ranką, norėdamas jį paliesti. Meikono ranka pakilo į viršų ir pastvėrė Linko ranką. Linkas krūptelėjo.

– Atleisk, pone Linkolnai. Bijau, kad mano refleksai šiek tiek... nevaldomi. Pastaruoju metu nedaug turėjau progų mankštintis.

Linkas pasitrynė ranką.

– Pone Reivenvudai, jums nereikėjo to daryti. Aš tik norėjau, žinote, maniau, jūs...

– Kas? Skaidruolis? Gal šėtonas?

Linkas suvirpėjo.

– Tai jūs, pone, man pasakykite.

Meikonas ištiesė ranką.

– Tuomet drąsiau. Mielai prašom.

Linkas nedrąsiai kyštelėjo ranką, lyg priimdamas gimtadienio iššūkį palaikyti ją virš žvakės. Jo pirštai per milimetrą priartėjo prie apdriskusio Meikono švarko ir sustingo.

Meikonas atsiduso, pavartė akis ir paplekšnojo Linko ranka sau per krūtinę.

– Matai? Iš kūno ir kraujo. Dabar, pone Linkolnai, turime kai ką bendra.

– Dėde Meikonai? – Ridlė pritykino prie jo, pagaliau pasiryžusi pažvelgti jam į akis. – Ar tai iš tiesų jūs?

Jis įdėmiai žvelgė jai į mėlynas akis.

– Tu netekai savo galių.

Ji linktelėjo, jos akys priplūdo ašarų.

– Kaip ir jūs.

– Taip, kai kurių netekau, bet manau, įgijau kitų, – jis siekė jos rankos, bet ji ją atitraukė. – Sunku pasakyti. Tebesitęsia pereinamasis laikotarpis, – nusišypsojo jis. – Lyg būčiau paauglys. Antrąkart.

– Bet jūsų akys žalios.

Lankstydamas rankas Meikonas papurtė galvą.

– Tiesa. Mano, kaip nelabojo, gyvenimas baigėsi, bet pereinamasis laikotarpis – dar ne. Nors mano akys kaip šviesiojo kerėtojo, tebejuntu savyje tamsą. Dar nevisiškai jos atsikračiau.

– Man jokio pereinamojo laikotarpio nėra. Aš – niekas, mirtingoji, – šiuos žodžius ji ištarė lyg prakeiksmą, liūdesys jos balse buvo tikras. – Daiktų tvarkoje man nebeliko vietos.

– Tu gyva.

– Aš nesijaučiu savimi. Esu bejėgė.

Meikonas svarstė jos žodžius, lyg mėgindamas, kaip ir ji, nusakyti

dabartinę jos būklę.

– Gali būti, kad tu taip pat išgyveni pereinamąjį laikotarpį, nebent mano sesė būtų iškrėtusi kokį įspūdingesnį triuką.

Ridlės akys nušvito.

– Vadinasi, mano galios gali grįžti?

Meikonas tyrinėjo jos mėlynas akis.

– Manau, Sarafina tam per žiauri. Tik norėjau pasakyti, kad tu galbūt dar nesi visiškai mirtinga. Tamsa mus apleidžia ne taip lengvai, kaip tikimės, – Meikonas negrabiai prisitraukė ją prie krūtinės, ir ji it dvylikametė įsikniaubė veidu jam į švarką. – Pabuvus tamsa, nelengva būti šviesa. Būtų beveik per daug to iš ko nors reikalauti.

Mėginau suturėti klausimų virtinę galvoje ir pasitenkinau pirmuoju.

– Kaip?

Meikonas nusisuko nuo Ridlės, žvelgdamos į mane žalios jo akys degė nauja šviesa.

– Pone Veitai, ar galėtum suformuluoti tiksliau? Kaip atsitiko, kad nesiilsiu suiręs į dvidešimt septynis tūkstančius atskirų pelenų smiltelių urnoje Reivenvudų šeimos rūsyje? Kaip suzmekęs nepūvu oriai po citrinmedžiu „Jo amžinojo atilsio sode“? Kaip įkalinau save mažame permatomame rutulyje, gulinčiame tavo purvinoje kišenėje?

– Du, – atsakiau negalvodamas.

– Atsiprašau, ką pasakei?

– Prie jūsų kapo auga du citrinmedžiai.

– Kaip dosnu. Būtų pakakę vieno, – Meikonas nusišypsojo pavargusia šypsena, ir tai buvo gan nepaprasta žinant, kad keturis mėnesius jis praleido antgamtiniame kiaušinio dydžio kalėjime. – O gal stebiesi, kaip gali būti, kad aš miriau, o tu gyvas? Nes, turiu tau pasakyti, jei jau kalbame apie *kaip*, šią istoriją Medvilnės Vingio gatvės kaimynai aptarinės iki savo gyvenimo galo.

– Išskyrus tą faktą, pone, kad taip neįvyko. Noriu pasakyti, jūs nemirėte.

– Tu teisus, pone Veitai. Esu ir visuomet buvau netgi labai gyvas. Taip sakant.

Nedrąsiai į priekį žengtelėjo Liv. Nors ji dabar tikriausiai niekuomet nebetaps saugotoja, mažutė saugotoja tebeglūdėjo joje ir ieškojo atsakymų.

– Pone Reivenvudai, ar galiu jūsų paklausti?

Meikonas truputį pakreipė galvą.

– Brangioji, ir kas gi tu galėtum būti? Regis, lanko žibinte girdėjau mane kviečiantį tavo balsą.

Liv paraudo.

– Taip, pone. Vadinuosi Olivija Diurand, stažavausi pas profesorę Aškroft. Iki... – ji nutilo.

– Iki neištarei *Ob Lucem Libertas*?

Liv linktelėjo susigėdusi. Meikono veidu šmėkštelėjo skausmas, paskui jis jai nusišypsojo.

– Tuomet, panele Olivija Diurand, nemažai atsisakei, kad mane išgelbėtum. Esu tau skolingas ir, kadangi skolas visuomet grąžinu, man bus garbė atsakyti į tavo klausimą. Mažų mažiausiai. – Net visus tuos mėnesius praleidęs kalėjime Meikonas tebebuvo džentelmenas.

– Turbūt žinau, kaip ištrūkote iš lanko žibinto, bet kaip jūs ten patekote? Nelabajam neįmanoma pačiam įsikalinti, ypač kai, pasak visų, buvote miręs. – Liv kalbėjo tiesą. Vienas jis nebūtų galėjęs to padaryti. Kas nors turėjo jam padėti, ir tą akimirką, kai rutulys jį išleido, žinojau, kas tai padarė.

Tebuvo vienas žmogus, kurį net mirusį abu mylėjome taip pat kaip Liną.

Mano mama – mylėjusi knygas ir senovinius daiktus, nepaisiusi viešosios nuomonės, mėgusi istoriją ir sudėtingus dalykus. Taip labai mylėjusi Meikoną, kad palikusi jį jam paprašius, nors jai plyšo širdis. Nors dalis jos niekuomet jo taip ir nepaliko.

– Tai buvo ji, tiesa?

Meikonas linktelėjo.

– Tavo mama vienintelė žinojo apie lanko žibintą. Aš jį perdaviau jai. Kiekvienas nelabasis būtų ją užmušęs, kad tik galėtų jį sunaikinti. Tai buvo mudviejų paslaptis, viena iš paskutinių.

– Ar matėte ją? – nukreipiau žvilgsnį į jūrą ir tankiai sumirksėjau.

Meikono veidas persimainė. Mačiau jame skausmą.

– Taip.

– Ar ji atrodė... – Kokia? Laiminga? Mirusi? Tokia pati?

– Tavo mama graži kaip visuomet. Graži kaip tądien, kai mus paliko.

– Ir aš ją mačiau, – prisiminiau Bonaventūro kapines ir gerklėje pajutau pažįstamą gniužulą.

– Bet kaip įmanoma buvo tai padaryti? – Liv nebandė juo abejoti, bet ji nesuprato. Niekas iš mūsų nesuprato.

Meikono veidą užliejo sielvartas. Kalbėti apie mano mamą jam buvo nė kiek ne lengviau nei man.

– Manau, neįmanomų dalykų sutiksite dažniau nei įmanomų, ypač kerėtojų pasaulyje. Bet, jei norėtumėte paskutinį kartelį su manimi šen bei ten nukeliauti, parodyčiau, – jis ištiesė ranką man, kitą pasiūlė Liv. Ridlė žengė į priekį ir paėmė mano delną. Dvejodamas prišlubčiojo Linkas, ir ratas užsidarė.

Meikonas pažvelgė į mane, ir, man nespėjus perprasti jo veido, ore pasklido dūmai...

Meikonas bandė laikytis, bet jam temo sąmonė. Matė virš savęs juodą dangų, nutviekstą oranžinių liepsnų. Nematė kraują siurbiančio Hantingo,

bet juto į petį suleistus brolio dantis. Pasisotinęs Hantingas paleido Meikono kūną, ir šis susmuko ant žemės.

Kai Meikonas vėl atsimerkė, prie jo klūpėjo Linos senelė Emalina. Juto kūnu srūvantį gydančios jos galios karštį. Netoliese buvo ir Itanas. Meikonas mėgino jį prakalbinti, bet nežinojo, ar kas nors jį girdi. Suraskite Liną, štai ką jis norėjo pasakyti. Itanas tikriausiai jį išgirdo, nes leidosi bėgti dūmų ir ugnies link.

Vaikinas toks panašus į Amariją, užsispyręs ir bebaimis. Labai panašus ir į mamą: ištikimas, sąžiningas, ir kada nors jam suduš širdis, nes pamilo kerėtoją. Sąmonei gęstant Meikonas tebegalvojo apie Džeinę.

Kai Meikonas vėl atsimerkė, gaisras buvo išblėsęs. Dūmai, ūžiančios liepsnos ir sprogimai – viskas buvo dingę. Juto plūduriuojąs tamsoje. Į keliavimą tai nebuvo panašu. Ši tuštuma turėjo svorį. Smelkėsi per jį ir vėrė. Vis dėlto ištiesęs ranką matė, kad ranka miglota, tik iš dalies materiali.

Jis buvo miręs.

Lina tikriausiai pasirinko. Pasirinko tapti šviesiąja. Net supamas tamsos, žinodamas nelabojo lemtį anapusiniame pasaulyje, jis pajuto palengvėjimą. Baigta.

– Dar ne. Ne tau.

Meikonas grįžtelėjo iškart pažinęs balsą. Laila Džeinė. Tviskanti ir graži ji švytėjo pragarmėje.

– Džeine. Tiek daug turiu tau papasakoti.

Džeinė papurtė galvą, rudi plaukai plaikstėsi ant pečių.

– Nėra laiko.

Džeinė ištiesė ranką, jos pirštai mirgėjo.

– Paimk mano ranką.

Vos Meikonas ją palietė, tamsa ėmė virsti spalvomis ir šviesa. Jis matė vaizdus, pažįstamus kontūrus ir pavidalus, plaukiojančius aplink, bet neįstengė tarp jų įsitvirtinti. Paskui suvokė, kur jie. Archyvas, mėgstama Džeinės vieta.

– Džeine, kas vyksta? – jis matė, kaip ji ištiesė ranką, bet viskas buvo miglota ir neryšku. Paskui išgirdo žodžius, kurių pats ją išmokė.

– Tarp šių sienų be laiko ir erdvės susaistau tavo kūną – te nuo žemės jis išblės.

Ji kažką laikė rankoje. Lanko žibintą.

– Džeine, nedaryk to! Noriu būti čia, su tavimi.

Jau pradėjusi blankti ji plūduriavo priešais.

– Daviau žodį: jei ateis toks laikas, pasinaudosiu lanko žibintu. Laikausi savo pažado. Tu negali mirti. Esi jiems reikalingas. – Dabar jos jau nebebuvo, tik balsas, nieko daugiau. – Tu reikalingas mano sūnui.

Meikonas bandė išsakyti jai viską, ko nepavyko gyvenime, bet buvo per vėlu. Jau juto lanko žibinto tempimą, iš jo išsiveržti buvo neįmanoma. Greitai sukdamasis į bedugnę jis išgirdo užantspauduojamą savo likimą.

Comprehende, Liga, Cruci Fige.

Sugauk, uždaryk ir nukryžiuok.

◈ ◈ ◈

Meikonas paleido mano ranką ir regėjimas išnyko. Saugojau jį atmintyje nepajėgdamas jos paleisti. Pasinaudojusi Meikono duotu ginklu prieš jį patį, mama jį išgelbėjo. Dėl manęs ji atsisakė galimybės juodviem pagaliau būti kartu. Ar ji žinojo, kad jis – vienintelis mūsų šansas?

Kai atsimerkiau, Liv verkė, o Ridlė bandė apsimesti, kad ne.

– Prašyčiau. Gana tų dramų, – jos skruostu nuriedėjo ašara.

Šniurkščiodama Liv šluostėsi akis.

– Nė nenutuokiau, kad Skaidruolis geba ką nors panašaus.

– Nustebtum pamačiusi, ką gebame, kai to pareikalauja aplinkybės, – Meikonas pliaukštelėjo ranka man per petį. – Argi ne taip, pone Veitai?

Žinojau, kad jis bando man padėkoti. Bet apžvelgęs mūsų suirusį ratą nesijaučiau vertas padėkos. Ridlė neteko galių, Linkas raukosi iš skausmo, o Liv sugriovė savo ateitį.

– Aš nieko nepadariau.

Meikonas ranka suspaudė man petį ir atgręžė į save.

– Tu prisivertei įžvelgti, ko dauguma būtų nepastebėję. Atgabenai mane čia, sugrąžinai mane. Prisiėmei vedlio lemtį ir suradai kelią čionai. Tai nebuvo lengva, – jis apsidairė po olą žvelgdamas į Ridlę, Linką ir Liv. – Niekam nebūtų lengva.

Taip pat ir Linai.

Vos įstengiau apversti liežuvį, bet nebuvau tikras, ar jis žino.

– Lina mano, kad jus pražudė.

Valandėlę Meikonas tylėjo, bet kai prabilo, jo balsas buvo lygus ir ramus.

– Kodėl turėtų taip manyti?

– Tą naktį Sarafina nudūrė mane, bet mirėte jūs. Man papasakojo Ama. Bet Lina negali sau atleisti, ir tai... ją pakeitė, – kalbėjau nerišliai, bet Meikonui tiek visko reikėjo žinoti. – Manau, gal širdyje, pati to nesuvokdama, ji pasirinko.

– Ne, – paprieštaravo Meikonas.

– Pone Reivenvudai, buvo pasitelkta „Mėnulių knyga“, – neįstengė susilaikyti Liv. – Lina žūtbūtinai norėjo išgelbėti Itaną ir pasinaudojo knyga. Buvo sudarytas sandėris – už jo gyvenimą jūsų gyvybė. Lina jokiais būdais nežinojo, kas nutiks. Knygos negalima dorai valdyti, dėl tos priežasties ji neturėtų būti saugoma kerėtojų rankose, – labiau nei įprastai Liv priminė kerėtojų bibliotekininkę.

Meikonas šiek tiek pakreipė galvą.

– Suprantu. Olivija?

– Klausau, pone.

– Kad ir kaip tave gerbčiau, saugotojai laiko neturime. Ši diena pareikalaus tam tikrų veiksmų, kurių geriau neišsaugoti. Bent niekam nepasakoti. Supratai?

Liv linktelėjo. Jos veidas bylojo, kad ji supranta daugiau, nei jis nutuokia.

– Ji jau nebe saugotoja.

Liv išgelbėjo jam gyvybę ir tuo sugriovė savo gyvenimą. Ji nusipelnė bent Meikono pagarbos.

– Po viso šito panašu, kad nebe, – atsiduso ji.

Klausiausi dūžtančių bangų ir troškau, kad jos nuneštų į jūrą mano mintis.

– Viskas pasikeitė.

Meikonas dar kartą blykstelėjo akimis į Liv, paskui atsigręžė į mane.

– Niekas nepasikeitė. Kas svarbu, nepasikeitė. Galėjo pasikeisti, bet dar nepasikeitė.

Linkas atsikrenkštė.

– Bet ką galime padaryti? Noriu pasakyti, pažiūrėkite į mus, – kalbėjo Linkas. – Ten jie turi visą armiją nelabųjų ir dar nežinia ko.

Meikonas mus įvertino.

– Ką turime? Bejėgę sireną, persimetėlę saugotoją, paklydusį vedlį ir... tave, pone Linkolnai. Margą, bet išradingą komandą, tikrai. – Kniauktelėjo Lusilė. – Taip, ir dar tave, panele Bol.

Suvokiau, kokie mes klipatos – apdaužyti, purvini ir išsekę.

– Ir vis dėlto lig šiol jums kažkaip pavykdavo. Ištraukėte mane iš lanko žibinto, o tai nemenkas žygdarbis.

– Norite pasakyti, kad galime juos įveikti? – su tokia pat veido išraiška kažkada Linkas stebėjo Erlą Petį, pradėjusį peštynes su visa Samervilio vidurinės futbolo komanda.

– Sakau, kad neturime laiko stovėti čia ir plepėti, kad ir kaip man patiktų puiki jūsų draugija. Turiu pasirūpinti bent keliais dalykais, pirmučiausia savo dukterėčia, – Meikonas atsigręžė į mane. – Rodyk mums kelią, vedly.

Meikonas žengė prie išėjimo iš olos, ir jam pakirto kojas. Ten, kur šleptelėjo, pakilo dulkių debesis. Žvelgiau į jį, sėdintį purve su apdegusiu smokingu. Kad ir kas jam nutiko lanko žibinte, jis dar neatgavo jėgų. Mano iškviestas pastiprinimas – ne visai jūrų pėstininkų komanda. Mums reikėjo plano B.

• 6.20 •

Vieno kovotojo armija

Meikonas nepasidavė. Jis buvo per silpnas kur nors eiti, bet žinojo, kad laiko neturime, ir buvo pasiryžęs viskam. Nesiginčijau, vis dėlto net ir nusilpęs Meikonas Reivenvudas sumanesnis nei keturi

bejėgiai mirtingieji. Vyliausi, kad taip ir yra.

Žinojau, kur turime traukti. Tolumoje mėnesiena tebesruvo pro pakrantės urvo skliautą. Kol mudu su Liv padėjome Meikonui skausmingais žingsneliais nusigauti iki mėnesienos nutvieksto urvo, mudviejų klausimai vienas kitam išseko.

– Kodėl Sarafina nutarė dabar iškviesti septynioliktąjį mėnulį?

– Kuo greičiau Lina bus pašaukta, tuo greičiau tamsieji kerėtojai užsitikrins savo likimą. Lina kiekvieną dieną stiprėja. Jie žino, kad kuo ilgiau lauks, tuo labiau tikėtina, kad ji apsispręs pati. Jei jie žino mano *mirties* aplinkybes, įsivaizduoju, kad nori pasinaudoti Linos pažeidžiamumu.

Prisiminiau Hantingą pasakojant, kad Lina nužudžiusi Meikoną.

– Jie žino.

– Nepaprastai svarbu, kad viską man papasakotumėte.

Ridlė priderino žingsnį prie Meikono.

– Nuo pat Linos gimtadienio Sarafina kaupia iš tamsiosios ugnies galią, kad taptų pakankamai galinga iškviesti septynioliktąjį mėnulį.

– Turi galvoje tą beprotišką laužą, kurį buvo uždegusi miške? – Linkas pasakė taip, tarsi, buvau tikras, įsivaizduotų naktį prie ežero uždegtą šiukšlių kibirą.

Ridlė papurtė galvą.

– Tai nebuvo tamsioji ugnis. Tai buvo apraiška, kaip ir Sarafina. Ji ją sukūrė.

Liv linktelėjo.

– Ridlė teisi. Tamsioji ugnis yra visos kerų galios šaltinis. Jei kerėtojai nukreipia savo bendrą energiją atgal į šaltinį, jis tampa atitinkamai galingesnis. Tam tikra antgamtinė atominė bomba.

– Nori pasakyti, ji sprogs? – dabar Linkas nebeatrodė toks pasiryžęs medžioti Sarafiną.

Ridlė pavartė akis.

– Genijau, nesprogs. Bet tamsioji ugnis gali pridaryti rimtos žalos.

Pažvelgiau į mėnulio pilnatį ir mėnesienos pluoštą – tiesų taką į urvą. Ne mėnulis kurstė ugnį. Į mėnulį buvo nukreipta tamsiosios ugnies galia. Štai kaip Sarafina prieš laiką iškvietė mėnulį.

Meikonas atidžiai stebėjo Ridlę.

– Kodėl Lina sutiko čia ateiti?

– Aš ją įtikinau, aš ir tas vaikinas Džonas.

– Kas yra Džonas ir ką jis čia veikia?

Ridlė kramtė savo violetinius nagus.

– Jis nelabasis. Noriu pasakyti, šiaip ar taip, mišrūnas. Pusiau nelabasis, pusiau kerėtojas, ir jis tikrai galingas. Apsėstas minties apie Didžiąją Užtvarą ir kaip viskas bus tobula, kai ten nusigausime.

– Ar tas vaikinas žino, kad čia bus Sarafina?

– Ne. Jis tikrai patiklus. Mano, kad Didžioji Užtvara kaip kokia

kerėtojų utopija išspręs visas jo problemas, – ji vėl pavartė akis.

Meikono akyse mačiau pyktį. Žalia spalva išdavė jausmus, ko niekada nebūdavo matyti juoduose vyzdžiuose.

– Kaip tau ir vaikinui, kuris net nėra grynakraujis nelabasis, pavyko įkalbėti Liną tokiam absurdui?

Ridlė nusuko žvilgsnį į šalį.

– Nebuvo sunku. Lina pakliuvo į aklavietę. Manau, ji galvojo, kad jai nebėra kur eiti.

Sunku buvo žiūrėti į mėlynakę Ridlę nespėliojant, ką ji mano apie tą tamsiąją kerėtoją, kokia buvo vos prieš kelias dienas.

– Net jei Lina jautėsi kalta dėl mano mirties, kodėl manė, kad jos vieta su jumis, tamsiąja kerėtoja ir demonu? – Meikonas kalbėjo be pagiežos, bet mačiau, kad jo žodžiai dilgina Ridlę.

– Lina neapkenčia savęs ir mano, kad virsta tamsiąja, – dirstelėjo į mane Ridlė. – Ji norėjo nukakti į tokią vietą, kur nieko neskaudintų. Džonas pažadėjo jos neapleisti, net kai nieko nebeliks šalia.

– Aš būčiau buvęs šalia, – mano balsas aidu atsimušė į mus supančias akmenines sienas.

Ridlė įbedė į mane akis.

– Net jei ji virstų tamsiąja?

Viskas buvo suprantama. Liną kamavo kaltė ir kančia, o Džonas buvo paruošęs visus atsakymus. Aš taip nepajėgčiau.

Pagalvojau, kaip ilgai juodu su Lina buvo kartu vieni, kiek daug naktų praleido daugybėje tamsių tunelių. Džonas nebuvo mirtingasis. Jos prisilietimas nežudė jo savo jėga. Džonas ir Lina galėjo daryti viską, ką norėjo – visa tai, ko mudu su Lina niekuomet negalėsime. Man prieš akis stojo vaizdas – juodu abu susirangę tamsoje. Kaip Savanoje mudu su Liv.

– Yra dar šis tas, – privalėjau jam papasakoti. – Sarafina tai padarė ne viena. Jai padėjo Abraomas.

Kažkas šmėstelėjo Meikono veidu, bet aš nesupratau.

– Abraomas. Nė kiek nesistebiu.

– Ir regėjimai pasikeitė. Kai juos regėdavau, atrodė, kad Abraomas mane mato.

Meikonas slystelėjo ir vos neparvertė manęs.

– Tu įsitikinęs?

Linktelėjau.

– Jis ištarė mano vardą.

Meikonas žvelgė į mane lygiai taip pat, kaip tą vakarą, kai ėjome į žiemos pokylį, pirmuosius Linos šokius. Lyg gailėtųsi manęs dėl to, ką man teks padaryti dėl kliuvusios atsakomybės. Jis taip ir nesuprato, kad man vis tiek.

Meikonas nesiliovė kalbėjęs, o aš mėginau susikaupti.

– Nė neįsivaizdavau, kad reikalai taip sparčiai pasistūmės į priekį.

Itanai, privalai būti nepaprastai atsargus. Jei Abraomas užmezgė su tavimi ryšį, tuomet jis tave mato taip pat aiškiai, kaip ir tu jį.

– Norite pasakyti, ne tik regėjimuose? – mintis, kad Abraomas stebi kiekvieną mano žingsnį, nė kiek neguodė.

– Kol kas atsakymo neturiu. Bet iki to laiko, kai sužinosiu, būk atsargus.

– Taip ir padarysiu. Kai tik įveiksime nelabųjų armiją, kad išgelbėtume Liną, – kuo daugiau apie tai kalbėjome, tuo labiau neįgyvendinama tai atrodė.

Meikonas staiga pasisuko į Ridlę.

– Ar tas vaikinas, Džonas, veikia išvien su Abraomu?

– Nežinau. Bet Abraomas įtikino Sarafiną, kad ji galinti iškviesti septynioliktąjį mėnulį. – Ridlė atrodė labai nelaiminga, išsekusi ir purvina.

– Ridle, man reikia, kad papasakotum viską, ką žinai.

– Dėde Meikonai, nebuvau taip aukštai pakilusi mitybos grandinėje. Net nesu jo sutikusi. Ką žinau, viską girdėjau iš Sarafinos.

Buvo sunku patikėti, kad Ridlė – ta pati mergina, vos neįtikinusi mano tėvo nušokti nuo balkono. Tokia atrodė liūdna ir palūžusi.

– Pone? – nedrąsiai kreipėsi Liv. – Nuo tada, kai sutikome Džoną Bridą, man kai kas neduoda ramybės. *Lunae Libri* turime tūkstančius kerėtojų ir nelabųjų giminių medžių, šimtus metų istorijos. Kaip čia yra, kad jis išdygsta iš niekur ir apie jį nėra jokių įrašų? Kalbu apie Džoną Bridą.

– Aš dabar galvojau lygiai tą patį, – Meikonas vėl leidosi eiti sunkiai palinkęs į vieną pusę. – Bet jis nėra nelabasis.

– Kalbant tiesiai šviesiai, ne, – atsiliepė Liv.

– Bet stiprus kaip nelabasis, – paspyriau akmenis po kojomis.

– Kad ir kas jis būtų. Galėčiau jį įveikti, – gūžtelėjo pečiais Linkas.

Ridlė prisigretino prie mūsų.

– Dėde Meikonai, jis nesimaitina. Būčiau pastebėjusi.

– Įdomu.

Liv linktelėjo galvą.

– Labai.

– Olivija, jei tu nieko prieš... – jis ištiesė jai ranką. – Ar anoje Atlanto pusėje buvo pasitaikę mišrūnų atvejų?

Liv pakišo savo petį po Meikono ranka, užimdama mano vietą.

– Mišrūnų? Norėčiau tikėti, kad ne...

Liv toliau žengė su Meikonu per akmenis, aš atsilikau. Išsitraukiau iš kišenės Linos vėrinį. Sukiojau delne amuletus, bet jie buvo susiraizgę ir be jos atrodė beprasmiai. Vėrinys atrodė sunkesnis, nei įsivaizdavau, o gal taip mane slėgė sąžinė.

◈ ◈ ◈

Stovėjome ant skardžio priešais įėjimą į urvą ir tyrinėjome

veiksmo vietą. Juodoje vulkaninėje uolienoje jūra buvo išplovusi didžiulę olą. Mėnulis kabėjo taip žemai, kad atrodė, tuoj nukris nuo dangaus. Įėjimą į urvą sergėjo gauja nelabųjų, prieš juos į juodus akmenis dužo bangos, vanduo ritosi per jų batus.

Urvas traukė ne tik mėnesieną. Daugybė šėtonų, sūkuriuojančių juodų šešėlių, kilo iš jūros ir leidosi iš dangaus. Plūsdami į urvą pro įėjimą ir kildami laukan pro angą skliaute jie sukosi ratu it koks antgamtinis vandenratis. Stebėjau vieną šėtoną, pakylantį iš vandens – sūkuriuojantį šešėlį, tobulai atsispindintį žemai jūroje.

Meikonas parodė į vaiduokliškus jų pavidalus.

– Sarafina jais kursto tamsiąją ugnį.

Armija. Kokie mūsų šansai? Atrodė blogiau, nei aš maniau, o galimybė išgelbėti Liną – dar beviltiškesnė. Bent Meikonas su mumis.

– Ką darysime?

– Pamėginsiu padėti jums įsigauti vidun, bet atsidūręs ten turėsi surasti Liną. Juk, šiaip ar taip, esi vedlys.

Padės mums patekti vidun? Jis juokauja?

– Pasakėte taip, lyg neketintumėte su mumis eiti.

Meikonas nučiuožė akmeniu, kyšančiu virš skardžio, ir atsisėdo ant jo.

– Tavo prielaida teisinga.

Neįstengiau nuslėpti pykčio.

– Juokaujate? Pats taip sakėte. Manote, be jūsų išgelbėsime Liną? Sirena, netekusi galių, mirtingasis, niekada jų neturėjęs, bibliotekininkė ir aš? Prieš gaują kraugerių nelabųjų ir tokią gausybę šėtonų, kad jų pakaktų karinėms oro pajėgoms įveikti? Rimtai? Pasakykite, kad turite kokį nors planą.

Meikonas dirstelėjo į mėnulį.

– Ketinu jums padėti, bet iš čia. Patikėk manimi, pone Veitai. Taip turi būti.

Stovėjau ir spoksojau į jį. Jis kalbėjo rimtai. Vidun jis mus siunčia vienus.

– Jei šie žodžiai turėjo nuraminti, tai tikslo jie nepasiekė.

– Ten, apačioje, laukia tik vienas mūšis, ir jis skirtas ne man ir ne tavo draugams. Sūnau, jis skirtas tau. Tu esi vedlys, mirtingasis su didžiu tikslu. Kiek tave pažįstu, tu visą laiką kovoji – su pagyrūnėmis ARD poniomis, Drausmės komitetu, šešioliktuoju mėnuliu, net savo draugais. Nė kiek neabejoju, kad rasi kelią.

Kovojau visus metus, bet dėl to nesijaučiau nė kiek geriau. Gal ponia Linkoln ir atrodo galinti išsiurbti iš tavęs gyvybę, bet iš tiesų tai ne jos galioms. Laukiantieji apačioje – kita kalba.

Meikonas išsitraukė kažką iš kišenės ir įspraudė man į delną.

– Štai. Tai viskas, ką turiu, nes pastarąjį kartą teko išvykti gan netikėtai ir neturėjau laiko susiruošti.

Spoksojau į mažą auksinį stačiakampį. Tai buvo miniatiūrinė knygelė, užsegta sagtele. Paspaudžiau ją ir ji atšoko. Viduje buvo mamos portretas. Regėjimuose matyta mergina. Meikono Laila Džeinė.

Jis nusisuko.

– Visą laiką gulėjo mano kišenėje. Gali įsivaizduoti. – Amuletas atrodė aptrintas ir subraižytas, nė kiek neabejojau, kad tik šiandien ištraukė jį iš kišenės, ir nežinia, kokią daugybę metų jį nešiojosi kiekvieną dieną. – Itanai, esu tikras, kad šis daiktas suteiks tau galios. Man suteikė. Nepamirškime: mūsų Laila Džeinė buvo stipri moteris. Net gulėdama kape ji išgelbėjo man gyvybę.

Atpažinau mamos žvilgsnį nuotraukoje. Manydavau, kad jį tausoja man. Tokiu žvilgsniu ji pažvelgė į mane, kai pirmą kartą, jai dar nežinant, kad moku skaityti, per automobilio langą garsiai perskaičiau kelio ženklus. Tokiu žvilgsniu ji žiūrėjo į mane, kai vienas sukirtau Amos pasukų pyragą ir gulėjau jos lovoje raižomas pilvo skausmų, baisių kaip pati Ama. Tokiu žvilgsniu ji apdovanojo mane pirmąją dieną mokykloje, per pirmąsias krepšinio varžybas, pirmąkart įsimylėjus.

Ir štai ji vėl čia, žvelgia iš mažutės knygelės. Ji manęs neapleistų. Kaip ir Meikonas. Gal jis vis dėlto turi kokį nors planą. Juk apgavo mirtį. Įsikišau knygelę į kišenę šalia Linos vėrinio.

– Palauk valandėlę, – prisiartino Linkas. – Džiaugiuosi, kad turi tą auksinę knygelę ir visa kita, bet sakei, kad ten bus visa kraugerių gauja bei vampyriūkštis, dar Linos mama ir imperatorius ar kas ten toks – tas Abraomas. O kai paskutinįsyk dairiausi, Hano Solo7 arti nepastebėjau. Tad ar nemanote, kad mums praverstų šis tas daugiau nei maža knygelė?

Jam už nugaros linksėjo Ridlė.

– Linkas teisus. Gal ir pajėgtum išgelbėti Liną, bet tik jei iki jos prasibrautum.

Linkas mėgino pasilenkti prie Meikono.

– Pone Reivenvudai, gal galėtumėte eiti kartu su mumis ir pagelbėti, priplodamas porą vyriokų?

Meikonas kilstelėjo antakį. Tai buvo pirmas tikras jo pokalbis su Linku.

– Deja, sūnau, įkalinimas mane susilpnino...

– Linkai, jam pereinamasis laikotarpis. Jis nieku gyvu negali ten eiti. Tebėra neįtikėtinai pažeidžiamas, – Liv tebelaikė vos pastovintį Meikoną.

– Olivija teisi. Nelabieji yra neįtikėtinai stiprūs ir greiti. Dabar aš negaliu lygintis nė su vienu iš jų.

– Laimei, aš galiu, – atsklido balsas iš niekur, o jo savininkė žaibiškai perskrodė tamsą. Vilkėjo ilgą juodą paltą aukšta apykakle ir avėjo juodus apdaužytus aulinius. Vėjyje plaikstėsi rudi plaukai.

Iškart atpažinau laidotuvėse matytą sukubę. Tai buvo Lėja Reivenvud, Meikono sesuo. Pamatęs ją Meikonas atrodė ne mažiau nustebęs už mus.

– Lėja?

Prilaikydama ji apkabino jo nugarą ir įdėmiai pažvelgė į akis.

– Žalios, ar ne? Teks kurį laiką pratintis, – ji padėjo galvą jam ant peties, visai kaip Lina.

– Kaip mus suradai?

Ji nusijuokė.

– Juk kalbame apie tunelius. Gatvėse sklinda gandas, kad mano vyresnysis broliukas susirėmė su Abraomu. Ir, kiek girdėjau, jis nėra labai tavimi patenkintas.

Meikono sesuo – ta, kurią Arilija, palikusi Meikono tėvą, išsivežė į Naująjį Orleaną. Sesutės buvo ją minėjusios.

– Tamsieji ir šviesieji bus tokie, kokie yra.

Už jų stovintis Linkas sugavo mano žvilgsnį, ir aš supratau jo klausimą. Jis laukė, kad duočiau ženklą. Kautis ar trauktis. Neaišku, ko iš mūsų nori Lėja Reivenvud nei kodėl ji čia atsirado. Bet jei ji tokia kaip Hantingas ir minta ne sapnais, bet krauju, mums reikia tučtuojau nešti kudašių. Dirstelėjau į Liv. Ji nepastebimai papurtė galvą. Ji taip pat nebuvo tikra.

Meikonas nušvito savo reta šypsena.

– Nagi, brangioji, ką tu čia veiki?

– Atkakau išlyginti persvaros. Žinai, kad mėgstu mielus šeimyninius vaidus, – nusišypsojo Lėja. Ji pajudino riešą, ir jos rankoje atsirado ilga poliruota medinė lazda. – Ir nešiojuosi didelę lazdą.

Meikonas atrodė sutrikęs. Negalėjau nuspręsti, kas jį trikdo – rūpestis ar palengvėjimas. Šiaip ar taip, jis buvo priblokštas.

– Kodėl dabar? Paprastai tau nerūpi kerėtojų reikalai?

Lėja įkišo ranką į kišenę ir ištraukė guminę juostelę, paskui susijuosė ja plaukus.

– Tai ne vien kerėtojų mūšis, jau nebe. Jei bus suardyta tvarka, būsime sunaikinti ir mes.

Meikonas reikšmingai į ją dėbtelėjo. Pažinau šią jo išraišką, bylojančią: *tik ne prie vaikų*.

– Daiktų tvarka laikosi nuo pradžių pradžios. Norint ją sunaikinti prireiks ko nors galingesnio už kataklistę.

Ji nusišypsojo ir apsuko rankoje lazdą.

– Ir būtų pats laikas kam nors pamokyti Hantingą gerų manierų. Mano ketinimai tyri kaip sukubės širdis.

Meikonas nusijuokė iš tos minties. Ten, kur stovėjau aš, jos žodžiai neatrodė labai juokingi.

Lėja Reivenvud galėjo būti bet kokia, tamsioji ar šviesioji – man tai nerūpėjo.

– Mums būtina rasti Liną.

Lėja iškėlė savo lazdą.

– Laukiau, kad taip pasakytum.

Linkas atsikrenkštė.

– Hm, nenorėčiau būti nemandagus, ponia. Bet Itanas sako, kad ten, žemai, su savo kraugerių gauja sukiojasi Hantingas. Nesupraskite manęs neteisingai – atrodote ganėtina nenaudėlė ir visa kita, bet vis dėlto jūs – tik mergina su pagaliu.

– Šita, – akimirksniu Lėja ištiesė lazdą prie pat Linko nosies, – yra sukubės lazda, ne pagalys. Ir aš ne mergina. Aš sukubė. Jei prakalbome apie mano padermę, mes, moterys, esame pranašesnės. Greitesnės, stipresnės ir protingesnės nei mūsų rūšies vyrai. Laikyk mane antgamtinio pasaulio vabzdžiu maldininku.

– Ar tai tie vabalai, kurių patelės nukanda savo patinėliams galvas? – suabejojo Linkas.

– Taip. Paskui juos suėda.

Jei Meikonas ir turėjo kokių abejonių dėl Lėjos, regis, jam palengvėjo sužinojus, kad ji eis su mumis. Vis dėlto paskutinę minutę jautė pareigą patarti.

– Lėja, nuo tada, kai paskutinį sykį matei Larkiną, jis suaugo. Jis – galingas iliuzionistas. Būk atsargi. O pasak Olivijos, mūsų brolis kartu vedasi savo kvailus šunis, kraugerių gaują.

– Nesijaudink, broleli. Aš pati turiu augintinę, – ji pažvelgė į atbrailą virš mūsų. Kažkokia laukinė puma, didumo sulig vokiečių aviganiu, tysojo ant akmenų, nuo krašto karojo jos uodega. – Beide! – Katė pašoko ant kojų ir iššiepė nasrus – it skustuvo ašmenys blykstelėjo dantų eilės – ir liuoktelėjo šalia Lėjos. – Esu tikra, Beidė netveria savam kaily, kada galės pažaisti su Hantingo šunyčiais. Žinai, kaip sakoma apie kates ir šunis.

Ridlė sukuždėjo Liv:

– Beidė yra vėjo ir audrų vudu dvasia. Su ja verčiau neprasidėti.

Prisiminiau Liną ir šiek tiek geriau pasijutau šimto penkiasdešimties svarų katės, spoksančios į mane, akivaizdoje.

– Jai patinka sėlinti ir pulti iš pasalų, – pakasė pumai paausius Lėja.

Pamačiusi laukinę katę Lusilė pribėgo ir žaismingai jai sudavė. Beidė bakstelėjo jai snukiu. Lėja pasilenkė ir pakėlė katę.

– Lusile, kaip laikaisi, mieloji?

– Iš kur pažįstate mano tetulės katę?

– Buvau šalia, kai pasaulį išvydo Lusilė. Ji buvo mano mamos katė. Mama atidavė ją tavo tetai Pru, kad ši nepaklystų tuneliuose.

Lusilė vartėsi tarp Beidės letenų.

Dėl Lėjos nebuvau toks tikras, bet Lusilė niekuomet manęs nenuvylė. Ji puikiai perprasdavo, kas ko vertas, net jei buvo tik katė.

Kerėtojų katė. Turėjau žinoti.

Lėja užsikišo lazdą už diržo, ir aš supratau, kad kalbos baigtos.

– Pasiruošęs?

Meikonas ištiesė ranką ir aš ją paėmiau. Akimirką jutau galią, plūstančią iš jo delno, lyg vyktų koks kerėtojų pokalbis, kurio nesupratau. Paskui jis paleido ranką ir aš pasukau urvo link svarstydamas, ar dar kada nors jį pamatysiu.

Ėjau pirmas, mano draugai, įvairiaspalvė kompanija, žengė paskui mane. Mano draugai, sukubė ir puma, pavadinta įnoringos vudu dvasios vardu. Beliko viltis, kad to pakaks.

7 „Žvaigždžių karų“ personažas (*vert. past.*).

• 6.20 •

Tamsioji ugnis

Nusileidę nuo skardžio į apačią, pasislėpėme už uolų per kelis jardus nuo urvo. Pusbalsiu šnekučiuodamiesi įėjimą saugojo du nelabieji. Atpažinau randuotąjį, matytą Meikono laidotuvėse.

– Puiku. – Du kraugeriai nelabieji, o mes net neįžengėme vidun. Žinojau, kad likusi gauja sukiojasi netoliese.

– Palik juos man, bet pats tikriausiai nenorėsi žiūrėti, – Lėja davė ženklą Beidei, kuri liuoktelėjo jai prie šono.

Lazda blykstelėjo ore kaip žaibas. Abu nelabieji taip ir nepastebėjo jos artėjančios. Per kelias akimirkas pirmąjį nelabąjį Lėja patiesė ant žemės. Beidė puolė pirmyn, stvėrė antrajam už gerklės ir įsikibo į jį. Lėja pakilo, rankove nusišluostė burną ir nusispjovė. Ant smėlio liko kruvina žymė.

– Senas kraujas, septyniasdešimties, gal šimto metų. Iš skonio atpažįstu.

Linkui atvipo lūpa.

– Gal ji tikisi, kad ir mes taip darysim?

Lėja tik akimirkai palinko prie antro nelabojo kaklo, paskui mostelėjo mums.

– Eikit.

Nepajudėjau iš vietos.

– Ką mums... ką man daryti?

– Kaukis.

Įėjimas į urvą buvo taip apšviestas, lyg viduje spindėtų saulė.

– Negaliu.

Linkas nervingai dirstelėjo į urvą.

– Žmogau, ką čia kalbi?

Pažvelgiau į draugus.

– Manau, vyručiai, jūs verčiau grįžkite. Per daug pavojinga. Neturėjau jūsų įvelti į šį reikalą.

– Niekas manęs niekur neįvėlė. Atėjau... – Linkas dirstelėjo į

Ridlę, paskui susidrovėjęs nusisuko. – Norėjau nuo visko pabėgti.

Ridlė dramatiškai atmetė savo žemėtus plaukus.

– Na, aš tikrai čia ne dėl tavęs, Trumpasis Šiaude. Nemanyk per gerai apie save. Kad ir kaip man patiktų jūsų, keistuolių, draugija, esu čia, nes noriu padėti pusseserei. – Ji pažvelgė į Liv. – O kokia tavo priežastis?

Liv tyliai prabilo:

– Ar tikite likimu?

Visi sužiurome į Liv, lyg ši būtų išprotėjusi, bet ji to nepaisė.

– Na, aš tikiu. Kiek save pamenu, visuomet stebėdavau kerėtojų dangų, ir kai jis pasikeitė, supratau. Pietinė žvaigždė, septynioliktasis mėnulis, mano selenometras, dėl kurio namie visi mane erzino, – tai likimas. Aš turėjau būti čia. Net jei... nesvarbu kas.

– Suprantu, – tarė Linkas. – Net jei viskas žlugs, net jei žinai, kad nesėkmė garantuota, kartais vis tiek privalai tai padaryti.

– Kažkas panašaus.

Linkas mėgino trakštelėti krumpliais.

– Tai koks mūsų planas?

Pažvelgiau į savo geriausią draugą, antroje klasėje autobuse pasidalijusį su manimi keksiuku „Twinkie“. Ar tikrai leisiu jam sekti paskui mane į urvą ir mirti?

– Jokio plano nėra. Negalite eiti su manimi. Aš vedlys. Tai mano pareiga, ne jūsų.

Ridlė pavartė akis.

– Tikriausiai tau niekas iki galo nepaaiškino vedlio pareigų. Tu neturi jokių antgamtinių galių. Negali vienu šuoliu įveikti aukštų pastatų nei su savo stebuklingąja kate kovoti prieš tamsiuosius kerėtojus. – Lusilė vogčiomis dirstelėjo iš už mano kojos. – Esi tik išgirtas ekskursijų vadovas, pasirengęs grumtis su daugybe tamsiųjų kerėtojų, kaip ir Merė Popins, stovinti ana ten.

– Akvamenas, – kostelėjo Linkas ir mirktelėjo man.

Liv lig šiol tylėjo.

– Itanai, ji kalba tiesą. Negali to padaryti vienas.

Žinojau, ką jie daro – tiksliau, ko nedaro. Nesitraukia. Papurčiau galvą.

– Draugužiai, jūs kuoktelėję.

Linkas išsiviepė.

– Man labiau patiktų „velniškai narsūs“.

◈ ◈ ◈

Slinkome prisispaudę prie urvo sienų, nenuleisdami akių nuo mėnesienos, plūstančios pro skliauto plyšį. Apėjus kampą, spinduliai tapo neapsakomai ryškūs, ir žemai apačioje įžiūrėjau laužą. Jis kilo iš urvo vidurio supamas auksinių liepsnų, liepsnos laižė nulaužtų medžių piramidę. Laužo viršuje, lyg pakabinta ant nematomų vielų, siūbavo

akmeninė plokštė, kiek primenanti majų altorių. Prie altoriaus vedė aptrupėję akmeniniai laiptai. Už jo, ant urvo sienos, buvo nupiešta uodegą ryjanti gyvatė – tamsiųjų kerėtojų ženklas.

Altoriaus viršuje gulėjo Sarafinos kūnas – lygiai taip pat ji buvo pasirodžiusi miškuose. Visa kita buvo kitaip. Pro skliautą sruvo mėnesiena ir, atsispindėjusi nuo jos kūno, lyg išskaidyta prizmės, sklido į visas puses. Ji tarytum valdė ne laiku iškviesto mėnesio – Linos septynioliktojo mėnulio – šviesą. Net auksinis Sarafinos drabužis atrodė nuaustas iš tūkstančių spindinčių metalinių žvynelių.

Liv tyliai tarstelėjo:

– Niekada nieko panašaus nemačiau.

Regis, Sarafina gulėjo apimta kažkokio transo. Jos kūnas buvo pakilęs šiek tiek virš akmens, per akmeninio altoriaus kraštus žemyn it krioklys krito drabužio klostės. Ji kaupė kažkokią pavojingą jėgą.

Laužo papėdėje stovėjo Larkinas. Stebėjau, kaip jis artinasi prie akmeninių laiptų. Arčiau prie...

Lina.

Ji gulėjo susmukusi, rankas ištiesusi į liepsnas, užmerkusi akis. Galva buvo padėta Džonui Bridui ant kelių, ji atrodė be sąmonės. Jis kiek kitaip – be jokios išraiškos. Lyg apimtas savotiškos ekstazės.

Lina virpėjo. Net iš čia jutau nuo laužo sklindantį geliantį šaltį. Jai tikriausiai labai šalta. Laužą supo tamsiųjų kerėtojų ratas. Aš jų nepažinau, bet iš pamišėliškų geltonų akių supratau, kad jie – tamsieji.

Lina! Ar girdi mane?

Sarafinos akys žaibiškai atsimerkė. Kerėtojai ėmė skanduoti.

– Liv, kas vyksta? – sukuždėjau.

– Jie kviečia pašaukiantį mėnulį.

Nereikėjo suprasti, ką jie sako, kad žinočiau, kas vyksta. Sarafina kvietė septynioliktąjį mėnulį, kad Lina galėtų pasirinkti, kol ją tebeveikia kažkokie tamsieji kerai. Arba jos kaltės našta – savotiškas tamsusis užkeikimas.

– Ką jie daro?

– Sarafina iš visų jėgų kreipia tamsiosios ugnies ir savo energiją į mėnulį, – Liv visą dėmesį buvo sutelkusi į šį vaizdą, lyg stengtųsi įsiminti kiekvieną smulkmeną, bjaurią ar nelabai. Joje vėl prabudo saugotoja, kurios pareiga – fiksuoti vykstančią istoriją.

Šėtonai plakėsi aplink urvą, grasindamiesi nuversti sienas: sukosi įvijai, jų jėga stiprėjo, ir jų vis daugėjo.

– Mums reikia ten nusileisti.

Liv linktelėjo, Linkas pastvėrė Ridlės ranką.

Leidomės urvo pakraščiu laikydamiesi šešėlių ir pagaliau pasiekėme drėgną, smėlėtą olos dugną. Suvokiau, kad skandavimas liovėsi. Kerėtojai tylėjo sustingę, stebėjo Sarafiną ir laužą, lyg būtų užburti tais pačiais protą bukinančiais kerais.

– Kas dabar? – Linkas atrodė išblyškęs.

Į rato vidurį žengė figūra. Man nereikėjo spėlioti, kas jis, nes vilkėjo tą patį sekmadieninį kostiumą ir ryšėjo plonytį kaklaraištį kaip regėjimuose. Tarp tamsiųjų kerėtojų ir spirale besisukančių šėtonų su savo balta eilute jis dar labiau krito į akis.

Tai buvo Abraomas, vienintelis nelabasis, turįs pakankamai galios sukviesti iš požemių tokią gausybę šėtonų. Už jo stovėjo Larkinas ir Hantingas, o visi nelabieji urve priklaupė ant vieno kelio. Abraomas pakėlė rankas į viršų sūkurio link.

– Laikas.

Lina! Pabusk!

Laužą supančios liepsnos siūbtelėjo aukštyn. Priešais laužą Džonas Bridas švelniai kilstelėjo Liną, norėdamas ją pažadinti.

Lina! Bėk!

Lina sutrikusi apsidairė. Ji nereagavo į mano balsą. Nebuvau tikras, ar ji išvis ką nors girdi. Judėjo svyruodama, lyg nežinotų, kur esanti.

Abraomas ištiesė į Džoną ranką ir lėtai ją pakėlė. Džonas trūktelėjo, paskui kildamas, lyg tempiamas už virvutės, paėmė ant rankų Liną.

Lina!

Linos galva nukaro ant šono, akys vėl užsimerkė. Džonas nunešė ją prie laiptų. Jo pasipūtimas buvo dingęs. Atrodė it zombis.

Ridlė prasibrovė arčiau.

– Lina visiškai nesiorientuoja. Ji net nežino, kas vyksta. Tai ugnies poveikis.

– Kodėl jie nori, kad ji būtų be sąmonės? Ar Lina neturi sąmoningai pašaukti savęs? – maniau, kitaip ir būti negali.

Ridlė stebeilijo į ugnį. Jos balsas buvo neįprastai rimtas, ji vengė mano žvilgsnio.

– Pasirinkimas turi įvykti savo noru. Ji privalės rinktis, – Ridlės balsas skambėjo keistai. – Nebent...

– Nebent kas? – neturėjau laiko aiškintis, ką sako Ridlė.

– Nebent ji jau pasirinko. – Palikdama mus. Nusiimdama vėrinį. Pabėgdama su Džonu Bridu.

– Ji nepasirinko, – atsakiau nesvarstydamas. Pažinojau Liną. Ji turėjo tam priežastį, viskam. – Nepasirinko.

Ridlė žiūrėjo į mane.

– Viliuosi, tu teisus.

Džonas užlipo ant altoriaus viršaus, paskui jį kopė Larkinas. Nutviekstas septynioliktojo mėnulio šviesos Larkinas surišo Sarafiną ir Liną.

Pajutau, kaip daužosi širdis.

– Turiu nusigauti iki Linos. Galite man padėti?

Linkas griebė du uolos gabalus, pakankamai didelius ir galinčius sužaloti, jei tik jam pavyktų prisiartinti. Liv vartė užrašų knygelę. Net Ridlė išsivyniojo ledinuką ir gūžtelėjo pečiais.

– Ką gali žinoti.

Už nugaros išgirdau balsą:

– Neįstengsi ten užkopti, nebent vienas ketintum susidoroti su visais tais šėtonais. O aš neprisimenu, kad būčiau tave to mokiusi.

Nusišypsojau ir atsigręžiau.

Tai buvo Ama, ir šįkart ji atsivedė gyvųjų. Šalia stovėjo Arilija ir Tvaila, visos trys moterys atrodė kaip trys moiros – graikų likimo deivės. Mane užliejo palengvėjimas, ir suvokiau, jog giliai širdyje maniau niekuomet Amos nebepamatysiąs. Suspaudžiau ją glėbyje, ji man atsakė tuo pačiu ir pasitaisė skrybėlę. Tuomet pamačiau senamadiškus suvarstomus senelės aulinukus – ji žengė iš už Arilijos.

Dabar jau keturios moiros.

– Laba diena, ponia, – linktelėjau senelei. Ji taip pat linktelėjo, lyg Reivenvudo verandoje ketintų pasiūlyti man arbatos. Paskui mane apėmė panika: juk mes ne Reivenvude. O Ama, Arilija ir Tvaila – ne trys moiros. Jos buvo trys pagyvenusios trapios pietietiškos ponios, kurioms kartu sudėjus tikriausiai kokie du šimtai penkiasdešimt metų ir kurios mūvi gydomąsias kojines. O senelė ne kažin kiek jaunesnė. Tad šioms keturioms likimo deivėms tikrai nebuvo ką veikti mūšio lauke.

Gerai pagalvojus, nebuvo ką veikti ir šitam Veitui.

Išsilaisvinau iš Amos glėbio.

– Ką jūs čia veikiate? Kaip mus suradote?

– Ką čia veikiu? – šnirpštelėjo Ama. – Mano šeima į Jūrų salas iš Barbadoso atplaukė tada, kai tu dar nebuvai net Dievo sumanytas. Tad šias salas pažįstu kaip savo virtuvę.

– Ama, tai kerėtojų sala. Ne kuri nors iš Jūrų salų.

– Žinoma, ji viena jų. Kur dar slėptumei salą, kurios negali pamatyti?

Arilija uždėjo ranką Amai ant peties.

– Ji teisi. Didžioji Užtvara slypi tarp Jūrų salų. Gal Amarija ir ne kerėtoja, bet ji, kaip ir mudvi su seseria, turi aiškiaregystės dovaną.

Ama taip ryžtingai papurtė galvą, kad pamaniau, jog ji nulėks.

– Nejau iš tiesų manei, kad leisiu tau vienam iki ausų įklimpti į liūną?

Apkabinau ją ir dar kartą priglaudžiau savo glėby.

– Kaip žinojote, kur mus surasti, ponia? Mes patys nelengvai radome šią vietą, – Linkas visuomet arba žingsniu užbėgdavo į priekį, arba atsilikdavo. Visos keturios moteriškės sužiuro į jį kaip į kvailį.

– Prakrapštydamos tą nelemtą rutulį kaip jūs, vyručiai? Užkeikimu, senesniu nei mano mamos mama? Būtume galėjusios

paskambinti ir Gatlino skubios pagalbos telefonu, – Ama žengė žingsnį prie Linko, ir šis traukėsi atbulas, kad jo nepasiektų iškeltas pirštas. Vis dėlto ji manęs nepaliko. Todėl žinojau, ką ji sako iš tiesų: myliu tave ir be galo didžiuojuosi. O kai grįšime, mėnesį nekelsi kojos iš namų.

Ridlė pasviro arčiau Linko.

– Tik pagalvok. Nekromantė, pranašautoja ir aiškiaregė. Jokių šansų.

Vos ši prabilo, Ama, Arilija, senelė ir Tvaila atsisuko į ją. Ridlė paraudo ir pagarbiai nuleido akis.

– Negaliu patikėti, kad jūs čia, teta Tvaila, – ji nutilo. – Senele.

Senelė suėmė Ridlei smakrą ir įsižiūrėjo į jos šviesias mėlynas akis.

– Vadinasi, tai tiesa, – nusišypsojo ji. – Sveika sugrįžusi, vaike, – ji pabučiavo Ridlei skruostą.

Ama atrodė patenkinta savimi.

– Sakiau tau. Taip rodė kortos.

Arilija linktelėjo.

– Ir žvaigždės.

Tvaila šyptelėjo, jos balsas virto tyliu kuždesiu.

– Kortos rodo tik paviršių. Tai, kas vyksta čia, kerta giliai, iš esmės, ir perveria kiaurai, – jos veidu nuslinko šešėlis.

Pažvelgiau į Tvailą.

– Ką?

Bet ji nusišypsojo ir šešėlis išnyko.

– Jums reikia pagalbos iš *La Bas*, – Tvaila mostelėjo virš galvos ranka. Vėl ėmėsi savo darbo.

– Iš anapusinio pasaulio, – išvertė Arilija.

Ama atsiklaupė ir išvyniojo drobę su mažais kauleliais ir amuletais. It gydytoja ruošdama chirurginius instrumentus.

– Prašyti tos rūšies pagalbos, kurios dabar mums reikia, mano darbas.

Arilija išsiėmė barškutį, Tvaila atsisėdo ir įsitaisė. Kas žino, ką jai teks prikelti. Ama paskleidė kaulelius ir galynėjosi su vienu savo stiklainių.

– Pietų Karolinos kapinių žemė. Pati geriausia. Atsinešiau iš namų. – Paėmiau iš jos rankų stiklainį ir atidariau, galvodamas apie tą naktį, kai sekiau paskui ją į pelkę. – Tais šėtonais galime pasirūpinti. Sarafinos ir Melchizedeko netikšos brolio nesulaikysime, bet šiek tiek apkaposime jų galias.

Senelė pažvelgė viršun į ugnį kurstantį tamsų šėtonų cikloną.

– Viešpatie, Amarija, tu nė kiek nepersūdei. Jų daugybė.

Pamačiau ją nukreipiant žvilgsnį nuo sustingusio Sarafinos kūno prie Linos tolumoje, ir raukšlės jos kaktoje pagilėjo. Ridlė paleido jos

ranką, bet nesitraukė.

Linkas su palengvėjimu atsiduso.

– Žmogau, kitą sekmadienį vėl eisiu į bažnyčią, tikrai.

Nieko neatsakiau, bet mano galvoje sukosi panašios mintys.

Ama pakėlė akis nuo žemių, kurias skleidė sau po kojomis.

– Mes juos išsiųsime vėl po žeme, kur jiems ir vieta.

Senelė pasitaisė švarkelį.

– Tada tvarkysiuos su savo dukterimi.

Ama, Arilija ir Tvaila susėdo ant drėgnų akmenų sukryžiavusios kojas ir susiėmė rankomis.

– Pradėkime nuo pradžių. Atsikratykime tų šėtonų.

Senelė atsitraukė ir padarė joms vietos.

– Amarija, būtų puiku.

Trys moterys užsimerkė. Nepaisant švilpiančio sūkurio ir tamsiųjų kerų gausmo Amos balsas skambėjo tvirtai ir aiškiai:

– Dėde Abnerai, teta Dilaila, teta Aive, močiute Sula, mums vėl reikia jūsų užtarimo. Kviečiu jus čion. Atraskite kelią į šį pasaulį ir išvykite tuos, kuriems čia ne vieta.

Tvailos akys užsivertė ir ji pradėjo skanduoti.

Les lois, mano dvasios, mano vedlės,

Sugriaukite tiltą,

Kuriuo šie šešėliai keliauja iš jūsų pasaulio

į kitą.

Tvaila pakėlė rankas virš galvos.

– *Encore!*

– Dar kartą, – angliškai pakartojo Arilija.

Les lois, mano dvasios, mano vedlės,

Sugriaukite tiltą,

Kuriuo šie šešėliai keliauja iš jūsų pasaulio

į kitą.

Tvaila tebeskandavo, jos prancūziškai kreolinis srautas pynėsi su Amos ir Arilijos angliškais žodžiais. Moterų balsai jungėsi į chorą. Pro angą urvo skliaute dangus aplink mėnesienos juostą patamsėjo, lyg moterys būtų iškvietusios audros debesį, kad šis atneštų jų pačių audrą. Tik jos kvietė ne audros debesį. Jos kūrė kitokį verpetą. Virš jų lyg tobulai suformuotas viesulas sukosi tamsa, jos centras buvo rato viduryje. Akimirką pamaniau, kad milžiniškas sūkurys tik greičiau mus pribaigs, pritrauks visus jį reginčius šėtonus ir nelabuosius.

Turėjau žinoti, tomis trimis moteriškėmis reikia pasitikėti. Ėmė ryškėti vaiduokliški Didžiųjų pavidalai: dėdulė Abneras, teta Dilaila, teta Aivė ir pranašė Sula. Po truputį audžiami jų kūnai formavosi iš smėlio ir žemės.

O trys mūsų moiros verpė toliau.

Sugriaukite tiltą,

Kuriuo šie šešėliai keliauja iš jūsų pasaulio
į kitą.

Netrukus iš anapusinio pasaulio pasirodė daugiau dvasių, skaidruolių. It drugeliai iš kokonų jie ritosi iš sūkuriuojančios žemės. Didieji ir dvasios sudomino šėtonus, siaubingai kaukdamos – tą kauksmą prisiminiau iš tunelių – tamsiosios būtybės plūstelėjo prie jų.

Didieji ėmė augti. Sula išaugo tokia didelė, kad jos vėrinių eilės atrodė it virvės. Dėdulei Abnerui tetrūko žaibo ir togos – būtų tikras Dzeusas, dunksantis virš mūsų. Šėtonai šovė iš tamsiosios ugnies liepsnų, juodi dryžiai perplėšė dangų. Lygiai taip pat staiga klykiantys dryžiai ir dingo. Didieji sutraukė juos į save, kaip tą naktį kapinėse Tvaila, regis, sutraukė skaidruolius.

Pranašė Sula nusklendė į priekį, jos žiedais apmaustyti pirštai rodė į paskutinius vėjyje besivartančius ir klykiančius šėtonus.

– Sugriaukite tiltą!

Šėtonai dingo, neliko nieko, tik tamsus debesis virš galvų ir Didieji su Sula priešakyje. Ji tviskėjo mėnesienoje tardama paskutinius žodžius:

– Kraujas visuomet yra kraujas. Net laikas jo nestingdo.

Didieji dingo, juodas debesis išsisklaidė. Liko tik tamsiosios ugnies keliami dūmai. Laužas tebedegė, Sarafina ir Lina tebegulėjo pririštos prie plokštės.

Šėtonų sūkurio nebeliko, pasikeitė dar kažkas. Mes jau nebuvome tylūs stebėtojai, laukiantys progos pajudėti. Visi oloje esantys nelabieji ir tamsieji kerėtojai sužiuro į mus, iltys apsinuogino, geltonos akys degė.

Patiko mums tai ar nepatiko, įsiliejome į pokylį.

• 6.20 •

Septyniolika mėnulių

Pirmieji atitoko kraugeriai nelabieji. Vienas paskui kitą jie išnyko, paskui vėl atsirado gaujos rikiuotėje. Atpažinau nelabąjį randuotu veidu, matytą per Meikono laidotuves. Jis stovėjo pirmose gretose, juodos akys vertino jėgas. Kaip ir tikėtasi, Hantingo niekur nebuvo matyti – jautėsi per daug svarbus veltis į paprastas skerdynes. Priekyje stovėjo Larkinas, jam aplink ranką vyniojosi gyvatė. Antras pagal rangą.

Jie akimirksniu mus apsupo, ir trauktis nebuvo kur. Prieš mus spietėsi gauja, už mūsų dunksojo urvo siena. Ama prasibrovė į tarpą tarp nelabųjų ir manęs, lyg ketintų atremti juos plikomis rankomis. Tik jai nebuvo suteikta proga.

– Ama! – sušukau, bet buvo per vėlu.

Per kelis colius nuo jos mažutės figūrėlės išdygo Larkinas, rankoje laikydamas peilį, ir į iliuziją tai nebuvo panašu.

– Kaip senutė, esi tikra rakštis subinėj, žinai? Visuomet šniukštinėji, kur nereikia, ir šaukiesi savo negyvų giminaičių. Pats laikas prie jų prisijungti ir tau.

Ama nekrustelėjo.

– Larkinai Reivenvudai, tu dešimt kartų pasigailėsi, ieškodamas kelio iš šio pasaulio į aną.

– Tikrai?

Pamačiau sujudant Larkino peties raumenis – jis pakėlė ranką ketindamas smogti Amai.

Jam nė nespėjus užsimoti, Tvaila atgniaužė delną, ir ore pasklido baltos dalelytės. Larkinas suriko, išmetė peilį ir atgaliomis rankomis ėmė trinti akis.

– Itanai, saugokis! – išgirdau Linko balsą, bet viskas vyko sulėtintai. Pamačiau mane puolančią gaują ir kažką išgirdau. Gausmą, kuris iš pradžių buvo tylus, tačiau palengva ėmė garsėti, kilti kaip banga. Staiga įsižiebė žalia šviesa. Tai buvo ta pati lanko žibinto skleidžiama šviesa, kai jis sukosi prieš išleisdamas į laisvę Meikoną.

Tai turėjo būti Meikonas.

Gausmas stiprėjo, o šviesa plūstelėjo į priekį, nublokšdama kraugerius nelabuosius. Apsidairiau, norėdamas įsitikinti, ar viskas gerai.

Linkas buvo susikūprinęs, rankos atremtos į kelius, lyg ketintų vemti.

– Vos ne vos, – kiek per smarkiai patapšnojo jam per nugarą Ridlė ir pasisuko į Tvailą. – Ką metėte į Larkiną? Kokią įkrautą medžiagą?

Tvaila nusišypsojo ir patrynė vieno iš savo trisdešimties ar keturiasdešimties vėrinių karoliukus.

– Man nereikia įkrautos medžiagos, *cher*.

– Tai kas ten buvo?

– *Sèl manje*, – ištarė ji ryškiu kreolų akcentu, bet Ridlė nesuprato.

Arilija nusišypsojo.

– Druska.

Ama tvojo man per ranką.

– Sakiau, kad druska gena šalin piktąsias dvasias. Ir piktus vaikiščius.

– Turime skubėti. Laiko nedaug, – rankoje nešdama savo lazdelę senelė nuskubėjo prie laiptų. – Itanai, eikš su manimi.

Nusekiau paskui senelę prie altoriaus, nuo ugnies kylantys dūmai apgaubė mane tiršta migla. Ji ir svaigino, ir tuo pat metu dusino.

Pasiekėme viršutinį laiptą. Senelė ištiesė savo lazdelę Sarafinos link, ir lazdelė tučtuojau nušvito auksine šviesa. Pajutau palengvėjimo bangą. Senelė buvo empatė. Pati galių ji neturėjo, tik gebėjimą naudotis kitų galiomis. O dabar jos galios šaltinis priklausė pačiai pavojingiausiai iš čia esančių moterų – jos dukteriai Sarafinai.

Tai, kuri kaupė tamsiosios ugnies energiją septynioliktajam mėnuliui iškviesti.

– Itanai, gelbėk Liną! – sušuko senelė. Ji buvo apimta kažkokio transo, panašiai kaip Sarafina.

Man to ir tereikėjo. Stvėriau virves, atlaisvinau mazgus, rišančius Liną ir jos motiną. Lina buvo be sąmonės, jos kūnas tysojo ant šaltutėlio akmens. Paliečiau ją. Oda buvo šalta kaip ledas, ir pajutau smaugiančius tamsiosios ugnies gniaužtus – mano kūnas ėmė darytis nejautrus.

– Lina, pabusk. Tai aš, – purčiau ją, ir jos galva tabalavo į šalis, nuo ledinio akmens veidas buvo paraudęs. Pakėliau Linos kūną ir apglėbiau rankomis, šildydamas menka savo šiluma.

Jos akys atsimerkė. Ji bandė kalbėti. Laikiau suėmęs jos veidą.

– Itanai... – akių vokai sunkiai vėrėsi, ir ji vėl užsimerkė. – Spruk iš čia.

– Ne, – pabučiavau laikydamas ją glėbyje. Kad ir kas įvyko, ši viena akimirka atpirko viską. Laikiau ją glėbyje.

Be tavęs aš niekur neisiu.

Išgirdau klykiantį Linką. Vienas nelabasis ištrūko iš už galingos šviesos sienos, atitvėrusios visus kitus nuo mūsų. Džonas Bridas stovėjo už Linko apnuogintomis iltimis, ranka apglėbęs Linko kaklą. Džono akys tebebuvo apsiblaususios, lyg jį valdytų autopilotas. Kažin, ar tai svaiginančių dūmų poveikis? Ridlė apsisuko, metėsi Džonui ant nugaros ir jį pažabojo. Tikriausiai užklupo netikėtai, nes nebuvo pakankamai stipri viena jį parversti. Visi trys nusirito ant žemės grumdamiesi, kieno bus viršus.

Daugiau nieko neįžiūrėjau, bet ir to buvo gana, kad suvokčiau, jog pakliuvome į rimtą bėdą. Nežinojau, ar ilgai laikysis antgamtinis laukas, ypač jei jį generuoja Meikonas.

Lina turėjo viską užbaigti.

Pažvelgiau į ją. Ji buvo atsimerkusi, bet žvelgė pro mane, lyg manęs nematytų.

Lina. Negali dabar pasiduoti. Ne dabar, kai...

Nesakyk taip.

Patekėjo tavo pašaukiantis mėnulis.

Ne mano. Tai jos pašaukiantis mėnulis.

Nesvarbu. Lina, tai tavo septynioliktasis mėnulis.

Ji spoksojo į mane bereikšmėmis akimis.

Sarafina jį iškvietė. Aš nieko neprašiau.

Turi pasirinkti, antraip šiąnakt gali žūti visi, kurie mums rūpi.

Ji nusuko žvilgsnį į šalį.

O jei aš nepasirengusi?

Lina, negali nuo šito bėgti. Jau nebegali.

Tu nesupranti. Tai ne pasirinkimas. Tai prakeiksmas. Jei tapsiu

šviesiaja, Ridlė ir pusė mano šeimos mirs. Jei tapsiu tamsiaja, senelė, teta Delė, mano pusseserės – visos jos mirs. Ar tai pasirinkimas?

Suspaudžiau ją tvirčiau, trokšdamas kaip nors perduoti jai savo stiprybės ar sugerti jos skausmą.

– Pasirinkti gali tik tu, – pastačiau Liną ant kojų. – Žiūrėk, kas dedasi. Žmonės, kuriuos tu myli, dabar kaunasi dėl savo gyvybės. Gali tai sustabdyti. Tu viena.

– Nežinau, ar galiu.

– Kodėl? – sušukau.

– Nes nežinau, kas esu.

Pažvelgiau jai į akis ir pamačiau, kad jos vėl pasikeitusios. Viena buvo visiškai žalia, kita – visiškai auksinė.

– Itanai, pažiūrėk į mane. Aš tamsioji ar šviesioji?

Žvelgiau į ją ir žinojau, kas ji. Mergina, kurią myliu. Mergina, kurią visad mylėsiu.

Instinktyviai sugraibiau kišenėje auksinę knygutę. Ji buvo šilta, lyg jos viduje gyventų dalelė mamos. Įspraudžiau knygutę Linai į ranką jusdamas, kaip šiluma pasklinda jos kūnu. Troškau, kad ji ją pajustų – meilę, slypinčią knygelėje, meilę, kuri nemiršta.

– Lina, žinau, kas esi. Pažįstu tavo širdį. Gali manimi pasikliauti. Gali pasitikėti savimi.

Lina laikė rankoje mažytę knygutę. To nepakako.

– O jei tu klysti, Itanai? Iš kur žinai?

– Žinau, nes pažįstu tave.

Paleidau jos ranką. Negalėjau nė pagalvoti, kad jai gali kas nors nutikti, bet negalėjau ir tos grėsmės sulaikyti.

– Lina, turi tai padaryti. Kito kelio nėra. Norėčiau, kad būtų, bet jo nėra.

Mudu apžvelgėme urvą. Ridlė pakėlė akis į viršų, ir valandėlę maniau, kad ji mus mato.

Lina žiūrėjo į mane.

– Negaliu leisti Ridlei mirti. Prisiekiu, ji bando keistis. Aš jau per daug praradau.

Jau netekau dėdės Meikono.

– Tai buvo mano klaida, – raudodama ji prigludo prie manęs.

Norėjau jai pasakyti, kad Meikonas gyvas, bet prisiminiau, ką jis sakė. Pereinamasis laikotarpis. Gali būti, jame tebeglūdi tamsa. Jei Lina žinotų, kad jis gyvas ir kad vėl gali jį prarasti, ji niekuomet nepasirinktų šviesos. Ji nepajėgtų dar kartą jo pražudyti.

Mėnulis švietė tiesiai Linai virš galvos. Netrukus stos pašaukimo valanda. Teliko kartą apsispręsti, ir aš nuogąstavau, kad ji to nepadarys.

Laiptų viršuje išdygo uždususi Ridlė. Ji apkabino Liną perimdama ją iš mano glėbio. Veidu pasitrynė į drėgną Linos skruostą. Kad ir kas

būtų, jiedvi seserys. Visuomet buvo seserys.

– Lina, paklausyk manęs. Turi rinktis.

Lina skausmingai nusisuko. Ridlė stvėrė pusseserės veidą ir privertė Liną pažvelgti į ją. Lina iškart pastebėjo.

– Kas tavo akims?

– Nesvarbu. Turi manęs paklausyti. Ar esu padariusi ką nors kilnaus? Ar leidau tau bent kartą sėdėti priekinėje automobilio sėdynėje? Ar kada nors per šešiolika metų palikau tau paskutinį gabalėlį pyrago? Ar bent leidau pasimatuoti savo batus?

– Man niekuomet nepatiko tavo batai, – Linos skruostu nuriedėjo ašara.

– Tau labai patikdavo mano batai, – nusišypsojo Ridlė ir savo nubrozdinta kruvina ranka nušluostė Linai veidą.

– Man vis tiek, ką tu kalbi. Nesirinksiu.

Jųdviejų akys buvo įsmeigtos vienos į kitą.

– Lina, manyje nėra nė lašelio nesavanaudiškumo, ir aš tau liepiu rinktis.

– Ne.

– Patikėk manimi. Taip bus geriau. Jei manyje tebėra šiek tiek tamsos, padarysi man paslaugą. Nebenoriu būti tamsiąja, bet nesu sutverta būti ir mirtingąja. Aš sirena.

Linos akyse įžvelgiau pripažinimą.

– Jei esi mirtingoji, tu ne...

Ridlė papurtė galvą.

– Niekada negali žinoti. Jei kraujyje turi tamsos, pati žinai... – jos balsas nutrūko.

Prisiminiau, ką kalbėjo Meikonas. *Tamsa ne taip lengvai mus apleidžia, kaip tikimės*.

Ridlė stipriai apkabino Liną.

– Nagi, ką aš veiksiu su dar septyniasdešimčia ar aštuoniasdešimčia metų? Ar tikrai gali įsivaizduoti mane besisukinėjančią po Gat-mėšlį ir besiglamžančią su Linku ant užpakalinės Dranduleto sėdynės? Bandančią susigaudyti, kaip veikia viryklė? – ji nudūrė akis į šalį, balsas užsikirto. – Tame šūdiname mieste net padoraus kinų maisto negausi.

Tvirtai įsikibusi Lina laikė Ridlės ranką, ir Ridlė ją paspaudė, paskui išlaisvino ranką po vieną pirštelį ir įspraudė Linos ranką man į delną.

– Pasirūpink ja dėl manęs, Trumpasis Šiaude.

Nespėjus man ištarti nė žodžio, Ridlė dingo – nulipo laiptais žemyn.

Itanai, aš bijau.

Lina, aš čia pat. Aš niekur neinu. Tu gali tai įveikti.

Itanai...

Lina, tu gali. Pašauk save. Niekas neturi rodyti tau kelio. Tu pati jį žinai.

Paskui prie mano balso prisijungė dar vienas iš gerokai toliau ir kartu iš manęs paties.

Mano mama.

Tą pavogtą akimirką mudu kartu sakėme Linai ne ką daryti, bet kad ji gali tai padaryti.

Pašauk save, – sakiau aš.

Pašauk save, – kartojo mama.

Aš esu savimi, – tarė Lina, – *esu.*

Mėnulis plieskė akinama šviesa, plūdo lyg garso banga, verčianti akmenis skilti nuo urvo sienų. Nieko neįžiūrėjau, išskyrus mėnulio šviesą. Jutau Linos skausmą ir baimę, virstančią per mane kaip bangą. Jos sieloje buvo išdeginta kiekviena netektis, kiekviena klaida, jos pynėsi it savotiška tatuiruotė. Įniršio ir vienatvės, širdgėlos ir ašarų tatuiruotė.

Urvą užtvindė skaisti ir akinama mėnesiena. Vieną minutę nieko nemačiau ir negirdėjau. Paskui pažvelgiau į Liną: jos skruostais riedėjo ašaros, spindėjo akyse, dabar įgavusiose tikrąją spalvą.

Viena žalia, kita auksinė.

Ji atlošė galvą ir atgręžė veidą mėnuliui. Kūnas persikreipė, pėdos pakibo virš akmens. Po ja, žemai, grumtynės liovėsi. Niekas nepratarė nė žodžio, nekrustelėjo. Regis, kiekvienas kerėtojas ir demonas urve suprato, kas vyksta, kad jo likimas pakibo ant plauko. Mėnulio spindesys virš jos ėmė virpėti, šviesa trauktis, ir pagaliau visas urvas virto vienu šviesos kamuoliu.

Mėnulis tebedidėjo. Lyg sapne jis skilo į dvi puses ir tiesiai virš Linos perskėlė dangų. Mėnesiena už jos tarytum suformavo milžinišką švytintį drugį su dviem nuostabiais, švytinčiais sparnais. Vienu žaliu, kitu auksiniu.

Per urvą nuskardėjo poškėjimas, ir Lina sukliko.

Šviesa dingo. Dingo tamsioji ugnis. Nebeliko altoriaus, laužo, mes vėl stovėjome ant žemės.

Oras buvo tykus tykus. Pamaniau, kad viskas baigta, bet klydau.

Dangų perskrodė žaibas, skilo į dvi atšakas ir vienu metu trenkė į savo taikinius.

Larkinas.

Jo veidas persikreipė iš siaubo, kūnas įsitempė, paskui ėmė juoduoti. Regis, jis degė iš vidaus. Juodi įtrūkimai išvagojo jo odą, ir galiausiai jis virto dulkėmis, pustomomis ant urvo grindų.

Antrasis žaibas nukeliavo priešinga kryptimi ir trenkė į Tvailą.

Jos akys užsivertė. Kūnas susmuko ant žemės, lyg siela būtų išlipusi ir numetusi jį į šalį. Tik ji nevirto dulkėmis. Negyvas kūnas gulėjo ant žemės, o Tvaila pakilo virš jo tviskanti ir blėstanti, kol tapo

peršviečiama.

Paskui migla ėmė formuotis, dalelytės vėl susidėstė į vietas, ir Tvaila atrodė dar gyvesnė nei buvusi. Kad ir ką ji paliko šiame gyvenime, su tuo buvo baigta. Jei ji čia vėl turėtų reikalų, taip ir bus, nes ji taip pasirinko. Tvaila nebuvo susieta su šiuo pasauliu. Ji išsivadavo. Ir atrodė rami, lyg žinotų kažką, ko nežinome mes.

Kildama pro plyšį urvo skliaute mėnulio link, ji stabtelėjo. Akimirką abejojau, kas vyksta, jai ten plevenant.

Sudie, cher.

Nežinau, ji tikrai taip pasakė ar aš įsivaizdavau, bet ištiesė švytinčią ranką ir nusišypsojo. Iškėliau ranką į dangų ir stebėjau, kaip Tvaila blėsta mėnesienoje.

Kerėtojų danguje – danguje, kurį regėjau, bet tik akimirką – atsirado vieniša žvaigždė. Pietinė žvaigždė. Ji vėl surado sau teisėtai priklausančią vietą.

Lina pasirinko.

Ji pašaukė save.

Net jei nebuvau įsitikinęs, ką tai reiškia, ji tebebuvo su manimi. Aš jos nepraradau.

Pašauk save.

Mama mumis didžiuotųsi.

• 6.21 •

Tamsa ir šviesa

Lina stovėjo tiesi ir aukšta, tamsus siluetas mėnulio fone. Ji neverkė ir neklykė. Pėdos buvo tvirtai įremtos į žemę abiejose didžiulio plyšio pusėse, kuris dabar beveik visą urvą dalijo pusiau.

– Kas ką tik įvyko? – Liv žvelgė į Amą ir Ariliją tikėdamasi atsakymo.

Nusekiau Linos žvilgsniu per uolų platybę ir supratau jos tylėjimą. Pamačiusi pažįstamą veidą ji apstulbo.

– Regis, Abraomas mėgino kištis į daiktų tvarką, – urvo angoje iš nugaros apšviestas mėnesienos stovėjo Meikonas. Mėnulis vėl ėmė jungtis. Šalia jo lūkuriavo Lėja ir Beidė. Nebuvau tikras, ar ilgai jis čia buvo, bet iš veido supratau, kad viską matė. Jis ėjo lėtai, tebesipratindamas pėdomis liesti žemę. Beidė risnojo jam iš paskos, Lėja viena ranka jį prilaikė.

Išgirdusi jo balsą, balsą iš kapo, Lina sušvelnėjo. Išgirdau mintį, tik šnipštelėjimą. Ji net bijojo apie tai galvoti.

Dėde Meikonai?

Jos veidas pabalo. Prisiminiau, kaip jaučiausi, kai kapinėse išvydau mamą.

– Įspūdingas triukas, tėvuk, kurį judviem su Sarafina pavyko iškrėsti. Turiu tai pripažinti. Prieš laiką iškviesti pašaukiantį mėnulį?

Pranokote patys save, tikrai, – urve aidėjo Meikono balsas. Oras buvo toks tykus, toks ramus, kad nesigirdėjo nieko, išskyrus tylų potvynio teliuskavimą. – Suprantama, išgirdęs, kad ateinate, turėjau pasirodyti ir aš, – Meikonas luktelėjo, lyg tikėtųsi atsakymo. Nesulaukęs piktai pratrūko: – Abraomai! Žinau, kad prikišai savo nagus.

Urvas pradėjo drebėti. Nuo dantyto plyšio skliaute pažiro akmenys ir daužėsi į žemę. Atrodė, tuoj subyrės visas urvas. Dangus viršuje patamsėjo. Žaliaakis Meikonas – šviesusis kerėtojas, jei jis iš tiesų toks, – atrodė net galingesnis už nelabąjį, kuriuo anksčiau buvo.

Nuo akmeninių sienų atsimušė dundantis juokas. Apačioje, vandens užlietame urvo dugne, kurio nepasiekė mėnulio šviesa, iš šešėlių išniro Abraomas. Su balta barzda ir priderintu baltu kostiumu jis atrodė ne kaip tamsiausias kraujo ištroškęs nelabasis, bet kaip niekuo dėtas seneliukas. Greta jo mindžikavo Hantingas.

Abraomas sustojo greta Sarafinos, kurios kūnas gulėjo ant žemės. Ji buvo visiškai pabalusi, tarsi apšarmojusi – ledinis kokonas.

– Kvietei mane, berniuk? – senis vėl veriamai ir gyvai nusikvatojo. – Ak, jaunuolių puikybė. Po šimto metų sužinosi savo vietą, anūkėli.

Mėginau mintyse suskaičiuoti juodu skiriančias kartas: keturios, gal net penkios.

– Kuo puikiausiai žinau savo vietą, tėvuk. Deja, – ir man dėl to neapsakomai nesmagu, – tikiu, kad būsiu tas, kuris nusiųs tave ten, kur tau ir vieta.

Abraomas lėtai glostė savo barzdą.

– Mažasis Meikonas Reivenvudas. Visuomet būdavai kažkur prapuolęs. Tai tavo darbas, ne mano. Kraujas yra kraujas, kaip tamsa yra tamsa. Reikėjo nepamiršti, kam turėtum būti ištikimas, – jis patylėjo, paskui pažvelgė į Lėją. – Ir tau būtų neprošal tai prisiminti, brangioji. Kita vertus, juk tave užaugino kerėtojas, – nusipurtė jis.

Mačiau pyktį Lėjos veide, bet įžvelgiau ir baimę. Ji buvo nieko prieš išmėginti sėkmę susigrumdama su kraugerių gauja, bet mesti iššūkio Abraomui ji nenorėjo.

Abraomas pažvelgė į Hantingą.

– Jei jau prakalbome apie pražuvėlius, kurgi Džonas?

– Seniai dingęs. Bailys.

Abraomas kaipmat apsisuko ir atsigręžė į Hantingą.

– Džonas negali pabūgti. Ne tokia jo *prigimtis*. O jo gyvybė man brangesnė už tavąją. Tad siūlyčiau jį surasti.

Hantingas nudūrė akis ir linktelėjo. Neįstengiau sulaikyti nuostabos, kodėl Džonas Bridas Abraomui toks svarbus. Juk seniui, regis, niekas nerūpėjo.

Meikonas atidžiai stebėjo Abraomą.

– Graudu matyti, kaip rūpiniesi savo berniuku. Tikrai viliuosi, kad

rasi. Žinau, kaip skausminga netekti vaiko.

Urvas vėl pradėjo drebėti, aplink mus vėl ėmė kristi akmenys.

– Ką padarei Džonui? – įniršęs Abraomas mažiau priminė nekaltą senelį ir labiau panėšėjo į demoną – kas iš tiesų buvo.

– Ką jam padariau? Manau, reikėtų klausti, ką tu *jam* padarei? – Juodos Abraomo akys susiaurėjo, bet Meikonas tik nusišypsojo. – Nelabasis, galintis būti saulėkaitoje ir likti stiprus nesimaitindamas... Pagimdyti tokį vaiką galėtų tik labai ypatinga pora. Argi ne? Moksliškai kalbant, būtina turėti mirtingojo savybių, bet Džonas turi ir kerėtojo talentų. Jis negali turėti trijų gimdytojų, vadinasi, jo motina buvo...

Lėja aiktelėjo:

– Evė.

Visi kerėtojai urve krūptelėjo išgirdę šį žodį. Nuostaba nuvilnijo kaip bangelė, ore padvelkė kitokiu šalčiu. Tik Ama atrodė abejinga. Ji sukryžiavo rankas ir įsmeigė akis į Abraomą Reivenvudą, lyg šis būtų tik dar vienas viščiukas, kurį ji ruošiasi nupešti, išdarinėti ir išvirti savo apdaužytame puode.

Mėginau prisiminti, ką Lina man buvo pasakojusi apie evus. Jie metamorfai, gebantys atspindėti žmogiškąjį pavidalą. Jie ne tik įžengia į mirtingojo kūną, kaip Sarafina. Evai iš tiesų gali trumpam tapti mirtingaisiais.

Meikonas nusišypsojo.

– Taip. Kerėtoja, galinti įgyti žmogiškąjį pavidalą tokiam laikui, kurio pakaktų pradėti vaiką su visomis mirtingojo bei kerėtojo DNR iš vienos pusės ir nelabojo iš kitos. Smarkiai paplušėjai, tėvuk, tiesa? Nežinojau, kad laisvu laiku užsiimi piršlybomis.

Abraomo akys dar labiau pajuodo.

– Tai tu supainiojai daiktų tvarką. Iš pradžių įsimylėjai mirtingąją, paskui atsigręžei prieš savo padermę, kad apgintum šią merginą, – Abraomas papurtė galvą, lyg Meikonas būtų tik karštakošis vaikigalis. – Ir kur atsidūrėme? Dabar ta Dukein mergiūkštė perskėlė mėnulį. Žinai, ką tai reiškia? Kokią grėsmę kelia mums visiems?

– Mano dukterėčios likimas – ne tavo reikalas. Regis, tau užtenka darbo ir su savo eksperimentiniu vaiku. Nors man labai įdomu, ką su juo veiki, – Meikonui kalbant jo žalios akys žėrėjo.

– Atsargiau, žiūrėk, su kuo šneki, – žengė į priekį Hantingas, bet Abraomas pakėlė ranką ir Hantingas sustojo. – Kartą tave nužudęs, nudėsiu ir kitą.

Meikonas papurtė galvą.

– Kalbi eilėraštukais, Hantingai? Jei planuoji tapti tėvuko favoritu, tau teks palavinti iškalbą, – atsiduso Meikonas. – Nagi, tuomet sprausk uodegą tarp kojų ir kaip geras šunytis palydėk šeimininką namo.

Hantingo veidas įsitempė.

Meikonas atsigręžė į Abraomą.

– Beje, tėvuk, kad ir kaip norėčiau palyginti laboratorinius užrašus, manau, tau laikas keliauti.

Senasis vyras nusijuokė. Švilpdamas tarp uolų aplink jį ėmė sūkuriuoti šaltas vėjas.

– Manai, vaikysi mane kaip pasiuntinuką? Tu neištarsi mano vardo, Meikonai Reivenvudai. Tu jį išrėksi. Išspjaudysi krauju. – Vėjas aplink jį stiprėjo, siauras kaklaraištis keistai plaikstėsi skersai krūtinės. – Kai numirsi, mano vardas tebekels šiurpą, o tavasis bus pamirštas.

Be menkiausios užuominos apie išgąstį Meikonas pažvelgė jam į akis.

– Kaip sakė matematiko talentais apdovanotas mano brolis, kartą jau numiriau. Tau, seni, teks sugalvoti ką nors kita. Darosi nuobodu. Leisk man tave išlydėti.

Meikonas supleveno pirštais, ir aš išgirdau drykstelėjimą – už Abraomo atsivėrė naktis. Senis dvejojo, paskui šyptelėjo.

– Matyt, amžius daro savo. Vos nepamiršau prieš išeidamas susirinkti daiktų, – jis ištiesė ranką ir iš vieno siauro uolos plyšio kažkas išniro. Paskui dingo ir atsirado jo rankoje. Man užgniaužė kvapą.

„Mėnulių knyga“.

Knyga, kuri, manėm, virto pelenais Grinbrajerio laukuose. Knyga, kuri savaime buvo prakeiksmas.

Meikono veidas apsiniaukė ir jis ištiesė ranką.

– Ji tau nepriklauso, tėvuk.

Knyga Abraomo rankoje trūktelėjo, bet jį supanti tamsa dar labiau patamsėjo, ir senis šypsodamasis gūžtelėjo pečiais. Urve nuaidėjo dar vienas drykstelėjimas, ir Abraomas dingo, kartu nusinešdamas knygą, Hantingą ir Sarafiną. Aidui nutilus seklūs potvynio vandenys nuplovė net Sarafinos kūno pėdsaką smėlyje.

Pasigirdus drykstelėjimui Lina leidosi bėgti. Kai Abraomas dingo, ji jau buvo ant akmeninių urvo grindų ir pusiaukelėje prie Meikono. Šis atsišliejo į šiurkščią sieną, ir kai Lina metėsi jam prie krūtinės, Meikonas susverdėjo, lyg ketintų kristi.

– Tu miręs, – tarė Lina, įsikniaubdama jam į purvinus sudraskytus marškinius.

– Ne, mieloji. Netgi labai gyvas, – jis pakėlė jos veidą į viršų, kad ji į jį pažvelgtų. – Pažiūrėk į mane. Tebesu čia.

– Tavo akys. Jos žalios, – apstulbusi ji palietė jo veidą.

– O tavo – ne, – jis liūdnai paglostė jai skruostą. – Bet gražios. Ir žalia, ir auksinė.

Lina netikėdama papurtė galvą.

– Aš tave pražudžiau. Pasinaudojau knyga, ir ji pasiglemžė tave.

Meikonas glostė jai plaukus.

– Nespėjau pereiti į kitą pusę, mane išgelbėjo Laila Džeinė. Ji įkalino mane lanko žibinte, o Itanas išlaisvino. Lina, tai ne tavo kaltė. Tu nežinojai, kas nutiks. – Lina ėmė raudoti. Jis glostė sutaršytas juodas jos garbanas ir kuždėjo: – Ša, dabar viskas gerai. Viskas baigta.

Jis melavo. Mačiau iš akių. Juodi ežerai, slėpę jo paslaptis, buvo dingę. Ne viską supratau, ką kalbėjo Abraomas, bet žinojau, kad jo žodžiuose yra tiesos. Kad ir kas įvyko Linai pašaukus save, tai neišsprendė mūsų problemų, netgi iškėlė naujų.

Lina atsitraukė nuo Meikono.

– Dėde Meikonai, nežinojau, kad taip nutiks. Valandėlę galvojau apie tamsą ir šviesą – apie tai, ko iš tiesų noriu. Bet teįstengiau galvoti tik apie tai, kad niekam nepriklausau. Po visko, ką patyriau, nesu nei šviesioji, nei tamsioji. Esu ir tokia, ir tokia.

– Lina, tai gerai, – jis ištiesė jai rankas, bet ji nepajudėjo iš vietos.

– Ne, negerai, – papurtė galvą ji. – Pažiūrėk, ką padariau. Tetulės Tvailos ir Ridlės nebėra, o Larkinas...

Meikonas pažvelgė į Liną, lyg matytų ją pirmą kartą.

– Padarei, ką turėjai padaryti. Pašaukei save. Nepasirinkai sau vietos daiktų tvarkoje. Tu ją pakeitei.

Jos balsas dvejojo.

– Ką tai reiškia?

– Vadinasi, esi savimi – galinga ir nepakartojama – kaip Didžioji Užtvara, vieta, kur nėra nei tamsos, nei šviesos, tik kerai. Bet, kitaip nei Didžioji Užtvara, esi ir šviesioji, ir tamsioji. Kaip aš. O po to, ką išvydau šiąnakt, ir kaip Ridlė.

– Bet kas nutiko mėnuliui? – Lina pažvelgė į senelę, tačiau nuo uolėtos atbrailos prabilo Ama.

– Tu jį perskėlei, vaikeli. Melchizedekas teisus, daiktų tvarka suardyta. Negali žinoti, kas dabar nutiks.

Iš to, kaip ji ištarė *suardyta*, tapo aišku – nenorėtume, jog daiktų tvarka būtų tokia.

– Nesuprantu. Jūs visi čia, bet čia buvo ir Hantingas su Abraomu. Ar taip gali būti? Prakeiksmas... – Lina užsikirto.

– Tu turi ir šviesos, ir tamsos. Prakeiksmas tokio šanso nepaliko. Ir mes nė vienas nežinojome, – senelės balse skambėjo skausmas. Ji kažką slėpė, ir aš suvokiau, kad reikalai sudėtingesni, tik ji neišsiduoda. – Džiaugiuosi, kad esi sveika.

Urvu nuaidėjo tyškančio vandens garsai. Atsigręžiau kaip tik tuomet, kai iš už kampo švystelėjo šviesūs ir rausvi plaukai. Jai ant kulnų mynė Linkas.

– Spėk, ar tikrai esu mirtingoji, – įprastai kandžiai leptelėjo Ridlė, bet atrodė, kad jai palengvėjo. – Tau visada reikėjo būti kitokiai, tiesa? Būtinai imti ir vėl viską sujaukti, pusseseryt.

Išgirdau, kaip Lina užgniaužia kvapą, minutėlę stovėjo nekrusteldama.

Jai visko buvo per daug. Meikonas gyvas, o Lina manė jį pražudžiusi. Ji pašaukė save ir liko tamsioji ir šviesioji. Kiek supratau, ji perskėlė mėnulį. Žinojau, kad po kelių akimirkų Lina sugniuš. Kai taip atsitiks, aš parnešiu ją namo.

Lina stvėrė Ridlę ir Meikoną, beveik uždusindama juos savame kerėtojų rate; ji neatrodė nei šviesioji, nei tamsioji. Tik labai pavargusi, bet jau nebe tokia vieniša.

• 6.22 •

Kelias namo

Negalėjau miegoti. Vakar naktį griuvau ir kietai užmigau ant pažįstamų pušinių Linos kambario grindų. Abu atsijungėme net nenusirengę. Praėjus dvidešimt keturioms valandoms, atrodė keista būti savo kambaryje, vėl gulėti lovoje, ne tarp medžių šaknų ant žemėtos miško paklotės. Per daug prisižiūrėjau. Atsikėliau ir nepaisydamas karščio uždariau langą. Pernelyg daug visko reikėjo baimintis, per daug kovoti.

Kažin, ar Gatline apskritai kas nors miega?

Lusilei tokių keblumų nekilo. Ji trepeno kampe ant nešvarių drabužių krūvos, purendama nakčiai guolį. Ta katė miegotų bet kur.

Bet ne aš. Apsiverčiau. Sunku patogiai jaustis tarp patogumų.

Man irgi.

Nusišypsojau. Grindų lentos sugirgždėjo, durys atsilapojo. Tarpduryje stovėjo Lina, vilkėjo mano išblukusius Sidabrinio banglentininko marškinėlius. Mačiau iš po jų kyšančių trumpų pižamos kelnių kraštelį. Plaukai buvo drėgni, ji vėl juos šukavo žemyn, kaip aš labiausiai mėgau.

– Tai sapnas, tiesa?

Lina uždarė paskui save duris, jos auksinėje ir žalioje akyse blykstelėjo žiburiukai.

– Apie kokius sapnus kalbi – savo ar mano?

Ji pakėlė antklodę ir įsiropštė šalia manęs. Dvelkė citrinomis, rozmarinais ir muilu. Mudu nuėjome ilgą kelią. Ji pakišo galvą man po smakru ir prisiglaudė. Jutau jos klausimus ir baimes, besitvenkiančius po antklode kartu su mudviem.

Lina, kas yra?

Ji giliau įsirausė man į krūtinę.

Kaip manai, ar galėsi kada nors man atleisti? Žinau, kad niekada nebebus taip pat...

Tvirčiau apglėbiau ją rankomis ir prisiminiau visus tuos kartus, kai atrodė, jog prarandu ją visiems laikams. Tos akimirkos sukosi aplink mane grasindamos sutraiškyti savo svoriu. Niekaip neįstengčiau

būti be jos. Nereikėjo nė klausti apie atleidimą.

Bus kitaip. Geriau.

Bet, Itanai, aš nesu šviesioji. Aš – kažkas kita. Aš... sudėtinga.

Pakišau ranką po antklode ir paėmęs jos ranką pakėliau prie lūpų. Pabučiavau delną, kur vinguriavo juodas raštas. Jis neišnyko. Atrodė beveik kaip nupieštas žymekliu, bet žinojau, kad jis niekada neišnyks.

– Žinau, kas esi, ir myliu tave. Niekas negali to pakeisti.

– Norėčiau sugrįžti į praeitį. Norėčiau...

Prisispaudžiau kakta prie jos kaktos.

– Nereikia. Esi, kokia esi. Pasirinkai būti savimi.

– Baisu. Visą gyvenimą augau tarp tamsos ir šviesos. Keista nė prie nieko nepritapti, – ji atsivertė ant nugaros. – O jei esu niekas?

– O jei tai netinkamas klausimas?

Ji nusišypsojo.

– Tikrai? O koks būtų tinkamas?

– Tu esi tu. Koks ji žmogus? Kokiu nori būti? Ir kaip man laimėti jos bučinį?

Ji pasirėmė ant rankų ir palinko virš manęs, palaidi plaukai kuteno veidą. Jos lūpos palietė mano lūpas, ir sugrįžo tas pats pojūtis: elektra, srovė, tekanti tarp mūsų. Man jo trūko, net jei jis ir degino mane.

Vis dėlto trūko dar kažko.

Persilenkiau per kraštą ir ištraukęs naktinio stalelio stalčių įkišau ranką vidun.

– Manau, šitas priklauso tau.

Jai į delną įkrito grandinėlė, tarp pirštų pažiro prisiminimai – sidabrinė saga, kurią ji buvo pritvirtinusi prie popieriaus sąvaržėlės, raudonas siūlas, mažytis žymeklis „Sharpie“, mano padovanotas ant vandens bokšto.

Priblokšta ji spoksojo į ranką.

– Šį bei tą pridėjau, – atnarpliojau amuletus, kad ji matytų sidabrinį žvirbliuką iš Meikono laidotuvių. Dabar jis reiškė visai ką kita. – Ama sako, žvirbliai gali toli nuskristi ir visuomet suranda kelią namo. Kaip suradai tu.

– Tik todėl, kad atėjai manęs pasiimti.

– Turėjau pagalbininkų. Todėl dovanoju tau štai ką.

Pakėliau ženklelį nuo Lusilės antkaklio – tą, kurį nešiojausi kišenėje, kai ieškojome Linos ir stebėjau ją Lusilės akimis. Lusilė ramiai pažvelgė į mane ir nusižiovavo kambario kampe.

– Tai perdavimo kanalas, leidžiantis mirtingiesiems jungtis su kerėtojų gyvūnu. Šįryt man paaiškino Meikonas.

– Tu visą laiką jį turėjai?

– Taip. Man jį davė teta Pru. Kol turi ženklelį, puikiai veikia.

– Palauk. Iš kur tavo teta gavo kerėtojų katę?

– Arilija padovanojo Lusilę mano tetai, kad ši nepasiklystų tuneliuose.

Lina ėmė narplioti grandinėlę, raišioti mazgus, užsimezgusius nuo tada, kai ją pametė.

– Negaliu patikėti, kad ją radai. Kai numečiau, nemaniau kada nors vėl ją pamatysianti.

Ji jos nepametė. Ji ją nusiėmė. Sutramdžiau norą paklausti kodėl.

– Žinoma, radau. Ant jos suverta viskas, ką esu tau dovanojęs.

Lina sugniaužė vėrinį delne ir nusuko akis į šalį.

– Ne viskas.

Žinau, apie ką ji galvojo – apie mamos žiedą. Ji nusikabino ir žiedą, bet aš jo neradau.

Iki šio ryto, kai aptikau jį ant savo rašomojo stalo, lyg jis visuomet ten būtų gulėjęs. Dar kartą įkišau ranką į stalčių ir atgniaužęs Linos delną įspraudžiau į jį žiedą. Pajutusi šaltą metalą ji pažvelgė į mane.

Radai?

Ne. Tikriausiai jį surado mama. Kai pabudau, jis gulėjo ant stalo.

Ji nejaučia man neapykantos?

Tokį klausimą galėjo užduoti tik mergina kerėtoja. Ar mano mamos vaiduoklis jai atleido? Žinojau atsakymą. Žiedą radau gulintį knygoje, kurią man paskolino Lina – tai buvo Pablo Nerudos „Klausimų knyga“, o grandinėlė pasitarnavo kaip žymeklis eilutei: „Ar tiesa, kad gintare slypi / sirenų ašaros?“

Mama labiau mėgo Emilę Dikinson, bet Linai patiko Neruda. Tai buvo kaip ta rozmarino šakelė, pernai per Kalėdas rasta mėgstamoje mamos valgių gaminimo knygoje – šis tas mano mamos ir kai kas Linos, sudėta kartu, lyg visuomet taip buvo skirta.

Atsakiau Linai užsegdamas jai ant kaklo grandinėlę, kur ji ir turėjo būti. Ji ją palietė ir savo žalia bei auksine akimis įsižiūrėjo į mano rudas akis. Žinojau, kad ji tebėra mergina, kurią myliu, kad ir kokios spalvos būtų jos akys. Negalima viena spalva nutapyti Linos Dukein. Ji buvo raudonas megztinis ir mėlynas dangus, pilkas vėjas ir sidabrinis žvirblelis, juoda garbana, išsprūdusi iš už ausies.

Dabar, kai buvome kartu, vėl jaučiausi namie.

Lina palinko prie manęs, iš pradžių švelniai prisiliesdama lūpomis. Paskui pabučiavo mane stipriau, ir mano stuburu gausdamas pakilo karštis. Jutau, kaip ji vėl suranda mano kūną, mūsų išlinkimus ir kerteles, vietas, kuriose mūsų kūnai taip natūraliai atitiko vienas kitą.

– Gerai, tai neabejotinai mano sapnas, – nusišypsojau, pirštais perbraukdamas neįtikėtinai susitaršiusius juodus jos plaukus.

Nebūčiau taip labai tuo įsitikinusi.

Ji rankomis perbraukė man krūtinę ir aš giliai įkvėpiau jos kvapo.

Lūpomis liečiau jos petį ir traukiau arčiau, kol pajutau švelniai į mane besiremiančius jos klubus. Prabėgo tiek daug laiko, ir aš taip jos ilgėjausi – jos skonio, jos kvapo. Laikiau jos veidą bučiuodamas vis stipriau, ir mano širdis ėmė pašėlusiai plakti. Turėjau liautis ir atgauti kvapą.

Atsilošusi ant pagalvės ji pažvelgė man į akis, stengdamasi neprisiliesti.

Nė kiek ne geriau? Ar tu... ar aš tau sukeliu skausmą?

Ne. Dabar geriau.

Žiūrėjau į sieną ir mintyse skaičiavau ramindamas širdį.

Meluoji.

Pakišau po ja rankas, bet ji nežiūrėjo.

Itanai, mes niekada negalėsime iš tikro būti kartu.

Dabar mes kartu.

Pirštais švelniai paglosčiau rankas, stebėdamas, kaip nuo mano prisilietimo jai šiurpsta oda.

Tau šešiolika, o man po dviejų savaičių sukaks septyniolika. Turime laiko.

Tiesą sakant, pagal kerėtojų metus man jau septyniolika. Suskaičiuok mėnulius. Dabar aš vyresnė nei tu.

Ji varganai šyptelėjo, ir aš suspaudžiau ją glėbyje.

Septyniolika. Tai kas. Lina, gal iki aštuoniolikos mums pavyks šitai perprasti.

Lina.

Atsisėdau lovoje nenuleisdamas nuo jos akių.

Dabar žinai, tiesa?

Ką?

Savo tikrąjį vardą. Dabar, kai esi pašaukta, žinai jį, tiesa?

Kreivai šypsodama ji palenkė galvą į šoną. Stvėriau ją į glėbį, mano veidas atsidūrė prie pat jos.

Kas tai? Nejau manai, neturėčiau žinoti?

Itanai, nejaugi dar nesupratai? Mano vardas Lina. Tai vardas, kurį turėjau, kai mudu susitikome. Vienintelis vardas, kurį turėsiu.

Ji žinojo, bet nesiruošė man pasakyti. Supratau kodėl. Lina vėl šaukė save. Sprendė, kuo bus. Raišiojo mus dalykais, kuriais kadaise dalijomės. Lengviau atsikvėpiau, nes man ji visuomet bus Lina.

Mergina, kurią sutikau sapnuose.

Užtraukiau mums virš galvų antklodę. Nors nė viename mano sapne nė iš tolo taip nenutikdavo, po kelių minučių abu giliai miegojome.

• 6.22 •

Šviežias kraujas

Bent kartą nesapnavau. Mane pažadino Lusilės šnypštimas.

Apsiverčiau ant kito šono, Lina susirangė šalia. Tebebuvo sunku patikėti, kad ji čia ir yra saugi. Šito troškau labiausiai pasaulyje ir dabar tai išsipildė. Ar dažnai taip atsitinka? Dylantis mėnuo už mano miegamojo lango švietė taip skaisčiai, kad mačiau jos blakstienas, liečiančias skruostus jai miegant.

Lusilė liuoktelėjo nuo lovos kojūgalio, ir šešėliuose kažkas sujudėjo.

Siluetas.

Priešais mano langą kažkas stovėjo. Tai galėjo būti tik vienas žmogus, kuris iš tiesų net nėra žmogus. Staiga atsisėdau lovoje. Mano kambaryje – Meikonas, o lovoje po antklode – Lina. Nusilpęs ar nenusilpęs, jis mane nudės.

– Itanai?

Balsą atpažinau vos išgirdęs, net jei žmogus stengėsi kalbėti tyliai. Tai buvo ne Meikonas. Tai buvo Linkas.

– Po velnių, ką veiki mano kambaryje vidury nakties? – sušnypščiau mėgindamas nepažadinti Linos.

– Žmogau, pakliuvau į bėdą. Turi man padėti. – Paskui jis pastebėjo į kamuoliuką susirietusią Liną šalia manęs. – O, Viešpatie. Nežinojau, kad jūs... na, žinai.

– Miegame?

– Įstengiate miegoti, – susijaudinęs žingsniavo jis, skleisdamas jam nebūdingą energiją. Ranka buvo sugipsuota ir padrikai tabalavo. Net blankioje lango šviesoje įžiūrėjau, kad jo veidas prakaituotas ir išblyškęs. Atrodė ligonis, blogiau nei ligonis.

– Kas tau, žmogau? Kaip čia patekai?

Linkas atsisėdo ant senos kėdės prie stalo, paskui vėl atsistojo. Ant jo marškinėlių buvo nupieštas dešrainis su užrašu Kąsk mane. Turėjo tuos marškinėlius nuo aštuntos klasės.

– Jei papasakočiau, nepatikėtum.

Už jo buvo atlapotas langas, užuolaidos pleveno vidun, lyg kas nors į mano kambarį trauktų vėją. Mano skrandyje ėmė veržtis pažįstamas mazgas.

– Pabandyk.

– Prisimeni, kai tą pragarišką naktį mane nutvėrė vampyriūkštis?

Jis kalbėjo apie septynioliktojo mėnulio naktį, kuri jam visuomet liks pragaro naktimi. Taip vadinosi ir siaubo filmas, mirtinai įvaręs jam baimės, kai tebuvo dešimties.

– Na?

Linkas vėl ėmė žingsniuoti.

– Žinai, jis būtų mane nužudęs, ar ne?

Nebuvau tikras, ar noriu girdėti, kur link jis suka.

– Bet nenužudė, o dabar tikriausiai pats negyvas, kaip ir Larkinas. – Tą naktį Džonas dingo, bet niekas iš tiesų nežinojo, kas

jam nutiko.

– Taigi, na, jei negyvas, jis paliko atsisveikinimo dovanėlę. Tiesą sakant, dvi, – jis palinko virš lovos. Aš instinktyviai atšokau ir atsitrenkiau į Liną.

– Kas yra? – ji snaudė, balsas buvo žemas ir gergždžiantis.

– Atsipalaiduok, žmogau, – Linkas ištiesė ranką ir įjungė lempelę šalia lovos. – Į ką tau tai panašu?

Mano akys prisitaikė prie blausios šviesos, ir ant blyškaus Linko kaklo pamačiau dvi mažas įkandimo žaizdeles, aiškias dviejų lygiai įstatytų ilčių žymes.

– Jis tau įkando? – atšokau traukdamas Liną iš lovos ir stumdamas už savęs prie sienos.

– Vadinasi, aš teisus? Po šimts perkūnų, – nukoręs galvą ir rankas Linkas atsisėdo ant lovos. Atrodė labai nelaimingas. – Ar aš pavirsiu tokiu pat kraugeriu? – jis spoksojo į Liną, laukdamas, kad ji patvirtintų, ką jis ir taip žino.

– Formaliai, taip. Jau tikriausiai virsti, bet nebūtinai būsi kraugerys nelabasis. Gali tam priešintis, kaip dėdė Meikonas, ir misti sapnais bei prisiminimais, ne krauju, – ji prasispraudė pro mane. – Atsipalaiduok, Itanai. Jis mūsų nepuls kaip koks vampyras iš jūsų kvailų mirtingųjų sukurtų siaubo filmų, kur visos raganos dėvi juodas skrybėles.

– Ačiū Dievui, man bent tinka skrybėlė, – atsiduso Linkas. – Ir dar juoda.

Ji atsisėdo šalia jo ant lovos krašto.

– Jis tebėra tas pats Linkas.

– Tu tuo tikra? – kuo labiau jį tyrinėjau, tuo prasčiau jis atrodė.

– Taip, turėčiau žinoti tokius dalykus, – purtė galvą įveiktas Linkas. Buvo ganėtinai aišku, kad jis vylėsi, jog Lina duos jam kokį nors kitą paaiškinimą. – Tegu juos griausmas, sužinojusi mama išmes mane iš namų. Turėsiu gyventi Drandulete.

– Viskas bus gerai, žmogau. – Tai buvo melas, bet ką dar galėjau pasakyti? Lina teisi. Linkas tebebuvo geriausias mano draugas. Leidosi paskui mane į tunelius ir dėl to dabar sėdi štai čia su dviem įkandimais ant sprando.

Linkas nervingai ranka persibraukė plaukus.

– Žmogau, mano mama baptistė. Manai, leis man gyventi namuose, sužinojusi, kad aš demonas? Ji net metodistų negali pakęsti.

– Gal nepastebės, – žinojau, kad taip sakyti kvaila, bet mėginau padėti.

– Žinoma. Gal net nepastebės, kad dieną neinu į lauką, nes man nusvils ir nukris oda, – pasitrynė blyškias rankas Linkas, lyg jau justų besilupančią odą.

– Nebūtinai, – Lina kažką įtemptai galvojo. – Džonas nėra

paprastas nelabasis. Jis mišrūnas. Dėdė Meikonas tebemėgina išsiaiškinti, ką Abraomas yra su juo sumanęs.

Prisiminiau, ką Meikonas kalbėjo apie mišrūnus, ginčydamasis su Abraomu prie Didžiosios Užtvaros. Tas laikas jau atrodė nutolęs, lyg iš kito gyvenimo. Bet apie Džoną Bridą aš visai nenorėjau galvoti. Negalėjau pamiršti matęs jį grabinėjantį Liną.

Lina to bent jau nepastebėjo.

– Jo motina buvo evė. Jie gali keistis – virsti beveik bet kokia rūšimi, net mirtingaisiais. Štai kodėl Džonas gali vaikštinėti dieną, kai kiti nelabieji turi vengti saulės šviesos.

– Tikrai? Tai ką, aš lyg ir koks ketvirtis kraugerio?

Lina linktelėjo.

– Tikriausiai. Noriu pasakyti, dėl nieko negaliu garantuoti.

Linkas papurtė galvą.

– Štai kodėl iš pradžių nebuvau tuo tikras. Visą dieną praleidau lauke, ir nieko nenutiko. Pamaniau, vadinasi, aš švarus.

– Kodėl iškart nieko nesakei? – kvailas klausimas. Kas norės pasakoti draugams, kad virsta kažkokiu demonu?

– Nesupratau, kad jis man įkando. Tiesiog maniau, jog persitempiau grumdamasis, bet paskui keistai pasijutau ir pamačiau žymes.

– Žmogau, turi būti atsargus. Ne ką težinome apie Džoną Bridą. Jei jis koks mišrūnas, kas žino, ką gali padaryti?

Lina atsikrenkštė.

– Tiesą sakant, jį pažįstu gana gerai. – Mudu su Linku vienu metu atsisukome ir sužiurome į ją. Ji nervingai sukiojo savo vėrinį. – Na, ne taip jau gerai. Bet tuneliuose mudu kartu praleidome daug laiko.

– Ir? – pajutau kaistantį kraują.

– Jis tikrai stiprus ir turėjo savotiško keisto patrauklumo, varančio iš proto merginas, kur tik pasisuka.

– Merginas kaip tu? – negalėjau susilaikyti.

– Užsičiaupk, – ji niuktelėjo man petimi.

– Jau skamba geriau, – nelauktai sau pačiam išspaudė šypsnį Linkas.

Lina mintyse perkratinėjo Džono bruožus – vyliausi, tas sąrašas nebus per ilgas.

– Jis galėjo matyti, girdėti ir užuosti dalykus, kurių nepajėgiau aš.

Linkas giliai įkvėpė, paskui kostelėjo.

– Žmogau, tau tikrai reikia dušo.

– Dabar, kai įgijai antgamtinių galių, tai viskas, ką gali padaryti? – smarkiai jį niuktelėjau. Jis pastūmė mane, ir aš nuskriejau nuo lovos ant grindų.

– Kokia čia velniava? – buvau įpratęs pats jį patiesti.

Linkas pažvelgė į savo rankas ir patenkintas sulinksėjo.

– Tikra tiesa, pašėlę kumščiai. Kaip visuomet sakydavau.

Lina pakėlė Lusilę, kuri buvo pasitraukusi į kampą.

– Ir turėtum gebėti keliauti. Žinai, atsidurti, kur tik panorėjęs. Nereikės lipti pro langą, nors dėdė Meikonas sako, taip kultūringiau.

– Galiu vaikščioti kiaurai sienas kaip superherojus? – Linkas gerokai pralinksmėjo.

– Tikriausiai puikiai leisi laiką, išskyrus... – Lina atsikvėpė ir mėgino dėtis nerūpestinga. – Daugiau iš tikro nebevalgysi. Ir, sprendžiant pagal tai, kad ketini būti panašesnis į dėdę Meikoną nei į Hantingą, turėsi maitintis žmonių sapnais bei prisiminimais. Dėdė Meikonas tai vadindavo slaptu klausymusi. Bet tam turėsi daug laiko, nes nebemiegosi.

– Nebegaliu valgyti? Ką aš pasakysiu mamai?

Lina gūžtelėjo pečiais.

– Pasakyk, kad tapai vegetaru.

– Vegetaru? Ar išprotėjai? Tai blogiau nei ketvirtis demono! – Linkas liovėsi žingsniavęs. – Girdėjote?

– Ką?

Jis priėjo prie atviro lango ir persisvėrė.

– Rimtai?

Kelis kartus sutrinksėjo namo siena, ir Linkas per langą įkėlė Ridlę. Kukliai nudelbiau akis, nes ropščiantis per palangę pasimatė beveik visi Ridlės apatiniai. Žirgliojimas nebuvo pats gracingiausias.

Matyt, Ridlė apsitvarkė ir, kad ir kas buvo iš tikrųjų, vėl grįžo prie sirenos drabužių stiliaus. Timptelėjo žemyn sijoną ir papurtė šviesius plaukus su rausvomis sruogomis.

– Noriu aiškiai pasakyti. Čia vakarėlis, o aš turiu tupėti savo celėje su šunimi?

Lina atsiduso.

– Nori pasakyti, mano miegamajame?

– Kad ir taip. Visai nenoriu, kad jūs trys leistumėte laiką kartu ir pliaukštumėte apie mane. Man ir be to gana problemų. Dėdė Meikonas su mano mama nusprendė, kad turėčiau grįžti į mokyklą, nes, matyt, jau niekam nebekeliu pavojaus, – atrodė, ji tuoj prapliups raudoti.

– Bet taip nėra, – Linkas nuo rašomojo stalo atitraukė jai kėdę.

– Aš gana pavojinga, – ji jo nepaisė ir šleptelėjo ant lovos. – Pamatysite. – Linkas išsiviepė. Jis to ir vylėsi, buvo akivaizdu. – Jie negali priversti manęs vaikščioti į tą užkampio skylę, jūsų vadinamą mokykla.

– Ridle, niekas apie tave nekalbėjo, – Lina atsisėdo šalia pusseserės ant lovos.

Linkas vėl ėmė žingsniuoti po kambarį.

– Kalbėjome apie mane.

– O ką apie tave? – Jis nusisuko, bet Ridlė tikriausiai jau kažką

pastebėjo, nes tučtuojau metėsi per kambarį. Ji stvėrė Linkui už skruosto. – Pažiūrėk į mane.

Linkas atsigręžė, jo blyškią prakaituotą odą apšvietė menka mėnulio šviesa, besiskverbianti į kambarį. Bet ir jos užteko įkandimo žymėms įžiūrėti.

Ridlė tebelaikė jo veidą, nors rankos virpėjo. Linkas suėmė jos riešą.

– Rid...

– Ar tai jis tau taip padarė? – prisimerkė ji. Nors jos akys dabar buvo mėlynos, ne auksinės, ir ji nieko negalėjo įtikinti nušokti nuo skardžio, tebeatrodė taip, lyg įstengtų ką nors numesti nuo uolos. Buvo nesunku įsivaizduoti ją, ginančią Liną mokykloje, kai dar buvo mažos.

Linkas paėmė jos ranką ir truktelėjo prie savęs, kita ranka apkabindamas pečius.

– Nieko tokio. Gal dabar, kai nebereikės miegoti, padarysiu vieną kitą namų darbą, – šyptelėjo Linkas, bet Ridlė nesišypsojo.

– Tai ne pokštas. Džonas, ko gero, galingiausias nelabasis kerėtojų pasaulyje, išskyrus Abraomą. Jei Abraomas jo ieškojo, tam buvo priežastis.

Mačiau, kaip ji kramto lūpas, žvelgdama į medžius už mano lango.

– Per daug nerimauji, mažyte.

Ridlė nusipurtė Linko ranką.

– Nevadink manęs mažyte.

Nenuleisdamas nuo jų akių atsirėmiau į galvūgalio lentą. Dabar, kai Ridlė buvo mirtingoji, o Linkas – nelabasis, ji vis tiek bus mergina, su kuria jis negalės draugauti, bet tikriausiai vienintelė, kurios trokšta. Ateinantys mokslo metai bus įdomūs.

Nelabasis Džeksono vidurinėje.

Linkas, stipriausias mokyklos vaikinas, kiekvieną kartą įeidamas į klasę varys Savaną Snou iš proto – be jokio Ridlės ledinuko lyžtelėjimo. Ir Ridlė, buvusi sirena, kuri, neabejojau, vis tiek įsivels į bėdą – su ledinukais ar be jų. Iki rugsėjo dar buvo du mėnesiai, o aš pirmą kartą gyvenime nesitvėriau savam kaily laukdamas pirmosios dienos mokykloje.

Linkas buvo ne vienintelis, negalėjęs užmigti tą naktį.

• 6.28 •

Saulėtekis

– Ar negalite kasti greičiau?

Iš ten, kur stovėjome – kelias pėdas atkastame Meikono kape – mudu su Linku piktai dėbtelėjome į Ridlę. Šiame kape Meikonas nepraleido nė minutės. Aš jau plūdau prakaitu, o saulė dar net nebuvo

patekėjusi. Linkas su savo naujai atrasta stiprybe dar neišspaudė nė lašelio.

– Ne, negalime. Ir, be abejo, žinau, kad esi absoliučiai dėkinga, kad plušame už tave, mažyte, – Linkas pamojavo Ridlei kastuvu.

– Kodėl tas ilgasis kelias turi būti toks ilgas? – pasibjaurėjusi Ridlė dirstelėjo į Liną. – Kodėl mirtingieji tokie prakaituoti ir nuobodūs?

– Tu pati dabar mirtingoji. Tai ir pasakyk, – švystelėjau kastuvą žemių į Ridlės pusę.

– Ar tokiam darbeliui neturi kokio burtažodžio? – Ridlė šleptelėjo šalia Linos, kuri sėdėjo prie kapo sukryžiavusi kojas ir sklaidė seną knygą apie nelabuosius.

– Beje, kaip jums, vaikinai, pavyko iš *Lunae Libri* gauti tą knygą? – Linkas vylėsi, kad Lina sužinos ką nors apie mišrūnus. – Juk šiandien ne šventinė diena.

Pastaraisiais metais bibliotekoje *Lunae Libri* buvome įsivėlę į ganėtinai daug bėdų.

Ridlė metė į Linką žvilgsnį, kuris, jai tebebūnant sirena, tikriausiai būtų parklupdęs jį ant kelių.

– Jį labai traukia prie genialiosios bibliotekininkės.

Vos ji tai ištarė, Linos laikoma knyga užsiliepsnojo.

– Oi, ne! – kad nenusidegintų, ji paleido iš rankų knygą. Ridlė ėmė trepsėti ant jos. Lina atsiduso. – Atleisk. Taip būna.

– Ji turėjo omenyje Marianą, – stojau ginti aš.

Išvengiau jos žvilgsnio ir dar uoliau mojavau kastuvu. Mudu su Lina vėl buvome, na, mudu. Nebuvo nė akimirkos, kad negalvočiau apie artumą – jos ranką mano delne, jos veidą prie mano veido. Kai nemiegodavome, nė vienai valandėlei negalėdavau išleisti jos balso iš savo galvos – taip ilgai buvau jį praradęs. Ji buvo tas žmogus, su kuriuo paskutiniu kalbėdavausi vakare ir į kurį pirmutinį kreipdavausi rytą. Po visko, ką patyrėme, būčiau apsikeitęs vietomis su Baubu Redliu, jei būčiau galėjęs. Taip labai troškau neišleisti jos iš akių.

Ama net pradėjo dengti Linai vietą prie stalo. Reivenvude, šalia sofos pirmame aukšte, teta Delė laikė man pagalvę ir sulankstytą šiltą antklodę. Niekas nė žodeliu neužsiminė apie komendanto valandas ar taisykles, ar apie tai, kad mudu per dažnai susitikinėjame. Niekas nereikalavo, kad pasikliautume pasauliu, jei jame nebūdavome kartu.

Vasara tęsėsi. Negalėjai atšaukti to, kas įvyko. Liv buvo įvykęs faktas. Džonas ir Abraomas buvo įvykę faktai. Tvaila ir Larkinas, Sarafina ir Hantingas – jų taip paprastai nepamiršiu. Mokykla bus tokia pati, jei nepaisysime tiesos, kad mano geriausias draugas tapo nelabuoju, o antra karščiausia mokyklos pupytė – sirena be nagelių. Ponas Li ir direktorius Harperis, Savana Snou ir Emilė Ašer – tie niekada nepasikeis.

Mudu su Lina niekuomet nebebūsime, kokie buvome.

Linkas ir Ridlė buvo taip antgamtiškai permainyti, kad net gyveno skirtingose visatose.

Liv pasislėpė bibliotekoje, džiaugėsi galėdama kurį laiką saugiai glaustis tarp lentynų. Po septynioliktojo mėnulio nakties mačiau ją tik kartą. Ji jau nebesirengė būti saugotoja, bet atrodė su tuo susitaikiusi.

„Mudu abu žinome, kad nebūčiau laiminga, stebėdama iš šalies“, – pasakė ji. Žinojau, kad ji kalba tiesą. Liv buvo astronomė kaip Galilėjus, tyrinėtoja kaip Vaskas da Gama, mokslininkė kaip Mariana. Gal net pakvaišusi mokslininkė kaip mano mama.

Tikriausiai mums visiems reikėjo pradėti nuo pradžių.

Be to, nujaučiau, kad naujasis mokytojas Liv patiko ne mažiau nei buvusioji. Liv lavinimas buvo perduotas vienam buvusiam nelabajam, savo dienas leidžiančiam toli nuo akių – Reivenvude arba savo mėgstamame kabinete senajame kerėtojų tunelių urve – su Liv ir vyriausiąja kerėtojų bibliotekininke, vienintelėmis savo mirtingomis kompanionėmis.

Ne tokios tikėjausi vasaros. Bet, kita vertus, kalbant apie Gatliną, niekada nežinojau, kas gali nutikti. Tad vieną dieną lioviausi spėliojęs.

Baik galvoti ir pradėk kasti.

Mečiau kastuvą ir pasistiebiau prie kapo krašto. Gulėdama ant pilvo Lina persisvėrė, maskatuodama už nugaros nutriušusiais sportukais. Rankomis apkabinau jai kaklą ir priglaudžiau lūpas prie jos burnos, kol nuo mudviejų bučinio kapinės ėmė suktis.

– Vaikai, vaikai. Elkitės padoriai. Mes pasiruošę, – Linkas pasirėmė į kastuvą ir atsistojęs apžvelgė savo darbą. Meikono kapas buvo atkastas, bet karsto jame nebuvo.

– Na? – norėjau greičiau baigti. Ridlė išsitraukė iš kišenės mažą juodo šilko gumulą ir laikė jį prieš save.

Linkas atsitraukė, lyg ji būtų pašvietusi jam į veidą žibintu.

– Saugokis, Rid! Nenorėčiau, kad tas daiktas prisiliestų prie manęs. Nelabųjų kriptonitas, pamiršai?

– Atleisk, supermene, pamiršau. – Atsargiai vienoje rankoje laikydama ryšulį Ridlė įlipo į duobę ir padėjo jį tuščio Meikono Reivenvudo kapo dugne. Gal mama ir išgelbėjo Meikoną lanko žibintu, bet mes jį laikėme tuo, kuo jis ir buvo – pavojingu daiktu. Antgamtiniu kalėjimu, kuriame nenorėjau matyti įkalinto savo geriausio draugo. Šešios pėdos po žeme – puiki vieta lanko žibintui, o Meikono kapas – saugiausia vieta, kokią įstengėme sugalvoti.

– Gerai atsikratėme, – tarė Linkas, traukdamas Ridlę iš kapo. – Ar ne taip turėtum sakyti, kai filmo pabaigoje gėris įveikia blogį?

Pažvelgiau į jį.

– Ar bent kada skaitei kokią knygą, žmogau?

– Kask, – Ridlė pasitrynė rankas, valydamasi purvą. – Bent taip sakau aš.

Linkas žėrė virš ryšulio kastuvą po kastuvo, o Ridlė stebėjo nenuleisdama nuo kapo akių.

– Užbaik, – tariau.

Lina linktelėjo ir sugrūdo rankas į kišenes.

– Dingstam iš čia.

Virš magnolijų priešais mano mamos kapą ėmė kilti saulė. Manęs kapas nebejaudino, nes žinojau, kad mamos jame nėra. Ji buvo kažkur, visur kitur, tebesaugojo mane. Slaptame Meikono kambaryje. Marianos archyve. Mūsų kabinete Veitų žemėje.

– Lina, eime, – trūktelėjau Liną už rankos. – Man bloga nuo tamsos. Eime, pažiūrėsime į saulėtekį.

Mes nubėgome, dūmėme žole apaugusia kalva it vaikai – pro kapus ir magnolijas, pro palmetes ir ąžuolus, apraizgytus kedeninių tilandsijų, pro nelygias antkapinių lentelių eiles, verkiančius angelus ir seną akmeninį suolą. Jutau ją virpančią nuo ankstyvo ryto vėsos, bet nė vienas nenorėjome sustoti. Tad bėgome toliau ir pasiekę kalvos papėdę beveik virtome, beveik skriejome. Buvome beveik laimingi.

Nemačiau klaikaus auksinio švytėjimo, besiskverbiančio pro mažus ant Meikono kapo verčiamos žemės tarpelius ir plyšelius.

Ir nepatikrinau „iPod“ grotuvo kišenėje, kur dainų sąraše gal būčiau pastebėjęs naują dainą.

Aštuoniolika mėnulių.

Nepatikrinau, nes man nerūpėjo. Niekas nesiklausė. Niekas nestebėjo. Niekas neegzistavo pasaulyje, tik mudu...

Mudu ir senis baltu kostiumu bei siauru kaklaraiščiu, stovintis ant kalvos viršūnės prieš patekant saulei ir šešėliams pasitraukiant atgal į požemius.

Mes jo nematėme. Matėme tik dylančią naktį ir kylantį mėlyną dangų. Ne žydrą mano miegamojo padangę, bet tikrą dangų. Nors kiekvienam iš mūsų jis galėjo atrodyti kitoks. Dabar nebebuvau toks įsitikinęs, kad dangų bet kokie du žmonės mato vienodai, nepaisant to, kokioje visatoje jie gyventų.

Noriu pasakyti, kaip gali būti tuo tikras?

Senis nuėjo.

Jam išnykstant paskutinę nakties – tamsos prieš aušrą – akimirką, neišgirdome pažįstamo persitvarkančios erdvės ir laiko drykstelėjimo.

Aštuoniolika mėnulių, šviesa jų skaisti,
Iš pasaulio už metų sudilusių,
Mirtis ar gimimas – pasirinkt negali,
Laukia Žemės diena suskilusi...

• PO VISKO •

Sirenos ašaros

Ridlė stovėjo Reivenvude, savo kambaryje, kuris kadaise priklausė

Meikonui. Viskas jame buvo kitaip, išskyrus keturias sienas, lubas ir grindis, ir gal dar įsprūdines miegamojo duris.

Ji garsiai trinktelėdama jas uždarė ir užsklendė. Atsigręžė veidu į kambarį, nugara atsirėmė į duris. Meikonas nutarė užimti kitą Reivenvudo kambarį, nors daugiausia laiko praleisdavo savo kabinete tuneliuose. Tad šis kambarys dabar priklausė Ridlei, ir ji stengėsi, kad grindyse po storu rausvu gauruotu kilimu durys į tunelius būtų visuomet užrakintos. Sienos buvo išmargintos grafičiais, išpurkštais daugiausia juoda ir neonine rausva spalva, su ryškiai žaliomis, geltonomis ir oranžinėmis dėmėmis. Tiksliau, tai buvo ne žodžiai – labiau formos, brūkšniai, emocijos. Pyktis, uždarytas pigių purškiamųjų dažų skardinėje iš Samervilio parduotuvės „Wal-Mart“. Lina pasisiūlė jai padėti, bet Ridlė užsispyrė viską padaryti pati, kaip daro mirtingieji. Nuo dažų dvoko įskaudo galvą, tyškantys dažai viską siaubingai išterliojo. Kaip tik šito ji ir norėjo, kaip tik taip ji ir jautėsi.

Ji viską siaubingai sujaukė.

Jokių žodžių. Ridlė nekentė žodžių. Žodžiai dažniausiai meluodavo. Dviejų savaičių, pragyventų įkalintai Linos kambaryje, pakako, kad poezijai pajustų amžiną neapykantą.

Manoplakančiaikraujuojančiaiširdžiaireikiatavęs…

Kad ir kas tai būtų.

Ridlė nusipurtė. Ginčų dėl skonio šeimos genofonde užprogramuota nebuvo. Ji atšlijo nuo durų ir pasuko prie drabužių spintos. Švelniu judesiu stumtelėjo baltas medines duris, atverdama visą gyvenimą rūpestingai kauptą drabužių kolekciją – sirenos skiriamąjį ženklą.

Kuria, kaip priminė sau, ji jau nėra.

Atsitempė prie lentynų rausvą suolelį ir pasilypėjo ant jo, rausvose platformose slydinėjo rausvai dryžuotomis puskojinėmis apautos kojos. Šiandien mokykloje buvo haradžiukų stiliaus diena – nedažnas reiškinys Gatlino apylinkėse. Žvilgsniai, kurių sulaukė kavinėje „Dar-ee Keen“, buvo neįkainojami. Bent padėjo pratempti popietę.

Vieną popietę. O kiek dar jų bus?

Ji braukė ranka per lentyną, kol surado, ko ieškojo – batų dėžutę iš Paryžiaus. Nusišypsojo ir nukėlė ją. Violetiniai aksominiai bateliai atviru priekiu ir keturių colių aukščio kulniukais, jei teisingai prisimena. Žinoma, prisimena. Su tais bateliais ne kartą velniškai šauniai leido laiką.

Ji numetė dėžutės turinį ant juodai ir baltai išmargintos lovatiesės. Štai jis, pusiau susuktas į šilką, apskretęs trupančiu purvu.

Ridlė susmuko ant grindų šalia lovos, rankas pasidėjo ant krašto. Ji nebuvo kvailė. Tik norėjo pasižiūrėti, kaip žiūrėdavo kas vakarą pastarąsias dvi savaites. Norėjo pajusti kokią nors stebuklingą galią,

galią, kurios pati niekuomet nebeturės.

Ridlė nebuvo bloga mergina. Nevisiškai bloga. O jei ir buvo, ar tai svarbu? Ji niekaip negalėjo to pakeisti. Buvo numesta į šalį kaip pernykštis blakstienų tušas.

Suskambo mobiliukas, ji pakėlė jį nuo naktinio stalelio. Ekrane iššoko Linko atvaizdas. Ji išjungė telefoną ir numetė į rausvus kilimo gaurus.

Ne dabar, Nutrūktgalvi.

Jos mintys sukosi apie kitą nelabąjį.

Džoną Bridą.

Ridlė atsirėmė ir įsitaisė patogiau, pakreipė galvą į šoną stebėdama, kaip rutulys ima švytėti subtiliai rausva šviesa.

– Ką man su tavimi daryti? – nusišypsojo, bent kartą ir ji galinti priimti sprendimą, be to, dar galima ir neskubėti.

trys

Šviesa vis labiau ryškėjo, pagaliau kambarį užliejo rožinė spalva. Visa kita beveik išnyko, lyg būtų nubraižyta plonytėmis, jau apsitrynusiomis pieštuko linijomis.

du

Ridlė užsimerkė – maža mergytė, sugalvojusi norą ir pučianti gimtadienio žvakutę...

vienas

Ji atsimerkė.

Buvo nuspręsta.

Padėka

Rašyti knygą nėra lengva. O rašyti antrą knygą, pasirodo, dukart sunkiau. Žemiau išvardyti žmonės padėjo sėkmingai įveikti daugybę „17 mėnulio“ fazių:

MYLIMOS AGENTĖS SARAH BURNES IR COURTNEY GATEWOOD BEI REBECCA GARDNER IŠ „THE GERNERT COMPANY“ *ir toliau lydėjo Gatlino apygardą į naujas ir tolimas vietas, niekuomet nemačiusias su karijomis keptos vištienos*. SALLY WILCOX IŠ CAA *pastangomis Gatlino apygarda virto miestu, kuriame niekas nebenorės nė prisiliesti prie ko nors kepto*.

LEIDĖJŲ GRUPĖS „LITTLE, BROWN BOOKS FOR YOUNG READERS“ TALENTINGOJI KOMANDA: REDAKTORĖS JENNIFER BAILEY HUNT IR JULIE SCHEINA, VYRIAUSIASIS DAILININKAS DAVID CAPLAN, RINKODAROS GURU LISA ICKOWICZ, BIBLIOTEKOS PASLAUGŲ KARALIENĖ VICTORIA STAPLETON, REKLAMOS AGENTĖ MELANIE CHANG IR ATSTOVĖ RYŠIAMS SU VISUOMENE JESSICA KAUFMAN *savo darbą dirba taip pat puikiai, kaip Ama gliaudo kryžiažodžius.*

NUOSTABŪS UŽSIENIO LEIDĖJAI IR REDAKTORIAI, YPAČ

AMANDA PUNTER, CECILE TEROUANNE, SUSANNE STARK, MYRIAM GALAZ IR TIE, SU KURIAIS DAR TURIME SUSITIKTI. *Jie svetingai priėmė mus savo namuose ir šalyse*. MŪSŲ GERBĖJAS ISPANIJOJE NR. 1 RAŠYTOJAS JAVIER RUESCAS *ne tik anotavo mūsų knygą savo šalyje, bet ir skleidė apie ją žinią*.

MŪSŲ MYLIMA SKAITYTOJA DAPHNE DURHAM *supranta ne tik mus, bet, svarbiausia, Itaną ir Liną. Nėra tokio dydžio troškinio, kuriuo galėtume išreikšti jai savo jausmus. Net apibarstyto kukurūzų dribsniais, mažais kepintais svogūnėliais ar trintais bulvių traškučiais.*

GYVOJI KLASIKĖ EMMA PETERSON *išvertė lotyniškus burtažodžius, kartu ruošdamasi aukštesniojo lygio lotynų kalbos egzaminui*. BAUGI PAAUGLĖ REDAKTORĖ MAY PETERSON*, be jokios abejonės, ateityje kels baimę dar daugybei kitų rašytojų*.

VALDINGOJO FOTOGRAFO ALEXO HOERNERIO *nuotraukoje atrodome nė kiek į save nepanašios, tad mums ji labai patinka*. VANIA STOYANOVA *sukūrė puikų kino anonsą, nuostabias nuotraukas, gerai padirbėjo padėdama administruoti mūsų Jungtinių Valstijų gerbėjų tinklalapį*. YVETTE VASQUEZ *šimtą kartų skaitė mūsų juodraščius, tinklaraštyje aprašinėjo mūsų turą ir padėjo administruoti Jungtinių Valstijų gerbėjų tinklalapį*. TARPTAUTINIŲ GERBĖJŲ TINKLALAPIŲ KŪRĖJAI PRANCŪZIJOJE, ISPANIJOJE IR BRAZILIJOJE: ASHLEY STOHL *sukūrė ekslibrisus ir kvietimus, kūrė tinklalapius ir darė nuotraukas, priartinusias JV Pietus viso pasaulio skaitytojams*; ANNA MOORE *sukūrė mūsų tinklalapį* Beautiful Creatures 2.0; RAŠYTOJAS GABRIEL PAUL *mūsų turams ir reklaminiams renginiams kuria visus tuos puikius internetinius žaidimus*.

MŪSŲ KERĖTOJOS MERGINOS 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18 ir 25. *Jūs esate „Kerėtojų kronikų“ šerdis ir visuomet ja būsite*.

MŪSŲ JAUNIMO LITERATŪROS MENTORIAI, WP AUTORIAI, KNYGOS ANOTACIJŲ AUTORIAI, ANONSŲ KŪRĖJAI, GERBĖJŲ TINKLALAPIŲ DIZAINERIAI, KOLEGOS DEBIUTUOJANTYS RAŠYTOJAI, TINKLARAŠČIŲ AUTORIAI, NING/GOODREADS DRAUGAI IR, ŽINOMA, MŪSŲ NUMYLĖTINIAI IŠ „TWEET“. *Visas savo naujienas pirmiausia sužinome iš jūsų – pagal Gatlino paštininko Karltono Itono principą: geros jos ar blogos, verčiau išgirsti iš savų. Niekas niekuomet nesužinos, kaip smagu net užsidaryti „urve“, peržiūrinėjant ir taisant knygą.*

MŪSŲ ŠEIMOS

ALEX, NICK IR STELLA GARCIA BEI LEWIS, EMMA, MAY IR KATE PETERSON, TAIP PAT MŪSŲ VISŲ MAMOS, TĖČIAI, SESERYS, BROLIAI, DUKTERĖČIOS, SŪNĖNAI, SVAINĖS, VAKARĖLIUS RENGIANTYS PUSBROLIAI IR DRAUGAI. NUO TETOS MARY IKI PUSSESERĖS JANE – *jūs visuomet mus palaikėte.* STOHL, RACCA, MARIN, GARCIA, PETERSON ŠEIMOS – *dabar jūs turite visą teisę mūsų*

nekęsti, bet, kad ir kaip būtų keista, to nedarote.

DEBY LINDEE IR SUSAN BEI JOHN RACCA, *dėkojame, kad daugybę kartų priglaudėte mus, atvykusias rašyti į Pietus*. BILL YOUNG IR DAVID GOLIA, *jūs buvote mūsų riteriai spindinčiais šarvais*. INDIA'OS IR NALIA'OS TĖTI, *padėjote mums, nors turėjo būti atvirkščiai*. SAUNDRA MITCHELL, *dėkojame tau už viską, kaip visada*.

MŪSŲ SKAITYTOJAI, MOKYTOJAI IR BIBLIOTEKININKAI, KERĖTOJAI IR ATSTUMTIEJI, *atradę „16 mėnulių" ir pamilę ją tiek, kad dar kartą leistųsi su mumis į kelionę tuneliais. Be jūsų tai būtų tik žodžiai, tegu ir gausūs.*

MŪSŲ MENTORĖ MELISSA MARR IR MŪSŲ PSICHOTERAPEUTĖ HOLLY BLACK. *Jos žino, dėl ko*. DR. SARA LINDHEIM, *mūsų saugotoja, burtažodžius išmananti geriau už mus*.

IR GALIAUSIAI MARGARET MILES, BIBLIOTEKININKĖ IR JAUNIMO TARNYBOS DIREKTORĖ NAUJOJO HANOVERIO APYGARDOS BIBLIOTEKOJE VILMINGTONE, ŠIAURĖS KAROLINOJE. *Juk Mariana Aškroft nėra vienintelė kerėtojų bibliotekininkė*.